

Thái Thượng Hoàng

Contents

Thái Thượng Hoàng	2
1. Chương 1: – Hòa Vận	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	6
4. Chương 3	9
5. Chương 4:	11
6. Chương 5	15
7. Chương 6	18
8. Chương 7	21
9. Chương 8	24
10. Chương 8-2: Phiên Ngoại: Hoàng Thượng Cát Tường	26
11. Chương 9	30
12. Chương 10	33
13. Chương 11	36
14. Chương 12	40
15. Chương 13	43
16. Chương 14	47
17. Chương 15	50
18. Chương 16	53
19. Chương 17	57
20. Chương 18	62
21. Chương 19	65
22. Chương 20	68
23. Chương 21	74
24. Chương 22	76
25. Chương 23	78
26. Chương 24	81
27. Chương 25	83
28. Chương 26	86
29. Chương 27	91
30. Chương 28	97
31. Chương 29	101
32. Chương 30	105
33. Chương 31	109
34. Chương 32	112
35. Chương 33	114
36. Chương 34	118
37. Chương 35	127
38. Chương 36	133
39. Chương 37	138
40. Chương 38	143
41. Chương 39	146

42. Chương 40	150
43. Chương 41	153
44. Chương 42	157
45. Chương 43	163
46. Chương 44	167
47. Chương 45	174
48. Chương 46	177
49. Chương 47	181
50. Chương 48	184
51. Chương 49	192
52. Chương 50	196
53. Chương 51	199
54. Chương 52	203
55. Chương 53	206
56. Chương 54	211
57. Chương 55	214
58. Chương 56	219
59. Chương 57	221
60. Chương 58	225
61. Chương 59	229
62. Chương 60	231
63. Chương 61	235
64. Chương 62	239
65. Chương 63	244
66. Chương 64	247
67. Chương 65	253
68. Chương 66: Phiên Ngoại: Nói Dối	257

Thái Thượng Hoàng

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ tiểu thuyết, Cổ trang, cung đình, 1x1, ngụy phụ tử, niên hạ hoàng thượng (thái tử) công, thái thượng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-thuong-hoang>

1. Chương 1: – Hòa Vận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thoảng qua như gió, muốn nắm không xong, quên đi không đành.

Kết thành giấc mộng tương tư.

— oOo —

MỘNG TƯƠNG TƯ

Người viết cảm nhận: Liar

Cuộc đời Sở Tang, chỉ có hai nữ nhân được nhắc đến.

Hoàng hậu của hắn, huệ chất lan tâm, sinh cho hắn một nhi tử liền qua đời, từ đó ngôi vị mẫu nghi thiên hạ, hắn bỏ hờ không.

Ngọc tài tử, thiện lương thanh khiết, là nữ nhân mà qua bao năm đằng đẳng, hắn mới lại có thể ngon giấc bên nàng.

Còn lại, tất thấy là nam nhân. Ngoại trừ một người, còn thì không ai hướng hắn cầu ái, nhưng mỗi dòng mỗi chữ, đều họa lên những tâm tư làm người đọc xúc động không thôi...

Tam hoàng thúc Sở Kỳ, Nhiếp chính vương, ở bên hắn, dạy dỗ bảo ban, cũng là nâng niu chăm sóc mười bốn năm trời.

Có thể quên sao, một nam nhân ôm trong lòng một hài tử, giữa ngày tuyết bắt đầu rơi, hàn mai nở rộ...“Thơm một cái, thơm thơm, tuy rằng Tam hoàng thúc mặt không thơm, quả nhân vẫn thích”...

Nhớ chứ, nhưng người đi rồi, đi đến nơi non xanh nước biếc...“Hiện tại xem ra, hắn có lẽ không muốn gặp quả nhân nữa rồi...”

Nhị biểu ca Sở Bình, theo hắn từ nhỏ lớn lên, là huynh đệ, cũng là thanh mai trúc mã.

Có thể quên sao, chơi trốn tìm ngày bé, hứa không tìm hắn rồi mà chưa đến nửa nén hương đã túm lấy tiểu hoàng đế, nhìn nhìn xung quanh, hôn má một cái...“Cái này...cá cược thua thôi...là người nói mà...”

Cũng chính Sở Bình, chỉ vì một chút đồ kỵ, đẩy một người đi rất xa hắn, làm cho hắn mười năm trời day dứt không yên...

Hoàng chất Sở Kiều, vô cùng xinh đẹp, mười bốn tuổi vẫn ngây thơ thuần khiết, làm lòng người vừa thương vừa giận. Lại vì một tiểu quan mà sẵn lòng buông cả tiền đồ, cả danh tiếng...“Phụ vương mẫu phi còn có đại ca nhị ca, nhưng Phương Cần chỉ có ta, chỉ có ta mà thôi...”

Có thể quên sao, hoàng cung một đêm Kiều hoa huyết thắm, “...ta nghe phụ vương nói, Hoàng Thượng giam lỏng người...ta nghe thật nhiều người đều nói như vậy...” Thực ngốc, ngốc đến tận xương cốt, ngốc đến làm tâm hắn đau như nứt ra, làm lệ hắn tràn...

Thôi quên đi, dấu sao còn có Phương Cần theo đứa nhỏ kia dạo bước vĩnh hằng, có lẽ nó cũng không nhiều ủy khuất...

Hiền thần Dung Dũ, gia phụ phạm tội mà lưu lạc, lại được hoàng đế chuộc khỏi kiếp phong trần.

Có thể quên sao, bờ vai rộng vững chãi một đêm pháo hoa ôm hắn tựa vào trong ngực, đáy mắt đen trầm lấp lánh tinh quang, như hoa trong gương, như trăng dưới nước...“Nguyên lai ái khanh công dụng rất nhiều a...”

Vì hắn dốc hết tâm tư cùng tài trí, cả đời này chỉ cần hắn tin y...

Vĩnh Trữ, bằng hữu của hắn, cũng là một đoạn nhân duyên hắn đau đớn trong lòng.

Vốn là duyên, hay là nghiệt? Người kia đối hắn chân tình, hắn lại tuổi trẻ nông nổi, hay vốn dĩ coi trọng người kia thanh cao ưu nhã, đến khi nhận ra hắn thuộc về phổ nguyệt chợ hoa mà thất vọng bị thương?

Một lời vô tình, người vô tâm e đã sớm quên, nhưng hắn thì vẫn nhớ, trong mộng có người, thổn thức mười năm...

Sở Liệt, nhi tử của hắn? Hay không phải nhi tử của hắn?

Hàn khí bức người, cuồng ngạo ngất trời, chỉ có đối với hắn mới ôn nhu chăm sóc...“Phụ hoàng đương nhiên là ta nuôi rồi, ai cũng không tranh được với ta...”

Thái tử là của Khánh quốc, nhưng Liệt nhi chỉ của hắn mà thôi.

Hai nữ nhân trong lòng, hắn ngỡ hiểu từng đường tơ kẽ tóc, ngờ đâu cũng chỉ giả vờ ôn nhu thuần khiết, sau lưng lại làm những chuyện như roi quất vào tim hắn, nhức buốt không thôi.

Chỉ có Liệt nhi, mãi mãi chân thành với hắn, mãi mãi là của hắn...“Nhi thần chỉ có một đôi tay, ôm một mình phụ hoàng như vậy là đủ rồi...”

Mất mười chín năm mới nhận ra tơ tình vương vấn, sao vội đành hát đoạn tình ca?

Đêm lạnh, tay nắm tay giữa đám đông. Thu nguyệt trong đây, hạnh phúc tưởng như viên mãn.

Nào biết lạc nơi phố chợ, cũng báo trước lối về đã hóa mê cung.

Sở Liệt a Sở Liệt, nằm nghe tiếng gọi khóc bi thương của hân, người lại đành lòng không để hân vào nhìn người? Sợ hân thấy người tiêu tụy mà tê tâm liệt phế, hay mong hân mãi nhớ đến người uy vũ hình dung?

Biết không Liệt nhi, thời gian như nước chảy, hình bóng người rồi cũng nhạt nhòa. Trong tâm Sở Tang, chỉ còn lưu lại chân tình của người vì hân – “Phụ hoàng, ta có chút không yên lòng về người...”

Vĩnh viễn không phai.

Thoảng qua như gió, muốn nắm không xong, quên đi không đành.

Kết thành giấc mộng tương tư.

2. Chương 1-2

Sở Tang năm ba tuổi thì lên ngôi hoàng đế, là một tiểu hài tử chỉ biết đặt mộng lên người thái hậu trẻ trung xinh đẹp. Lúc quần thần phía dưới rầm rập quỳ hết cả xuống hô to vạn tuế đến phô thiên cái địa (bày ra cả trời bao trùm cả đất, nghĩa là rất to), tiểu hài tử bị tiếng hô làm sợ đầu rụt lại, nước tiểu nóng liền vậy bắn luôn cả phục trang hoa lệ của thái hậu.

Người có thể làm đế vương mệnh đã là cực tốt, Sở Tang so với cực tốt đó còn tốt hơn một chút nữa.

Trước khi hấn tự mình chấp chính năm mười sáu tuổi, Tam hoàng thúc của hấn làm nhiếp chính vương nắm quyền đại chính. Dựa theo quy luật mà sử sách đã dạy, hấn thế nào cũng phải chờ chút tâm tư để ứng phó với vị nhiếp chính hoàng thúc quyền thế ngấp trời này đúng không?

Nhưng trên thực tế, nhiếp chính vương Sở Kỳ thật sự là không hề có ý tứ mưu phản mơ ước ngôi vị hoàng đế, chính trực có thể sánh với Chu Công. Năm Sở Tang mười sáu tuổi còn như trút được gánh nặng dâng trả quân quyền, dâng xong rồi thì ngay cả kinh thành cũng không thêm ở lại, như tránh lời ra tiếng vào tìm đến một nơi non xanh nước biếc chim không sinh trứng mà ẩn cư.

Nhớ khi đó ở ngự thư phòng, nhiếp chính vương nghiêm trang nói một câu: “Bệ hạ cũng đến lúc nên trưởng thành rồi.”

Sở Tang lúc ấy vẫn chăm chú nhìn hồ phù đối diện mình, có chút không phục nói: “Quả nhân vẫn còn nhỏ.”

Hấn đã mười sáu tuổi, năm mười ba đã cùng con gái nhà tể tướng viên phòng, hiện tại thái tử cũng đã hơn hai tuổi, làm sao còn chưa lớn được?

Hướng hồ thời vận của hấn hình như cả lão thiên cũng giúp đỡ, những phiên quốc trước đó không chịu thần phục Khánh quốc đến thế hệ của hấn đều suy bại gần hết. Kẻ duy nhất làm cho người ta lo lắng là Ly vương nghe nói cũng bởi vì đoạn tụ mà không có người nối dõi, chờ trăm năm cũng tự khắc diệt vong. Người nhìn đi, lão thiên gia đối với hấn còn chưa đủ hay sao?

Trong triều vô sự, hậu cung thế nhưng cũng vạn phần bình thản không một gợn sóng.

Thái hậu chuyên quyền? Ngoại thích can thiệp triều chính? Hoàng hậu ngang ngược kiêu ngạo? Hậu phi loạn đấu?

Thật đúng là chưa từng có qua. Thái hậu mỗi ngày ăn chay niệm Phật đối với biến động trong triều chẳng buồn quan tâm, như nữ Bồ Tát sống. Hoàng hậu hơn hấn hai tuổi, huệ chất lan tâm, hiền lành lại rộng lượng, cho nên sau khi hoàng hậu vì khó sinh mà qua đời hấn vẫn nhớ thương, hậu vị cũng để trống không vắng lặng...

Đương nhiên, không phải hấn ngại điển lễ lập hậu quá mức rườm rà mệt nhọc. Tuyệt đối không phải. Chỉ là trong hậu cung khiêm tốn của hấn thật sự chọn không ra người để làm hoàng hậu mà thôi.

Hấn cũng từng vô cùng hy vọng có thể có ai đó ở bên cạnh mình, cùng chia sẻ nỗi thống khổ bị hơn mười cân đồ trang sức đè ép, để có cái gọi là phu thê đồng tâm. Đáng tiếc tâm nguyện nhỏ bé này mãi không thực hiện được.

“Tạ bệ hạ hậu ái, nô tỳ cảm thấy vẫn là Lan muội muội có điều thích hợp hơn...”

Vì thế hấn lại chậm rãi thong thả bước đến cung điện khác, hỏi người khác.

“Tạ bệ hạ hậu ái, nô tỳ tuổi còn nhỏ đảm đương không nổi trọng trách này, quả thật vẫn là Lâm tỷ tỷ thích hợp nhất...”

Hắn muốn nói, ái phi à, người không nhỏ, người rõ ràng so với quả nhân còn lớn hơn một tuổi mà...Bất quá người ta không chịu hắn cũng lười ép buộc. Nhớ khi nương hắn chọn tức phụ (con dâu) hỏi câu thứ nhất chính là người thích kinh Kim Cương không? Sau đó là người thích nhất bản kinh Phật nào? Một hồi sàng lọc tàn khốc diễn ra, còn lại toàn bộ đều là khẩu vị của thái hậu. Con nối dòng của hắn ít ỏi, thuần túy là bởi vì hắn đối với nữ Bồ Tát thật sự không có hứng thú.

May mà hắn cũng không phải loại hoàng đế háo sắc, hậu cung nhẹ một chút cũng tốt, bên tai cũng được thanh tịnh.

Vì thế hắn yên tâm thoải mái hưởng thụ cuộc sống an nhàn, còn là hưởng rất nhiều năm.

3. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phàm là con người thì đều sẽ có sở thích riêng.

Có hoàng đế thích eo thon, có hoàng đế thích thi họa, còn có hoàng đế thích nuôi cá cảnh. Tóm lại hoàng đế đã thích thì đều không thể tránh khỏi chuyện theo đuổi cho đến lúc đạt được. Mà đến lúc đạt được, thường thì sẽ đạt được luôn danh hiệu hôn quân.

So sánh với những điều này, Sở Tang cảm thấy sở thích của mình cực kỳ thân dân mộc mạc, vừa không hao tài tốn của vừa không dẫn đến chê bai, thập phần tuyệt diệu.

Xuân ý thuận hoà, hương hoa bốn phía, Sở Tang sai người bày nhuyễn tháp ở ngự hoa viên, sau đó bắt đầu đùa nghịch bảo bối trong tay.

Sở thích duy nhất đời này của hắn chính là bì ảnh hí (kịch rối bóng). Từ lúc thấy qua năm năm tuổi, hắn đã bị thế giới thần kỳ kia mê hoặc đến không thể tự kiềm chế. Thật sự chỉ cần liếc mắt một cái, hắn liền tâm thần nhộn nhạo trầm mê vào đó.

Cho nên phi tử hậu cung có là nữ Bồ Tát thành tiên thành Phật cũng mặc kệ, hắn chỉ cần có thể này là được rồi.

Lúc thái tử đến, hắn đang bận cắt một mảnh da bò màu đen chất lượng tốt nhất, tập trung toàn thân toàn tâm cho nên không nghe thấy tiếng bẩm báo của thái giám, lúc có người dừng lại bên cạnh, hắn mới giật mình ngẩng đầu lên.

Sở Liệt đã được mười tám tuổi, tư thái đỉnh thiên lập địa, thực làm người khác lúc đứng gần ngay cả thở cũng khó khăn.

Đúng rồi, lão thiên gia đối với hắn thật tốt, ngay cả nhi tử của hắn cũng anh tuấn đa tài hơn nhà người ta. Từ sau khi thái tử bắt đầu giám quốc, Sở Tang lại càng thêm an nhàn, mỗi ngày ngoại trừ nghe nhạc dưỡng sinh thì chính là chơi bì ảnh hí của mình. Đương nhiên, đây đều là nhờ phúc từ trí tuệ của thái tử.

Chính là...vì sao triều phục thái tử mà hài tử này khoác lên so với hoàng bào trên người hắn còn có khí thế hơn như vậy?

Hắn nghĩ đại khái nguyên nhân là do chiều cao có ưu thế đi.

Ý bảo miễn lễ, hần vẽ ra nụ cười thân thiết: “Hoàng nhi đến đây à?”

Hành lễ xong thái tử đứng quy củ đứng sang một bên, thân thể tuần bát cường tráng, cằm kiên đỉnh, mày hơi nhíu lại, sau đó ánh mắt thu lại thành một đường thâm trầm nhìn chăm chăm vào mảnh da bò trên tay Sở Tang.

Người làm phụ hoàng không khỏi có chút lúng túng, Sở Tang hắng giọng một tiếng, nghiêm túc đứng đắn than thở: “Gần đây trong cung có hơi buồn, trừ bỏ ngắm hoa thì là nghe diễn, quả nhân xương cốt cũng sắp phát bệnh rồi.”

Trời mới biết hần vì cái gì phải giải thích với nhi tử, cứ như làm chuyện xấu bị bắt quả tang mà chột dạ không thôi. Làm hoàng đế mà phải như hần thật đúng là có chút oan ức.

Đem cái gì đó cầm đã có cảm giác sắp phồng tay bình thần quẳng ra sau, Sở Tang nhìn về phía nhi tử uy nghiêm của mình: “Hoàng nhi có chuyện gì sao?”

Sở Liệt lưng vẫn thẳng tắp như cây tùng: “Dạ phải, dạ yển đêm nay phụ hoàng sẽ đến chứ?”

Huyệt thái dương giật liên hồi. Đúng rồi, đêm nay phải vờ đi các phiên vương vào triều cống, hần thật đúng là quên sạch không nhớ chút gì.

Muốn trách, chỉ có thể trách hương hoa quá nồng nàn mà thôi.

Cười nhẹ một chút, hần nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng hữu thần của thái tử: “Đương nhiên sẽ đi, dù sao cũng là trưởng bối, chậm trễ là không được.”

Hần nhìn theo bóng dáng thái tử rời đi giữa một mảnh vườn muôn hoa khoe sắc, đưa tay đỡ đầu, không khỏi cảm thấy thốn thức.

Rõ ràng hần và hoàng hậu bạc mệnh mất sớm đều có diện mạo hoàng thất chính chính quy quy thanh mềm tuần tú, vì sao sinh ra thái tử lại làm cho người ta sợ hãi như vậy?

Trong cung mọi người đều nói thái tử không giận mà uy, đáng vẻ thiên tư, trời sinh long mệnh.

Chắc chắc, nói thế thì...long mệnh thật sự ấy à, hần ba tuổi đăng cơ, hiện giờ tứ hải thanh bình quốc thái dân an, hần không có công lao cũng có phiên nào, không có phiên nào cũng có...

Khụ, quên đi, hần cũng không thèm so đo với hậu bối, dù sao cũng là nhi tử của mình, trăm năm sau giang sơn này còn không phải sẽ giao cho Sở Liệt hay sao?

Vừa nghĩ đến ban đêm sẽ không được yên, nhất thời không có hứng thú, một lần nữa cầm lấy khối da bò mê người kia, Sở Tang sờ sờ vài cái, lại buông xuống.

“Bệ hạ, muốn bãi giá hồi cung sao?” Tiểu thái giám đứng bên cạnh nhìn sắc mặt hần hỏi.

“Không cần.” Ánh nắng tốt như vậy, hương hoa dễ chịu như vậy, thật thích hợp ngủ một lát. Ngả người về phía sau, Sở Tang thoải mái nhắm mắt lại.

Hần tuổi đã cao, không thể phí sức.

Về phần dạ yển, hãy cứ để cho người trẻ tuổi đi quản là được rồi.

*Bì ảnh hí:

Còn đây là cảnh hậu trường:”>

.

4. Chương 3

Tuy rằng lúc tỉnh đã hơi muộn, Sở Tang vẫn cố thay đồ bào, có chuyện mừng nên mặc màu đen, trường bào đen thêu chín rồng hạ phàm ung dung đại khí. Sở Tang gấp một cái, đứng ở trước gương chờ các cung nữ sửa sang lại vạt áo, người trong gương màu da tựa hồ là hơi trắng quá mức, đuôi mày có vẻ mệt mỏi, nhìn có chút yểu ớt.

Lúc đến cũng không biết các phiên vương đã đợi bao lâu, hắn quét mắt nhìn một lượt, lại thiếu mất Ly vương, đúng là không biết tốt xấu. Kẻ này vừa đoạn tụ, chẳng lẽ lại đoạn luôn cả ngón chân rồi? Hàng năm phiên vương đều phải đến Khánh quốc triều cống, đếm lại, Ly vương dễ chừng đã có bảy tám năm chưa từng ghé qua.

Thu hồi tầm mắt, hắn hướng về các đại thần đang quỳ trên mặt đất khẽ nhắc tay, cười nói: “Các ái khanh cứ tùy ý, không cần câu nệ.”

Vì thế ca múa lại tiếp tục, thái tử ngồi bên rất quan tâm nói: “Phụ hoàng nếu thân thể không khỏe...”

Lắc đầu, Sở Tang đối với ca vũ Tây Vực không có mấy hứng thú, nhưng ánh mắt lại vò một cái bay xuống các đại thần có mang theo nữ quyến vào yến, dùng ánh mắt chọn lựa một hồi, mới nhướng mày: “Liệt nhi,

vị kia là thiên kim tiểu thư nhà Lâm thượng thư phải không?”

Sở Liệt trông mắt khe đảo, gật đầu: “Hình như là vậy.”

Nhìn chung, trong đám oanh oanh yến yến thành đàn giữa yến hội, Lâm tiểu thư có thể nói là ngoại hình khí độ xếp loại cao nhất, ai, đây mới chính là nguyên nhân chủ yếu làm hấn phải tới tham gia cái dạ yến đồ bỏ này đây.

“Cô nương này không tồi, khí độ hàm dưỡng đều có thể nói là đứng đầu.” Hấn thử nhìn về phía hoàng nhi của mình.

Dạo gần đây làm phụ hoàng thật không dễ dàng gì, trước đó vài ngày các đại thần đem bức họa nữ nhi của mình chất một đống trên án của hấn, thiếu chút nữa đè sập cả thân xương cốt già nua, bất kể làm cha này chọn ra một con dâu tốt.

Hấn không tin vào các bức họa, cũng không phải vì họa sĩ trong cung tay nghề không tốt, mà là...

Đúng rồi, hấn nhớ rõ ràng nữ nhi của Hoa lão tướng quân lưng hùm vai gấu, một quyền là có thể quăng người ra xa vô cùng uy mãnh, khoe miệng còn di truyền đại hắc chí (nốt ruồi đen lớn) của Hoa lão tướng quân, làm thế nào mà trong bức họa cũng biến thành thân mình mảnh mai liễu yếu, đại hắc chí cũng xấu hổ chạy tới khoe mắt biến thành mỹ nhân chí rồi?

Hấn rất muốn ra roi thúc ngựa truyền Hoa lão tướng quân trở về hỏi một chút, nhà ngài chỉ có một nữ nhi sao? Thật sự chỉ có một sao? Sao lại giống như đầu thai chuyển thế vậy?

Hấn thật sự không muốn một con dâu so với con mình còn cao lớn tráng lực đâu...

Mất thấy mới là thật, con dâu là phải cẩn thận chọn lựa, lỡ mà...Sở Tang từ từ chuyển chén rượu, ánh mắt đảo vòng quanh, rốt cục lại dừng ở bên cạnh Trương hàn lâm: “Hoàng nhi à, Trương gia tiểu thư tuy rằng diện mạo bình thường, có điều nghe nói thì họa đẹp đề xuất chúng tài hoa hơn người, về sau cầm sắt hợp mình (thành thân), có thi thơ ân ái cũng là một chuyện tốt đẹp.”

Sở Liệt khoe miệng nhếch lên, tựa hồ là đang cười: “Đa tạ phụ hoàng quan tâm, nhi thần trong lòng đã có tính toán.”

Nhắc nhở có hiệu quả, Sở Tang tâm tình cũng sung sướng hơn một chút, nhấp một ngụm rượu, rốt cục cảm thấy mỹ mãn thay đổi tư thế thoải mái xem diễn.

Vũ cơ múa xong một khúc, rất nhiều đại thần bên dưới đều bị câu đến xuân tâm nhộn nhạo, bắt đắc dĩ gia quyền ở ngay bên cạnh, cũng chỉ có thể nín nghẹn ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không chớp mắt.

Vài vị phiên vương cũng dẫn theo tiết mục tới, kỳ thật tất cả biểu diễn đều đã qua sự kiểm tra chặt chẽ trong cung, cho nên không có chút nguy hiểm nào đáng nói. Sở Tang cũng đoán biết Sở vương sẽ gửi đến màn biểu diễn gì, nhưng vẫn giả bộ như không biết mà phối hợp với không khí yến hội hòa thuận vui vẻ này.

Múa kiếm thôi sao, thật là không có gì mới mẻ... Hắn dùng ống tay áo che miệng ngáp.

Dưới đài kiếm sư múa một thanh kiếm như rồng ngọc bay múa, hào hùng kích động, kích động đến mức hai mắt hắn hoa lên theo từng đường múa.

Bóng kiếm loang loáng, ngân quang rạng rỡ, đột nhiên, kiếm rời tay, mang theo lệ phong như tên hướng hắn bay tới.

Sở Tang còn đang nắm chén rượu, trong mắt có nước do nhức mắt chảy ra, cho nên không kịp phản ứng, giọng nói của các thị vệ cũng trở nên xa xôi kỳ lạ, người hắn đột nhiên đổ nhào, cái trán đụng vào cạnh bàn, đau đến mức lại làm mắt hắn hoa lên một trận.

“Phụ hoàng!” Giọng nói trẻ trung, chỉ một từ mà hữu lực.

Nguyên lai là Sở Liệt ngồi gần lập tức nhào tới hắn, phía dưới truyền đến tiếng kêu thảm thiết, hắn là kiếm sư kia bị thị vệ áp lên, huyết Thái dương giật giật vài cái, Sở Tang khàn khàn giọng đẩy người trên thân mình ra: “Liệt Nhi? Quả nhân không có chuyện gì...”

Không đúng, tay vừa rút về, thế nhưng đều là máu tươi.

Chất lỏng nhờn nhớt còn mang theo hơi ẩm dọc theo long thủ (tay rồng, gọi hoa mỹ tay của hoàng đế) tí tách nhỏ xuống.

Đầu trầm đi, không được...hắn hình như choáng váng, tựa sang một bên, rồi gục xuống.

Hoàng đế bệ hạ hôn mê.

5. Chương 4: .

Kiếm đâm vào bả vai Sở Liệt, may mà thương thế không sâu, các ngự y một phen bận rộn rồi cũng ổn định được tình hình. Sở Liệt quần đầy trên thân là băng vải, miệng vết thương làm cho người ta sợ hãi đã không nhìn thấy nữa, bất quá vẫn ả ỉn mùi máu tươi làm Sở Tang có cảm giác không khỏe.

Cau mày uống ngay vài ngụm thuốc an thần, hắn nhìn người trên giường còn đang say ngủ.

Nhớ lần đầu tiên ôm hài tử, lúc đó chính hắn cũng còn là một tiểu thiếu niên chưa lớn hết, trời sanh tính tình bất định, hiếu động ham chơi, mỗi ngày vất óc tính kế xem làm thế nào mới có thể cùng biểu huynh đệ cũng không nên thân như mình chuồn ra ngoài, tâm phần loạn cực mạnh, luôn làm cho Nhiếp chính vương tức giận đến tối sầm mặt, không lúc nào được yên tĩnh.

Hoàng hậu có dung mạo thiên tư quốc sắc, lại có tính tình ôn nhu như nước, tìm không ra nửa điểm xấu. Bây giờ nghĩ lại, hoàng hậu thật sự chính là một đoá hàn mai hồng sắc tinh khôi trong băng tuyết, hương thấm vào tâm can, có thể đem hắc đàng gà bay chó sủa trở thành dễ bảo. Đáng tiếc lúc đó hắn còn đang ở cái tuổi hoang đường, còn chưa biết thưởng thức ý vị, mỗi ngày chỉ biết tham luyện hồng hạnh đỏ thắm bên ngoài, bỏ mặc một hoàng hậu tốt như vậy giữa thâm cung giá lạnh, làm đoá hàn mai đang nở rộ úa thành bóng mai khô tàn.

Rõ ràng hoàng hậu đã sắp đến ngày sinh, hắn còn đang ở trong màn phù dung ở Liên Hương các nghe đàn hát. Trong cung cấp tốc truyền đến tin tức, nói hoàng hậu khó sinh, đại khái là giữ không được, đợi cho đến lúc đó, hắn mới thất hồn lạc phách từ ngoài cung giục ngựa chạy về, thế nhưng cũng đã muộn một bước.

Hoàng hậu khó sinh mất máu quá nhiều, ngự y dùng nhân sâm ngàn năm mới giữ được cho nàng chút hơi tàn.

Tiểu hài tử sinh non bọc trong vải lụa đỏ thắm, lúc ma ma trong cung cẩn thận như giữ bảo vật ôm nó đến, trong lòng Sở Tang thật sự là một chút cũng không xao động. Hắn không để ý đến người khác ngăn trở mà vọt vào phòng sinh, cả phòng đều là mùi máu, hắn cố kìm cảm giác ghê tởm trong người, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của hoàng hậu.

Hoàng hậu hơn hắn hai tuổi, xem hắn như đệ đệ mà ôn nhu săn sóc, luôn luôn đặt hắn vào trong tâm.

“Bệ hạ...hài tử đâu?” Thanh âm mảnh như cành liễu run rẩy mà đầy cố chấp: “Hài tử đâu?”

Trong một chớp mắt hắn cảm thấy có chút ủy khuất, quan tâm cuối cùng của hoàng hậu thế nhưng không phải phu quân phong trần mệt mỏi vừa đến, mà là tiểu thí hài chưa mở mắt đã chạy đâu không biết kia.

“Ở ngay bên ngoài.” Hắn dùng ngữ khí thư hoãn nhu hòa nói, vuốt ve mi mục hoàng hậu đang nhú lại, bỗng nhiên trong lòng chưa xốt phát hiện ra hoàng hậu tuổi còn trẻ như vậy mà khóe mắt đã có nếp nhăn. Mới bao nhiêu năm, cảnh xuân tươi đẹp sao nở phai tàn? “Nàng đừng lo, ngự y sẽ chữa khỏi cho nàng, có quả nhân ở đây, nàng sẽ không có chuyện gì.”

Hoàng hậu run lên, móng tay thật dài co lại bám vào trên mu bàn tay của Sở Tang: “Bệ hạ...hảo hảo đối đãi với hài tử, xem như là thiếp thân...thiếp thân cầu ngài...thiếp thân chưa từng cầu ngài cái gì, đừng để cho người khác khi dễ hài tử, nhất định không được...”

Sở Tang rơi lệ, đau quá, hắn nhìn thấy trên mu bàn tay đã có năm vết như mặt trăng non rớm máu, nước mắt liền rơi xuống: “Quả nhân đã biết...Hoàng hậu người yên tâm...Người có thể buông tay, quả nhân thật sự...thật sự rất đau...”

Một đồng thái giám cung nữ ngự y cũng gạt lệ, đứng ở một bên may mắn chứng kiến tình cảm sâu đậm của hai bậc đế hậu trẻ tuổi. Đương nhiên, chuyện hoàng đế bệ hạ sợ đau lại càng sợ máu là chuyện bí mật không thể loạn truyền.

Lúc đó Sở Tang không có một chút thái độ tự giác làm phụ thân, anh nhi (trẻ con) ngoại trừ khóc nháo vẫn là khóc nháo, thanh âm so với lão thái giám trong cung còn ngoài sức chịu đựng hơn. Không còn hoàng hậu ôn nhu hiền thực, mà được thêm một thái tử quý mê khóc, ngấm lại đều cảm thấy mình phải chịu thiệt, Sở Tang vẫn là thiếu niên thường thường trong đêm dài vắng người nấp ở trong chăn phủ bóng lão thiên gia rồi cuộc nếu không phải là bị chứng ngưng ngừng tay bắt cá thì hẳn là phát bệnh trĩ rồi.

Loại dịch ý không hiểu được này cho đến khi Sở Tang hai mươi tuổi mới dần dần biến mất, lúc hần quyết định cố gắng bù đắp lại tình thương của người làm phụ thân, lại phát hiện tiểu thái tử dường như đã qua thời kỳ làm nũng.

Hần nhớ rõ Sở Liệt năm sáu tuổi đã như một tiểu đại nhân (người trưởng thành trong bộ dạng trẻ con), biểu tình lạnh nhạt, giống như bột để lâu ngày sẽ chìm vào đáy nước. Hần hơi cứng nhắc ôm lấy tiểu đại nhân, không được bao lâu cánh tay vốn luôn an nhàn sung sướng đã nhức mỏi, thôi cũng được, vì mất bò mới lo làm chuồng, hần có thể nhẫn nhịn.

Cho dù được phụ hoàng ôm, tiểu thái tử vẫn giữ biểu tình lãnh đạm như thiếu khuyết điều gì, còn cung kính hướng Sở Tang nói: “Phụ hoàng vất vả rồi.”

Hần nhất thời cảm thấy như có gió lạnh quét vào mặt, giống như tuyết mùa đông đầy trời, làm cho hần rất không dễ chịu.

Lấy lại tinh thần, hần tiếp tục đánh giá tuần dung của thanh niên đang nằm trên giường. So với tiểu hài tử ngay cả cười cũng keo kiệt năm đó, hiện tại Sở Liệt đã ôn hòa hơn rất nhiều, nhưng khuôn mặt anh tuấn có chút dã tính làm cho hần vẫn hoang mang lão thiên gia có phải thật sự là ưa dùng tay bắt cá hay không.

Dược tính của ma phí tán dần dần tản đi, Sở Liệt mở mắt ra, hoàng đế bệ hạ còn đang bưng trà nóng, ngồi ở trên ghế bên giường.

“ Tỉnh?” Đưa ngón tay vén những sợi tóc ướt trên trán Sở Liệt, hần ôn nhu hỏi: “ Miệng vết thương còn đau không?”

“Đã tốt rồi, phụ hoàng.”

“Ai, hoàng nhi à...” Hần thốt thức một tiếng, nói: “...quả nhân bỗng nhiên cảm thấy nữ nhi nhà Hoa tướng quân uy mãnh đáng tin, giữ lại bên cạnh cũng không tồi, người nói có đúng không?”

Da mặt Sở Liệt co rút lại một cái, ánh mắt sáng quắc chiếu vào hần, Sở Tang bị nhìn chăm chăm một lúc lâu, cũng chỉ có thể thở dài, nói: “Hoàng nhi, người cũng cần gì phải làm thế chứ? Tước phiên (xóa bỏ các phiên quốc) kỳ thật còn có rất nhiều biện pháp.”

Thanh niên trên mặt hoàn toàn không có huyết sắc, nhưng biểu tình vẫn cứng cỏi như trước: “Nhưng đây là biện pháp nhanh nhất, phụ hoàng.”

“...” Hắc nhìn lá trà đang nổi lên chòng chênh, vừa xoay xoay chén trà, mi mắt vừa nhướng lên, chậm rãi nói: “Việc này liên lụy rất rộng, không thể nhất thời nóng vội.”

Sở Liệt nói: “Khánh quốc ta từ khi kiến quốc đến nay đã hơn một trăm năm, từ thời Thái tổ phiên quốc vẫn là ưu tư cắt mãi không đứt, hiện giờ đúng là thời cơ tốt nhất để tước phiên, nhi thần cũng không dám tùy tiện làm việc.”

Sở Tang khước miệng giật một cái, quả là không dám tùy tiện làm việc, giả họa vừa nhanh tay lại vừa ngoan độc, hiện tại Sở vương còn bị giam ở dịch quán, chờ Hình bộ điều tra rõ mới được phóng thích.

Sở Liệt cử động cánh tay bị thương, ngón tay dịch lại gần, đến lúc còn cách Sở Tang một chút thì ngừng lại: “Phụ hoàng thứ tội.”

Khánh quốc đã có một thái tử tốt, về sau cũng sẽ có một hoàng đế tốt. Đối với người khác đã ngoan độc, đối với chính mình còn hơn thế. Đương nhiên, hắc làm phụ thân may mắn thuộc về phạm vi là người khác, hắc đã đáp ứng với hoàng hậu sẽ không để cho người nào khi dễ Sở Liệt, cho nên nhiều năm như vậy cũng chỉ có một hoàng tử, cho dù các đại thần thượng triều dâng tấu hy vọng hắc cho những Bồ Tát nương nương trong hậu cung sinh thêm vài tiểu Bồ Tát, hắc cũng lần lượt bác bỏ.

Một thái tử hắc còn chịu được, thêm vài đứa nữa thì hắc làm sao còn có an bình.

Bất đắc dĩ buông chén trà trong tay, Sở Tang coi như là lấy ba phần thật tình mà nói: “Liệt nhi, quả nhân chỉ có mình ngươi là hài tử, đương nhiên hy vọng ngươi bình an, điểm ấy chắc ngươi hiểu được?”

Thanh niên bình thần nằm ở trên giường, trong mắt như có hồ nước lạnh lẽo ngàn năm, sóng ngầm khe gợn: “Nhi thần hiểu được.”

Không, ngươi không hiểu. Sở Tang thở dài, nếu hiểu được, sao lại làm bia đỡ đao quang kiếm ảnh cho lão phụ (người cha già) này chứ?

“Nhân sinh nguyên bản đều khổ đoản (kiếp người vốn ngắn ngủi), lại còn muốn vì việc này mà tự hủy hoại bản thân...Hoàng nhi à, ngươi không nghĩ cho quả nhân, cũng phải nghĩ cho thái tử phi sau này chứ...” Hắc tận tình khuyên bảo như vậy, chính là hy vọng nhi tử đừng ham tranh đấu quá, phiên vương hiện giờ tuy rằng suy thoái, có điều nếu bị dồn đến đấy, biết đâu sẽ phản ngược lại cũng chưa biết chừng...

Chuyện không may như thế, thôi thì không nói tới nữa, hắc hắng giọng, tiếp tục lời nói thăm thía: “Quả nhân đã già, nhưng ngày tháng của ngươi còn dài, chuyện tước phiên thật sự không vội.”

Không vội, thật sự không vội, ít nhất...cũng phải chờ hắc đoàn tụ cùng tổ tiên đã, sau đó ngươi muốn tước

thế nào thì cứ tước như thế, tước thành cái dạng gì ta cũng sẽ không có ý kiến.

Thanh niên mở hé y bào: “Phụ hoàng chính trực tráng niên, đương nhiên mệnh dài trăm tuổi.”

Hài tử vốn nói chuyện luôn như hạ mưa đá rớt cuộc cũng biết mở lời dễ nghe, hấn không thể không cảm khái thời gian thật sự là thần kỳ: “Nhìn những người trẻ tuổi các ngươi mà quả nhân đã cảm thấy lực bất tòng tâm, trong cung thiếu vắng hài tử cũng hơi buồn, cho nên quả nhân cũng chỉ biết ngóng trông khi nào có thể có tiểu hoàng tôn để ôm thôi.”

Thái tử sắc mặt tựa hồ là càng kém thêm một chút, vẻ mặt thực phức tạp.

Hấn vẫn không phát hiện ra mà đứng lên, lại phân phó ngự y vài câu, muốn bãi giá hồi cung.

Trước khi đi hấn vẫn cảm thấy hơi lo lắng một chút, Hoa tướng quân là trọng thần triều đình, nắm quân quyền ở biên cương, tuy rằng Hoa tiểu thư bộ dáng thật là làm nhục quốc thể nhìn rợn cả người, bất quá thắng điểm ở chỗ vô công hơn người, về sau nếu có thể vì Liệt Nhi che chắn một đao nửa thương cũng là chuyện mua bán không tồi.

Tự nghĩ như thế, Sở Tang vừa ngồi vững trên ngự liễn (xe của vua), vừa nhin không được mà tươi cười như người say trong gió xuân.

6. Chương 5

Sở Tang cũng không phải không thích tiểu hài tử, chỉ là cũng giống như tất cả các trưởng bối, hấn không có khả năng xử lý chuyện yêu thích hậu bối sao cho công bằng. Nhi tử của hấn tuy ít, nhưng chất tử (cháu) thì rất nhiều, những biểu huynh đệ năm đó cùng hấn trèo tường quấy rối hiện giờ cũng thế thiếp thành đàn nhi tử thành đôi. Đại biểu ca của hấn chỉ hơn hấn hai tuổi, thế nhưng năm trước đã ôm cả tôn tử, nhìn nhà người ta vô cùng náo nhiệt mở tiệc rượu mừng tôn tử đầy tháng, còn mình vẫn phải uống rượu đón gió lạnh, thật sự làm cho hấn vừa ham vừa đổ kị.

Nói gì thì nói, những năm tháng xa hoa truy lạc hoang đường đó, đại biểu ca còn xa mới dừng mãnh phi thường được như hấn...Khụ, hảo hán không nhắc lại oai dũng năm xưa, mà có nhắc thì cũng thế.

Thái tử bị thương, không khí trong cung vô cùng khẩn trương, biểu ca ở ngoài cung liền sai tiểu chất tử mà hấn yêu thương nhất vào cung thăm hấn.

Cũng không thể trách hấn bất công, hài tử Sở Kiều này quả thật xinh đẹp, từ nhỏ đã như ngọc chạm thành, mà đầu óc lại hơi có thiếu sót, đã gần mười bốn tuổi mà còn suốt ngày mơ hồ, thực làm người vừa thương vừa giận.

Nhìn tiểu chất đã lớn còn ghé vào lan can bạch ngọc bên hồ, ném kịch liệt những gì đó vào đàn hồng trù lý ngư (cá chép đỏ), Sở Tang nhin không được mỉm cười, hài tử này phỏng chừng là đã đem tất cả lời cha nó dặn dò quên hết, một mình đùa đến hăng say.

“Hoàng Thượng người nhìn, con cá này chắc là u mê rồi, ngay cả viên đất sét cũng ăn luôn!”

Đại biểu ca của hần tình tình như sắp thành tinh, thế mà lại sinh được hài tử thành thật ngơ ngác đến vậy, bất quá hợp khẩu vị hần là được rồi, có hài tử như vậy hầu hạ dưới gối tuyệt đối sẽ giúp cho hần kéo dài tuổi thọ.

Sở Kiều mặt đầy mồ hôi trên tay còn dính bùn, chạy quáng cả mông đến bên cạnh hần, chu chu môi lấy lòng: “Tiểu biểu thúc, người cũng đi xem thử đi, con cá kia thật sự là cái gì cũng ăn.”

Sở Tang nắn nắn khuôn mặt nộn thịt của tiểu hài tử, neho mắt cười: “Kiều nhi, phụ vương người bảo người đến làm gì?”

Khuôn mặt trắng nõn như có sữa của Sở Kiều cau cau lại, a một tiếng, vô cùng ngoan ngoãn nói: “Phụ vương muốn ta làm cho người thật vui vẻ, sau đó sẽ đi thăm thái tử ca ca bị bệnh.”

Ai, hài tử ngốc nghếch, thái tử ca ca của người mỗi ngày đều bận rộn đấu đá với người ta, người ít đi làm phiền hần là tốt rồi.

Sở Tang lệnh cho các cung nữ đưa lên hoa quả ướp lạnh cùng điểm tâm, nhìn tiểu hài tử chơi mệt ăn đến vui vẻ, bản thân cũng nhin không được mà cảm thấy sung sướng.

Sở Liệt và hần nói cho cùng vẫn có một tầng ngăn cách, chỉ có bọn tiểu bối này còn có thể cho hần có chút cảm giác làm phụ thân, hần nghiêng đầu nhìn lại, vừa thấy Sở Kiều một thân cẩm y, nhiệt tình nhai nuốt phát ra âm thanh vui vẻ.

“Kiều nhi, người mỗi ngày đều rảnh rỗi rong chơi cũng không phải chuyện tốt, lại đây nói với biểu thúc xem sau này người muốn làm gì?”

Sở Kiều nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, vui vẻ nói: “Phụ vương nói với ta, trong nhà, trên đã có đại ca nhị ca, ta chỉ cần ăn ngon chơi ngoan đừng gây chuyện là được rồi.”

“...” Hần có chút thông cảm cho đại biểu ca rốt cuộc đã có tâm tình gì lúc nói ra những lời này.

Sở Kiều là kiểu vẫn không được vô không xong điển hình, là tiểu công tử tể da nộn thịt cái tay nhỏ ngay cả kiếm còn nắm không vững, trong cung này e là không có gì thích hợp với hần. Nghĩ ngợi một phen, Sở Tang chỉ tiếc rèn sắt không thành thép gõ gõ tay vịn của ghế dựa, nói: “Quả nhân sẽ nói Hộ bộ xếp chỗ cho người, người hảo hảo đi học, đừng có mỗi ngày chạy lung tung nữa, đại ca người ở tuổi này đã đi biên cương nhập ngũ, người cũng không thể kém quá nhiều.”

Ở Hộ bộ đều là công việc béo bở, hẳn có hơi thiên vị mà hy vọng Sở Kiều có thể học khôn khéo một chút, tốt nhất đừng quá làm mất mặt người hoàng gia.

“Hộ bộ...” Sở Kiều vạn phần không tình nguyện lắm lắm: “...là do thái tử ca ca cai quản...”

Đúng vậy, Sở Liệt năm mười lăm tuổi đã bắt đầu chương quản Hộ bộ Công bộ, đến bây giờ cũng đã ba năm.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, không bao lâu, tiểu thái giám chạy tới bẩm báo: “Bệ hạ, thái tử cầu kiến.”

A, bệnh nhân này làm việc thực vất vả, động não chưa là gì, còn muốn chạy khắp xung quanh, Sở Tang phiền muộn nói: “Truyền.”

Tuy rằng sắc mặt kém một chút, nhưng vẫn không tổn hao gì khí thế tôn quý bức người của thái tử, Sở Liệt một thân triều phục đen tuyền, dáng cao như ngọc sỏi bước từ sân vắng chậm rãi đi vào.

Rõ ràng là mùa xuân mà hẳn yêu nhất, sao đột nhiên đã bắt đầu vào mùa đông?

Bị ánh mắt lạnh lùng của thái tử đảo qua, mọi người đều có cảm giác kẻ hèn là mình bị dứt rời từng đoạn, Sở Kiều còn khiếp đảm hơn, hận không thể nhét mình vào sau lưng hoàng đế bệ hạ, giống như tiểu động vật có thiên tính e ngại dã thú vậy.

Ngồi xuống rồi, Sở Liệt chậm rãi ném trà các cung nữ đưa lên, ánh mắt lợi hại lướt đến người đang đứng cúi đầu bên cạnh Sở Tang, mắt sáng như đuốc, giống như chỉ cần một đôi mắt là có thể đem cốt nhục người ta xẻ riêng ra sạch sẽ.

Sở Tang húng hắng giọng, nói: “Hoàng nhi tới vừa đúng lúc, mấy ngày nữa còn phiên người để ý xếp cho Kiều nhi một vị trí ở Hộ bộ, thoải mái một chút, nhưng cũng đừng để người ta coi thường.”

Sở Kiều sợ hãi ngẩng đầu nhìn thái tử bất động như núi, đôi mắt ngập nước lại chạy về trên người Sở Tang cầu xin giúp đỡ.

Thái tử sắc mặt còn nhợt nhạt, nghiêm nghị nói: “Phụ hoàng, Hộ bộ đã không còn vị trí nào “chỉ cần nói lời trầm thấp dễ nghe, vừa không gặp chuyện khó, cũng sẽ không mất oai nghiêm” để cho Kiều đệ chọn lựa. Bất quá, Hộ bộ dù không có, Hình bộ thật ra vẫn còn, không biết Kiều đệ có chịu hay không thôi.”

Khóe miệng hắn giật một cái, đưa mắt đến hài tử đang run rẩy vai bên cạnh, lại nhìn lướt qua các cung nữ thái giám đang đứng bên cửa, rồi nhìn ra một mảnh sắc xanh ngoài hồ, gió mát thông thả, thật là một loại khí trời làm cho người ta khó xử.

Mọi người đều đang chờ hắn quyết định, bộ dạng Sở Kiều tội nghiệp cần môi thật làm cho hắn đau lòng,

Hình bộ...

Người trong triều nhắc đến Hình bộ, tất cả đều là trong lòng run sợ hận không thể vạch ra một con sông ngăn cách tất cả các mối liên hệ.

Hình bộ không phải là không tốt.

Chỉ là Hình bộ thượng thư Dung Dũ, có chút...khắc nghiệt.

Ngón tay miết dọc theo viền chén trà, một hồi lâu mới ở dưới ánh mắt sâu thẳm của thái tử mà ôn nhu nói: “Dung thượng thư tâm tư kín đáo, cương trực công chính, Kiêu nhi đi theo Dung thượng thư, cũng là không tồi.”

Thái tử ngồi ở một bên, khóe mắt xem như có nhàn nhạt ý cười.

7. Chương 6

Chất nhi này của hần trời sinh tính tình hồ đồ, nếu như vào Hình bộ, không bị lột da mới kỳ quái. Hần thấy Sở Kiêu từ lúc nghe đến cái từ Hình bộ thì bắt đầu run bắn lên, đôi mắt ướt nước như thú con nhìn vào mình.

Hần còn nhớ rõ một lần, từng có một quan viên phạm pháp nhưng chết cũng không nhận tội, vừa mới nghe thấy Dung thượng thư muốn đích thân thẩm tra thì lập tức nhận tội luôn, chỉ van xin được tránh khỏi Dung Dũ. Người đa mưu túc trí còn như thế, có thể thấy được thủ đoạn của Dung Dũ cũng không phải là lợi hại ở mức bình thường.

Có một thượng ti (quan trên) như vậy, Sở Kiêu nhất định là phải chịu tội.

“Hoàng Thượng, người ngu dốt như ta...vào Hình bộ, chắc chắn hỏng việc...”

Thái tử cười nhạt: “Kiêu đệ, chuyện lớn đều đã có người khác lo, người chỉ cần để ý học được gì đó là tốt rồi, không cần lo lắng.”

Sở Kiêu cuối cùng thất hồn lạc phách hết sạch, giống tiểu bạch thỏ bị chủ nhân tàn nhẫn khi dễ, khuôn mặt trắng mẩy tinh xảo cực kỳ ai oán.

“Phụ hoàng, nhi thần lúc trước đã tìm được da chồn (bì – da thú có lông, khác với cách – da thú không lông) đủ làm một kiện áo choàng.” Sở Liệt cũng chưa muốn lui về, ra ý bảo thái giám tùy thân lấy ra một kiện áo, đặt ở trên mặt bàn trước mặt Sở Tang: “Nhi thần muốn tặng cho phụ hoàng một kinh hi, cho nên

đã tự mình chọn kiểu dáng, phụ hoàng thích không?”

Hắn đưa tay sờ sờ kiện áo da chồn màu bạc vừa đưa lên, mới mơ hồ nhớ lại ước chừng là hai ba năm trước Sở Liệt từng nói qua muốn tự mình làm một kiện áo da chồn tặng hắn, lúc ấy hắn nghe vào trong tai nhưng cũng không để ở trong lòng. Chồn thuần trắng vốn hiếm thấy, thân nhỏ lại xảo hoạt, nếu toàn bộ áo choàng chỉ chọn khối da dưới nách để may lại càng gian nan, cho dù Sở Liệt tài bắn cung rất cao cũng phải tiêu phí không ít khí lực.

Lật tới lật lui vài lượt, ấm áp mà nhẹ như không, xúc cảm vô cùng tốt, hơn nữa kiểu dáng cũng là kiểu hắn thích.

“Chỉ tiếc vẫn thiếu lớp da thật tốt để làm cổ áo.” Sở Liệt cười, đôi mắt đen sâu thẳm như chân trời bất chợt có những làn mây mỏng bay ngang: “Nếu sớm tìm được một chút, mùa đông này phụ hoàng cũng có thể mặc được.”

Đối mặt với ánh mắt hoan hỉ như muốn lấy lòng của nhi tử, chút tức giận mỏng manh vừa sinh ra trong lòng vì bị người phiền phức cũng bị gió phần phật một trận thổi đi hết.

Mặc kệ hôm nay rốt cuộc là Liệt nhi thật sự chỉ vì kiện áo choàng này mà đến, hay là dùng áo này mang cho hắn niềm vui bù lại sai lầm mấy hôm trước, hắn cũng không so đo.

Áo choàng phủ lên đùi, không biết có phải vì tuổi đã cao hay không, gần đây chỉ vài thứ này nợ cũng có thể dễ dàng gọi lên trong hắn những hồi ức xưa cũ.

Đúng rồi, nói đến săn thú, hắn nhớ rõ lần đầu tiên là năm mình tám tuổi đi theo Nhiếp chính vương, khi đó đi cùng còn có một nhóm lớn các đường huynh biểu đệ. Những tiểu thiếu niên bình thường ở trong hoàng cung giả vờ như mười sáu là đã lớn vừa một bước tiến vào khu vực săn bắn, lập tức như bị thú hóa, hiển nhiên trở nên hung ác mặt dày, người này tranh phải bắn hổ, người kia la hét muốn bắn ưng.

Cái người kiên quyết nhất định muốn bắn ưng chính là nhị biểu ca của hắn, đáng tiếc không như mong muốn, cuối cùng nhị biểu ca chỉ bắn được một con chim sẻ nhỏ lại bị què. Đương nhiên chuyện đó cũng không can hệ gì, hắn lúc ấy cũng không nhìn nhị biểu ca mà chê cười, xem việc chê cười người khác là loại chuyện kém cỏi không đáng làm, thân là cửu ngũ chí tôn hắn đương nhiên khinh thường.

Kỳ thật, còn có nguyên nhân không thể không nói là bởi vì...chính hắn lúc ấy mới là đối tượng đáng bị chê cười nhiều nhất.

Hắn mặc dù không tính là thiên tư thông tuệ, nhưng tuyệt không ngu dốt, văn thao vũ lược cầm kỳ thư họa múa kiếm cưỡi ngựa, những gì nên học hắn đều không bỏ sót mà nhét vào trong đầu.

Về phần bắn tên thậm chí còn là ưu điểm của hắn, nhị biểu ca chỉ có thể bắn được chim sẻ, nếu là hắn ra tay, bắn được vịt hoang là tuyệt đối không có vấn đề.

Hắn lúc ấy tràn đầy tự tin lưng mang cung tên, thần thái sáng láng ngồi ở trên một con ngựa cao to, đường nhiên, phía sau còn có Nhiếp chính vương hoàng thúc ngồi, bởi vì cứ nhìn hình thể của hắn lúc đó thì cười ngựa lớn còn có khó khăn nhất định.

Ngựa bước vào rừng rậm, chưa được bao lâu đã có con mồi tiến vào tầm mắt, không phải chim sẻ, cũng không phải vịt, mà là một con nai mai hoa (nai có đốm, kiểu như Bambi) nhỏ nhỏ.

Thanh âm nhẹ nhàng của hoàng thúc từ phía sau vang lên: “Bệ hạ, chọn nó đi.”

Nai con nửa kín nửa hở nắp sau bụi cây có lớp da hồng mềm mại, trên đỉnh đầu đã có vài cái bọ nhỏ, chỉ e thêm một thời gian ngắn là có thể dài thành sừng. Nai con xấu hổ trốn tránh, bởi vì hiếm thấy con người, nên thỉnh thoảng hiếu kỳ mà lộ đầu ra nhìn xung quanh.

Hắn nhìn đôi mắt tím như trái nho ngập nước vừa đáng yêu vừa đáng thương của nai con, làm sao còn có thể hăng hái giương cung bắn tên, trong lòng toàn bộ mềm thành một mảnh, vì thế hắn năn nỉ hoàng thúc: “Tam hoàng thúc, chúng ta đổi một con khác đi.”

“Bệ hạ, người làm vua thái độ sao có thể khiếp đảm như thế? Sau này người phải đối mặt chính là thiên quân vạn mã, nếu ngay cả thứ này còn không thể xuống tay, vậy biết lấy gì thống trị thiên hạ?”

Vừa nói, Nhiếp chính vương Sở Kỳ từ phía sau vươn tay lên trước, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của hắn đang run rẩy, hắn giống như rối gỗ bị dắt đi, rõ ràng thân hình của hoàng thúc tuần nhả như người đọc sách, nhưng không biết vì sao lại hữu lực như vậy, Nhiếp chính vương kiên nhẫn nắm tay hắn, sau đó chậm rãi vững vàng giương cung.

Nai con mắt to ngập nước khờ dại lại ngây thơ chính là bộ dạng hắn thích nhất, hắn không lay chuyển được hoàng thúc, nhất thời khó thở, nước mắt liền rơi xuống: “Tam Hoàng thúc, không cần mà, không cần giết...”

Lời nói ôn nhu của Nhiếp chính vương lạnh lùng như gió quất vào mặt phảng phất bên tai tiểu hoàng đế, cất lên lời trưởng bối dạy dỗ hoàn mỹ: “Tang nhi, phía trước chính là địch nhân, người chết, hoặc là nó chết, người lựa chọn cái gì?”

Tay cung vẫn vững vàng, hắn khóc hay giãy giụa lợi hại bao nhiêu cũng mặc kệ, tất cả đều không có tác dụng, tên rót cuộc vẫn rời cung bay đi, lực đạo bá đạo xuyên thủng đầu nai con, nói đúng ra, là bắn thẳng vào đôi mắt của nó. Hắn nhìn thấy huyết ồng ộc phun ra, nhuộm đỏ cả cỏ cây bốn phía, mùi tanh làm hắn ngất đi.

Hắn biết, hoàng đế là không thể khóc, muốn khóc thì thế nào cũng phải chui vào trong chăn rồi mới được khóc.

Nhưng hắn nhìn thấy một sinh vật mỹ hảo như thế chết đi, vẫn là nhịn không được mà đau lòng, đôi mắt bị bắn thủng như mộng yểm (bóng đè) bám riết lấy hắn. Nhưng việc này còn chưa chấm dứt ở đây, những

hộ vệ đi theo hắn ngày hôm ấy tất cả đều bị ban thưởng tử, theo lời Nhiếp chính vương, thì là không thể để cho hạ nhân nhìn thấy bộ dạng của bệ hạ lúc đó.

Ai, trời cao có mắt, hắn lúc ấy bắt quá mới tám tuổi, một trận huyết tinh chỉ để lại cho hắn di chứng sợ máu, coi như là hậu đãi hắn rồi.

Hắn phỏng chừng làm kiện áo da chồn bạc này, thể nào cũng phải hơn một ngàn con mới đủ, mặc ở trên người cũng thật nhiều...sức ép.

“Phụ hoàng? Người không vui sao?” Thái tử hình như để ý thấy hắn không yên lòng, nhất thời cũng có chút mất mát tự nghĩ: “Là hình thức không tốt sao? Nhi thần trở về bảo người sửa lại...”

Hắn lắc đầu, vẫy vẫy tay ý bảo thái tử lại gần. Sở Liệt đến gần rồi hắn liền nâng tay thái tử đặt lên trên kiện áo da chồn bạc, nhẹ nhàng dùng ngón tay sờ một chút. Quả nhiên là đôi tay thích hợp săn thú, dày mà hữu lực, nắm vào lại có một cảm giác hủy diệt nặng nề của người đã kinh qua chiến trận. Sở Liệt quỳ một chân trên mặt đất, không thềm để ý cung nữ thị vệ xung quanh, tay nắm chặt lại, liền ôm lấy những ngón tay của Sở Tang, trầm trầm gọi một tiếng: “Phụ hoàng.”

8. Chương 7

Hắn cười, dùng tay kia vỗ vỗ lên trán nhi tử: “Hoàng nhi có tâm, quả nhân thực thích.” Dừng một chút, hắn nghiêng đầu nói: “Hoàng nhi đưa bất cứ thứ gì, phụ hoàng tự nhiên là thích rồi.”

Thân hình luôn luôn tạo cảm giác áp bách của thái tử quỳ trên mặt đất, ngoài ý muốn làm cho người ta cảm thấy nhu thuận đến an lòng, như hổ con lộ ra ý cười.

Ân, người trẻ tuổi như thế đã có dã tâm cùng quyết đoán không sợ hãi điều gì, cái gì cũng không sợ, cái gì cũng không lo lắng, cứ như thiên hạ này chỉ cần dễ dàng là có thể giẫm xuống dưới chân.

Hắn có hơi chút muốn nói, kỳ thật không cần kiện áo choàng hay là gì hết để mang đến cho hắn niềm vui, chỉ là tay nắm tay đơn giản như thế này đã đủ cho hắn cảm thấy thực ấm lòng. Mọi người đều nói nhà đế vương bạc tình bạc nghĩa, cho dù có bạc thế nào, thiên tính khắc trong xương cốt vẫn là diệt không hết được.

Sở Liệt ngẩng đầu nhìn lên, sắc nhãn đồng (con người) là sắc mực tinh khiết nhất, dường như có một thoáng hỗn loạn rồi từ từ bình thản chìm xuống, hoàn mỹ che đi nét phách lệ ngày thường. Cảnh xuân mệnh mông trong nét mực, gương mặt thô ráp mà nóng bừng cọ cọ trên mu bàn tay hắn, hoàn toàn giống như một dã thú to lớn đang làm nũng.

Thật sự là một...con hổ con, có nhi tử như vậy, rốt cuộc là hạnh phúc hay là bất hạnh của hắn đây?

Hắn một đời đế vương, lại chưa bao giờ có ước mong gì mãnh liệt. Chỉ cầu ngòi bút của nhóm sử quan đừng quá độc ác, để cho hắn đừng lưu một thanh danh quá khó nghe là được rồi. Không cầu công lao chỉ cầu đừng sai lầm, cứ xem một lịch đại vương triều nếu muốn tiếng tăm vang dội, trừ bỏ khai quốc đế vương, đại khái chính là hôn quân hoặc là vong quốc quân (vua mất nước).

Làm hôn quân thì dễ, nhưng làm một hoàng đế để cho hậu nhân phải nhớ rõ gọi được tên mới thật khó, hắn không dám mơ điều này, nhưng nhi tử của hắn thì có.

“Phụ hoàng, mấy hôm nay người đã gầy không ít, nhi thần bồi người đi tị thử sơn trang (nơi nghỉ mùa hè) tu dưỡng vài ngày điều dưỡng thân mình, có thể chứ?”

Hắn như thế nào không biết là mình gầy? Bất quá người đến mùa xuân thì khó tránh khỏi ngủ ít đi, gầy yếu một chút cũng bình thường. Hắn rút tay, che miệng ngáp một cái, xuân ý đã rồi a...

“Cũng tốt, bất quá quả nhân tự mình đi là được, người mới giám quốc không bao lâu, giờ là lúc không thể rời đi.”

Hài tử, quả nhân biết người bận rộn, lão phụ cũng không ngại người nhìn. Có điều thân xương cốt già này của ta nếu chỉ phao phao ôn tuyền (tắm nước nóng) thì còn được, đi cùng người lại gặp đao quang kiếm ảnh thì coi như xong.

.....

Kế hoạch đi núi phao ôn tuyền bị gác lại.

Sở Tang cảm thấy có chút ủy khuất, nguyên nhân bị gác lại kỳ thật rất đơn giản, thái phó của hắn, đại nho nổi danh nhất Khánh quốc muốn đến gặp hắn.

Thôi được, tôn sư trọng đạo là truyền thống hoàng gia, vì thế hắn chờ. Chờ từ đầu tháng đến cuối tháng, chờ cho thịt quanh viền mắt của hắn bị ngự thiện phòng dưỡng đến rớt xuống cổ, lão thái phó vẫn chưa đến.

“Bệ hạ, bởi vì lão thái phó tuổi tác đã cao, không thể không làm chậm hành trình...”

“Không có việc gì, lão nhân gia mà.” Hắn rất khoan dung ngồi trên long ỷ, rèm ngọc buông trước miện quan đung đưa, hoàn mỹ che đi khóe mắt run rẩy: “Nếu sau này chúng ái khanh đều có lòng như Mạnh lão thái phó, quả nhân cũng được an ủi.”

Mạnh Thu Bạch, nguyên lão bốn triều, lòng son dạ sắt, học phú năm xe...Hơn nữa, rất trường thọ.

Dưới cái nhìn chăm chú đầy cung kính của văn võ triều thần, Mạnh lão thái phó đầu tiên là đứng ở cửa đại

điện kích động cùng hoàng đế bệ hạ nhìn sâu vào mắt nhau một trận. Ngay lúc hần nghĩ mình hần sẽ cùng thái phó nhìn nhau đến sông cạn đá mòn sấm sét nổ ra, thái phó mới chậm rãi run rẩy, run rẩy chậm rãi lại gần.

Hần nhìn mà mí mắt nhảy lên một cái, vội nói: “Liệt nhi, đến đỡ Mạnh thái phó.”

Lão nhân gia khuôn mặt khô quắt như vỏ quýt nhìn không ra biểu tình, nhưng ánh mắt vẫn còn sắc bén: “Cựu thần muốn tự mình đi đến.”

Sở Tang thật muốn ôm trán thở dài, lão sư, ngài ngàn vạn lần đừng ở trên Kim Loan điện của ta mà té xỉu a.

Mạnh lão thái phó đương nhiên không té xỉu, mà là dùng lễ đúng quy củ hướng hần quỳ lạy, thanh âm như chiêng đồng bị vỡ vang lên: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Hần nhìn lão nhân gia quỳ rạp dưới điện tập tễnh mà loạng choạng đứng lên, hơi thở mong manh phỉ phò.

Ấn, nhớ rõ hơn hai mươi năm trước, Mạnh thái phó cũng là bộ dạng hơi thở mong manh như thế, nhưng không chỉ lâu dài hữu lực mà còn kéo mãi không thôi, hiện giờ vẫn còn có thể cất tiếng.

Hơn hai mươi năm trước, hần vẫn là tiểu thiếu niên không biết trời cao đất rộng, mà Mạnh thái phó đã là đại nho qua tuổi tám mươi.

Hơn hai mươi năm sau, hần đã muốn già, thế nhưng Mạnh lão thái phó...sao lại vẫn hết như thế kia?

Đưa lão nhân gia đến noãn các (buồng sưởi ấm), dâng trà lên, tiểu cung nữ vẫn một mực theo giúp Mạnh lão thái phó thuận khí hồi lâu, lão nhân gia mới lấy lại sức, khuôn mặt như vỏ quýt cuối cùng cũng có chút tươi sáng, nhìn Sở Tang, khó nhịn được kích động: “Thật tốt, thật tốt...bệ hạ, chớp mắt, bệ hạ đã trưởng thành như vậy, thật tốt...cựu thần nhớ đến năm đó từ biệt, tưởng đã không còn cơ hội gặp lại bệ hạ.”

Nói xong, thái phó thế nhưng nước mắt già nua bắt đầu tung hoành, hần vội an ủi: “Thái phó thân thể tốt như vậy, sống thêm hai mươi năm cũng không thành vấn đề, đến lúc đó lại có thể thấy tôn tử của quả nhân trưởng thành.”

Hần hiện tại đã lớn tuổi, hiểu rõ nhất tâm tính các lão nhân, an ủi đương nhiên là phải nhắc đến cốt nhục.

“Bệ hạ, thời gian của cựu thần đã không còn nhiều...” Thái phó run run tay làm trong nếp nhăn mang theo thêm nhiều nước mắt, miệng lẩm bẩm không rõ lời.

Nếu hần nhớ không lầm, hơn hai mươi năm trước thái phó cũng đã đem câu này mỗi ngày dặt theo bên miệng, nghe đến mức lỗ tai hần phỏng rộp, hiện giờ vết rộp còn ở đây, hần theo bản năng sờ sờ vành tai,

húng háng giọng.

“Bệ hạ, cừu thần lần này đến, là có chuyện không thể không nói...” Lão thái phó ánh mắt bình tĩnh nhìn hoàng đế, trực tiếp đánh trúng vấn đề hỏi: “Bệ hạ, thái tử điện hạ có ý tước phiên, có phải hay không?”

9. Chương 8

Lão nhân trước mắt tuổi đã hơn trăm, rời khỏi triều đình vài chục năm, lại cái gì cũng không thể gạt được, hần cười: “Thái phó đã nhìn thấu cả rồi.”

Mạnh lão thái phó tiếp tục nói: “Chuyện Sở vương kia, quá nửa là vu oan, thái tử là muốn thừa dịp chiêm ngòi để trảm thảo trừ căn (diệt hết gốc và nhánh) sao? Bệ hạ sao lại dung túng thái tử điện hạ như thế? Nếu làm ra sai lầm, chịu thiệt chính là người.”

Nói quá nhanh, thái phó liền bắt đầu ho, người hầu xung quanh lại một trận bận rộn mới ngừng được chuỗi ho khan của lão nhân gia. Sở Tang ngấm long bào trên người mình, lặng lẽ cười: “Những chuyện này quả nhân đều biết, thái phó...Nhưng giờ đây trên triều đình toàn bộ triều thần cơ hồ đều đồng tình tước phiên, số ít không đồng ý đã sớm trở thành phái bảo thủ bị bài xích. Khán quốc ta tử đệ (con em) tiểu quý tộc chiếm phần đông, còn có thể phong vương bá hầu cũng chỉ có vài người, người trẻ tuổi a...đều vội vã làm đại sự. Tước phiên thành công, tất nhiên là danh lưu thiên cổ, nếu không thành, đừng nói bọn họ không còn đường thăng tiến, chính là quả nhân cũng chạy trời không khỏi nắng.”

“Bệ hạ nếu biết, càng phải ngăn cản Thái tử!”

Từ cửa sổ của noãn các, có thể nhìn thấy biển hoa vẫn rực rỡ phú quý như trước. Hần thật sự là cực yêu mùa xuân, hơn nữa hôm nay khí trời lại tốt như vậy, nói những chuyện này thật sự là làm thương tổn cảnh trí mà: “Thái phó, người làm phụ mẫu nào không muốn tốt cho nhi nữ (con trai con gái)...Người biết tính quả nhân, không giỏi đấu không giỏi giết, khá nhất cũng chỉ có thể giữ gìn mà làm một quân vương có quy củ. Nếu hài tử có chí hướng lớn như vậy, quả nhân cũng nhịn không được mà muốn vì hần làm những gì có thể.”

Ngón tay của lão thái phó run lên, không biết là vì bệnh hay còn vì nguyên do khác: “Bệ hạ...”

“Quả nhân trước kia lỗ mãng ham chơi, không hảo hảo đãi hoàng hậu, ngay cả Liệt nhi trước đây quả nhân cũng căn bản không để tâm. Bây giờ nghĩ lại, quả nhân với bên ngoài tự thẹn đạo làm vua, với trong nhà tự thẹn nghĩa làm cha. Thái phó, người trước kia thường nói, muốn trị quốc, trước phải tề gia, quả nhân ngay cả làm quân phụ của Liệt nhi cũng không được, sao có thể đi làm quân phụ của người trong thiên hạ?”

Cho nên, hần quyết định dung túng hài tử này một lần.

Tuy rằng hần cũng thật sự hy vọng những người trẻ tuổi đừng làm ầm ĩ quá lợi hại, tốt xấu gì cũng lưu cho

hắn một nơi yên tĩnh. Nhân sinh khổ đoản, xuân ý khó lưu, mộng còn chưa lên cao quá ngọn cây đã bị ánh trăng làm hoảng loạn, thực thực giả giả, ai có thể phân rõ ràng.

Cho nên, hắn vẫn quyết định sớm đi sơn trang phao ôn tuyền là tốt nhất.

Lão thái phó biết lời mình không có tác dụng, nhưng lúc nhắc đến thái tử bá đạo sở tác sở vi vẫn là hơi có bất mãn. Sở Tang trong lòng hiểu được, vẫn nói: “Tài trí quyết đoán của Liệt nhi đều vượt qua quả nhân, có được nhi tử như thế, quả nhân còn có thể mong ước gì hơn? Về sau giang sơn trăm năm của Khánh quốc này quả nhân giao cho hắn, thực an ổn.”

An ổn là tốt rồi, cho nên...hắn rốt cuộc khi nào thì mới có thể đi phao phao ôn tuyền xướng xướng bì ảnh hí đây?

.....

Ngày hôm đó tinh không vạn lí (trời quang đãng), lại là một hôm thời tiết tốt khó có được, đáng tiếc chính là...Ai, rốt cuộc ai nói thân là đế vương muốn làm gì thì làm? Đáng thương hắn sống lâu như vậy lại ngay cả cơ hội ngủ tròn giấc cũng không có, mỗi ngày giờ mẹo rời giường canh năm vào triều, ngày nào cũng như thế, cả năm đều như thế, làm sao có lần cuối a.

Xe ngựa vừng vàng chạy ở trên đường, gió mát thổi qua, trong lòng ngực tựa hồ cũng phát ra cảnh xuân.

Ở trong xe che miệng ngáp một cái, hắn đưa ngón tay vén vải màn, ngoài xe một mảnh phồn hoa, nơi nơi đều ngập tràn sức sống, đúng là đường cái của kinh thành.

Đúng vậy, tuy rằng hắn cửu ngũ chí tôn, lại ngay cả thời gian muốn làm bậy đi phao ôn tuyền cũng không có. Nói đến ác nguyên (nguyên nhân xấu xa), đương nhiên là phải nhắm thẳng vào củ khoai lang nóng phỏng tay còn đang bị giam lỏng ở dịch quán kia rồi.

Sở vương nóng phỏng tay kia nếu nói đến bối phận, thế nhưng chỉ vào hàng chất tử của hắn. Đương nhiên, hắn không có khả năng đem một lão nhân gia bụng lớn già hơn hắn hai mươi lăm tuổi xem thành chất tử của mình, này thật sự là rất không công bằng với hắn.

Hiện giờ thái tử còn bận rộn đóng vai anh hùng, vậy hắn cũng chỉ có thể lấy hết khí lực phối hợp đóng vai phản diện, cái này gọi là phụ tử cùng ra trận...Vì bản thân mà nghĩ, hắn vô cùng hy vọng tôn tử của mình có thể nhanh nhanh ra đời, thay hắn bài ưu giải nạn a.

Xe ngựa dừng lại, thị vệ mang thường phục ở bên ngoài cất cao giọng nói: “Lão gia, đến rồi.”

Lúc hắn xuống xe, một đôi tay cung kính đưa lên, tay áo rộng rãi màu đen, từng ngón mạnh mẽ, đôi tay lạnh lẽo như bạch ngọc tương phản với sắc đen rất dọa người. Hắn nhìn, nguyên lai là Hình bộ thượng thư Dung Dũ.

Sở Tang đối diện với khuôn mặt của Dung thượng thư, khó tránh khỏi có chút muốn né tránh.

.

10. Chương 8-2: Phiên Ngoại: Hoàng Thượng Cát Tường

Năm ấy vừa hay là thọ thần hoàng đế bệ hạ được năm tuổi, trong cung đương nhiên sớm đã chuẩn bị yến hội xa hoa để chúc mừng. Tiểu hoàng đế tuổi còn nhỏ ngày ngóng đêm trông hôm đó có thể có nhiều người một chút đến bồi hấn ngoạn (cùng vui chơi), dù sao, trong cung hài tử thật sự là quá ít.

Tiểu hoàng đế bất an ngồi trên long ỷ, duỗi chân, trừng mắt. Nhìn chằm chằm các thần tử tiến đến chúc thọ, đôi mắt đen tuyền ươn ướt hết nhìn bên trái lại xoay sang phải, như muốn từ đó tìm ra vài hài tử cùng lứa tuổi để chơi đùa.

Nhiếp chính vương ngồi ở một bên thản nhiên nếm trà. Hôm nay chính là sinh thần của hoàng đế, hoàng đế trông cũng thực giống một trái đào thọ nho nhỏ, thật là...điềm lành.

Má lúm đồng tiền thật sâu, trái đào nhỏ...khụ, là tiểu hoàng đế cắn môi, trộm nhìn về phía thái hậu, kéo dài giọng nói: “Mẫu hậu, quả nhân muốn đi xuống đó...”

Thái hậu trẻ tuổi sớm đã nhập Phật, vàng son ngập tràn phía dưới đối với nàng hoàn toàn không có nửa điểm hấp dẫn cùng lực ảnh hưởng, chỉ hơi động đậy phật châu (chuỗi hạt niệm phật) trên cổ tay, đôi mắt đẹp khép hờ, phật quang đại thịnh, thiếu chút nữa làm tiểu hoàng đế hoa cả mắt: “Chờ thêm một lát.”

Vì thế tiểu hoàng đế đành phải lùi về long ỷ, âm thầm bất mãn nắm lấy tấm đệm tơ lụa phát tiết bất mãn, rõ ràng cung nữ nói hôm nay nhất định sẽ có thứ gì đó chơi thật vui, có thể nào là gạt người?

Lúc các thần tử mang theo gia quyến tiến lên, hần rớt cục nhìn thấy hài tử cùng tuổi mình chờ đợi đã lâu. Tiểu cô nương này cũng thật đáng yêu, mặt đỏ hồng nộn nộn, như là bấm vào sẽ chảy ra nước vậy, thân hình so với hần còn nhỏ hơn, hoàn toàn không giống người trong cung, một đám đều hệt như cây cột. Tiểu hoàng đế trong lòng thấy ngứa ngáy, như có một đám sâu nhỏ đang bò bò.

“Nguyên lai là tiểu tiểu thư nhà Lâm thượng thư, trưởng thành nhất định là thông tuệ...” Lời khách sáo của thái hậu còn chưa nói xong, nét tươi cười đã không khỏi cứng đờ, nguyên lai là tiểu hoàng đế đã tiến đến, một hơi thơm lên mặt tiểu cô nương nhà người ta.

Tiểu cô nương ngược khuôn mặt nộn thịt, ngơ ngác nhìn phụ thân cũng đang ngơ ngác, lại phát hiện người xung quanh đều đang nhìn mình, nhất thời nước mắt lưng tròng lại quay về nhìn người vừa mới thơm mình.

Đế bào màu đen, trên thêu chín rồng quần quýt, phú quý uy nghiêm, bất quá tiểu hoàng đế khóe miệng

mỉm cười, chân mày loan loan, liếm liếm môi, thanh âm trẻ con non nớt nhưng làm ra vẻ trưởng thành: “Đừng sợ, quả nhân sẽ phụ trách, quả nhân đã không còn là tiểu hài tử ba bốn tuổi, quả nhân rất vừa ý người. A, trên mặt người thơm quá nga, là bôi hoa quế cao sao?”

Toàn trường yên tĩnh, nhóm nhạc sư vốn đang ở một bên tấu nhạc cũng ngừng lại, thực phối hợp với không khí quỷ dị cũng như khuôn mặt hơi run rẩy của Nhiếp chính vương hiện tại.

Lâm thượng thư run run muốn đỡ nữ nhi đã nghẹn ngào như sắp khóc: “Ngọc nhi...”

Nhiếp chính vương rót cuộc mở miệng: “Bệ hạ, nữ nhi đại sự há có thể là trò đùa, chuyện phụ trách nên chờ thêm vài năm...chờ bệ hạ lớn lên rồi nói sau.”

Tiểu hoàng đế tức giận nhìn lại, mắt sáng lên tựa ánh chớp: “Quả nhân đã rất lớn!”

Vì thế yến hội tiếp tục, âm nhạc tiếp tục, hoàng đế tiếp tục...

Thái hậu đành ra mặt giảng hòa, dỗ tiểu cô nương vài câu lại ban cho đồ vật này nọ, rồi khuyên nhủ hoàng đế bệ hạ trở về long ỷ. Nhiếp chính vương lãnh đạm quét mắt nhìn tiểu hoàng đế còn muốn tiếp tục thơm người ta, ôn hoà ném một câu: “Bệ hạ, vi thần ngu muội, cũng không biết nguyên lai bệ hạ đã lớn đến mức có thể đàm hôn luận giá.”

Tiểu hài tử vốn muốn biểu hiện một chút uy nghiêm của mình vẫn bị khí thế bức người của Nhiếp chính vương dọa lui về, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Quả...quả nhân có tấm lòng kiên cường cùng với...linh hồn vĩ ngạn! Hơn cả loại thân thể phàm nhân này có thể chịu được!”

.....

Tiểu hài tử thể lực có hạn, chờ lúc yến hội chấm dứt trở lại tấm cung đã muốn nửa mơ nửa tỉnh.

Không trung bỗng nhiên vang lên vài tiếng sấm rền, Sở Tang lập tức bừng tỉnh, mí mắt vốn sắp nhắm cùng một chỗ cũng mở to. Hắn ngẩng đầu, nhìn hoàng thúc đang mang hắn trở về, không khỏi sợ run: “Tam hoàng thúc...sét đánh...”

Sở Kỳ tự tiểu phi tiểu ân một tiếng, tựa hồ đối với sét đánh thực có hứng thú: “Đúng vậy, bệ hạ, sét đánh rồi đó.” Cố ý dừng lại một lát, lại nhẹ như không mà nói: “Bất quá bệ hạ cũng đã không còn là tiểu hài tử ba bốn tuổi, nhất định không sợ chuyện này, vi thần cáo lui.”

Khuôn mặt bảo dưỡng rất trắng chớp mắt liền đỏ, tiểu hoàng đế cầm lấy ống tay áo Nhiếp chính vương, vội vàng giải thích: “Quả nhân mới năm tuổi! Quả nhân năm nay mới năm tuổi a! Hoàng thúc người đừng tin mấy lời gièm pha a! Quả nhân...”

Tiếng sấm chấn động, miệng hoàng đế càng nhếch ra càng lợi hại, bi bi thiết thiết nín chặt không chịu buông tay: “Hoàng thúc lưu lại bồi ta ngủ! Bằng khôn... bằng không quả nhân liền...liền...”

Nhiếp chính vương nheo mắt, chậm rãi kéo dài giọng, bắt chước hần nói: “Liền...?”

Sấm lớn vang trời, tiểu hoàng đế càng nói thanh âm càng không còn khí thế, nhuễn như bông: “...liền...liền nghiêm trị...còn muốn xét nhà...”

Ách, xét nhà tựa hồ hơi tàn nhẫn, vì thế thanh âm càng hạ xuống thêm một tắc: “...phải nghiêm trị...”

Nhiếp chính vương âm thầm hít một hơi, cho lui các cung nữ, đem tiểu hoàng đế đã ủy khuất muốn chết vào long sàng, dịu giọng trấn an: “Được rồi, tam hoàng thúc lưu lại cùng bệ hạ, đừng làm rộn, được không?”

Khuôn mặt còn vo thành một nắm của hoàng đế lập tức thư thái, bất quá vẫn là phụng phịu, không được tự nhiên nắm long văn bội sức đeo trước vạt áo, khóe mắt trộm nhìn vài cái: “Quả nhân cũng không có cầu người nga.”

Rốt cục nhin không được liếc mắt xem thường, Nhiếp chính vương đưa tay cởi những phục sức nặng nề trên người Sở Tang. Không trung lại có sấm sét nổi lên, bả vai nhỏ run rẩy, hần vừa ôm chặt hoàng thúc vừa ồn ào: “Quả nhân là thiên tử, làm sao có thể sợ mấy thứ này, đúng hay không, hoàng thúc?”

“Đúng vậy, bệ hạ cái gì cũng không sợ, cho nên...bệ hạ người có thể buông ra đã không? Hay là bệ hạ muốn mặc những thứ này ngủ?”

Cởi đến lúc chỉ còn một kiện áo đơn mỏng, tiểu hoàng đế thư thư phục phục chui vào chăn ấm, trùm chăn kín lại, bất động như một viên thịt cầu nho nhỏ.

“Bệ hạ, hử đầu ra ngoài, đừng để bị ngộp thở.”

Thịt cầu không nhúc nhích.

Nhiếp chính vương xuất ra thêm hai mươi phân kiên nhẫn: “Bệ hạ, đã không còn sét nữa.”

“Quả nhân mới không phải vì vậy!” Lo lắng nghiêm trọng không đủ, thêm một lúc nữa, hần mới ló lỗ tai bị ủ đến phát hồng ra thử thăm dò: “Thật không còn nữa rồi?”

“Sao chứ, ngay cả lời tam hoàng thúc cũng không tin sao?”

Được cam đoan, lúc này hần mới điều chỉnh tư thế ngủ, cùng Nhiếp chính vương nằm song song. Nhích lại gần hoàng thúc, tiểu hoàng đế bỗng nhiên có ý nghĩ kỳ lạ nằm úp sấp ở trên giường hỏi: “Tam hoàng thúc,

người cho quả nhân thơm một cái được không?”

Hoàn toàn là lời kịch chỉ có đăng đồ tử (như hoa hoa công tử, dân phong lưu hoa nguyệt) mới nói được.

Từ từ nhắm hai mắt, hơn nữa cũng không nghĩ đến chuyện mở mắt ra, Nhiếp chính vương không lưu tình chút nào nói: “Bệ hạ tuy rằng không còn là hài tử ba bốn tuổi, nhưng “trách nhiệm” với vi thần bệ hạ vẫn phụ trách không được đâu.”

Không cần được phép, tiểu hoàng đế ước chừng là nổi sắc tâm, vẫn kiên quyết vươn cổ sang thơm một cái.

Thơm xong rồi mới phát hiện có chút cứng rắn, vì thế mắt mát mà ghét bỏ nói: “Tam hoàng thúc, mặt của người thực già không hề ngon miệng nha.”

“...” Hương sữa dâng lên, cũng không biết ngự thiện phòng hôm nay cho hắn ăn cái gì, Sở Kỳ không nói, tiếp tục nhắm mắt ngủ.

“Vì cái gì quả nhân không có phụ hoàng?”

Tiểu hoàng đế rất không hiểu chuyện tiếp tục đặt câu hỏi: “Những người khác đều có, không phải nói quả nhân cái gì cũng có sao? Vì sao lại không có phụ hoàng?”

Sở Kỳ mở mắt, thâm trầm nhìn lên phía trên long sàng, tựa hồ là nhớ tới một chuyện đã thật lâu trước kia, hơi hơi hoảng hốt, thanh âm cũng mềm đi: “Bởi vì phụ hoàng của người phải đến một nơi rất xa.”

“A, phụ hoàng phải đi mao phòng (nhà xí) sao?” Rất là hiểu biết gật gật đầu, hoàng đế tràn đầy cảm xúc nói: “Một mình đi mao phòng thật sự rất cô đơn a, kia phụ hoàng có người bồi sao?”

Hoàn toàn không hiểu vì sao hắn lại đem nơi rất xa trở thành mao phòng, Sở Kỳ không nói gì, vỗ vỗ lưng tiểu hoàng đế: “Àn, có người bồi.”

Đôi mắt đen láy mở càng lớn: “A, hai người, sẽ thối lắm nga.”

Nhiếp chính vương nhin cười đến đau ruột bất đắc dĩ nói: “Bệ hạ, người nên ngủ đi, sáng mai còn phải lâm triều, vi thần cũng phải thượng triều, thật sự sẽ rất mệt.”

Long sàng rất lớn, theo lý thuyết ngủ hắn là không tồi, nhưng thực tế Sở Kỳ ngủ chưa bao lâu đã bị một tiếng rầm đánh thức. Hắn cảnh giác nhòm dậy, phát hiện tiểu hài tử đáng lẽ phải ngủ ở một bên đã không thấy, trong lòng căng thẳng: “Tang nhi...”

Nguyên lai không biết từ khi nào Sở Tang đã rơi xuống đất, bất quá vẫn ngủ an ổn, cuộn thân mình, ngậm

ngón tay, miệng chảy đầy nước miếng.

Các cung nữ đã sớm nhìn quen hay không quen cũng đều vọt lên, để làm Nhiếp chính vương không phải khấn trương, bệ hạ cũng không phải tỉnh giấc.

Vì thế tiểu hoàng đế lại bị bế lên long sàng, lần này Nhiếp chính vương để tâm, đưa tay ôm lấy mà ngủ.

Lại không bao lâu, Nhiếp chính vương từ trong mơ giật mình tỉnh lại.

Không biết từ khi nào, hoàng đế bệ hạ leo lên nằm úp sấp trên bụng hắn, nhu thuận như tiểu cẩu nhi, bất quá nước miếng đã chảy xuống quần áo hắn rồi. Nhiếp chính vương cảm thấy được thần kinh của mình đã muốn hồng mắt, hắn nhắc tiểu hoàng đế từ trên bụng mình dời xuống dưới, dùng chăn cuốn kín lại, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ.

Thế nhưng lúc Sở Kỳ tỉnh lại lần thứ ba, hắn tuyệt vọng phát hiện tiểu hoàng đế lại nằm úp sấp trên bụng của mình, ngậm ngón tay, ngủ đến an tường.

Tinh thần chấp nhất như thế...cũng xem như là một loại ưu điểm để vương đi, vì thế hắn buông tha, mặc kệ cho tiểu hoàng đế nằm úp sấp ngủ một đêm.

Hôm sau, các đại thần trong triều phát hiện Nhiếp chính vương khuôn mặt tiêu tụy, thất lực vô lực, nhất thời cao thấp đều nghị luận, toàn thái y viện nhanh chóng chỉnh trang chờ xuất phát như lâm đại địch.

.

11. Chương 9

Dung Dũ tuổi cũng thực trẻ, năm nay tựa hồ mới chỉ có hai mươi ba. Ở tuổi đó đã có thể lên làm lục bộ thượng thư (sáu bộ: Lại, Lễ, Hộ, Binh, Hình, Công), có thể thấy được người này tâm cơ quyết đoán.

Hơn nữa, người trẻ tuổi này còn có gương mặt của kẻ gây tai họa, mà hắn đối với những thứ xinh đẹp thường không có sức chống cự. Cứ nhìn dung nhan Dung Dũ kia tuyệt đối có thể gọi là tuyệt diễm, khuôn mặt thon dài, mắt phượng mị lệ, làn môi mỏng, ánh mắt lạnh.

Nhưng tướng mạo như thế sinh ở trên người Dung thượng thư, chỉ làm cho người ta cảm thấy lạnh run.

Thanh niên một thân hắc bào mộc mạc, làn da trắng tựa chưa từng thấy qua ánh mặt trời, toàn thân như luôn toát ra ánh đao, còn là loại ra khỏi vỏ tất đổ máu, âm khí rất nặng. Một đôi mắt lạnh lẽo nhìn không ra nửa điểm ấm áp, vừa cứng rắn lại lạnh lùng, có thể so sánh được với luật lệ cứng nhắc của Khánh quốc.

Nghe nói Dung Dũ lúc thẩm phạm nhân đều có thủ đoạn làm cho người ta sợ hãi. Dù sao trên đời này không có án tử nào hấn thẩm không ra, cũng không có chuyện gì hấn hỏi không được, người có mạnh miệng bao nhiêu, đến tay Dung Dũ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mở miệng.

Ngẫm lại địa lao Hình bộ kia quanh năm âm phong từng trận, lại nghĩ đến diễm dung âm lãnh của Dung thượng thư, cho nên cái tên “Ngọc diện Diêm vương” cũng thực là chuẩn xác. Sở Kiều bị phân đến Hình bộ làm việc, cho tới bây giờ, hấn đã muốn xương cốt cũng không còn đi.

Sở Tang đặt tay lên cánh tay kia, chậm rãi xuống khỏi xe ngựa to lớn. Lần này là cải trang vi hành, hết thấy đều giản lược, hấn bắt quá cũng chỉ mặc một thân trang phục lão gia nhà giàu tầm thường, không chút nào làm cho người chú ý.

Bước vào hành quán mà Sở vương tu kiến, Sở Tang một đường đều đi chậm rì rì, thông dong thanh thản. Dù sao, ôn tuyền không đi được, cũng chỉ có thể hảo hảo mà lấy lần này làm thành một chuyến du xuân.

Bắt quá hành quán này sửa sang cũng thật lớn. Sở Tang lạnh nhạt nhìn, Khánh đế xưa nay lấy tiết tỉnh (tiết kiệm) làm gốc, hết thấy chi phí vô ích đều không lạm dụng, cho nên Khánh cung tuy lớn, nhưng nhiều năm không tu sửa đại quy mô, nói ra, thật còn không tinh xảo bằng hành cung của một phiên vương.

Năm bước lại có một lầu, mười bước lại có một gác, ở những nơi rẽ lại có đình các, trên hành lang quanh co tùy ý đều có thể thấy được hoa văn trang sức tinh tế rườm rà, bên đường vắng vẻ đầy kỳ thạch dị thảo (hoa cỏ đá lạ, hiếm gặp). Hấn dừng lại bên hồ sen, nhìn mảnh đất vượt xa diện tích tiêu chuẩn mà phiên vương được dùng, cười nói với Dung Dũ: “Dung ái khanh, Sở vương cũng thật biết hưởng thụ.”

Dung Dũ đứng ở một bên, trong đáy mắt ngập tràn tức giận: “Hồi bẩm bệ hạ, nơi này đất và tường ngói đều là cống phẩm hải ngoại, nguyên chỉ cho trong cung sử dụng, còn chạm trổ hoa văn hình rồng bên kia nào phải phiên vương có thể dùng. Sở vương to gan dám ở kinh thành khoanh đất làm hành quán, mô phỏng Khánh cung mà xây hết sức xa hoa, theo lễ nghĩa khuôn phép, chính là dưới chân thiên tử còn dám làm càn!”

Ái khanh, ánh mắt ngươi thật là tốt, nhìn thật lợi hại a.

Hấn ngấm hồ mà than thở, kỳ thật, chuyện hành quán này là thượng thượng nhiệm (cách hai đời trước) Sở vương rầm rộ tu kiến, cùng Sở vương hiện tại không có gì quan hệ gì nhiều. Năm đó Khánh quốc đúng là ngoại ưu nội hoạn (lo ngoài họa trong), cùng với hấn hiện tại nhân nhĩ hoàn toàn tương phản. Lúc ấy không may ngoài có tộc Hung nô xâm chiếm, trong có hoàng tử đoạt vị, các phiên vương tự nhiên cũng rục rịch kiêu ngạo, chi phí ăn mặc đều đòi hỏi ở đế vương.

Đáng thương Sở vương hiện tại lại thành món khai vị của Thái tử, cho dù chuyện không liên quan cũng phải có liên quan. Tóm lại, người đã vượt khuôn phép, tất cả sổ sách tính hết một lần, không có đường thoát.

Dung Dũ chứng quần Hình bộ đã được ba năm, hành quán này cách kinh thành cũng không xa, hấn làm sao có thể không biết chuyện Sở vương khuyến địa du củ (vượt giới hạn), chính là không nói thôi, đồn khí

lực chuẩn bị cho một lần lọt vào hạ thạch này. Hấn lần này đột kích vi hành, cũng không thông tri Sở vương, nghe nói Sở vương đã nằm trên giường nhiều ngày, ân, kính hách người bệnh là rất không tốt.

Sở vương đã gần sáu mươi miệng như bị nhét vào cái trứng chim lớn, ánh mắt trì độn từ trên giường lăn xuống: “Bệ hạ...tiểu vương không biết người đến tội đáng chết vạn lần, bệ hạ thứ tội...”

Đã nói là vi hành, nếu người biết thì sao được. Sở Tang giả vờ cười vài cái, thoải mái nói: “Không cần kích động, quả nhân nghe nói người bị bệnh nên đến xem mà thôi. Khẩn trương như thế làm cái gì, quả nhân cũng sẽ không ăn người...”

Người hầu mang đệm mềm lót lên ghế dựa đầy đặn êm ái rồi, hấn mới thoải mái mà ngồi lên, tay bưng trà, ngắm nghía thần sắc như có bệnh của Sở vương cũng đã tuổi cao sức yếu, không khỏi cảm khái.

Thái tử mấy hôm nay thực sự ép người phát sốt, ngày ấy ở yến hội Sở vương vẫn là một lão nhân thần khí rạng ngời phú quý, hiện tại đã trở thành hoàng hoa (hoa daylily, hoa hiên) héo rồi.

Mà trong lòng Sở vương còn đang kêu khổ thấu trời, nào có người thăm bệnh không mang theo thái y mà lại mang theo Hình bộ sát thần đầu chứ...

Ánh mắt âm hàn của Dung Dũ lướt trên mặt Sở vương vài cái, làn môi mỏng tựa hồ là mím lại một chút, Sở vương như đứng đông lửa, như ngồi đông than, chân mềm nhũn quỳ sụp trên mặt đất: “Bệ hạ minh giám, tiểu vương có một trăm lá gan, một ngàn lá gan cũng không dám...không dám làm chuyện đại nghịch bất đạo này, trong đó tất có kỳ quái, bệ hạ nên vì tiểu vương làm chủ a!”

Nhăn nhăn cái mũi, hấn không kiên nhẫn phát tay: “Quả nhân đã nói đến thăm người một chút mà thôi, đừng quỳ, đứng lên đi, cũng không ngại sàn nhà lạnh sao.”

Sở vương đầu gối đang tính toán mọc rễ nẩy mầm trên sàn nhà, không ngừng dập đầu: “Bệ hạ, tiểu vương thật không có làm chuyện này, nhất định là có người hãm hại ta. Tấm lòng của tiểu vương đối với bệ hạ có trời đất chứng giám...”

Đừng, đừng nói cứ như là quả nhân với người mệnh định tam thế vậy chứ.

Sở Tang trong lòng bật cười, trên mặt vẫn là biểu tình không mặn không nhạt, thần thái cao cao tại thượng: “Chuyện lần này Hình bộ sẽ tra ra chân tướng, không phải người làm thì ai cũng không oan uổng đến trên đầu người. Sao hă, Sở vương đối với Dung ái khanh của quả nhân không tin tưởng như vậy sao?”

“Sao có thể chứ...” Sở vương hít một ngụm lạnh khí, cười khan: “Người trong thiên hạ đều biết Dung đại nhân cương trực công chính, tiểu vương tự nhiên...tự nhiên là yên tâm.”

Đặt chén trà xuống, cái đệm mềm mại này làm hại hấn ngồi đến không muốn đứng lên, hấn kéo dài từng chữ, từ từ nhẹ nhàng nói: “Trữ Uyên, Sở vương tín nhiệm người như thế, người cũng không thể làm cho Sở

vương thất vọng.”

Trực tiếp gọi tên tự của Dung Dũ, vừa thể hiện sự thân cận, lại làm cho Sở vương hiểu được, người không tin Dung Dũ, cũng chính là không tin Sở Tang hấn, hoàng đế còn không tin, thì ngay cả hoàng hoa héo người cũng không thể làm nữa.

Dung Dũ tựa hồ là hơi dừng lại, mím môi, hình như là vì một tiếng Trữ Uyên vừa rồi kia mà gấp gáp: “Dạ, thần nhất định không làm nhục sứ mệnh, sẽ đem án này điều tra rõ ràng.”

Một làn ửng hồng từ bên vành tai người thanh niên chậm rãi bùng lên, như chu sa rực rỡ trên giấy Tuyên Thành, gợn lên từng chút từng chút một.

Hồng mắt, hấn vừa nhìn thấy dung mạo tươi đẹp như gấm của Dung thượng thư, tâm khó tránh khỏi lại chao đảo một hồi. Ngày thường Dung Dũ đều là một bộ mặt chính nhi bát kinh (chính khí nghiêm trang) lạnh lùng như lão thiên gia hạ phạm, chút luống cuống vừa rồi thật sự là kỳ quan ngàn năm khó gặp, hại hấn có chút tâm động.

Liếc xuống, Sở vương nhìn ánh mắt đã thành ngây dại, mắt thẳng tắp chăm chăm, trong miệng còn thì thào: “Vậy làm phiền Dung đại nhân.”

Người này đã bước nửa chân vào quan tài, mà sắc tâm còn không thay đổi. Ánh mắt hấn trầm xuống, trong lòng dâng lên một nỗi hờn giận không rõ là gì.

12. Chương 10

Giống như không cần thận ăn phải khổ qua (mướp đắng) làm cho người ta cảm thấy ghê tởm. Thần tử hấn vừa lòng nhất sao có thể bị loại lão nhân này ý dâm? Được rồi, cứ xem như hấn lớn mà không biết suy nghĩ đi.

Dung mạo quá mức xuất chúng của Dung Dũ cũng không phải chưa từng làm cho người khác ác ý đùa cợt, bắt quá những kẻ dám đùa giỡn Dung Dũ hiện tại đại khái trước mộ phần đều đã cỏ cây tươi tốt hết cả. Đương nhiên nói như thế chỉ là so sánh mà thôi, chương pháp của Dung Dũ tự nhiên sẽ không làm ra chuyện khác người. Bất quá là con người, chỉ cần nhìn khí phách cao độ kia, ai còn dám đi mạo phạm hấn.

Sở vương này có lẽ thực không biết sống chết. Sở Tang mệt mỏi thở hắt ra, lại cùng Sở vương đem những chuyện vặt trong nhà hàn huyên một trận, thẳng đến lúc Sở vương quỳ mà sắc mặt trắng bệch toát đầy mồ hôi, mới có ý tứ rời đi. Hảo tâm đến đỡ cánh tay Sở vương nâng lên một chút, hấn nói cười nhẹ nhàng: “Hôm nay trà này thật không sai, giấu làm của riêng như vậy cũng không tốt, quả nhân ở trong cung còn chưa được uống vị thơm đến như vậy mà.”

Chân Sở vương vừa mới rời mặt đất “Bá!” một tiếng lại nhuyển thành chân tôm.

Lúc đi ra khỏi phòng Sở vương, sắc trời còn sớm làm hấn khó được một lần ra ngoài tự nhiên không muốn hồi cung nhanh như vậy.

Vì thế hấn dừng bước, xoay người nhìn thanh niên phía sau, đem chủ ý ném về trên người Dung Dũ.

Hắc y thanh niên đại khái bị nhìn đến toàn thân không được tự nhiên, đành phải mở miệng hỏi: “Bệ hạ?”

Hấn cười nói: “Dung ái khanh, không biết có chào đón quả nhân đến chỗ của người ngồi một lúc hay không?”

Tầm mắt thanh niên đảo qua những hộ vệ mặc thường phục bên cạnh xe ngựa, lập tức nghiêm nghị hơi cúi mặt, giữ thái độ cẩn thận: “Thần chỉ sợ chậm trễ thời gian bệ hạ hồi cung, hơn nữa nhà thần thật sự là...” Dừng một chút, Dung Dũ tựa hồ là có chút khổ não: “...thật sự là khó coi...”

Sở Tang rộng lượng phát tay: “Sợ cái gì, còn sợ quả nhân ăn người hay sao.” Chợt chuyển ngữ phong (đề tài): “Chẳng lẽ là Kim ốc tàng kiều (lầu vàng giấu người đẹp) không muốn cho người khác nhìn thấy?”

Dung Dũ đột nhiên trầm mặc không nói.

Cho dù bình thường có thiết diện vô tư làm người sợ hãi, kỳ thật cũng sẽ có một mặt sinh động a, hấn trên ghẹo nói: “Dẫn đường đi, ngựa của quả nhân cũng không tự biết nơi nào.” Lúc được thị vệ đỡ lên xe, hấn vừa hồi tưởng biểu tình trúc trắc khó xử vừa rồi trên mặt Dung Dũ, vừa nhin không được nâng khóe miệng tươi cười.

Dù sao cũng là người trẻ tuổi, không chịu được lời vui đùa, kia...đại khái là vì còn trẻ đã có địa vị cao, chung quanh tựa hồ cũng không có cái gì gọi là đồng liêu, Dung Dũ tựa như ngoại tộc ở trong triều, tồn tại như một tảng đá thối, không ai muốn cùng người ở Hình bộ này liên quan gì nhiều.

Xe chậm rãi chạy nửa canh giờ, đến nơi mấy năm trước hấn ban tặng, từng là phủ đệ một đại hiền tướng tiền triều, hiện giờ ban cho Dung Dũ, tự nhiên là có ẩn chứa kỳ vọng của hấn.

Ai, đáng tiếc một nơi y sơn bàng thủy (trước có nước sau có đồi) thật là tốt, lại lạnh băng như không có nhân khí.

Hấn thấy rõ những người hầu so với thiết huyết thị vệ còn đáng sợ hơn, khiến cho người ta có cảm giác không biết mình có đến nhầm chỗ hay không.

Nga, nguyên lai đây là phân bộ của Hình bộ, hấn thụ giáo.

Dung Dũ ở cạnh giải thích: “Thần ở một mình, không cần nhiều nha hoàn cho nên có hơi lạnh lẽo, bệ hạ nếu không chê vào bên trong ngồi một lúc, thần sai người dâng chút nước trà.”

Thanh niên lúc thẩm tra phạm nhân cũng không hề do dự, đối với hắn lại luôn luôn có chút xa cách.

Sở Tang không khỏi sờ sờ mặt mình, từ khi nào hắn đã trở nên dọa người như thế?

Thị vệ Dung phủ mỗi người thân hình uy mãnh không thua kém thị vệ trong cung, so với Dung Dũ thân hình gầy, khuôn mặt trắng trẻo, nhưng khuôn mặt lại cổ tình lộ ra vẻ âm trầm, càng làm cho người ta không dám mở mắt.

Nhìn phủ đệ hết như nhà giam này, hắn không khỏi nói: “Ái khanh, đã vất vả ngươi rồi.”

Hình bộ là nơi đắc tội người khác nhiều nhất, tích chính là oán, toàn chính là hận, oán khí nặng nề, hận ý dày đặc, bình thường cũng có thể hóa thành đao đâm vào người thương tích đầy mình. Trong suốt lịch đại triều đình, hai chức vị không được chết già nhất một là Hộ bộ thượng thư, hai là Hình bộ thượng thư, một nắm tiền tài, một phán sinh tử, đều là chức quan giảm phúc.

Cho nên ngay cả ở phủ lý của mình cũng không thể an ổn, thời khắc nào cũng phải treo tâm nhãn đề phòng bất trắc.

Hắn thật lòng hy vọng Dung Dũ có thể đi trên một con đường khác với tiền nhân: “Trước đây vài ngày quả nhân nghe nói có người trà trộn vào quý phủ ý đồ bất chính...Phái người đến canh chừng cũng đúng, bất quá cũng phải cẩn thận một chút, thị vệ của ngươi là từ nơi nào tới?”

Nói đến chuyện ám sát kia, ánh mắt Dung Dũ trở nên lạnh lẽo, mím môi nói: “Tạ bệ hạ hậu ái, thị vệ ở phủ thần đều là lão binh (lão là lâu, không phải già) vốn là thủ hạ của Đặng tướng quân, tất cả đều thân kinh bách chiến, tin được.”

Nga, thật ra, Đặng tướng quân từng là đầu đầu (thủ lĩnh) cận vệ quân hoàng cung, am hiểu nhất chính là huấn luyện ra những người lợi mất nhanh tay hạ thủ ngoan độc...Lại nói tiếp, năm đó hắn chạy ra khỏi cung đi chơi, mỗi lần đều là thủ hạ của Đặng tướng quân tìm được, cái mũi pháp phòng kịch liệt, này nên trách hắn long khí quá nặng, muốn giấu cũng giấu không được sao?

Dung Dũ dẫn đường ở phía trước, ánh mắt vẫn liếc nhìn về sau, thả bước rất chậm phối hợp với tốc độ của hắn. Dù sao cũng là người trẻ tuổi so ra kém hơn hai mươi năm, lúc này đi phủ Sở vương hắn đã mất sức lắm rồi, bước chân cũng ê ẩm. Xuyên qua hành lang gấp khúc của hoa viên, vào đến thiển đường Sở Tang hơi hơi ngửa đầu, khoan tay mà đứng, ánh mắt chăm chú vào bài biển (tấm biển) treo nơi thoáng đãng ngay trong phòng tối cũng sáng ngời đến mức có thể thấy rõ kia.

Giấy trắng khung đen, bốn chữ “Hạo Nhiên Chính Khí” màu đen đậm trên bài biển khí thế áp nhân.

Bút lực cứng cáp, khí thế bùng bột mà không mất đi sự cẩn thận, chậm rãi, những chữ viết đẹp như vậy vì sao càng xem càng thấy quen mắt thế này?

Dung Dũ thần sắc nghiêm nghị, hắc y tước kính (áo đen gầy cứng cáp), trầm giọng nói: “Thần vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên lời bệ hạ năm đó dạy bảo, những chữ này...” Mắt rũ xuống, thanh niên cắn răng một cái: “...vẫn...vẫn khắc vào trong lòng Dung Dũ.”

13. Chương 11

Lạ thật. Hấn quay đầu lại nhìn thanh niên, rồi quay về nhìn bài biển, lúc này mới nhớ ra năm đó hấn mê thượng tự thể (kiểu viết chữ) của đại thư pháp gia tiền triều Liễu Công, hành văn tự nhiên cũng thiên về phong vị đó. Một lần hạ bút đã không còn nhớ rõ...hấn cũng có thể tha thứ đi.

Hơn nữa, đây còn là chuyện đã bao nhiêu năm về trước rồi?

Hấn học tự thể của Liễu Công, tựa hồ đã là chuyện năm sáu năm trước. Khi đó thanh niên trước mắt này mới chỉ lấy thân phận Hộ bộ thị lang bước vào đại điện, đã một mình phá án Lương Hoài Diêm (vùng sản xuất muối phía nam và bắc sông Hoài) chấn kinh triều dã, lấy đi ô sa mạo (mũ cánh chuồn của quan viên) của năm mươi ba quan viên lớn nhỏ Lương Hoài, thật là thiếu niên anh hùng, đương thời hiếm có.

Ở triều đình một thời gian, người có thuần túy bao nhiêu đều không tránh khỏi không giữ được sạch sẽ. Minh châu nhiệm trần không phải điều hấn mong muốn, nhưng giờ đây trước mắt nơi chốn lộ ra vẻ kiên trì, lại làm cho hấn không thể không tin tưởng, này một tấm lòng son, vẫn phẳng phát như năm đó.

“Quả nhân biết, nhìn người...đừng làm mặt thành như vậy chứ. Đúng rồi, quả nhân đêm nay ở chỗ người dùng bữa luôn đi.” Hấn hướng thị vệ bên cạnh phân phó vài câu, thị vệ trưởng liền lặng lẽ hồi cung sai thêm người đến hộ tống hấn ban đêm trở về.

Trên bàn gỗ hoàng hoa, thức ăn từng đĩa một được mang lên, đương nhiên so ra kém hoàng cung ở độ tinh xảo xa xỉ.

Thế nhưng có tinh xảo cũng không tác dụng gì, ở trong cung mỗi đạo thức ăn chỉ có thể vừa ba lần vào miệng, vào miệng rồi ngay cả vị cũng chưa kịp nhận ra đã hết mất, lạc thú hoàn toàn không có.

Dung Dũ hiển nhiên có chút câu nệ, thần tử cùng quân chủ ngồi chung bàn ăn, nếu không phải là trọng thần cực thụ ân sủng đều chịu không nổi phúc này.

Hấn thấy thế, cười rộ lên. Dung Dũ lập tức hạ thấp người rót rượu, gương mặt như bạch ngọc phỉếm sắc lạnh lại gần một chút, có thể nhìn thấy rõ ràng hai hàng lông mi đen dài của thanh niên.

Thực giống như cánh hồ điệp đang rung động.

Không thể không nói...ái khanh à, mặt của người so với những Bồ Tát trong hậu cung của ta quả thực còn tú sắc khả xan (đẹp mê hồn) hơn nhiều a.

“Sở Kiều mấy ngày nay ở Hình bộ của người. Trữ Uyên, người cảm thấy hài tử này tư chất như thế nào?” Rượu này thật không tồi, hần nhin không được uống một hơi cạn sạch, thở dài: “Nói thẳng cũng không sao.”

Dung Dũ thẳng lưng lên, cổ tay khê động, lại rót đầy rượu màu hổ phách vào chén, sắc rượu trong chén thanh hoa cực kỳ xinh đẹp: “Sở Kiều?” Khóe môi hơi nhấc lên, thanh niên tự tiểu phi tiểu: “Bệ hạ, thứ cho thần nói thẳng, Sở Kiều tư chất quá kém, làm việc sai lầm chồng chất, đến ở Hình bộ...không thể.”

Vô dụng thì coi như xong, nếu có thể làm môn thần hù dọa người cũng còn được, mấu chốt là Sở Kiều giống như tiểu bạch thổ dưỡng ở khuê phòng, khí hậu Đại Lý Tự không nuôi được loại người này.

Chính là Hộ bộ bên kia nhi tử hần lại không cho người ta đến. Bọn tiểu bối đều bận rộn, trưởng bối này cũng chỉ có thể tha thứ, khụ khụ mấy tiếng, hần nói: “Hài tử kia là ta nhìn từ nhỏ lớn lên, mặc dù không tính là có trí tuệ, nhưng hảo hảo bồi dưỡng, theo thời gian mà nói không chừng cũng sẽ thành trụ cột của đất nước ...”

Dung Dũ khóe mắt run lên, tựa hồ bị hai chữ trụ cột làm cho kinh hãi, ngữ khí xem như vẫn còn bình thản: “Dạ, thần biết, về sau sẽ chờ chút tâm...Cũng sẽ dạy cho người dưới chờ chút tâm.”

“Người làm việc, quả nhân yên tâm, người cứ xem như là nể mặt Bình Tây Vương vậy.” Hần vui vẻ mỉm cười, kỳ thật lần này giúp Sở Kiều cũng chính là giúp Dung Dũ. Dung Dũ thái độ làm người khắc nghiệt, giúp Sở Kiều, chính là giúp nhị biểu ca của hần. Trong triều nhiều bằng hữu đương nhiên sống tốt hơn là nhiều địch nhân, chuyện này Bình Tây Vương hần sẽ nhớ kỹ. Nợ nhân tình là khó trả nhất, chốn triều đình lại càng như thế.

Dưới cái nhìn chăm chú của hần, Dung Dũ đành phải dạ, nhưng vẫn có chút không tình nguyện. Có thể là Dung Dũ cảm thấy muốn đem gỗ mục điêu thành ngựa voi vẫn là chuyện thực khó khăn.

Thị vệ dùng ngân châm thử các đĩa thức ăn, không việc gì, hần động động dũa, tầm mắt bị thứ gì đó hồng hồng non non mọng nước bắt được: “Đó là cái gì? Trông tươi ngon xinh đẹp rất khác biệt.”

Màu hồng trên đĩa nhỏ màu trắng trong sáng non giòn, tiên diễm làm cho ngón trỏ của người ta muốn động đây. Ai bảo hần đặc biệt yêu thích những thứ đáng yêu, thức ăn trong cung trang trọng có thừa mà linh khí không đủ, sao có thể giống như thứ này, nhìn thôi cũng làm cho người ta cảm thấy được trẻ đi vài tuổi.

Mặt Dung Dũ tựa hồ có chút hồng: “Hồi bệ hạ, đây là củ cải muối, thần tự mình làm...không nên dâng lên, hần là hạ nhân lấy sai rồi.”

Hần vạn phần kinh ngạc, đại khái có thể so với vừa rồi thanh niên nghe thấy hai chữ trụ cột mà tâm linh bị kích động, không thể tin nhìn ngẩng đầu dung lãnh lợi của thanh niên, nhất thời im lặng: “Tự mình

làm? Ái khanh quả nhiên là...hạ đắc trù phòng thượng đắc triều đường a (dưới giỏi việc bếp núc trên giỏi việc triều đình).”

Dung Dũ hận không thể lập tức sai người đem đĩa thức ăn kia mang xuống, Sở Tang cảm thán một tiếng, đuổi đĩa ra cản lại, tất nhiên là không cho phép: “Xem ra cũng không tồi, quả nhân thử qua đã, đừng vội mang đi. Nhìn vẻ ngoài cũng được lắm, Trữ Uyên, đây là cách làm của quê hương ngươi sao?”

Dung Dũ cúi đầu nói: “Ân, là lão gia truyền lại, có điều bởi vì là tự mình làm cho nên muối ra nhan sắc có chút cổ quái...làm cho bộ hạ chê cười rồi.”

Hắn cảm giác được thanh niên toàn thân đã sắp hỏng mất, bộ dáng như lâm đại địch thật sự làm cho người ta không nở. Quân tử tránh việc nấu nướng là đạo lý từ xưa truyền lại, bảo nói ra cũng là làm khó Dung Dũ. Hắn tay mắt lạnh lẽo nhắc một khối củ cải muối gần như trong suốt đưa vào trong miệng.

Dung Dũ nhất thời thất thanh, không ngăn cản kịp: “Bộ hạ, thứ này có hơi...”

Mày vốn đang giãn ra bỗng nhú lại, nhú đến mức ở giữa hiện ra một chữ xuyên (), đầu lưỡi nháy mắt bị hai vị chua cay đánh bất ngờ đến phiên giáp bất lưu (ý nói tan quân bại trận), cay thì thực cay, mà chua cũng thực chua a...Hai loại hương vị hòa cùng một chỗ, xông thẳng vào hắn làm nước mắt cũng muốn rớt ra ngoài.

Bàn tay đè chặt trên mặt bàn, ảo tưởng hơi lạnh từ nó có thể hấp thu hết những chua cay trong miệng kia, nhưng đầu lưỡi bình sinh ít gặp vị cay vẫn không thuận theo để mà buông tha chuyện bị cháy bỏng. Thức ăn trong cung luôn luôn lấy thanh đạm dưỡng sinh làm chủ, sao có thể ném qua gì đó cay đến độ này.

“Bộ hạ, uống nước, nhanh nhanh uống nước...” Dung Dũ tay chân đều luống cuống, lại phát hiện ở đây chỉ có rượu, liền lớn tiếng sai người hầu dâng nước trong.

Thân là thiên tử, hắn đương nhiên không thể le lưỡi, hoặc là mạnh bạo uống nước lạnh. Trong ánh mắt lo lắng áy náy của thanh niên, hắn cố gắng chớp mắt a chớp mắt để mang nước mắt trở về, khắc chế lại, rồi mới chậm rãi uống xong nước.

A, khoan hãy nói, sau vị cay thế nhưng lại cảm thấy được toàn thân thư sướng, miệng còn hàm chứa một cổ hương thơm chua chua cay cay quanh đi quẩn lại. Thở ra một làn hơi cay nồng, chậm rãi a chậm rãi, càng cảm thấy được vị chua cay giòn ngon tuyệt vời kia. Khuôn mặt tuần tú của Dung Dũ đầy vẻ sứt ruột, lại rót đầy nước vào chén: “Thứ này thực cay, bộ hạ nhất định ăn không quen, thân nhất thời sơ ý...Bộ hạ? Hiện tại còn khó chịu sao?”

Như thế nào có thể? Hắn cảm thấy được lỗ chân lông khắp người đều bị vị cay mở hết ra, toàn thân sáng khoái, bất quá đầu lưỡi còn có chút nóng, nét mặt nhần nhần ửng hồng ý bảo thanh niên quay về chỗ ngồi xuống: “Quả nhân...không có việc gì.”

Trên mặt thanh niên hiện lên hai chữ không tin.

“Ăn ngon, quả nhân đã cảm thấy yêu thích vị này rồi.” Đôi môi phỉếm hồng, nhưng không tổn hao gì tâm tình tươi đẹp của hần, vị cay tươi ngon thúc đẩy hần lại động đũa bạc.

“Bệ hạ, trước hãy thử những thức ăn khác để ẩm bụng đã.” Dung Dũ nhìn khuôn mặt đối diện tràn đầy cảnh xuân tươi đẹp, không đành lòng rũ đi ý hần, nhưng vẫn khuyên bảo: “Nếu không, bệ hạ ném thử chút canh nóng này?”

Tiếp tục hà hơi ra những làn khí cay, Sở Tang đối với đĩa củ cái muối kia đã nhất kiến khuynh tâm (nhìn một cái đã thương), nhị kiến chung tình rồi. Đây cũng không thể trách hần kén chọn, phải biết rằng ở trong cung hần chưa bao giờ được ăn thoải mái như thế, nói gì đến hưởng thụ. Mỗi bữa hai ba mươi món, vô cùng đa dạng, thái danh (danh sách món ăn) thật dài, cái gì bay trên trời, rồi cái gì đi trên đất, còn có bơi trong nước, chui dưới đất, phức tạp được đến mức nào thì phức tạp cho hết, ngay cả cơm cũng phải có ba loại màu sắc...Được rồi, đây cũng không phải mẩu chốt, mẩu chốt là...

Hần đối với gia pháp “dùng bữa không được quá ba thìa” đã thống hận phỉ nhổ từ lâu.

Hần dám chắc chắn, hoàng đế Khánh quốc mỗi người đều đoán mệnh duyên có nhất định là bởi vì chưa được ăn yên vui bữa nào.

Dung Dũ vẫn lo lắng nhìn hần, thức ăn trước mắt một chút cũng không đụng qua.

Đôi mắt mặc dù chưa bị cay đến mắt nước mắt lưng tròng, nhưng đã ướt ươn ướt, hần nói: “Trữ Uyên, tay nghề của người thật tốt lắm a.”

Thanh niên bị ý cười trong mắt Sở Tang đảo qua liền cúi đầu, thần sắc phức tạp: “Tạ bệ hạ tán thưởng.”

Hần tiếp tục chậm rãi nhai củ cải, càng nhai càng có lực, thẳng đến một đĩa tràn đầy kia đều vào bụng của hần rồi, lúc này mới vừa lòng cho hạ nhân dâng một bát canh.

“Bệ hạ, hồi cung rồi nhất định phải cho thái y đến xem, vạn nhất bị thương dạ dày liền phiền toái.”

Ái khanh, người chính là lo lắng nhiều quá, hần chẳng hề để ý nâng thìa, múc một thìa canh: “Quả nhân thân thể luôn luôn cường tráng, người quá lo lắng rồi, nhưng thật ra người a...quả nhân luôn có người hầu hạ rất tốt.”

Dung Dũ mới miễn cưỡng ăn vài ngụm thức ăn, bộ dáng vô vị làm cho hần nhìn cũng có chút bức bối. Trong miệng khí cay lại cuộn cuộn, hần liếm môi dưới, chưa hoàn toàn thỏa mãn ngồi ở ghế dựa. Nơi này rất lớn, chính là thiếu vài phần nhân vị. Ngẫm nghĩ, hần liền cười nói: “Phòng ở của người có chút lạnh lùng.”

Dung Dũ đáp: “Thần ở một mình, cũng không cần quá nhiều người hầu hạ, nhiều người ngược lại không được tự nhiên.”

“Là thiếu một nữ chủ nhân đi, đại thần trong triều ở tuổi như ngươi đều là thê thiếp thành đàn con cái đông vui cả rồi. Như vậy đi, quả nhân làm chủ cho ngươi một người.” Xem thân phận hiện tại của Dung Dũ, cũng chỉ có nữ nhi hoàng gia mới xứng đôi: “Trong sổ biểu muội của quả nhân còn có mấy khuê nữ, cùng ngươi cũng thật là trai tài gái sắc.”

Tựa hồ bị ghen cơm, Dung Dũ chặt vật ngắc đầu, tuấn mi phượng mục có chút mờ mịt, tay nắm thật chặt đặt ở trên đầu gối: “Thần xuất thân hèn mọn, không xứng với quận chúa, hơn nữa trước mắt thần còn không tính chuyện thành thân, hảo ý của bộ hạ thần tâm linh.”

Hắn cũng không miễn cưỡng, đón đầu là đại sự, cũng phải song phương vui vẻ mới tốt, chính là gần đây hắn vì chuyện nhi tử độc nhất tuyển Thái tử phi tuyển đến sát đầu mẻ trán, tâm thần mệt nhọc, hắn phỏng chừng bà mối già nhất trong kinh thành xem tranh vẽ người còn không nhiều bằng hắn. Chính là câu xuất thân hèn mọn vừa rồi của thanh niên làm cho hắn nhìn không được mà cau mày.

“Trữ Uyên, ngươi là thần tử quả nhân tín nhiệm nhất, cũng là người có tiền đồ nhất hoàng triều Khánh quốc, xuất thân như thế nào ngươi đừng để ở trong lòng, quả nhân không thích nghe ngươi nói như vậy.

Thanh niên mặt không đổi sắc, chỉ là nắm tay đặt ở trên đầu gối càng thêm chặt, khuôn mặt đỉnh bật tuấn tú như được họa sư cung đình cẩn thận từng nét một tạo ra nghiêng nghiêng: “Dạ, thần biết.”

— oOo —

14. Chương 12

Hơi quá no, có thanh niên làm bạn đi vài bước ở sân vắng, nhìn tịch dương rớt xuống chân trời, hắn cảm thấy cũng đến lúc rồi, vì thế sai hạ nhân chuẩn bị xe ngựa đi chợ đêm trong thành.

Thanh niên bên cạnh lạnh lùng không nói, nhưng không dấu được vẻ biến sắc.

Hắn ngồi trên xe ngựa mỉm cười vẫy tay với thanh niên, ý bảo hắn cũng lại đây.

“Bộ hạ, chúng ta đang đi đâu?”

Trong ánh mắt tràn ngập hứng thú, hắn treo luôn mình xe lên, trên cây ven đường treo đầy đèn lồng đỏ, người ta bày hàng quán đầy chật con đường lát đá Vũ Hoa lên miếu thành hoàng. Xe ngựa không thể đi tiếp, chỉ có thể nghỉ chân trước một cầu đá.

“Cũng không có cách nào, lúc này nên vui vẻ cùng với dân chúng. Trữ Uyên, đỡ quả...ân, đỡ ta xuống.”

Dung Dũ cũng sửa cách xưng hô, hấn nhảy xuống xe ngựa trước, rồi để cho Sở Tang tựa vào tay mình mà xuống xe: “Lão gia, chúng ta đi đâu?”

“Tùy ý ngao du mà thôi.” Hấn mỉm cười ném vài vụn bạc cho người làm xiếc trên cầu.

Thanh niên im lặng, bởi vì tư thế này căn bản không giống với ngao du, thu liễm tâm thần (ý nói cảnh giác), chợ đêm dân chúng lui tới rất nhiều, cho dù có hai mươi hộ vệ cũng không thể thả lỏng cảnh giác.

Không hổ là chợ đêm phồn hoa nhất hoàng triều, cửa hàng san sát, bán y mạo màn quạt, chậu hoa cây cảnh, điểm tâm mứt quả, trái cây theo mùa, cần cái gì có cái đó, hấn nhìn không chớp mắt, hướng thẳng đến miếu thành hoàng mà đi.

Nghi hoặc trong lòng Dung Dũ rất nhanh đã được mở ra, dưới gốc đại hòe trăm năm bên cạnh miếu thành hoàng có một gánh hát bì ảnh hí, xếp hơn mười băng ghế, đang bắt đầu diễn.

Đừng hỏi hấn làm sao biết nơi này có thứ tốt, thân là cửu ngũ chí tôn, đương nhiên phải là tai nghe tám phương rồi.

Chính là ghế này nhìn qua thật không thoải mái, không cần hấn nhiều lời, thị vệ bên cạnh lập tức đi tìm một ghế dựa thoải mái hơn. Thanh niên chần chừ rồi cũng ngồi lại. Diễn còn chưa bắt đầu, thế nhưng người xem đã đầy chật.

Hắc y thanh niên ngồi vững như chuông, khí thế bức nhân như môn thần ngồi ở đằng kia. Không được bao lâu, Sở Tang phát hiện dân chúng xung quanh thiếu đi một ít, lại một lát sau, trong phạm vi ba trượng cả người lẫn quỷ đều bị xua tan, giống như ôn dịch vừa đi qua vậy.

Hấn đỡ trán than thở: “Trữ Uyên, đây không phải là hình đường của người.”

Thanh niên tựa hồ đã lâu không thấy ánh mặt trời, da thịt dưới trăng còn có ánh nền làm nổi bật, hiển nhiên thực sáng ngời xinh đẹp, thế nhưng lời nói cứng rắn như đá lại theo làn môi mỏng đi ra: “Ta biết, lão gia, đây là nơi xem trò vui, ta biết.”

Thanh niên thần sắc rất nghiêm túc, phi thường nghiêm túc, nghiêm túc đến mức làm cho hấn muốn rơi lệ.

Ái khanh, người không cưới vợ có lẽ...có thể...có khi...là rất đúng đắn.

Cũng may không lâu sau đã mở màn, người diễn lên đài, ánh mắt lão bách tính rốt cuộc cũng từ chỗ của môn thần nào đó dời sang, tập trung tinh thần ngắm nhìn màn sân khấu màu trắng trên kia.

Vị trí mà hấn ngồi tự nhiên là tốt nhất, chính là...

“Quả...” Người nào đó từ khi biết nói mở miệng là tự xưng quả nhân đầu lưỡi nhú hết lại, ngọng một hồi mới cảm giận nói: “Ta muốn nghe ‘Nước ngập Kim Sơn tự’, so với cái này có ý tứ hơn, đến hỏi xem có thể sửa xướng hay không.”

Không bao lâu thị vệ trở về thông báo: “Lão gia, bầu gánh nói người hát Kim Sơn tự ngày hôm qua đã về nhà thành thân, cho nên chỉ có thể diễn ‘Chiêu Quân xuất tái’ (ra khỏi biên giới).”

Chiêu Quân xuất tái...

Hắn đã xem không dưới trăm lần, bất quá nếu đã đến đây, cũng chỉ có thể miễn cưỡng một chút.

Nhìn những con ngựa đỏ thẫm linh hoạt như thật, đình đài lầu các, hoa cỏ cây rừng tinh tế khác thường, nhất là nhân vật trông rất sống động.

Lúc xướng đến đoạn Chiêu Quân bi thống sắp chia tay cố quốc, hắn cũng thiếu chút nữa rơi lão lệ, thật là xem một trăm lần cũng tuyệt đối sẽ không ngấy a.

“Lão gia? Lão gia...” Thanh âm lãnh triệt của thanh niên quanh quẩn ở bên tai.

Hắn lấy lại tinh thần, a, nguyên lai diễn đã kết thúc rồi, là hắn thất hồn.

Sai người gọi bầu gánh hát tới trước mặt, đó là một lão nghệ nhân tuổi chừng sáu mươi, bình tĩnh trấn định nhìn đại khách nhân ăn mặc hoa lệ.

“Lão nhân gia, vì sao ta vẫn không thể xướng ra được ý nhị như các người?” Hắn hạ công phu nhiều năm như vậy vẫn không thể lên trình độ được, thật làm cho người ta uất ức.

Lão bầu gánh kiến quái bất quái (thấy chuyện kỳ quái mà không biến sắc) nói: “Công tử người xướng một đoạn xem.”

Ách...vậy sao, mắt hắn vừa nhắc lên, đảo qua những hộ vệ còn có hắc y thanh niên bên người, mọi người lập tức thức thời lui ra phía sau một bước.

Vì thế hắn hừ hai tiếng, uống ngụm trà Ô Long nhuận hầu, đề khí lên, kéo giọng hát một đoạn, cảm giác bản thân phi thường không tồi, vui vẻ lảng lảng hướng lão bầu gánh cười: “Lão nhân gia cảm thấy thế nào?”

Mái tóc bạc trắng của lão bầu gánh ở trong gió nhẹ nhàng bay bay vài sợi, tâm bình khí hòa nói: “Giống nhau mà thần (thần khí, thần thái) không giống.”

Hắn thở ra một hơi, xoay xoay chiếc nhẫn đen trên tay, dựa vào cảm giác mát lạnh của băng ngọc mà tỉnh táo lại: “Lão nhân gia đã nghe cẩn thận chưa? Cũng đừng có nhầm ta a.”

Lão nhân gia nói: “Nếu ta nhớ không lầm, vị công tử này mười hai năm trước đã đến nơi này nghe diễn, hơn nữa cũng từng xướng qua đoạn này. Ta khi đó cũng nói một câu như thế, không biết công tử còn nhớ hay không?”

“ ... ”

Nét mặt ngượng ngùng, hần hắng giọng, nói: “Mặt có giống nhau mà thôi, không đối gặt lão nhân gia, kỳ thật vị kia là gia huynh.”

Lão bầu gánh nga một tiếng, thực khách khí tiếp tục nói: “Nếu vậy thỉnh công tử chuyển cáo gia huynh, nói...diễn xướng chính là một phần tình, tình không sâu, tự nhiên chỉ có thể giống ở mặt ngoài, không thể nhập diễn. Không thể nhập diễn, thì dù cho từ có hảo, âm có diệu, cũng không chạm được đến lòng người.”

15. Chương 13

Đã kích này đối với hần không thể nghi ngờ là rất lớn, nghĩ xem hần học nhiều năm như vậy, dùng hết tâm lực, da bò còn ăn tay phá da rất nhiều lần...Vì sao kết quả là vẫn là lời bình như thế?

Động lòng người, hần cũng rất muốn, chính là...ai dám đứng ra để cho hần động đây?

Diễn đã xong, người trong gánh hát liền vội vàng thu dọn đồ đạc đạo cụ, đem những bì ảnh kia để vào trong rương gỗ màu đỏ, người cơ hồ đều đã đi hết, hần vẫn dựa vào ghế, chống cằm nhìn những con hát đang bận rộn.

Người lớn đang vội, tiểu hài tử phải chịu ủy khuất đói bụng, ồn ào nói muốn ăn đường nhân (đồ chơi làm bằng đường). Có thể là bởi vì đêm nay có đại khách hào phóng, thu được không tồi, nữ nhân đầu tiên là trừng mắt nhìn tiểu hài tử vài lần, rồi vẫn vội vội vàng vàng chạy qua bên kia mua một cái nhét vào tay tiểu hài tử.

Hần nhìn thấy hài tử kia đỏ hồng mặt, hạnh phúc mỹ mãn, hại hần cũng cười rộ lên theo.

Đây là con dân của hần a.

Dung Dũ để ý thấy biểu tình của Sở Tang lúc lạnh lúc nóng, lo lắng tiến lên khom người hỏi: “Bệ hạ, đã đi được chưa? Sắc trời đã muộn lắm.”

Cũng đến thời điểm hồi cung rồi, hấn thở dài, tuy rằng lời lão nhân gia thật là đả kích người ta, nhưng không phải không có lý, hơn nữa đi lần này cũng không uống.

Có thể nhìn thấy con dân mình hạnh phúc giàu có làm cho hấn cũng cảm thấy vui mừng, loại vui mừng này trong cung luôn tìm không thấy. Đứng dậy trở về, người ở chợ đêm vẫn rộn ràng nhộn nháo, vị các loại thức ăn vặt đều hỗn loạn trong không khí, ngọt ngào ngây ngất. Nhìn thịnh thế như thế này, hấn không khỏi hỏi thanh niên bên cạnh: “Trữ Uyên, người cảm thấy...có thể kéo dài bao lâu, những nơi khác của Khánh quốc cũng phồn hoa hưng thịnh như nơi này ấy?”

Thanh niên bảo hộ bên cạnh, không dám sai khoảng cách một bước suy tư một lát, nói: “Có lẽ...trăm năm.”

Hấn cười to: “Người thật thành thật, nếu hỏi những người khác, đều sẽ nói những lời dễ nghe thối nát, cái gì mà thiên thu vạn đại a...Thử hỏi trong sử sách làm sao có được một vương triều thiên thu vạn đại.” Nếu có, kia đều thành những con rùa ngàn tuổi rồi.

Cho nên thật sự là không có hoàng triều của rùa mà.

Thanh niên trên trán có mồ hôi, ngứa ngáy khó nhịn, đưa tay lau một cái, xem ra là không thích nơi có nhiều người như thế: “Thần không dám khi thượng.”

Hấn cũng đã rất nhiều năm chưa từng đến chợ đêm này, trước kia lúc còn trẻ rất thường cùng các biểu ca đi phong lưu, bắt quá những ngày đó đã chậm rãi trở nên mơ hồ ở trong đầu. Phồn hoa hỗn loạn, lại thường làm cho người ta khó mà nhớ kỹ.

Ở cái tuổi đó, hấn đã từng nghĩ Khánh quốc thật sự giống như các đại thần thường ca ngợi, tứ hải thái bình, ca múa vui hoan, hấn tin rằng ngoài cung kia chính là ảnh thu nhỏ của cả thế giới rộng lớn, cả ngàn dặm giang sơn, kinh thành náo nhiệt phồn vinh đã thành sự đương nhiên. Ngay lúc hấn đang sa vào ngoạn lạc, Nhiếp chính vương một đêm nọ mạnh mẽ dẫn hấn ra cung, đem hấn nhét vào xe ngựa đi hết nửa buổi tối đến một sơn thôn gần kinh thành.

Khi đó hình như hấn mới mười sáu tuổi, lần đầu tiên hấn biết, nguyên lai trên đời này huynh đệ tương tàn, phụ mẫu bán con, tử nữ quên cha cũng không phải là chuyện lạ, mỗi ngày mỗi đêm lúc nào cũng có xảy ra.

Chỉ là hấn ở quá xa, nhìn không thấy mà thôi.

“Tang nhi nhìn xem, đây mới là cuộc sống chân thật nhất của dân chúng, bọn họ đang ở lúc nước sôi lửa bỏng, người thân là quốc quân, lại lưu luyến tửu sắc không biết tiến thủ, người phải thế nào mới không làm...thất vọng tổ tiên, còn cả...tiên hoàng?”

“Quả nhân...” Hấn nhìn thấy cánh tay khô héo vàng vọt lộ ra ngoài manh áo không đủ che thân của nữ nhân, không khỏi khiếp sợ. Trong ấn tượng của hấn, nữ nhân đều non mềm, cánh tay đều như bạch ngọc, hấn đỏ mặt cúi đầu: “Quả nhân...không nghĩ đến...”

“Những thôn xóm như vậy ở Khánh quốc cũng không ít, nơi nơi đều có. Nạn đói, ôn dịch, chiến tranh đều có thể dễ dàng cướp đi sinh mệnh những người này. Thế nhưng bệ hạ, lãnh thổ của người, lại đều là bọn họ vì người mà dâng lên.”

Hắn xấu hổ đến cực điểm, chuyện nghìn vàng mua vui đáng xấu hổ tối hôm qua bây giờ ở trước mặt Tam hoàng thúc thật không hề đúng lý hợp tình.

Nhưng cũng từ ngày đó, hắn chậm rãi thu tâm, không hề say mê nơi phồn hoa ngoài cung nữa.

Trong lòng run lên, chuyện quá khứ làm cho hắn cảm thấy được ngũ vị rối loạn, rất không dễ chịu. Hiện giờ Nhiếp chính vương đã sớm quy ẩn, ngay cả gặp cũng không chịu gặp hắn một lần. Hắn nghĩ, hắn rốt cuộc là làm cho Tam hoàng thúc thất vọng rồi.

“Trữ Uyên, người nhìn xem nơi này vạn nhà lên đèn, có lẽ, cuộc sống của bách tính Sở quốc cũng là như thế, cùng nơi này không có gì khác nhau, thật sự là đáng tiếc.”

Dung Dũ nhìn nụ cười của hắn, thần sắc khó phân biệt, nói: “Không có gì khác nhau, bệ hạ...rồi người sẽ nhìn thấy thái bình thịnh thế.”

Có người bởi vì đông đúc mà va phải, thanh niên nhanh chóng phản ứng hộ ở phía trước, hộ vệ cũng lấy tư thái toàn thân cảnh giác hộ ở xung quanh hắn, rất cẩn thận.

Khẽ vung tay áo phất đi tro bụi theo gió bám vào nơi đó. Thái bình thịnh thế? Thôi đi, cho dù xóa bỏ tất cả phiên quốc, hắn có lẽ cũng không thể khoái hoạt. Không thể khoái hoạt cũng là chuyện không có biện pháp, nếu chiếm hữu là một loại khoái hoạt, vậy thì thế gian này không ai có thể khoái hoạt hơn hắn được. Thế thì vì sao hắn lại luôn cảm thấy mình ở vị trí này dường như vĩnh viễn sẽ không có một ngày công đức viên mãn, từng bước chân đều là trống rỗng, trống rỗng không có tận cùng. Đương nhiên cái loại ăn nói vô lý này là trăm triệu lần không thể nói ra, người đang ở trong phúc lại không biết phúc thường thường là có tội.

Tước phiên sao, tước chính là tước thiết mạo tử của phiên vương, đoạt chính là đoạt mạng của bách tính vô tội. Tựa như lời năm đó của Nhiếp chính vương, lãnh thổ này, đều là dùng máu thịt con dân hắn từng một chút mà xây lên, như thế bảo hắn làm sao để không đau lòng, làm sao để khoái hoạt.

May mắn chính là bên cạnh hắn còn có các lương thần như Dung Dũ.

Hắn đang muốn cùng thanh niên hộ ở phía trước nói nói mấy câu, ai ngờ lúc đi qua một cửa hàng gạo kia đột nhiên có hai bao tải rơi khỏi xe kéo, hắn lập tức đứng khựng lại, mắt thấy sẽ bị đụng phải. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thanh niên một cái nghiêng người chuyển mình lại, liền từ phía sau nâng thất lưng hắn, nhanh chóng lui hai bước. Dung Dũ thân cao, một ôm lại đã đưa toàn bộ Sở Tang hộ ở nơi an toàn, thanh niên cứng ngắc thân mình: “Thất lễ, bệ hạ.”

Bị đám đông xô đẩy có chút cách xa, bọn thị vệ hoảng sợ nhìn Hình bộ thượng thư cơ hồ là ôm lấy chủ tử,

đang muốn tới gần bỗng nhiên lại xuất hiện thêm nhiều người, cho dù khinh công rất cao cũng không thể đi qua.

Pháo hoa phóng lên tràn ngập không trung, bách tính càng thêm kích động, nhiệt liệt hoan hô.

Sở Tang bị người che chở như vậy, bất giác không nghĩ là có gì không thoải mái. Thanh niên tuy thoát nhìn gầy mảnh, nhưng may mà bả vai vẫn dày rộng, ngực dán lấy lưng mình, hoàn hảo không sai lạc, dường như so với chỗ tựa lưng trong thư phòng của hắn còn tinh tế, còn ấm áp hơn.

Nguyên lai ái khanh người thật ra công dụng rất nhiều a.

Hắn hơi hơi ngửa đầu, trên bầu trời pháo hoa bảy sắc từng đóa từng đóa lan tràn, thanh niên đáy mắt đen trầm, nhưng lấp lánh phản chiếu bao nhiêu màu sắc, như mặt nước chiếu bóng hoa. Hoa ở dưới trăng, lại chìm trong nước.

Thanh niên không có ý tứ buông tay ra, hơi hơi chuyển phương hướng, hướng về phố bên kia, lời nói mang theo nét quật cường: “Bệ hạ, người nhớ rõ nơi này không?”

Trên đường đối diện cửa hàng gạo, một cửa hiệu có mặt tiền lớn nhất, muôn dây đủ sắc màu theo gió mà phiêu, bên trong âm thanh tì hoan đùa giỡn cùng với mùi son phấn xông vào mũi cho dù cách xa bao nhiêu vẫn là nghe thấy.

Ôn Nhu Hương lớn nhất kinh thành, hắn làm sao có thể không nhớ rõ...

Dung Dũ cúi đầu, cười cười, diện mạo lạnh lùng có thêm vài phần sắc xấu hổ: “Lúc ấy cứu thần, người còn nhớ rõ nơi này không?”

Hắn kinh ngạc, chậm rãi nói: “Quả nhân đương nhiên nhớ rõ, chỉ sợ nói ra ngươi lại khó chịu...Ngươi có thể tự mình nói ra, vậy thì tốt lắm.”

Lúc ở trên bàn cơm, Dung Dũ nói mình xuất thân thấp hèn, kỳ thật đây không phải là lời nói thật, nhưng cũng không phải lời nói dối. Trên thực tế phụ thân Dung Tu của Dung Dũ từng là giám sát ngự sử, quyền cao chức trọng, nhưng một người như vậy lại bị tra ra cấu kết quan lại tham ô ngân lượng tu sửa hà đạo của triều đình.

Hồng thủy đến gần, con đê bị ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu ngăn không được dòng nước, lập tức dân chúng trôi giạt khắp nơi chết hơn trăm vạn. Lúc ấy hắn rất tức giận, truy tra xuống dưới, Dung Tu tham ô nhiều nhất tất nhiên là phải rơi đầu.

Tài sản toàn bộ sung công, ngay cả nhi tử cũng phải nhập nô tịch.

Mà Dung Dũ chính là nhi tử độc nhất của Dung ngự sử.

Khi đó hắn ở trên đường ngẫu nhiên nhìn thấy hài tử này ở giữa đường bị đánh đến toàn thân thương tổn, đùi không biết vì sao đã muốn sinh mủ khắp nơi. Liên Hương Viện bên cạnh chính là tiểu quan quán, mấy đại hán từ bên trong chạy ra phổ bắt đầu kéo người, tiểu thiếu niên kia bất quá mới khoảng mười tuổi, không rên không la liều chết cắn miệng, vẫn là không chịu trở về.

Thiếu niên ngẩng lên hé ra một khuôn mặt xem như sạch sẽ. Tuổi còn nhỏ mà mặt mày đã thực xinh đẹp, ẩn chứa nét tao nhã tương lai, bất quá hấp dẫn hắn nhất, vẫn là đôi ánh mắt như lửa đang rực cháy.

Sao lại có thể có một ngọn lửa tươi đẹp đến vậy ẩn trong đôi mắt, một mảnh đỏ rực, đủ để thiêu cháy cả thảo nguyên.

“Đó là nhi tử của Dung Tu.” Nhị biểu ca đi cạnh ngạc nhiên: “Sao lại lưu lạc đến tình cảnh này? Xem ra còn có người lên chính bọn họ.”

Khó trách, nhìn có chút quen mắt.

“Cây đổ bầy khỉ tan, đó cũng là báo ứng.”

.

16. Chương 14

Chỉ thấy tiểu thiếu niên cười lạnh vài tiếng, miệng nhỏ ra một búng máu tươi, chẳng hề sợ hãi nhìn những nam nhân bư hãn kia, nói: “Người chết thì không cần tiếp khách.”

Nhị biểu ca ở một bên nhỏ giọng nói: “Tiểu hài tử này dung mạo thực tiêu trí xinh đẹp.”

Hắn không nói một lời, nhìn thiếu niên giữa phổ trong mắt hỏa thiêu càng thêm dữ dội, quyết tuyệt tàn nhẫn.

Nâng tay lên, hắn nhẹ giọng phân phó: “Chuộc hài tử kia lại đây.”

Mặc dù là báo ứng, nhưng dùng ở trên người tiểu hài tử như thế này, tựa hồ có chút làm cho người ta không đành lòng.

Hắn nhớ rõ trước kia Dung ngự sử thực thích trước mặt đồng nghiệp khen ngợi nhi tử mình trí tuệ như thế

nào, hôm nay nhìn thấy, xem ra cũng không quá phóng đại. Tiểu thiếu niên được lau rửa sạch sẽ đưa đến trước mặt hắn, càng phát ra vẻ tuấn tú tiêu trí, chính là toàn thân cảnh giới như vô cùng căm thù những người trước mặt mình.

Ý muốn đùa giỡn của hắn nổi lên, liền cười hỏi: “Trở nên nổi bật là có thể đó, thế nào? Chỉ còn xem người có thể san bằng nơi đó, thế nào? Chỉ xem người có làm được hay không mà thôi.”

Ngọn lửa trong mắt giảm nhiệt một chút, thiếu niên nghiêm mặt, nói: “Người đã nhập nô tịch, còn có thể làm gì?”

“Không thể nói như vậy, người xem Lâm tướng quân hiện đang trấn thủ biên cương cũng là xuất thân nô tịch, không phải là phong hầu bá tước...Hay là người nghĩ, đương kim thánh thượng ngay cả một chút khoan dung ấy cũng không có?”

Nhị biểu ca ở một bên nhin cười, nói xen vào: “Nếu không thì người theo ta đi, đến lúc đó...”

Thiếu niên ánh mắt lạnh lẽo như người đã chết, làm nhị biểu ca cũng quên lời phải nói tiếp theo.

Hắn vui vẻ nhìn nhị biểu ca kinh ngạc, tiểu thiếu niên giống như một con mèo đang dựng thẳng mao toàn thân, phải vuốt xuôi trước mới được. Thế nhưng hắn cố tình muốn hưởng thụ ngọn lửa trong mắt hài tử, liền cố ý lãnh đạm:

“Người đi đi, ta đây không thiếu người.”

Nhị biểu ca không ủng hộ ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Bỏ nhiều tiền như vậy, đừng lãng phí...”

Hắn cũng mặc kệ người bên cạnh mưu ma chước quỷ, một tay chống cằm tựa vào ghế dựa, hoàn toàn khoan dung: “Bên cạnh ta không lưu người vô dụng. Kể chỉ biết làm bình hoa trên thế gian này có rất nhiều, hôm nay mua người bất quá là thuận tay mà thôi. Muốn đi theo chúng ta, người còn kém xa, không đủ tư cách.”

Ngọn lửa trong mắt thiếu niên lại bùng lên, thuần túy như một con thú nhỏ. Đúng rồi, bùng lên đi, cháy rực lên đi, hắn yêu nhất là nhìn sự không tuân phục tràn đầy ý chí chiến đấu của hài tử này.

“Ta mới không thèm đi theo các người.” Thân mình nhỏ gầy của Dung Dũ xoay lại bước đi, động tác quyết liệt không một chút dè dặt, cũng không hề lưu luyến, chỉ là cuối cùng có quay đầu nhìn hắn chăm chú, suy nghĩ trong ánh mắt chớp lên không ngừng.

Tiểu thiếu niên bước thấp bước cao đi xa dần, kéo một cái chân thối nát, chống lại đại tuyết như lông ngỗng, rồi dần dần biến mất giữa gió tuyết trắng trời.

“Người đi sai người hủy nô tịch của hắn, tìm kẻ nào tùy tiện thay thế là được.” Tùy ý phân phó, hắn là

hoàng đế, một chút tùy hứng ấy ai nói không thể.

Bất quá chuyện này cũng chỉ đến đó mà thôi, tiếp sau hần cũng không quan tâm, khi đó lòng ham vui của hần đến nhanh đi lại càng nhanh. Lại qua rất nhiều năm, vào kỳ khảo Trạng Nguyên một năm nọ, hần ngồi ở ngôi cao trên Kim Loan điện, giữa một đám tân tấn sĩ tử lại thấy được ánh mắt kia.

Thanh niên trong mắt vẫn còn ngọn lửa rực rỡ, bất quá cách một tầng băng, hóa thành lãnh hỏa, tựa như tròng đại tuyết trắng trời có thể lạnh chết người nằm đó bị lửa đốt lên. Hần sung sướng nhận ra ánh mắt của mình nguyên lai lại tốt như thế. Dung Dữ quả nhiên không phải vật trong ao.

Lòng hần chợt dâng lên một niềm tự hào không hiểu vì sao, có chút giống như nhìn thấy hạt giống mình vô tình gieo xuống đã đâm chồi rồi nở hoa vậy.

Nhân sinh gặp gỡ thực kỳ diệu. Hần không nhắc lại chuyện năm đó, Dung Dữ cũng luôn buồn bã không nói, chỉ là nhìn thấy hần có vài phần cứng ngắc cùng ngượng ngùng, quả nhiên người lúc cường thịnh trở lại đối mặt với trước đây đều không chịu nổi, đều có vẻ luống cuống, hiện tại Dung Dữ có thể tự mình nói ra, này tốt lắm.

“Thần...ta vẫn muốn tìm người, người có thể hủy sạch sẽ nô tịch của ta, nhất định là quyền quý trong triều. Cho nên ta vẫn muốn đi được cao hơn một chút, ta muốn tìm được người.”

Tình thâm khẩn thiết, thanh âm cũng không tính là nhu hòa của thanh niên đánh vào bên tai, nóng ầm lại ngứa ngứa, hần thực dung túng cười: “Vậy ái khanh, người tìm được rồi sao?”

Dung Dữ sửng sốt, sau đó mạnh mẽ gạt đầu: “Tìm được rồi.”

“Quả nhân cho ngươi một cơ hội, thế nhưng quả nhân cũng đã cho rất nhiều người cơ hội, người có thể nắm bắt nó không nhiều lắm. Người có thể đi đến vị trí hôm nay, quả nhân thực vì ngươi mà vui vẻ, ngươi đã không làm cho quả nhân thất vọng.”

Thanh niên nghe được lời khẳng định đó, mím môi, như vui vẻ muốn cười rồi lại kìm nén.

Pháo hoa phóng xong rồi, đám đông cũng không chật chội như trước nữa.

Dung Dữ buông tay, hai tay lại như không biết nên để ở nơi nào. Lúc này thị vệ đã có thể xông tới.

“Bệ hạ, trời sắp mưa, có thể hồi cung sao?” Thị vệ cảm thấy được tiểu tâm can của mình cũng sắp vỡ ra rồi.

Sở Tang nhìn sắc trời âm u, thật sự là điềm báo mưa gió sắp nổi lên, nhân tiện nói: “Ân, hồi cung.”

Chưa đi được hai bước, đám đông chật chội kia đã rẽ ra, nhất thời chợ đêm ầm ĩ trở nên yên tĩnh, ầm ầm nghe thấy tiếng bánh xe lộc cộc. Mở đường chính là đoàn quân tiên phong, ngồi trên bảo mã là mấy vị tướng sĩ bội kiếm sáng ngời. Hắn nhận ra được, đi đầu chính là vũ lâm quân Tả Kỵ, đối mặt với loại trận thế này, hắn không khỏi cảm thấy huyết Thái Dương thành thịnh căng lên.

Từ trong xe ngựa u tối đi ra một thanh niên khoác trọng bào màu đen, khí vương giả trời sinh, tuấn dung tàn nhẫn làm người ta không dám ngược lên nhìn, không giận mà có uy.

Sở Liệt khẽ mỉm cười xuống xe, tươi cười không nhiều không ít, khắc chế từng tắc từng độ cong lên.

“Phụ hoàng, nhi thần đến đón người hồi cung.”

Bên đường dân chúng quỳ một mảnh đông nghìn nghịt, không ai dám ngẩng đầu. Thái tử chậm rãi vươn tay, tay áo khoan thai lay động, bản thêu long văn tựa hồ đang sống, gương nanh múa vuốt.

Hắn quay đầu lại nhìn Dung Dũ, đành phải đi vài bước về phía trước, tay phải đập vào lòng bàn tay Sở Liệt, lên long liễn.

17. Chương 15

Thanh niên đứng thẳng tắp giữa một đám dân chúng đang quỳ, càng phát ra vẻ độc lập tuần tú, tựa hồ đối mặt với Thái tử một trận, rồi mới hướng Sở Liệt hành lễ: “Thần kiến quá thái tử.”

Thái độ không một tia thất lễ, nhưng tuyệt đối không thể nói là thân thiện.

Sở Tang ở trong xe đỡ trán lắc đầu, ái khanh a, người nhiệt tình như vậy, thì không thể làm trong lòng thái tử lên được nửa phần tình cảm.

Sở Liệt khuôn mặt lạnh lùng, như từ cao cao nhìn chăm chăm vào Dung Dũ, giống như tư thái của tất cả quân vương nhìn hạ thần, thấu suốt mà xa cách, âm điệu vừa phải, điềm điềm một chút khách khí: “Dung thượng thư cũng nên sớm hồi phủ một chút, đây không phải là nơi người nên ở lâu.”

Thanh niên ngũ quan nếu phân ra thì không tính là làm cho người ta sợ hãi, thế nhưng hợp lại cùng một chỗ lại lạnh lùng tàn nhẫn đến khiếp người, mũi thẳng như đao, môi mỏng khẽ nhếch: “Xem ra, Dung thượng thư làm việc vẫn thiếu vài phần cảnh giác, phụ hoàng đi tuần vạn nhất xảy ra chuyện gì, trách nhiệm này ai đảm đương được.”

Dung Dũ nói: “Thần linh tội.”

Người bên trong xe sớm đã không kiên nhẫn, ngón tay gõ nhẹ một khúc trên màn hình âm liên vang ra ngoài: “Liệt nhi, hồi cung.”

Thái tử cười sâu kín, ý bảo hộ vệ khởi giá.

Ngồi lên cái đệm thoải mái mềm mại, hắn bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, một ngày hôm nay thật đúng là tổn thương nguyên khí, hồi cung rồi phải hảo hảo bồi bổ mới được. Hắn bảo Sở Liệt lên xe vốn đang muốn nói nói mấy câu, bất đắc dĩ hương liệu đốt trong xe chính là tối ngưng thần, ngủ qua đã muốn ngủ.

Ngủ nhiều là đặc quyền của người có tuổi, có gì kỳ quái đâu.

Tuy mơ hồ cảm giác được tầm mắt của nhi tử từ bên kia nhìn đến, có chút nóng rực, có chút như đóng đinh vào người, đáng tiếc còn chưa nóng đủ để làm tỉnh hắn, càng chưa đóng đủ để làm đau hắn, vì thế hắn thay đổi một tư thế càng thoải mái, hảo hảo dưỡng thần.

Trong cơn mơ màng trầm trầm, ầm ầm nghe thấy bên ngoài một tiếng sấm rền vang, hắn bị dọa đến mở bừng mắt.

Xe vẫn vững vàng đi về phía trước, hắn thở phào một cái: “Liệt nhi, bên ngoài tiết trời sao rồi?”

Nhi tử của hắn tư thế ngồi nghiêm chỉnh, toàn thân không một chút tính toán thả lỏng, mắt khép hờ. Sở Liệt vững vàng nói: “Trời sắp mưa, bất quá cùng đã gần về đến cung, phụ hoàng đừng lo.”

Khụ một tiếng, hắn chớp chớp đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm, cũng vững vàng nói: “Quả nhân nào có lo lắng gì, đúng rồi, người làm sao lại tìm đến?”

Hương khí bên trong xe trầm xuống, dường như quện vào với không khí giăng co thành một mối, càng thêm lưu luyến nặng nề nơi mí mắt.

“Nhi thần lo lắng, đương nhiên phải đi tìm.”

Thanh âm rất tốt lại đúng lý hợp tình làm cho mí mắt hắn giật giật, miễn cưỡng ân một tiếng, hắn nói: “Hiếu tâm khả gia, hiếu tâm khả gia (có lòng hiếu thảo)...Liệt nhi...”

Hơi thở của thanh niên tiến lại gần hơn một chút, nhợt nhạt từ mũi theo tiếng ân đi ra, cũng không còn vẻ khắc nghiệt lãnh lệ như lúc này ở bên ngoài: “Phụ hoàng?”

“Cuối năm, Hữu tướng sẽ cáo lão hồi hương.”

Hơi thở lại cách xa ra một chút, Sở Liệt tựa hồ đàm thanh nói: “Đúng vậy, phụ hoàng trong lòng người có

chọn được người thích hợp rồi sao?”

“Quả nhân vẫn xem trọng Dung Dũ. Nhìn chung quan viên lớn nhỏ trong triều, người có thể đảm nhiệm tốt chức vị này không ai ngoài Dung Dũ.

Sở Liệt nhíu giữa hai mày lại, rồi chậm rãi mở ra, không chậm không nhanh mỉm cười: “Nhi thần cảm thấy được Dung Dũ đúng là nhân tài, đáng tiếc tuổi quá trẻ, chỉ sợ chần không được tròng, hơn nữa...” Thanh niên nhấn giọng thêm một chút: “Dung Dũ câu thông không tốt, người có khoảng cách với các đại thần như vậy, nhiều nhất chỉ có thể ngồi vào chức Hình bộ thượng thư.”

Câu thông không tốt, đây cũng là nét bướng bỉnh của Dung Dũ. Hắn hơi buồn rầu, đóng băng ba thước cũng không phải do một ngày giá lạnh, muốn Dung Dũ trở thành tháo vát mọi điều như Hữu tướng, đúng là...có chút khó khăn...

“Thêm vài năm, hắc hắc sẽ đảm đương rất tốt.” Buồn ngủ bớt đi ba phần, hắn lại nói: “Huống chi hiện tại trên triều còn ai có tư chất này?”

Ánh mắt hắc trầm kiên định của Sở Liệt nhìn sang: “Giang sơn rộng lớn ắt có nhân tài, trong triều nhân tài chi sĩ đông đúc, bồi dưỡng vài người cũng không phải việc khó.”

Nước xa không chữa được cơn khát gần, huống chi hắc đối với Dung Dũ cũng có chút tư tâm. Tuy rằng không phải thời điểm tốt để thảo luận chính sự, hắc vẫn nhin không được mà thiên vị: “Dung Dũ thắng ở trung tâm, ngàn vàng khó mua một mảnh chân tình, huống chi là ở triều đình...Nói năng không tốt cũng không phải chuyện xấu, mỗi người đều hoạt như dầu cùng không ngại ngấy hay sao.”

“Phải, Dung thượng thư đúng là rất trung thành với phụ hoàng.”

Hắn nghe thấy câu này, nhin không được nhíu mày. Lời lẽ thẳng thắn nhưng – không hiểu sao lại làm cho người ta cảm thấy không tự nhiên không thoải mái, giống như trong bông có ẩn gai nhọn.

Hắn nhìn nhi tử cao lớn trầm ổn của mình, khẽ lắc đầu.

Hắn chưa từng hiểu thấu Sở Liệt, cũng không thể hiểu thấu. Hải tử này từ nhỏ đến lớn đều đi trên những con đường không phải tầm thường, tha thứ cho hắc tuổi già sức yếu, thực không tìm ra được sức lực đi mò kim đáy biển.

Tiếng sấm rầm rầm, tựa hồ càng ngày càng vang vọng, oanh đến mức tai hắc ong ong lên. Bất quá câu nói vừa rồi của Sở Liệt vẫn như gai nhọn đâm ở trong không nhổ không được: “Thần tử trước hết phải trung với quốc gia, tiếp là vì dân chúng, rồi mới vì quân, hoàng nhi...người cũng hiểu được mà.”

“Phụ hoàng nói có lý.”

Thanh niên hạ mắt xuống, trong mắt như có sóng ngầm, nhìn không đến được chân thành.

Lúc về đến tẩm cung, trời đã bắt đầu đổ mưa, mưa to rơi xuống làm cung vắng (đèn trong cung) to lớn bên ngoài cũng trở nên mơ hồ, Sở Tang cũng không cảm thấy trở về vào lúc này là may mắn.

Sở Liệt thật ra rất hiếu thuận, hầu hạ hần cởi y bào rồi mới chuẩn bị cáo lui.

Lòng hần có chút rung động khi lắng nghe sấm sét ngoài cung kia, liền nói với Sở Liệt: “Đêm nay người cũng đừng quay về Văn Hoa điện nữa, ở lại đây ngủ đi.” Loại thời tiết này, tia chớp kia chớp lên cũng quá dữ dội, làm cho người ta nhìn mà lo lắng.

Sở Liệt đột nhiên ngừng bước, lúc quay đầu tựa hồ mây hơi nhướng lên. Bất quá gương mặt trang nghiêm quanh năm đóng băng thật giống tuyết vừa tan, ý cười ngay bên miệng, ôn hòa ngay dưới chân mày, hoàn toàn không giống như thái tử vừa ở trên đường đại phát long uy.

Đúng vậy, dùng từ không sai, chính là đại phát long uy, mỗi khi nhìn nhi tử của mình, hần lại có thể khắc sâu hiểu biết về hàm nghĩa ngụ ý trong từ này.

“Phụ hoàng, chuyện này không hợp thể chế.”

Lời tuy nói như thế, Sở Liệt đã sớm xoay người, không có ý tứ muốn đi, ngay cả một chút do dự cũng không có. Ánh mắt đảo quanh trên mặt hần, ý cười cũng tràn ra từ khóe môi: “Phụ hoàng?”

18. Chương 16

Sở Tang nhu nhu trán: “Phụ tử cùng giường cũng không có gì hợp hay không hợp quy củ. Quả nhân cùng người có lẽ đã lâu không hảo hảo tán gẫu rồi.”

Được cung nữ hầu hạ, thanh niên thay triều phục. Cho dù mặc ngoại bào cũng vẫn nhìn thấy được chân dài vai rộng, thân mình chắc chắn, từng góc độ nhờ thiên chùy bách luyện mà thành, sức lực bá đạo, như từ chiến trường huấn luyện ra.

Hần nghiêng đầu nghĩ, hoàng đế Khánh quốc luôn đoán mệnh, phụ hoàng của hần, cả phụ hoàng của phụ hoàng...Lịch đại đế vương đều không có một người trường thọ, mỗi người lúc băng hà đều chính trực tráng niên, làm cho người ta thổn thức cảm khái.

Bất quá, nếu như là Liệt nhi, thì nhất định có thể mong chờ trường cửu.

về phần chính mình sao...Tay trái đặt lên mạch máu màu xanh lúc ẩn lúc hiện trên cổ tay phải, vô ý thức

đề xuống, một khoảnh khắc lặng đi rồi lại trở về

Thôi quên đi, làm con rùa sống ngàn năm cũng không có gì hay, nếu mệnh đà như thế, làm gì mà phải buồn rầu?

Long sàng đủ lớn, cho dù thân mình Sở Liệt có bư hãn hơn vài lần cũng không sao cả. Cuộn mình trong chăn, hần nhin không được ngáp vài cái. Thanh niên cùng lên giường, nằm ở bên ngoài, tóc đen tán hạ, khép mình trong áo ngủ bằng gấm, thanh âm réo rắt, ần ần ý cười: “Phụ hoàng, không phải nói muốn tâm sự sao?”

Thanh niên nhấc nửa thân dậy, ghé vào tai hần nói: “Phụ hoàng? Nhi thần đang chờ mà.”

Mặt chôn trong chăn gấm ấm áp mềm mại, hần lằm bằm gì đó một tiếng, xoay người vào phía trong, mơ hồ nói: “Quả nhân mệt mỏi quá...”

Tiếng cười rất nhỏ lướt nghiêng qua bên mặt, thanh niên tựa hồ đang giúp hần đắp lại chăn: “Nhi thần biết ngay mà, phụ hoàng nếu sớm hồi cung thì tốt rồi. Bên ngoài rất loạn, phụ hoàng gốc ở đó không quen.”

Hần rất muốn phản bác, cái gì gọi là gốc ở đó không quen? Lúc ta phong lưu bên ngoài tiểu mao hài nhà người còn không biết đang ở nơi nào xoay mông bú sữa mẹ mà.

Chính là hần vừa dính giường thì mí mắt cũng dính lại với nhau. Thanh niên thở nhẹ bên tai hần, mềm mềm nóng nóng, ngứa ngáy làm hần muốn chà xát chà xát. Sở Liệt không thuận theo, không buông tha mà vẫn cúi đầu nói: “Cho nên, phụ hoàng lần sau cũng phải nghĩ đến nhi thần a...Nhi thần ở trong cung cứ mãi ‘đứng ngồi không yên...”

Một đêm ngủ thật là tốt, đại khái vì duyên cớ là quá mệt mỏi, thế nhưng ngay cả mộng cũng đều không có lấy một lần.

Mắt mở lớn ra một cái, căn bản không cần cung nữ nhắc nhở.

Hần đến nghiêng răng nghiêng lợi, hần thật sự phi nhỏ thói quen vừa đến canh năm liền tự động tự giác mở mắt của mình nha. Vẫn nằm trên long sàng rộng rãi lặn qua lặn lại một chút, mắt ngái ngủ từ từ thanh tỉnh, còn đang kỳ quái sao phần chăn bên này còn có độ ẩm, đã bị một tiếng “Phụ hoàng.” thanh lãnh làm kinh hách đến ngẩng phắt đầu lên.

Thanh niên nửa quỳ bên giường đã đổi thái tử bào chỉnh tề uy nghiêm, cũng không biết đã quỳ bao lâu, ánh nhìn chăm chú vẫn có một cỗ lực uy hiếp trong tĩnh lặng. Hần thất thanh, cuộn chăn lùi về sau một tấc, ngón tay run run: “Người, người chạy tới chỗ này làm cái gì?”

Này hình như còn chưa đến giờ thỉnh an đi.

Tiểu dung trên mặt Sở Liệt sưng lại một chút, thần sắc kỳ lạ, rất có vẻ có chút ủy khuất: “Phụ hoàng, là ngài hôm qua báo nhi thần ở lại nơi này ngủ mà.”

“.....”

Hình như...là có chuyện này.

Thanh niên quỳ gối bên giường, thân mình cao ngất như che khuất hết thấy ánh sáng: “Phụ hoàng, để ta.”

Sở Liệt tiếp y vật cung nữ đang cầm trong tay. Long bào vốn dĩ rất phức tạp, Sở Liệt kiên nhẫn gỡ lấy từng kiện từng kiện một, động tác nhẹ nhàng hầu hạ hẩn mặc vào.

Sở Liệt ngồi xồm xuống cầm đai lưng thọ văn làm bằng tơ vàng cẩn thận đeo lên hông hẩn, sau đó lại lấy đến ngọc bội long văn.

Cung nữ lâu năm bình thường vẫn hầu hạ hẩn rửa mặt mang long ngoa (giày của vua) đến, cũng bị Thái tử đuổi đi. Sở Liệt một mình ôm lấy tất cả mọi việc, làm cho hẩn chắc chắn lấy làm kỳ lạ. Thanh niên nữa quỳ, đang cầm chân của hẩn, nét mày ngoan lệ ngày thường cùng giãn ra.

“Chờ đã, Liệt nhi, ngươi sao lại thế này?”

Hẩn tuy rằng còn buồn ngủ, nhưng vẫn thấy rõ trên vầng trán cao rộng của thanh niên có một khối máu ứ đọng, xem ra là mới có, liền lấy tay chỉ chỉ chạm chạm. Thanh niên cười lớn: “Này a, phụ hoàng tối hôm qua ngủ say quá, một quyền đánh sang.

”.....”

Hẩn nhìn không được lại thấy trần trần bi ai, nguyên lai nhiều năm như vậy, cái tướng ngủ này của hẩn vẫn là sửa không được.

“Đến, để cho phụ hoàng nhìn xem, còn đau không?” Đau lòng hài tử, ngón tay nhỏ nhắn sờ sờ khối máu ứ đọng kia: “Mau tuyên thái y.”

Tay Sở Liệt giữ ngón tay của hẩn lại, một bộ dạng như không hề đem khối

máu ứ đọng kia để ở trong lòng: “Không có chuyện gì, qua một lát thì tốt rồi. Phụ hoàng chạm vào một cái hình như đã không còn đau đớn nữa.”

Hẩn nhìn không được nói: “Sao có thể được, ngươi xem tay quả nhân là tay thần tiên hay sao? Mau tuyên

thái y.”

Sở Liệt sắc mặt thực nhu nhược, thu liễm thâm trầm bá đạo ngày thường, rất ngoan ngoãn thuận theo, giống như một con hổ con được vuốt thuận lông vậy.

.....

Thái y vẫn được tuyên đến.

Thế nhưng thái y không phải chạy đến chỗ thái tử, mà là hướng đến hoàng đế lão tử ở trên long tháp đã ôm chặt bụng đầu đồ mồ hôi lạnh.

“Quả nhân...bụng đau quá...” Hắc lại muốn đi như xí rồi.

Thái tử sắc mặt không tốt, chỉ một ánh mắt đã khiến cho lão thái y thiếu chút nữa nhuyển rụng xương đùi. Thật vất vả mới có thể xem mạch dưới ánh mắt như muốn lăng trì chết người kia, phát run nói: “Bệ hạ là...ăn phá hư bụng, thức ăn cay độc lạnh lẽo dễ dàng thương tổn tính khí. Bệ hạ gần đây có phải là có ăn thứ như vậy hay không?”

“Quả nhân...chỉ ăn một chút, từ từ... bụng quả nhân lại đau nữa rồi...”

Thái tử mắt đều đã bốc hỏa, cả giận nói: “Nhanh giảm đau cho phụ hoàng! Chỉ biết nói còn chẳng có tác dụng gì...”

Thanh niên khuôn mặt căng thẳng, ánh mắt sắc bén lạnh như băng làm cho người xung quanh không khỏi lại cứng đờ lưng.

“Hôm qua phụ hoàng ăn cái gì, gặp người nào, đi nơi nào, điều tra rõ ràng cho ta, người khả nghi toàn bộ ném đến Hình bộ!”

Hắc nghe không rõ ràng lắm, chính là đau đến lảo đảo, môi động động, Sở Liệt liền vội nắm chặt bàn tay nóng bừng của hắc: “Phụ hoàng, ngài nhẫn nhẫn, nữa sẽ không đau. đau liền nắm nhi thần là được rồi, phụ hoàng?”

Bụng quặn đau, giống như có sấm sét đang đánh loạn bên trong. Hắc nắm tay lên tay thái tử, hữu khí vô lực nói: “Đến lúc vào triều rồi...”

Sở Liệt bất đắc dĩ khom thân mình về phía trước, tiếp nhận khăn ướt trong tay cung nữ, vừa lau đi mồ hôi trên trán Sở Tang vừa nói: “Phụ hoàng, hôm nay đừng đi, đợi lát nữa thái y dâng được cho người rồi lại ngủ một giấc sẽ không đau đớn nữa.”

“Khuôn pháp của tổ tông không thể phế...” Khánh quốc từ khi kiến quốc đến nay đã trăm năm, còn chưa từng có hoàng đế nào bỏ buổi tảo triều.

Hắn cũng không muốn có được kiểu nổi bật này ở trong sử sách a...

Tuyệt đối không thể để một đĩa củ cải muối phá hủy đạo hạnh bao năm, vì thế hắn làm bộ bỏ qua ánh mắt tức giận của Sở Liệt, cường chống đi vài bước, lại nhịn không được ôm bụng: “Khoan đã, quả nhân lại muốn đi như xí...”

Sở Liệt thân thủ nhanh nhẹn một tay nâng cổ tay hắn, dùng sức xoắn điệu kéo đi, ấn cả người hắn lại quay về long tháp. Tuy rằng lực đạo cường thế, nhưng người ngoài nhìn vào chỉ thấy hoàng đế tự mình cước bộ phù phiếm ngã trở về.

Hảo... Hảo người này nghiệt tử a! Lòng hắn ngứa lên trời thét dài một tiếng, bất đắc dĩ nước đắng (khổ sở) là một giọt một chút cũng không thể để rớt ra bên ngoài.

Thanh niên mặt vẫn thản nhiên, chiêu thái y đến, thanh âm lạnh lùng không hề có ý cười: “Một nén nhang sau nếu bụng còn chưa hết đau, thì mang đầu đến”

Trong triều không ai không biết thái tử trời sinh tính cực kỳ hung mãnh, nhất ngôn cửu đỉnh, lời đã nói ra không có nửa cơ xoay chuyển.

Sở Tang thấy đại thể đã mất, thân nuyễn một cái lại đau đến bao mình vào trong chăn gấm.

Được lắm, giờ thì chắc chắn hắn đã trở thành vị hoàng đế đầu tiên không vào Triều sớm của hoàng triều. Thật đáng mừng, này nhất định sẽ được kể lại rõ ràng ghi vào sử sách cho hậu nhân chiêm ngưỡng.

Đến già lại thất đức, khí tiết tuổi già khó giữ được, kiểu đáng buồn gì đây, kiểu thê lương gì đây a.

Hắn lệch đầu ôm bụng, lão lệ đầy cổ áo vỗ long sàng...

“Các người...các người không nghe thấy thái tử nói gì sao...Còn...còn không nhanh giảm đau cho quả nhân!”

19. Chương 17

Mạng nhỏ của thái y có liên quan cuối cùng vẫn được bảo trụ.

Một lần tiêu chảy này, chút thịt trước kia dường được cũng tiêu thất không còn, đành phải mỗi ngày dùng

được thiện nuôi. Hắc thường thường cảm thấy khí mình phun ra cũng có một cỗ mùi lạ của sâm ngàn năm, xua không đi thổi không tiêu tan, hun đến mức hắc rất bất đắc dĩ.

Hắc lệnh cho Sở Liệt không được truy cứu trách nhiệm của Dung phủ. Chuyện này vốn không trách được Dung Dĩ, nếu bởi vì chút chuyện nhỏ này mà phá hư quan hệ quân thần thì thập phần không đáng.

Ngày Bình Tây Vương triều kiến, hắc đang cùng Sở Liệt ở Vạn Xuân đình chơi cờ.

Không ngờ gió ẩm lại thổi ra được một làn hương tuyết liên. Ly vương kia mặc dù đoạn tụ đoạn đến lợi hại, tốt xấu cũng biết thưởng thức, tiến cống thứ gì cũng hợp khẩu vị hắc hơn những người khác. Bàn cờ bằng ngọc này dùng phỉ thúy làm nên, hồn nhiên thiên thành, nhìn không ra một chút dấu vết kết nối. Quân cờ cũng dùng hắc mã não, bạch ngọc chế thành, cầm trên tay mượt mà khả ái, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Cho nên hắc hạ một bàn cờ, ít nhất cũng phải mất hai canh giờ.

May mà Sở Liệt tuy công vụ bận rộn vẫn hạ quyết tâm lặng lẽ chịu đựng tịch mịch bồi lão nhân gia tiêu khiển. Nhi tử, không nuôi không a.

Một phen thất thần như vậy hồi lại được, hắc cũng không biết mình đi thêm một bước là đã sau bao lâu. Thanh niên ngồi đối diện tay cầm quân trắng, ánh mắt dừng ở hắc cũng không vội vàng xao động, ngược lại đồng tử màu đen mang theo ý cười, làm cho cảm giác lạnh lẽo quanh thân cùng phai nhạt vài phần.

Nhắc quân đen lên, hắc chậm rãi hạ xuống bàn cờ.

Cho dù không quay đầu lại, hắc vẫn nhìn thấy từ xa xa một dải vàng kim lóng lánh bát đầu tiến đến gần nơi này, kim quang kia đại thịnh như Phật Di Lặc tỏa hào quang, dường như rêu rao sợ người khác không biết.

Bình Tây Vương Sở Bình, nhị biểu ca của hắc, cùng hắc chơi đùa từ nhỏ lớn lên, tình như huynh đệ.

Chính là hắc từ nhỏ đã cảm thấy, biểu ca này thường thức có chút...độc đáo. Hắc từng khờ dại nghĩ theo thời gian trôi qua, thường thức khác hắc với thường nhân kia của Sở Bình có thể bình thường đi một chút.

Thế nhưng sự thật thường thường là tàn nhẫn, thượng lương đã lệch, lại muốn hạ lương thẳng tắp, so ra có chút khó khăn.

Bể khô thật sâu, có khi hạ đồ đao lại tạt phải chân a.

Cho nên hắc chỉ có thể mở mắt vô vọng nhìn nhị biểu ca càng lúc càng đặc lập độc hành (suy nghĩ và hành vi đặc biệt), càng lúc càng khác hắc với thường nhân, càng lúc càng làm cho người ta...không đành lòng

nhìn thêm lần nữa.

Sở Bình một thân trường bào tơ lụa màu vàng, đầu đội kim quan, chân đạp kim ngoa, mười đầu ngón tay không ngón nào không nhồi vào đủ các loại nhẫn, trên y bào thêu mẫu đơn dị thú, lấy màu vàng làm nền, mặt trên từng phiến từng phiến hoa mẫu đơn xanh xanh đỏ đỏ cực lớn, cực kỳ giống bình phong dùng khi chúc thọ.

Sở Bình tinh thần chấn hưng quỳ xuống, gương mặt kia vẫn một vẻ hăng hái anh tuấn lại hơi có chút lỗ mãng như trước mà hắn đã rất quen thuộc, cả người tựa như vừa ở kho vàng lao ra.

“Thần khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Sở Bình miệng lưỡi ngọt ngào, động tác hấp tấp, này mắt này mày tựa hồ cũng bay bay lên.

Hắn nói này, nhị biểu ca còn hơn hắn hai tuổi, thế nhưng sao hắn lại cảm thấy được Sở Bình so với lúc còn thiếu niên cũng không có gì khác nhau, luôn một bộ dạng sức sống mười phần, kim quang lóng lánh. Trái lại chính mình mười phần lão thái, chỉ ra cung chạy một lát cùng đã mệt phát hoảng.

Người ta là già từ bên ngoài vào, hắn lại từ trong xương cốt bắt đầu già đi, hủ thành một đồng lá thối nát.

“Miễn lễ, ban thưởng ngồi.”

Sở Bình khéo nói chuyện, trong đầu kỳ văn thú sự một đồng lớn, làm cho thái tử ngẫu nhiên lộ ra nụ cười khó thấy được trước mặt người khác. Hắn biết rõ tính nết Sở Bình, lần này đến, tám phần là có sự muốn nhờ.

Quả nhiên, thời cơ vừa thỏa đáng, Sở Bình liền thật cẩn thận nhờ vả: “Bệ hạ.

Vi thần hôm nay có...một chuyện muốn nhờ.”

Sở Liệt mắt nhìn mũi, cực kỳ tập trung, tựa hồ toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên bàn cờ phi thúy kia.

Hắn khoé mắt nhú nhú, tay xoa xoa quân cờ, hỏi: “Chuyện gì?”

Sở Bình lập tức lộ ra nụ cười lấy lòng, nói: “Là như vậy, bệ hạ...có thể điều Kiêu nhi ra khỏi kinh thành được không, điều đi càng xa càng tốt?”

Hắn ngạc nhiên nói: “Kiêu nhi ở Hình bộ đang rất tốt, điều đi làm cái gì, hơn nữa...Uyển Dung chỉ có Kiêu Nhi là nhi tử, nàng có thể buông được sao?”

Hắn đối với yêu cầu của Sở Bình rất là khó hiểu. Nghe Dung Dũ nói, Sở Kiêu gần đây ở Hình bộ rất có

tiến bộ, từ một cái bình hoa vướng chân vướng tay trở thành một cây cột không vướng chân vướng tay. Đây tốt lắm a, ngày trở thành trụ cột của quốc gia hẳn là sắp tới rồi.

Hơn nữa Bình Tây chính vương phi là đường tử của hần chỉ có Kiều Nhi một cây độc đinh, sao có thể bỏ được.

Hơn nữa, Kiều nhi là trái vui vẻ khó có được của hần a.

Sở Bình cười cợt nhả giải thích: “Buông được! Hải tử này chính là thiếu tôi luyện, hạ mãnh được bằng cách điều xa một chút mới có tác dụng.”

Hần ngưng thần nghĩ nghĩ, lại cao thấp đánh giá thần thái của nhị biểu ca, thần nhiên nói: “Người nghĩ quá nhân dễ lừa như vậy sao? Mấy câu như thế bớt đến lắm lời trước mặt quả nhân đi.”

Đến thì ít, lần này đến lại nói giả dối đến mức lỗ tai hần muốn phát đau.

Quả nhiên Sở Bình cúi gầm mặt xuống, thấy muốn gạt cùng không thể gạt được, xấu hổ nhìn thái tử, phát hiện thái tử hôm nay bình thần khác thường, đôi mắt ngày thường trên triều đường làm cho không ai có thể nhìn thẳng lúc này cũng hạ xuống, tựa hồ chỉ chuyên chú ở bàn cờ kia.

Vì thế Sở Bình lúc này mới lo lắng nhìn hần ngập ngừng: “Nói ra thật xấu hổ...Kiều nhi, Kiều nhi hải tử gốc nghiệt kia...”

Thoảng rời khỏi chỗ tựa lưng, hần ân một tiếng, thúc giục.

“Kiều Nhi mê thượng một tiểu quan ở nam quán, người như bị trúng độc, nhà cũng không về, vừa ly khai Hình bộ liền chui vào nam quán, trong phủ khuyển như thế nào cùng không được. Uyển Dung cùng bị nghiệt tử chọc tức đến phát bệnh, hiện tại còn ở trong phủ nuôi bệnh kia.” Sở Bình vẻ mặt đau khổ kể ra.

Tay ngưng lại, hần trợn to hai mắt: “Cái gì? Nam quán?”

Sở Bình càng thêm buồn rầu: “Đúng vậy, chính là gian tiểu quan quán ngay cạnh Liên Hương viện.”

Liên Hương viện, ôn nhu hương lớn nhất kinh thành, hần đương nhiên biết.

Chính là...Kiều nhi sao lại mê luyện nam nhân?

“Người sao lại không ngăn cản đừng để hần đi?” Nghe thấy cái tên kia, hần thoáng bắt đầu không thoải mái.

Sở Liệt lúc nghe thấy cái tên kia đã ngẩng đầu lên, như có điều suy nghĩ nhìn lướt qua.

Sở Bình nói: “Kiều Nhi hiện tại ở Hình bộ, thần làm sao có thể không cho hắn đi? Thế nhưng lúc hắn vừa về nhà sẽ lại trốn mất, ai ai, thần cũng đã đến

Nam quán đó bắt người nhiều lần, mặt mũi đều mất sạch sẽ.”

“Biện pháp còn nhiều mà, sao phải đem Kiều nhi đuổi đi.” Hắn trách cứ nói: “Người lại ít thủ đoạn như vậy? Huống hồ, tiểu hài tử chỉ là nóng đầu tham mới mẻ mà thôi, không phải đại sự gì, năm đó người không phải còn vì ai kia trong Liên Hương viện...”

“Là Tử Ngưng.” Nói lại chuyện xưa, Sở Bình ngưng ngừng nhắc nhở.

Hắn thần nhiên nói: “Đúng rồi, người năm đó còn không phải là vì Tử Ngưng như si như cuồng không phải nàng không cưới sao? Lúc đó chẳng qua nóng đầu một hồi mà thôi, qua thì cũng qua rồi...Chuyện Kiều nhi, để cho người ta đem tiểu quan kia lộng đi là tốt rồi, an trí xa một chút, một thời gian sau ai còn nhớ rõ.”

Sở Bình liên tục nói phải, vẫn khó xử nói: “Thế nhưng bệ hạ, thần cảm thấy được...Kiều Nhi lần này là thật sự, cổ sức mạnh kia còn dọa được cả hai ca ca hắn. Chuyện an trí tiểu quan kia thần không phải không nghĩ tới, chỉ sợ giấy không thể gói được lửa. đến lúc đó ngược lại phụ tử thành thù...”

“Vậy người cứ nhìn Kiều nhi đi vào đường sai?” Đề cao âm lượng, hắn buồn bực nói: “Cái loại địa phương mê hoặc người trẻ tuổi này sớm đã nên ngăn cấm, đòi phong bại tục. thật không ra thể thống gì!”

Sở Bình cũng gật đầu, ngạc nhiên nói: “Đúng vậy, tiểu quan kia thần cũng đã gặp qua, bộ dạng bình thường lại không thú vị, tuyệt không hơn người. Nếu giống Vĩnh Trừ năm đó...”

hắn đại biến, tim như bị một cái tát, không chế không được hung hăng vỗ mạnh quân cờ lên bàn cờ, lạnh lùng nói: “Im miệng!”

Nhất thời quân cờ đen trắng đều tán loạn lại thành một đồng, Sở Liệt cũng ngẩng đầu lên, môi khẽ động, màu đồng tử cũng sâu kín thêm một tầng.

Sở Bình ngây người, nhớ ra mình nhất thời nhanh miệng phạm vào kiêng kị, bật người quỳ xuống, một chưởng liên vỗ vào trên mặt mình: “Vi thần đáng chết!”

Sở Bình trên tay mang đầy nhẫn, một bàn tay vừa đưa lên làm cho trên mặt lập tức xuất ra mấy vết máu, dính lên y phục kim khí mười phần, thê thảm nói không nên lời.

Hắn nhìn mấy vết máu kia, tức giận tiêu tan một nửa, nhưng một cổ uất ức vẫn chặn ngang ngực, bàng hoàng luống cuống loạn choạng, đến mức hắn thờ không nổi. Sở Liệt đã rời khỏi chỗ ngồi, đôi tay dày học

theo lời thái y đặt lên lưng giúp hần thuận khí, dị thường ôn hòa: “Phụ hoàng, thả khí ra. đừng ghen, từ từ sẽ ổn...Nhi thần ở đây.”

Bàn tay sau lưng có độ ấm rất thoải mái, tựa hồ có thể xuyên thấu qua long bào truyền vào trong thân. Hần thử thở sâu mấy hơi, lúc này mới run rẩy mở miệng: “Đừng quỳ, lui ra đi.”

Sở Bình kính cẩn: “Vi thần cáo lui.”

Nhị biểu ca cùng hần lớn lên, tự nhiên phải biết cái gì là kiêng kỵ lớn nhất của hần.

Cái tên kia, không được nhắc đến, thực sự không được nhắc đến.

— 000 —

20. Chương 18

Sở Liệt đều tay thuận khí cho hần, cảm giác được khí tức của hần vững vàng rồi mới nói: “Phụ hoàng, muốn hạ thêm một ván sao?”

Một bàn cờ đang tốt đẹp lại bị hủy như vậy, khó được một lần hần có phần thắng...

Thái tử chơi cờ cũng như chính mình, thận trọng, ngoan đánh ngoan ngừng, chỉ công lại không nóng vội. Hài tử này của hần, chiêu số thích nhất chính là như bung lưới mà bao vây cắn nuốt địch nhân, chậm rãi gặm nhấm.

Tựa như Sở vương còn bị vây ở kinh thành kia.

Thanh niên vẫn tĩnh tâm chờ hần cất lời.

“Lại đến một ván đi.” Hần một lần nữa dựa lưng lên đệm, vai thả lỏng, triển khai ván cờ.

Hai người đều không lên tiếng, người một quân ta một quân che phủ hơn phân nửa bàn cờ. Sở Liệt nắm lấy quân cờ, vừa hạ vừa nói: “Phụ hoàng, kỳ thật chuyện Kiều đệ, người cũng không cần lo lắng.”

“...”

Sở Liệt tiếp tục không nóng không vội bình tĩnh nói: “Khánh quốc nam phong thịnh hành, vốn cũng không

là đại sự, nhi thần cảm thấy nếu Kiều đệ thật sự thích người nọ, cùng một chỗ cũng không có gì quá đáng. Phụ hoàng không phải cũng đã từng nói qua sao, ngàn vàng khó cầu một mảnh chân tâm, nếu người nọ là lừa dối Kiều đệ, thì vừa hay cho Kiều đệ một cái giáo huấn.”

Ngơ ngác mãi vẫn không hạ được quân cờ, hấn đối với lời phân tích lợi hại của nhi tử hoàn toàn không nghe vào đầu, suy nghĩ dừng lại ở lời mở đầu kinh thiên phích lịch kia.

Cái gì gọi là nam phong thịnh hành? Cái gì gọi là cũng không phải đại sự?

“Nói vậy! Loại sự tình này sao có thể thịnh hành!”

Khinh hấn hiện tại ít ra cũng sao? Tiểu quan quán hay gì đó hấn cũng đều từng đi qua, nơi đó nam tử không ra nam tử, một đám tô son điểm phấn, thanh âm nói chuyện cũng tinh tế nhẹ nhàng chọc người phát run, loại sự tình này sao có thể trở nên thịnh hành?

Thanh niên vẻ mặt thoải mái, gương mặt anh tuấn khác sâu vẫn như trước không có biểu tình kể lại sự thật: “Đại thần triều ta dường như đồng ý trong phủ rất nhiều mà. Nga, phụ hoàng người còn nhớ rõ Đại học sĩ Long Uyên các Trần Chính Thọ sao?”

“Đương nhiên nhớ rõ.” Cũng là một kẻ đầu óc cổ hủ thôi.

Sở Liệt mỉm cười, nói: “Theo nhi thần được biết, trong phủ Trần học sĩ luyện đồng công khai nuôi tặn bảy, quả thực người không thể nhìn tướng mạo.”

Mặt hấn co rút, từ khi nào thì làn gió đoạn tụ đã thổi khắp Thần Châu đại địa? Còn ở ngay dưới mí mắt hấn mà mọc lên như nấm?

“Không ra thể thống gì, đều là xằng bậy hồ nháo...quả thực là bại hoại phong khí!”

Tiếp tục cơn tức giận không thể lý giải, bỗng nhiên một ý nghĩ loáng lên trong đầu, hấn sợ hãi hít sâu một hơi, nhìn về phía nhi tử có tư tưởng phóng khoáng của mình.

Khó gặp được nhi tử nói tốt cho sự tình gì, này cũng không phải là điềm báo tốt đẹp. Hấn tiếp tục hít sâu liên tục, âm điệu cổ quái hạ một quãng tám: “Hoàng nhi...”

Sở Liệt trong mắt cất giấu u quang, nhìn hấn.

“Hoàng nhi người chậm chạp không chịu thú thê, chẳng lẽ cũng...” Câu tiếp theo hấn nói không nên lời, thật sự là điềm xấu, thể diện của tổ tông là trăm triệu lần không thể bỏ được.

Sở Liệt khụ một tiếng, nín thở nửa khắc, sắc mặt có chút quái dị, chậm rãi nói: “Phụ hoàng quá lo lắng rồi.”

Hắn chậm rãi thở ra, tiếng ân cùng kéo dài một chút.

“Chỉ là nhi thần cảm thấy câu nệ quá nhiều thứ này nọ như vậy chỉ càng thêm mệt mà thôi. Dân phong cởi mở một chút, cũng không tính là chuyện xấu.”

Hắn đối với chuyện đoạn tụ cái hiểu cái không, nhưng thái từ một phen nói này cho dù có lý có cứ như thế nào đi nữa cũng không thay đổi được lập trường của hắn.

Cái loại địa phương phong nguyệt diên đảo âm dương này, nếu như khả dĩ, hắn hi vọng mình có thể châm một ngọn lửa, đem những nơi dơ bẩn đó toàn bộ đốt sạch sẽ.

Mười sáu năm trước, hắn cùng từng làm như vậy. Một ngọn lửa, san bằng nam quán lớn nhất kinh thành khi đó.

Thế nhưng đốt thì sao, người không phải cỏ dại, sẽ không mỗi độ gió xuân thổi về lại có mặt trên đời.

Vĩnh Trữ. Vĩnh Trữ, hắn vẫn cảm thấy đó là một cái tên thực viên mãn.

Cho đến hiện tại cũng vẫn cảm thấy như vậy.

“Người trẻ tuổi, người trẻ tuổi, tuổi trẻ thật tốt.” Hắn cười, ném quân cờ trong tay vào kỳ hạp, khoát tay: “Người cũng lui ra đi.”

Sở Liệt đứng lên, y quyết khê động, hơi tiếc nuối nhìn bàn tàn cục kia: “Đáng tiếc, là bàn cờ hay.”

Không kiên nhẫn từ từ nhắm hai mắt lại, hắn nói: “Gọi người lưu trữ, lần sau hạ tiếp là được rồi.”

Đây bắt quá là lời ứng phó, thanh niên đương nhiên là hiểu, tấm thân dài đứng dưới nghịch quang, thái dương chiếu lên bờ vai dày rộng.

“Vậy nhi thần xin cáo lui trước.”

Kỳ thật trận cờ có tốt đến bao nhiêu, đã không có tâm tình lúc hạ nó, thì sau cũng bắt quá là bàn tàn cục mà thôi.

Sở Tang một mình ngồi ở trong đình đã thành trống không. Bàn cờ được thu đi rồi, hắn một người nhàn

nhã không có chuyện gì làm, bưng trà nóng, nường theo nhiệt khí nóng hồi ***g lộng mà vươn ngón tay, chạm vào khoeo mắt mình.

Mình đã già rồi, không theo kịp ý nghĩ của người trẻ tuổi. Hấn chỉ biết là cờ cũng như người, tàn tức là tàn, không thể quay đầu lại nữa.

21. Chương 19

Hấn vẫn tìm chút thời gian sai người gọi Sở Kiều vào cung.

Hài tử gầy đi, nhưng rất có tinh thần, quan bào mặc ở trên người cũng có vẻ khá rộng. Sở Kiều vạn phần vui mừng cười với hấn, không ngừng nói gần đây đồng nghiệp đều đối đãi với hấn vô cùng tốt, ngay cả Dung đại nhân cũng có ba phần hoà nhã.

“Biết chỗ tốt của chuyện nghe lời rồi đi.” Hấn lắc đầu. mỉm cười nhìn hậu bối: “Lời quả nhân nói với người trước kia, người có bao nhiêu câu nghe được vào đầu óc?”

Sở Kiều ngượng ngùng chọc chọc ngón tay: “Đó là ta dốt nát thôi.”

Hài tử mà hấn nhìn từ nhỏ đến lớn vẫn nhu thuận như vậy, hấn đau Sở Kiều từ tận đáy lòng, vì thế cùng không ngăn được ngữ khí bắt đầu nặng nề: “Kiều nhi, nghe phụ vương người nói người gần đây thường đi những nơi yên hoa, có phải không?”

Tiểu hài tử trên mặt không giấu được, thưa dạ nói: “Ta...ta chỉ đi tìm người mà thôi, không làm cái gì.”

Sở Tang lạnh lùng nói: “Tìm người, tìm người nào? Tìm một người có thể làm mẫu thân của mình giận đến phát bệnh sao?”

Khuôn mặt tuân tước của Sở Kiều một xoát liền trắng, bất an cúi thấp đầu nói: “Không phải như thế, nương bọn họ không rõ, ta là thật tâm thích Phương cần. Bọn họ cái gì cũng không biết đã nói ta là nhất thời xúc động bị che phủ ánh mắt.” ủy khuất cắn môi, Sở Kiều khóc mắt đỏ hoe: “Tâm là của chính mình, có phải thật hay không ta đương nhiên biết.”

“Người còn nhỏ, hiện tại thứ nghĩ là thật, qua không được bao lâu liền sẽ suy sẽ bại.”

Hài tử mười bốn mười lăm tuổi, chỉ biết đem chân tâm chân tình treo ở ngoài miệng, so với thức ăn vật trên đường còn rẻ tiền hơn, hấn cứng rắn lòng nhìn Sở Kiều ngơ ngác đứng ở một bên, thất hồn lạc phách cắn miệng, cắn đến môi cũng đỏ lên.

‘Ta...ta nhìn thấy hấn đã cảm thấy vui mừng, đặc biệt vui mừng. Bệ hạ...ngài chưa từng gặp qua loại cảm giác như vậy sao? Có một người mà chỉ cần nhìn thấy thôi đã cảm thấy thật mỹ mãn...’

Sở Kiều càng nói càng nhỏ giọng, cuối cùng gần như tự thì thầm với chính mình.

Hấn ngần ra, bị câu hỏi này làm cứng miệng, thấp giọng trách cứ: “Vậy ngươi có thể đem phụ mẫu sinh dưỡng ngươi quên ở sau đầu sao? Kiều nhi, ngươi làm cho quả nhân thất vọng rồi.”

Sở Kiều rập một tiếng quỳ xuống, tiếng đập đầu quanh quẩn giữa ngự thư phòng, nghe thấy mà ngực hấn đau nhức.

“Phụ vương mẫu phi bọn họ còn có đại ca nhị ca...Nhưng Phương Cần chỉ có ta mà thôi...Ta nhất định không thể có lỗi với hấn.”

Ngươi không phụ hấn, nhưng không thể đảm bảo người ta đồng tâm đồng ý mà đối đãi ngươi như thế a, hài tử ngốc.

Nước mắt tách tách rơi trên sàn ngự thư phòng, dần dần tụ thành một bãi, hấn nhìn tấm lưng đơn bạc của thiếu niên hơi run run, càng cảm thấy được mình giống như Vương Mẫu nương nương dùng kim châm vẽ loạn Ngân hà. (Vương Mẫu ném châm vàng thành Ngân hà chia rẽ Ngưu Lang Chức Nữ)

Cũng đều cao cao tại thượng, xuất đầu lại bị chán ghét.

Hấn còn nhớ rõ năm đó mình ôm lấy Kiều nhi, tiểu hài tử không sợ người lạ mút lấy đầu ngón tay hấn, hồn nhiên lại đáng yêu, thật làm cho người ta hận không thể nhét vào tâm khảm mà đau. Một hình ảnh nhoáng chớp lên này, nguyên lai đã qua nhiều năm như vậy.

“Vĩnh Phúc quận chúa cùng ngươi tuổi tác tương đồng, hiện giờ còn là khuê nữ. Kiều nhi, quả nhân hỏi ngươi một lần cuối cùng, ý chỉ này, ngươi tiếp hay là không tiếp?”

Sở Kiều ngẩng đầu, trán sưng đỏ xanh tím lại, nước trong mắt lóe lên: ‘Thần không thể tiếp.’

Hấn đương nhiên không phải thật sự muốn đem quận chúa lập tức tứ hôn cho hài tử này, hấn chính là đang thử. Hoàng gia trọng nhất là thể diện huyết thống.

Nếu Kiều nhi lựa chọn tiếp tục hôn cùng tiểu quan kia, thì đối với con đường làm quan của hấn là trăm hại không có một lợi.

“Tiểu biểu thúc...”

Hắn thực thất vọng, hắn không nghĩ Sở Kiều sẽ vì một chuyện đoạn tụ mà cắt đứt tiền đồ của mình.

Hắn đã không hiểu được gần đây mấy người trẻ tuổi này rốt cuộc trong đầu đang nghĩ cái gì, Sở Liệt thì không cần phải nói, hiện tại ngay cả Sở Kiều cũng muốn hạ phàm đi tìm tình lang.

Ánh mắt cá chết lưới rách kia, thật làm cho lòng hắn chua xót.

Không biết có phải gần đây chuyện nhiều tâm tình nhiều lắm hay không, ngay cả thái hậu luôn luôn không để ý đến ngoại sự cũng muốn xen vào một chân, chiêu hắn đi Từ Trữ cung thảo luận các hạng công việc cầu phúc cho tiên hoàng.

Hàng năm đến lúc đó hắn đều đến chùa Lương Dạ ăn chay niệm Phật ba ngày, vì tiên hoàng tích phúc, hàng năm đều như thế, rõ ràng đã là lệ thường, nhưng thái hậu vẫn không an tâm, không có mục nào là quên dặn dò.

Dùng xong trai phạn (cơm chay), hắn đỡ thái hậu ngồi xuống, trấn an nói: “Mẫu hậu đừng lo lắng, chuyện cầu phúc quả nhân rất lưu tâm, sẽ không xảy ra sự cố.”

Thái hậu luôn luôn ung dung đại khí mi mục hiền lành lại hiếm có mà thở dài, hơn nữa một hơi này trăm xoay ngàn chuyển, sâu thẳm như hang núi, nghe trong lòng hắn sợ hãi.

“Phụ hoàng người...đi cũng được ba mươi năm rồi.”

Đúng vậy, lúc hắn còn chưa đến ba tuổi tiên hoàng đã băng hà, mẫu hậu cũng từ thiếu phụ tiên hoạt thủy nạn năm đó biến thành nữ Bồ Tát hiện tại khói hương từng trận.

“Niệm nhi,...” Ngón tay được bảo dưỡng chu đáo của thái hậu sờ sờ sườn mặt hắn: “...bộ dạng của tiên hoàng, còn nhớ rõ sao?”

Niệm Vi là nữ danh của hắn, theo các cung nhân lớn tuổi nói, nữ danh này chỉ có tiên hoàng mới có thể gọi, hắn lại thực không thích nó.

Ai biết được phụ hoàng bạc mệnh của hắn là vì kỷ niệm ai đó mới đặt ra.

“Quả nhân gần đây trí nhớ suy yếu đến lợi hại, đã không nhớ được nữa.” Hắn cũng thở dài theo, cũng trăm xoay ngàn chuyển như thế, sâu thẳm lan xa.

Thái hậu ánh mắt cổ chút mê vông, thu hồi tay, thấp giọng nói: “Cũng phải, đều đã ba mươi năm, ai gia cũng có chút không nhớ được bộ dạng của tiên hoàng.”

Hắn nhướn mày hỏi: “Quả nhân chẳng lẽ không giống tiên hoàng sao?”

Thái hậu cười khở lắc đầu.

Hắn lại hỏi: “Kỳ thật thường có tình huống cách đời mới tương tự, chẳng lẽ Liệt nhi cùng với tiên hoàng cũng không có điểm tương tự sao?”

Nhắc đến tên Sở Liệt, hàng mày tú lệ của thái hậu liền ẩn ẩn nhú lại, như là không quá muốn nghe thấy nó: “Thái tử cũng không giống tiên hoàng, tiên hoàng nhân ái khoan hậu, tính tình hiền hoà, thái tử...”

Thái hậu nhắm mắt lại, không muốn nói thêm gì nữa. Hắn bắt đắ dĩ cất một tiếng cười, thái hậu không thích Liệt nhi đã không phải chuyện ngày một ngày hai.

Năm đó hoàng hậu khó sinh mà chết, thái hậu tâm liên ấu nhi, muốn tự mình nuôi nấng. Nhắc lại như vậy thì Liệt nhi cùng thái hậu tình hắ phải rất thâm, thế nhưng sự thật là Sở Liệt càng lớn, thái hậu càng tỏ ý không muốn nhắc đến cái tên này nữa.

22. Chương 20

Kiểu tính tình như của tiểu hài tử kia thì không được thích cũng là tự nhiên thôi, hắ đành phải dời sang đề tài khác, cùng thái hậu nói phiếm mấy chuyện lý thú trong cung ngoài cung, hòng lấy được niềm vui của lão mẫu. Ai biết lời còn chưa nói xong, cửa cung liền truyền đến tin Lâm quý phi cùng Lan quý phi dẫn các hậu phi đến thỉnh an thái hậu.

Hắn nhìn những bóng người thướt tha càng ngày càng rõ ràng ngoài cửa, xoa cái trán đã bắt đầu thấy nhức. Đúng là ngồi quá lâu rồi, giờ thì toàn bộ Bồ Tát lớn nhỏ đã hội tụ đầy đường (gian nhà).

Hai vị quý phi đi đầu hướng về hắ yêu kiều bá hạ: “Thần thiếp cấp bệ hạ thỉnh an.”

Nguyên lai hắ đến không khéo, giờ này vừa vậ là lúc nhóm niệm Phật gồm thái hậu cùng các hậu phi ngồi lại với nhau. Hắ cùng với phi tử hậu cung xưa nay lãnh đạm, đừng nói nùng tình mật ý, chính là vài lời ầm áp cũng đều không có, gặp mặt bắt quá nói vài câu khách sáo cũ kỹ, ai bảo thái hậu năm đó thích nhất loại nữ tử không biết vui không biết buồn này làm chi.

Bắt quá đến cũng đã đến rồi, công phu giữ thể diện là không thể không làm.

Nếu là vài năm trước thì hắ cùng không có tâm tư nghe Phật, nhưng hiện tại đã có thể tâm tình như nước. Lan phi giảng giải một bản sách quý mới phiên dịch đặt trước tay nàng, hắ thường thường chọn vài câu bình một phen, cũng coi như để chút mặt mũi.

Một dải dị sắc lơ dang lại khiến cho hấn chú ý.

Phi tử đến thỉnh an khá nhiều, một ít nàng cấp bậc dưới chỉ có thể đứng ở một bên, ăn mặc cũng không tính là hoa lệ tinh mỹ. Hấn nhìn thấy một nữ hài đứng sau ghế của Lâm quý phi, đại khái khoảng mười bảy mười tám tuổi, bộ dạng cũng không tính là nổi bật, nhưng đôi mắt ngập nước linh động rất hợp khẩu vị hấn.

Đôi mắt to như nai con chọc người trườ mền thực không an phận nhìn khắp bốn phía, bỗng nhiên chú ý tới ánh mắt của hấn, mặt đỏ bừng lên một mảnh, vội vàng quy củ rũ xuống.

Hấn nhin không được nở nụ cười, có loại tâm tình vui vẻ như đùa động vật nhỏ. Cặp mắt sợ hãi bất an kia lại trộm nhìn về phía hấn. Nữ hài khuôn mặt mượt mà, mặt mày tuấn tú, cổ sức sống thiên chân khả ái kia cùng Kiều nhi thật có vài phần tương tự.

Nhớ đến ánh mắt thống khổ như không muốn sống của Sở Kiều, trong lòng hấn lợc lợc phiền muộn. Hài tử dài cánh phần lớn phải bay đi, người vẫn luôn lưu không được lâu, tình cũng vậy.

Hấn thật sự không muốn thừa nhận, mình vẫn cần có người ở bên.

Phương thức gì cũng được, tôn tử cũng tốt, nhi tử cũng vậy, hấn muốn đau ai đó, thế nhưng luôn tìm không thấy đối tượng.

Liên nhi lớn rồi, tương lai ngồi ôn ngôi vị hoàng đế, không ai lay động được, lời hứa của hấn với hoàng hậu coi như là đã thực hiện không sai. Nếu như vậy, sau này có thêm hoàng tử hoặc là tiểu công chúa cũng không tính là đại sự, hoàn toàn sẽ không mang lại cho thái tử chút uy hiếp thực chất nào.

Tốt nhất là hài tử đừng quá thông minh lại càng không cần có khả năng, nếu có thể chọc người trườ mền giống như Kiều nhi trước đây thì rất tốt. Hấn để tâm mắt dừng lại nhiều hơn trên người nữ hài, đánh giá, nếu hài tử giống mẫu thân, vậy nhất định là hài tử phi thường đáng yêu.

Vừa sung sướng nghĩ như vậy, thế nhưng chẳng biết tại sao lại dần dần cảm thấy bi ai.

Thái giám tổng quản hầu hạ bên người hấn hơn hai mươi năm, sát ngôn quan sắc đã đến trình độ lô hỏa thuần thanh, vừa ly khai Từ Trữ cung liền ghé vào tai hấn nói: “Bệ hạ, vừa rồi là Ngọc tài nhân, năm trước vừa mới tiến cung.”

Đám phi tử thân tư cứng nhắc không dính bụi trần từ từ bay đi khỏi mi mắt hấn, tiểu tài nhân đi cuối cùng kia mang theo nét tò mò ngượng ngùng trộm quay đầu lại, không cần thận giẫm lên làn váy, một cái lão đảo thiếu chút nữa té ngã.

Tất cả hấn đều nhìn thấy ở trong mắt, không khỏi nâng khóe miệng, ánh mắt mang theo xuân phong ôn nhu. Biểu tình e lợ vụng tay vụng chân kia hấn xem ra là đáng yêu nhất, giống như củ cải muối ở Dung

phủ, nhìn thôi đã khiến cho người ta cảm thấy tươi mới trẻ trung.

“Bệ hạ, tối nay muốn Ngọc tài nhân thị tẩm sao?”

Không biết vì sao lòng hần lại xuất hiện cảm giác lê hoa áp hái đường (chồng già vợ trẻ). Cùng với một nữ hài sức sống mười phần như thế, dường như cũng có thể tìm về cho mình chút xuân quang.

Mang trong lòng ý tưởng như vậy, hần liền phân phó: “Ân, đi chuẩn bị đi.”

— 000 —

Phiên ngoại: Hoàng đế thực cát tường

Phiên ngoại nhị

Trời bắt đầu hạ tuyết.

Nhiếp chính vương thân cao như ngọc đứng trước cửa sổ, cũng không biết nhìn cảnh tuyết đã bao lâu, thẳng đến lúc tay đông lạnh tê rần mới để cho người đóng cửa.

Tiểu hài tử rõ ràng vừa rồi còn học bài thừa dịp người lớn ly khai liền ghé lên án đài ngủ gà gật. Bởi vì sợ lạnh nên tiểu hoàng đế toàn thân bao kín, đầu đội mũ lông mượt mà che hết trước sau, rìa mũ đen mịn mềm mại úp sấp khoát lên trán, khuôn mặt đầy vẻ xa hoa luôn chu chu lên rất có tác dụng làm cho người ta nổi lên dục vọng muốn tàn nhẫn mà nhéo lấy.

Nhiếp chính vương gõ gõ bàn, tiểu hoàng đế hoảng sợ ngẩng đầu lên, mở lớn đôi mắt hắc bạch phân minh, sườn má trái bởi vì tư thế ngủ mà đỏ hồng một khối, cẩn thận lại vô tội chớp mắt mấy cái: “Tam hoàng thúc...”

“Vừa rồi thái phó bố trí công khóa cho bệ hạ, bệ hạ hoàn thành rồi sao?”

Lúm đồng tiền càng lúc càng sâu, tiểu hoàng đế mỉm cười, ra vẻ đạo mạo nói: “Quả nhân cho rằng phải kết hợp giữa làm việc với nghỉ ngơi mới là chính xác, hơn nữa nga, Ngu Công đời núi còn phải nghỉ tạm, quả nhân tuổi còn nhỏ quá tự nhiên cần hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Vậy cũng tốt, bệ hạ cũng đã lâu không ra ngoài hoạt động qua.” Nhiếp chính vương không hề đổi sắc, nói: “Hôm nay cảnh tuyết thậm mỹ, bệ hạ cùng thần ra xem một chút, thế nào?”

Mới vừa rồi còn đặc ý dào dạt giờ thì mặt mày hần thành một đồng. tiểu hoàng đế không tình nguyện: “Bên ngoài lạnh muốn chết... sẽ đông lạnh long thể...”

Nhiếp chính vương nói: “Thần nhớ rõ, bệ hạ mùa hạ nói bên ngoài quá nóng sẽ làm bỏng long thể, mùa thu nói bên ngoài quá ẩm ướt sẽ làm mốc long thể, mùa xuân sao, bệ hạ còn nói đây là mùa ngủ thật tốt. Một năm bất quá bốn mùa mà thôi, bệ hạ muốn chọn khi nào thì đi ra ngoài?”

Ánh mắt chột dạ muốn dời đi, cuối cùng chuyển qua ngón tay của mình, trong đôi mắt vừa đen vừa lớn sương mù mênh mông, biểu tình lã chã như chực khóc: “Trừ phi Tam hoàng thúc ôm... quả nhân đi không được.”

Nhiếp chính vương âm thầm cắn răng, siết chặt nắm tay, được lắm, đây là hấn tự mình tạo nghiệt.

Hài tử này là đến đòi nợ hấn.

Vì thế sai cung nhân lấy thêm tấm lông thú dày quấn thêm cho tiểu hoàng đế một tầng nữa. Tiểu hoàng đế nâng cao cằm nhỏ, đứng cho hoàng thúc khoác áo, thắt dây lưng cho mình, sau đó giang hai cánh tay, đôi mắt còn nhỏ tuổi đã tràn đầy phong lưu mị thành một đường: “Tam hoàng thúc, ôm.”

Tiểu hoàng đế ôm cổ Nhiếp chính vương, cầm để ở trên vai hoàng thúc, co thân mình vào trong tấm lông quý giá.

Cho du cảnh tuyết xa hoa như thế nào đi nữa, tiểu hoàng đế cũng không chịu rời khỏi vòng ôm ấm áp: “Quả nhân lạnh, nguyên lai rồng là sợ lạnh a.”

Nhiếp chính vương nâng người kia lên một chút, vững vàng đạp tuyết, hướng đến mảnh vườn mai không xa: “Ai nói rồng sợ lạnh? Ân?”

“Đương nhiên là quả nhân nói... Quả nhân nhất ngôn cửu đỉnh!” Tiếp đó tiểu hoàng đế nghiêng đầu đến bên mặt của Nhiếp chính vương hôn một cái: “Thơm một cái, thơm thơm, tuy rằng mặt Tam hoàng thúc không thơm, thế nhưng quả nhân vẫn thực thích nha.”

Nhiếp chính vương cười nói: “Cho dù bệ hạ thích thần, thích nhất, phi thường thích, thì công khóa thái phó bố trí hôm nay vẫn phải hoàn thành.”

Vì thế đầu lung lay vài cái rồi vô lực cúi xuống, ngón tay sờ sờ hoa văn thêu trên áo choàng của Nhiếp chính vương, giọng trẻ thơ ngọt ngào mềm mại: “Quả nhân... mới không có tâm tư hiểm ác như vậy..

Hàn mai nở rộ, hoa mai chìm nổi giữa hàn tuyết băng sương có một phen phong tình rất khác. Nhiếp chính vương một tay ôm tiểu hoàng đế, một tay nâng lên chạm nhẹ vào đầu cánh mai, ngón tay thon dài xinh đẹp nhiễm hương khí, băng hàn làm cho người vẫn không chịu lộ thân ra rùng mình một cái.

“Quả nhân long thể rất trọng yếu sẽ ảnh hưởng đến ngàn vạn dân chúng...” Hắt hơi một cái, tiểu hoàng đế giãy giụa muốn lùi về: “Lạnh rồi...”

Nhiếp chính vương hai tay xuyên qua dưới cánh tay tiểu hoàng đế, xoay Sở Tang lại nâng lên, nhấc người lên cao cao rồi mới chậm rãi nói: “Bệ hạ, người xem hoa này nở thật là đẹp có phải không?”

Lúc này mới nửa tin nửa ngờ mở mắt ra, nhất thời mắt đen bừng sáng, nhìn phiến hoa hàm tiếu thái minh tươi đẹp kia cười rộ lên rạng rỡ: “Thơm thơm! Quả nhân muốn thơm thơm!”

Nhiếp chính vương xúi giục: “Nếu bệ hạ thích, vậy thì hái một đóa về.”

“A... Tam hoàng thúc hái cho quả nhân không được sao?” Thanh âm mềm nhũn lại, ngón tay động động, bắt đắc dĩ tay ngẩn chân ngẩn, hoàn toàn không có biện pháp.

“Không qua phong sương sao có thể gặp được xuân sắc. Bệ hạ, nếu người muốn có cái gì, thì nhất định phải tự mình động thủ, người bên ngoài bắt quá là trợ lực mà thôi.”

Tiểu hoàng đế nhìn phiến hoa gầy run run phong thái cảm tú kia, động động cái mũi nhỏ, hít sâu ba lượt, nghe theo đạo lý, đành phải thoái nhượng: “Kia cao thêm chút nữa mới được, quả nhân thật sự với không tới nha.”

Nhiếp chính vương có chút bất đắc dĩ nói: “Thần cũng không phải xuất thân võ tướng, sức nặng của bệ hạ thật sự có chút... phú quý.”

“Di...”

.....

Cùng bạn đồng lứa tuổi chơi đùa tuyệt đối là thời điểm mà tiểu hoàng đế vui vẻ nhất, là thời điểm không cần nghe những đạo lý to lớn không dứt của Nhiếp chính vương, lại càng không cần nghe những ngâm nga cần nhần liên miên của lão thái phó.

“Sở Bình! Lúc chơi trốn tìm không được tìm ra quả nhân, có hiểu hay không?” Hoàng đế biểu tình thực kiêu ngạo phách lối.

Sở Bình sáu tuổi sờ sờ đầu, khó xử nói: “Nhưng người cùng phải tự mình trốn kỹ mới được a, ta cũng không phải người mù...”

“Quả nhân nói không được chính là không được!”

Rõ ràng là thanh âm mềm nhũn, lại còn muốn cố tình ra vẻ ngoan, Sở Bình nhin cười nói: “Được rồi được rồi, ta sẽ chờ đi bắt Uyển Dung, khẳng định không bắt người.”

Hoàng đế ngẩng phắt đầu, khẽ cắn môi, nói: “Ai... ai cho phép người đi bắt Uyển Dung? Uyển Dung phải để quả nhân tự mình bắt!”

“ ... ”

Hoàng đế dậm chân một cái, phẫn hận nói: “Đây là quyết đấu giữa nam nhân với nhau! Cho nên quả nhân mới không cần người khác làm cho.”

Kết quả của việc không cần người khác làm cho chính là không đến nửa nón hương, Sở Bình liền nhanh tay lẹ mắt tìm được hoàng đế mất rồi.

Trốn ở phía sau cái cây, làm sao có thể nhìn không ra thôi... Nhưng Sở Bình rất nhanh liền hối hận, phi thường hối hận vừa rồi để làm chi không mù mắt một chút. Hắn nhìn tiểu hoàng đế cúi nửa đầu, đầu tiên là mặt không chút thay đổi, sau đó hốc mắt chậm rãi đỏ lên. Sở Bình luống cuống tay chân xoay vòng quanh hoàng đế, đổ dành van xin: “Kia... đều là ta sai a, là ta sai rồi, người... đừng khóc a...”

Hoàng đế chịu đựng ủy khuất, thở ra một hơi, phồng má lên nói: “Cá cược phải biết nhận thua, người đi tìm Uyển Dung đừng tỷ mặc người... Quả nhân trong cung đều là mỹ nhân, mới không thèm đâu.”

Nói xong một chữ không thèm, đầu lại càng cúi thấp, lông mi vừa đen vừa dài dính sương mù, một mảnh mệnh mỏng.

Sở Bình nhìn nhìn xung quanh, nhanh chóng cúi đầu ở bên mặt hoàng đế thơm một cái, nhất thời tự nhiên lại lấp bắp: “Ta mới không đi tìm Uyển Dung, Uyển Dung mặt cũng chưa có thịt, người là tốt nhất rồi... Chúng ta coi như nài thua thôi, người đừng khóc nha...”

Hoàng đế sững sốt, bất chấp ủy khuất vừa rồi bị tìm được, tay đặt lên mặt mình, khuôn mặt trong nháy mắt suy sụp: “Người... người...”

Sở Bình toàn thân văng chóc lấp lánh chột dạ lui ra phía sau từng bước: “Kia... Cá cược phải biết nhận thua a, là người nói thôi.”

Hoàng đế ôm đầu gối ngồi sụp xuống đất, nức nở một tiếng, cảm thấy bị phản lại đứng lên đá Sở Bình: “Hỗn trướng! Đều là quả nhân thơm người khác! Đều là quả nhân thơm người khác!”

Sở Bình nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có đạo lý, vì thế tiến lên, không biết sợ nói: “Vây được rồi, cho người thơm lại coi như hòa nhau là tốt rồi. Huống chi mặt Uyển Dung so ra cũng không đẹp hơn ta ở chỗ nào a, coi như thông qua dùng tạm thôi.”

Hoàng đế ân một tiếng, giọng mũi nặng nề chà xát chà xát mắt, sau một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Kia quả nhân liền cố mà làm...”

Khiễng mũi chân, ngử ngử, hoàng đế thực khủng hoảng nhần nhú mặt mày: “Mới không thơm.”

Thế nhưng một màn này đã bị Nhiếp chính vương đến tìm hoàng đế nhìn thấy rõ ràng.

Trên đường quay về tẩm cung, hoàng đế vẫn đi ba bước lại quay đầu nhìn Nhiếp chính vương đi phía sau, hơi cũng không dám cho ra ngoài một lần, thật “Vất vả mới nói ra được: “Kia... mới không liên quan gì đến quả nhân đâu...”

Nhiếp chính vương nhẹ giọng nói: “Phụ thân của Bình nhi, lão Bình Tây vương năm đó vì nước hy sinh thân mình, chết trận sa trường thi cốt vô tồn, chỉ để lại một nhi tử mồ côi từ trong bụng mẹ, bệ hạ cũng biết?”

Căng thẳng cả đầu, hoàng đế vội gật gật: “Quả nhân biết, thái phó có nói qua.”

“Cho nên... chuyện nhúng chàm hậu thế của công thần, không phải việc minh quân nên làm, bệ hạ hẳn là nên thời khắc trông nom miệng của mình đi.”

“ ... ”

23. Chương 21

Khó mà có được tâm tình mong đợi nhiều đến như vậy, thế nhưng hưng trí có cao đến đâu đi nữa thì nhìn thấy thái tử cùng Dung thượng thư giường thương múa kiếm rồi cũng sẽ bị tàn phá đến không còn bao nhiêu.

Ngự thư phòng, một bên là ông nói ông có lý, một bên là bà nói bà có lý, người này dẫn kinh cứ điển (nói có sách mách có chứng), người kia bằng chứng phong phú. Hắn ngồi ngay ngắn trên long ỷ, tai ông ong không ngừng, thất ứng cũng mỗi, bá vai cũng cứng đờ, vì thế khụ mấy tiếng, đành phải cắt ngang lời của hai người trẻ tuổi.

Hai người xoát xoát dừng ánh mắt trên người hắn, một trái một phải, đồng dạng chấp nhất kiên định, lạt ý mười phần.

Hắn nói: “Hoàng nhi, Trữ Uyên nói không phải không có lý, làm như vậy... thật là có chút gấp gáp.”

Dung Dĩ tựa hồ là thở phào một cái, chân mày dần dần giãn ra, một chút vui mừng ẩn ẩn hiện lên bên môi: “Bệ hạ thánh minh.”

Ý của thái tử là, thừa dịp cơ hội lần này trực tiếp phái binh đại đại phương phương tiến vào Sở quốc, dù

sao cái cơ cần để nguy trang cũng đủ rồi, cùng lúc có thể suy yếu binh lực Sở quốc, mặt khác cũng có thể giết gà dọa khỉ.

Sở Liệt cười cười, không buồn che giấu lệ khí giết chóc tự do trôi trong mắt, ánh mắt sáng thêm vài phần, âm điệu rất nhỏ nâng lên một tiếng: “Nga.”

Dung Dũ đối với thái độ lơ đãng như vậy của Sở Liệt khó tránh khỏi tức giận, lạnh lùng nói: “Hành động này của thái tử chỉ sợ khó ngăn được miệng lưỡi thiên hạ.”

Sở Liệt chậm rãi nói: “Theo ý tứ của Dung thượng thư thì chuyện này vĩnh viễn cũng không cần làm sao? Thiên hạ dân chúng có thể làm đến mức nào? Có bị kích động thì bất quá cũng chỉ vài loạn thần tặc tử, nếu đã là loạn thần tặc tử thì vì sao cần lo lắng?”

Dung Dũ cười lạnh một tiếng: “Thái tử điện hạ chắc là bẻ cong ý tứ của thần rồi. Chính là hiện tại thời cơ còn chưa thành thực, vội vàng đánh Sở chỉ e lưu lại hậu hoạn khôn cùng. Điện hạ có nghĩ đến dân chúng Sở quốc sẽ nghĩ như thế nào không? Về sau cho dù thu phục Sở quốc, thế nhưng mất đi dân tâm cũng đâu dễ dàng thu hồi lại được.”

Hắn nghiêng đầu nhìn hai người trẻ tuổi, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở khuôn mặt anh tuấn mà làm cho người ta sợ hãi của Sở Liệt, chậm rãi nói: “Hoàng nhi có phải trong lòng còn có kế hoạch hay không? Nói ra cho quả nhân nghe một chút.”

Dù sao cũng là cốt nhục của mình, cho dù đoán không hết được lòng Sở Liệt, nhưng chút tâm tư ấy hắn vẫn có thể nhìn ra.

Sở Liệt quả nhiên nở nụ cười, như hài tử đang mong chờ gia trưởng (cha mẹ) ngợi khen, lời nói nghe sao cũng đều có chút hương vị ngọt ngào: “Nếu như là Sở vương tự mình thỉnh triều đình xuất binh, chúng ta đây lại có lý do gì không để ý tới? Người nói có phải không, phụ hoàng?”

Dung Dũ cũng ngăn người, mở lớn mắt nhìn thái tử.

Hắn không khỏi cười khở. Quả nhiên không đoán sai, Sở Liệt làm việc phong cách cũng giống như chơi cờ, ám mình đều là lưới của hắn, cuối cùng buộc địch nhân chỉ có thể chui đầu vào. Nếu tiến Sở có phiêu lưu, vậy thì để Sở vương tự mình thỉnh cầu triều đình, triều đình phái binh có thể danh chính ngôn thuận, lại có thể được hào thanh danh, nhất cử lưỡng tiện.

Về phần làm thế nào để Sở vương đạp nốt một bước này, cho dù hắn không lo lắng thì Sở Liệt cũng đã tính kế tốt.

Thái độ làm người của Dung Dũ vốn cương chính, chơi mấy trò ngầm vẫn không thể qua được hài tử của hắn. Bất quá, loại này cũng không nên chơi quá nhiều.

“Vậy hôm nay nghị đến đây thôi, quả nhân cùng muốn nghỉ tạm, các người lui xuống đi.”

Chuyển một ánh mắt sang tổng quản thái giám bên cạnh, ý bảo hắn có thể đi chuẩn bị long liễn.

“Phụ hoàng, bây giờ người muốn đến Ngọc Đường điện sao?” Thanh âm thanh linh bật ra như xuyên vào tai, hắn kinh ngạc thu hồi tầm mắt. Thanh niên một thân triều phục màu đen đứng giữa phòng, khí thế siêu quần lập vu thiên địa, không có nửa phần ý tứ lui ra, thấy hắn chưa kịp trả lời, nhân tiện nói thêm câu: “Dù là quốc gia đại sự, so với mỹ nhân ở Ngọc Đường điện cũng không tính là cái gì sao?”

Dung Dũ đứng ở một bên vì câu nói không đầu không đuôi của thái tử mà thay đổi sắc mặt, nhẹ giọng nói: “Thái tử, người du củ.”

Sở Liệt cũng không thèm nghe người ngoài nhắc nhở, ngược lại tiến lên trước một bước, đường cong ánh mắt của hắn càng thêm căng chặt, ngữ khí mặc dù không phải gây sự, nhưng có chứa ba phần chất vấn không thiện ý.

Mày nhíu lại, rồi giãn ra. Hắn không biết Sở Liệt là từ đâu mà biết việc này, chuyện hậu cung còn không tới phiên thái tử nhúng tay.

Hắn sống đến chừng này tuổi đã rất ít tức giận, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ dung túng Sở Liệt đến mức không có chừng mực, mí mắt lạnh lùng vừa nhắc, hắn nói: “Quý xuống.”

Sở Liệt không có động tác gì.

“Quý xuống cho quả nhân, còn muốn bắt quả nhân phải nói lần thứ ba?” Hắn đề cao âm lượng, chất vấn.

Sở Liệt tựa hồ như nở nụ cười. Hắn không biết cái loại biểu tình này nên gọi là gì, như là khó chịu, thể nhưng vẫn một bộ dạng lãnh ngạnh cao ngạo. Sở Liệt thoáng chỉnh y bào, nhàn nhã quý xuống.

24. Chương 22

“Trữ Uyên, người lui xuống trước đi.”

Cho dù đang tức giận quay cuồng, hắn vẫn sẽ nơi nơi chồn chồn để ý đến thể diện của Sở Liệt, từ rất sớm đã như vậy. Để bù lại mình lúc tuổi trẻ sơ ý lỗ mãng, hắn biến đổi tâm tư thành cung chiều Sở Liệt, ngoài cung tiến cống thứ gì hiếm quý nhất đều thường cho hài tử. Không chỉ ban cho, hắn còn trao tặng sự tín nhiệm.

Bởi vì là cốt nhục duy nhất mới có thể ký thác tín nhiệm cùng hy vọng, nhưng câu nói vừa rồi kia của thái

tử giống như một cái tát, tát hấn trở tay không kịp, trong lời nói giấu không được nét thất vọng: “Hoàng nhi, làm việc nói chuyện đều phải có chừng mực, bên dưới còn nghìn nghìn vạn người đang nhìn người, nhất cử nhất động mỗi tiếng nói mỗi hành vi mất đúng mực chính là làm cho người trong thiên hạ chế giễu.”

Nói nhẹ nhàng bình tĩnh như vậy xong, người đang quỳ gối vẫn không chút cử động, lông mi hạ xuống mà che không hết được vẻ cố chấp: “Phụ hoàng cảm thấy được nhi thần là một sự chê cười?”

Tức giận mới biến mất một chấm nhỏ lại dâng lên trong lòng, hấn nén xúc động cố nghiêm nét mặt đang run rẩy, rút từ trên bàn một cái bút lông nhỏ chế tác tinh mỹ khéo léo, ngón tay đặt trên cán bút, bấm vài cái như đang thưởng thức: “Quả nhân chỉ là nhấc nhỡ người, chuyện gì nên quản, chuyện gì không nên quản. Còn có... dùng loại khẩu khí này nói chuyện với phụ hoàng của mình, hoàng nhi, chẳng lẽ đây là hành vi mà thân là nhi tử nên có sao?”

Sở Liệt khoe miệng tựa hồ nâng lên một chút, trên mặt nhìn thế nào cũng đều có chút thần sắc ủy khuất, bất quá thu liễm rất tốt. Điều này cũng không kỳ quái, hấn luôn luôn sùng ái thái tử, đừng nói phát giận, chính là lời nói nặng cũng chưa từng nói qua một câu.

Nhưng hôm nay hấn thật sự giận, hấn làm đế hơn ba mươi năm, nào đã có ai dám dùng loại khẩu khí này đến ép hấn han.

Sở Liệt mí mắt bất động, quy quy củ củ dập đầu, tư thái thành tội: “Phụ hoàng giáo huấn rất phải, nhi thần đã biết.”

Biết, chứ không phải là biết sai. Lực đạo đặt trên cán bút không tự giác lại tăng thêm ba phần, hấn lạnh nhạt nói: “Vậy nói thử quả nhân nghe, người rốt cuộc biết những thứ gì.”

Không khí trong ngự thư phòng dường như lưu động cũng chậm đi ba nhịp, đặc đặc dinh dinh, vừa chạm vào đã thấy như bị thiêu đốt.

Sở Liệt ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt hấn, sau đó lặng lẽ quay đi, mặc dù lộ ra khí lạnh thấu xương nhưng ngôn ngữ đã chậm lại vài phần: “Là nhi thần phá hủy quy củ, mất đúng mực, phụ hoàng người... thân thể quan trọng hơn, chớ để khí thương chính mình, nhi thần... biết sai rồi.”

Trong ngự thư phòng lớn như vậy truyền đến âm thanh bang bang của trán

cùng sàn nhà trơn bóng lạnh như băng chạm nhau.

Sau khi thái tử rời đi, tổng quản vẫn không dám ngẩng đầu ở bên cạnh mới thật cẩn thận hỏi: “Bệ hạ, Ngọc tài nhân nơi đó...”

Vung tay ném bút về lại trên bàn, đỡ trán, Sở Tang thở dài một hơi, mệt mỏi nói: “Hôm nay không đi, bảo

nàng đừng chuẩn bị.”

Hoa sen không ngăn được mưa gió dập vùi, tâm tình khó có được cũng đã bại hết. Đối với hấn mà nói chuyện bị phá hủy hưng trí như vậy cũng quá mức bình thường, so với chấp nhận, chi bằng không cần nữa.

25. Chương 23

Đây chẳng qua là một nhúm bột nhào bình thường mà thôi, cũng không hiểu thủ nghệ nhân kia dùng thủ pháp gì, nhéo nhéo chỗ này, vuốt vuốt chỗ nọ, một con tiểu bạch thỏ trông rất sống động liền tạo thành.

Sở Tang đứng trước quầy hàng nho nhỏ sợ hãi tấm tắc khen ngợi, ánh mắt mở thật lớn, hứng thú nồng hậu phân phó thủ nghệ nhân: “Này, lại nắm một lần nữa, ta còn chưa thấy rõ mà.”

Hôm nay hấn thừa cơ hội Tam hoàng thúc nhiệm phong hàn ồm nằm trên giường liền trộm chạy từ trong cung ra du ngoạn. Nhưng đám đông ở chợ đêm rất dữ dội, hấn cùng Sở Bình bị tách ra, vốn định ở lại nơi nào trống trải một chút chờ người, không nghĩ tới lại bị những tượng bột đủ mọi màu sắc rất sống động kia mê hoặc.

Thủ nghệ nhân thực khổ não nhìn hấn, chà xát chà xát tay thành thành thật thật nói: “Công tử, ta đã nắm cho công tử hơn ba mươi cái, bột cũng hết rồi, hơn nữa công tử còn chưa trả thù lao.”

Hấn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, không thuận theo không buông tha nói: “Đã vậy... ta đây cho người bạc, người lại đi mua bột về, ta muốn nhìn thêm vài lần nữa.”

Bàn tay vươn đến túi tiền bên hông, thăm cảm thấy không ổn vội cúi đầu nhìn lại thì căn bản không thấy nửa điểm bóng dáng của túi tiền nữa.

Hấn mơ hồ, cẩn thận hồi tưởng lại lúc ra cung mình thật sự có mang a.

Thủ nghệ nhân kia đang dùng ánh mắt lấp lánh bày phần mong chờ ba phần hoài nghi nhìn hấn, hấn lại sờ sờ bên hông, vẫn không lấy ra được chút bạc nào.

Không biết có phải bởi vì nhiều người chen nóng hay không, hấn bị ánh mắt thuần phác chờ mong của thủ nghệ nhân nhìn đã có chút đỏ mặt, khụ một tiếng, hiện ra nét tươi cười không chút hoang mang: “Tiền a...”

Lời còn chưa dứt, trên vai đột nhiên đau xót, hấn bị dọa đến thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình. Từ nhỏ sống an nhàn sung sướng đã quen, hấn sợ nhất bị đau, nay bị người một chưởng vỗ lấy đau đến tiểu tâm can cũng run lên:

“Lớn mặt...”

Người vỗ bả vai hấn vỗ mặt không thêm để ý đứng ở bên cạnh, ý cười nòng hậu xoay xoay ngón tay, một túi tiền tơ vàng chỉ bạc liền theo ngón tay hấn xoay vòng, sau đó rời đi một cái, túi tiền không sai không lệch dừng lại trên người Sở Tang.

“Một tên gốc tử, tiền cũng bị người đánh cắp chạy rồi, còn ở đây phần thiếu

gia.”

Nam lấy túi tiền mất đi lại quay về, hấn có chút hoảng hốt nhìn thanh niên mình. Dưới ngọn đèn dần tàn tạ, đó là một khuôn mặt xen giữa thanh niên cùng thiếu niên, có thể lớn hơn hấn hai tuổi, một thân áo tím thoải mái tùy tiện, xem chất liệu thì thật ra là loại tốt nhất, thể nhưng đai lưng bên hông kia lại bó buộc xiêu xiêu vẹo vẹo, mặc dù nhìn qua chính là cách ăn mặc của lưu manh, nhưng cũng làm cho người ta không thể sinh ra ý ghét bỏ.

Bởi vì thanh niên này có một gương mặt thật sự phiêu lượng, mây bay nước chảy nhất phái tiêu sái thông dong, một đôi mắt hoa đào bay xéch cười rộ lên sẽ nheo thành một đường, hàng vạn hàng nghìn ngôi sao rực rỡ liền lạc ở bên trong, rất xinh đẹp.

Hấn hướng thanh niên chấp tay, nhin đau chu toàn lễ nghĩa: “Là công tử đuổi theo mang về sao? Đa tạ...”

Thanh niên nheo mắt cười, khoát tay: “Đại thiếu gia, người vẫn là trả tiền thiếu của người ta cái đã hẵng quay đầu hàn huyên với ta đi.”

Thủ nghệ nhân tội nghiệp gật đầu.

Người này... rất vô lễ a, nhu nhu bả vai, hấn nhin không được ngoan trừng mắt nhìn thanh niên kia.

Thanh niên vốn đưa lưng về phía hấn đường như sau gáy có mắt, xoay đầu lại, nhắc cái cằm xinh đẹp mà tiên mình lên cao, đắc ý cười cười với hấn.

Mà thủ nghệ nhân kia thu ngân lượng xong không nói hai lời liền bỏ chạy, hấn cực kỳ tức giận nhưng vẫn phải duy trì phong độ tao nhã không một gợn sóng, lại không thể đuổi theo, không khỏi có điểm thất ý: “Con nhỏ kia vẫn chưa nhìn rõ nắm như thế nào...”

Lời gần như thì thầm trong miệng vẫn bị thanh niên cách đó không xa nghe trộm được, thanh niên không chút lưu tình cười ha ha, nửa điềm nhã nhặn cũng không có, ôm bụng cười nhạo: “Người ta là tay nghề mấy chục năm công phu mới mài ra được, người chỉ bằng xem một chút như vậy đã mong học thành? Thực khờ dại a...”

“Vị huynh đài này, câu phi lễ thì đừng chưa từng nghe nói qua sao?” Âm lượng cao lên một bậc, hấn giận dữ, ông tay áo chấn động mang theo ba phần kiêu ngạo. (phi lễ đừng nhìn, phi lễ đừng nghe, phi lễ đừng nói, phi lễ đừng làm)

Đáng tiếc người trước mắt không chút nào e ngại, phong lưu bí bí ngữ điệu chế nhạo: “Vậy câu một giọt ân tình đáp đền như thác thì người có từng nghe chưa? Vừa rồi không phải còn đa tạ ta sao? Ta nhớ rõ người còn chưa tạ ơn xong đi?”

Người... người này thật đúng là vô liêm sỉ.

Hấn tiếp tục tinh thần uể oải, cam chịu nói: “Vậy... không biết huynh đài hiện tại có ý thế nào?”

Thanh niên đáp lại một tiếng, hứng thú dạt dào thông thả bước quanh hấn như là đang đánh giá cái gì.

Sở Tang càng thêm phiền toái, muốn cái gì không phải là một câu thôi sao, vòng qua vòng lại như vậy, nhìn mắt cũng hoa lên rồi.

“Huynh đài nếu không chê, có chút tâm ý thỉnh nhận lấy A! Lớn mật!”

Tay đang muốn rút ngân lượng ra cứng đờ, sau đó vịn phần kính ngực ôm lấy một bên má, người trước mắt lúc này mới không giấu ý cười thu hồi tay lại.

Thứ hỗn trướng, dám nhéo mặt hoàng đế!

Đau đớn trên vai còn chưa tan đi, má đã bị đau rất lợi hại, huyết khí lập tức nẩy lên da mặt, hấn lắp bắp quát lớn: “Người làm cái gì vậy! Hỗn trướng...”

Thanh niên kia mở tay mỉm cười: “Ai bảo mặt của người nhìn qua nhéo tốt như vậy? Ta giúp người đoạt lại túi tiền, người cho ta nhéo một cái, hảo công bình a. Như thế nào, thực ủy khuất sao?”

“Hỗn trướng...” Run run cả người cắn môi dưới, thanh điệu tránh không được đã mang theo âm rung, càng nghĩ càng ủy khuất. Chết tiệt Sở Bình, rốt cuộc chạy đi đâu, sau khi trở về nhất định phải cho hấn chịu một cái tội hộ giá không chu toàn!

Thanh niên phì ra cười, ngồi xổm xuống ngay bên đường, ôm đầu gối giữa mặt nhìn hấn: “Này, đừng cúi thấp đầu a, vừa rồi không phải đang vui sao? Như thế nào, tức giận rồi?”

“...”

Thanh niên gãi gãi đầu, nghĩ nghĩ, nói: “Ta đây nhận sai được không?”

Ai thèm người nhận sai, hắt hừ một tiếng, xoay đầu sang một bên chờ người này tự thấy mắt mặt rồi rời đi.

“Nếu không thì như vậy, ta mang người đi chơi xem như bồi tội được không?”

Ai mới cùng một người xa lạ đi, mấy nơi vui đùa này mở cũng không có chút trình độ nào, bắt quá là phạm phu tục tử mà thôi.

Hắn tiếp tục trầm mặc không nói, đợi đến lúc ngẩng đầu mới phát hiện thanh niên thế nhưng còn ở đó, chớp đôi mắt phong lưu, bộ dáng vô tội lại đáng thương. Bị nhìn thẳng tắp như vậy lòng có chút rần ráo bao nhiêu cũng tránh không được mềm đi ba phần, hướng hồ, hắn cũng vẫn luôn không phải là người vững tâm như đá.

“Người tên là gì?” Thanh âm mềm mại che lại vài phần khẩu khí của người thuộc về ngôi cao, hơi ngẩng đầu nhìn cái người dám cả gan làm loạn kia.

Khuôn mặt còn mang tính trẻ con của thanh niên lập tức nở nụ cười, đó là một khuôn mặt thực thích hợp với nét tươi cười, ý cười kia tựa như mực nồng đậm nhanh chóng tỏa lan trên giấy Tuyên Thành, sức lan rất mạnh, lực thấm vô cùng.

“Vĩnh Trừ, thế nào, vừa nghe chính là tên của người tốt đi? Đến đây...”

Thanh niên vươn tay về phía hắn, áo tím trong gió đêm vẽ lên một độ cong như Giang Nam, tiêu sái lại phong lưu, nhướng mày quay đầu lại nhìn hắn có điểm không kiên nhẫn: “Này, có đi hay không a?”

Đương nhiên không đi, ai mà lại cùng một người xa lạ mới nhận thức không lâu đi đâu chứ, Sở Tang khinh bỉ giật giật chớp mũi.

Mặc dù trong lòng thật là nghi như vậy, nhưng chân vẫn rất không nghe lời, dần đạp bước trên con đường lát đá xanh

26. Chương 24

Bàn chân bỗng nhiên kịch liệt co rút, ngay cả ngón chân cũng bởi vì đau đớn mà cuộn mình lại, không thể duỗi thẳng ra.

Đau đớn khó nhịn làm hắn choàng tỉnh từ trong mộng, áo đơn đã ướt đầm hơn phân nửa, hắn hoảng loạn thở dốc, chờ đợi cơn co rút tan đi rồi đưa tay lên lau mồ hôi dày đặc trên trán, xuyên thấu qua đầu ngón tay còn nhìn thấy ẩn hiện rèm che lộng lẫy.

Không biết có phải là cứ đến một chừng tuổi nhất định nào đó thì chuyện cũ sẽ tràn về hay không, lại càng ngày càng trở nên rõ ràng, hần hoảng hốt một chút, nhìn đăm đăm tường vân hoa thụ chạm khắc trên trần phòng.

Bất quá là một đoạn mộng mà thôi, rõ ràng như ngay trước mắt rồi lại như cây cỏ mùa xuân, vẫn sống động mà cũng chập chờn, càng cố đến gần lại càng xa cách. Chờ nhịp tim đã bình ổn, hần mới nghiêng đầu nhìn người nằm bên cạnh.

Người trẻ tuổi một khi ngủ liền khó tỉnh, Ngọc tài nhân vẫn im lặng ngủ ở một bên, gương mặt thịt đỏ đỏ đặt trên gối, đè nặng vài làn tóc, một bộ dạng hài tử đáng yêu.

Sở Tang cười cười, có người ngủ ở bên cạnh quả nhiên vẫn là tốt.

Mấy tháng gần đây người trong cung đều biết Ngọc tài nhân của Ngọc Đường điện cực được ân sủng, mỗi ngày làm bạn ở long trắc. Hậu phi trong cung rất nhiều, Ngọc tài nhân bộ dạng không tính là tốt nhất, nhưng hợp vị hần.

Cho dù không làm chuyện phong nguyệt, chỉ cần lưu lại ngủ ở bên cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy ấm áp ngọt ngào, đơn giản da thịt chạm nhau cũng làm cho trái tim đã lão hủ nặng nề của hần bắt đầu đập trở lại.

Đại khái là một chút tiếng vang đánh thức tài nhân, nữ hài mơ hồ chớp chớp mắt, hai mắt sũng nước ngạc nhiên hỏi: “Bệ hạ, phải lâm triều sao?”

“Vẫn còn sớm, quả nhân đánh thức người, tiếp tục ngủ đi.” Nói như vậy, ngón tay chạm vào bên má trắng nõn của đối phương, nhẹ nhàng nhéo một cái, nhất thời lại hoảng hốt.

Quả nhiên, đau người hay được người đau (chữ đông có nghĩa là đau cũng có nghĩa là yêu thương), đều là chuyện cho người ta cảm thấy hạnh phúc.

Tài nhân nhu nhu mắt: “Bệ hạ ngủ không được sao? Nô tì nói chuyện với bệ hạ được không?”

Hần nghĩ nghĩ, nói: “Cũng tốt.”

Ngọc tài nhân sinh ra trong một gia đình tiểu quan lại, ngày còn nhỏ sống so với các tiểu thư đại gia sĩ tộc thoải mái hơn nhiều. Nói đến trước kia thì chuyện lý thú cũng lắm, tỷ như a, hái sen rơi xuống hồ, trèo tường ra ngoài chơi bị mẫu thân phát hiện, vọt bướm bướm thì bị ong mật đốt, rất nhiều rất nhiều, chỉ nghe là cũng có thể miêu tả ra trong đầu cảnh trí làm cho lòng người hứng khởi.

“Bệ hạ ngày mai phải đến Lương Dạ tự, nô tì nghe nói nơi đó hoa đào nở thật khá a.” Nhắc đến chuyện này, tài nhân xoay mặt sang nhìn hần, lông mi vừa dài vừa đen chớp a chớp, thập phần chọc người triu mến.

Hắn khẽ cười, lại nhin không được sờ sờ mặt của đối phương, giống như trấn an tiểu sủng vật, dồ dành: “Hoa đào nơi đó so với trong cung cũng không khác nhiều, chỉ là ở trên núi nở sớm mà thôi. Chờ mấy ngày nữa quả nhân mang người đi thưởng hoa, ngày mai quả nhân phải dẫn thái tử đi gặp quốc sư, người theo cũng không có ý nghĩa.”

Khuôn mặt phần phần ôn nhu của tài nhân sáng lên rồi lại ám xuống, lúc nghe đến từ thái tử rồi thì hoàn toàn như quả cà nhỏ bị sương đánh đập, bả vai hơi co lại, che không được ý sợ hãi.

Hắn xem ở trong mắt, thán ở trong lòng. Từ sau lần khắc khẩu ở ngự thư phòng mấy tháng trước, Sở Liệt liền đặt toàn tâm vào chuyện đối phó với Sở vương cùng chinh đồn quân đội. Chuyên tâm với quốc sự không phải không tốt, chính là giữa hai phụ tử chẳng biết tại sao lại như bị phủ lên một tầng sa mỏng không nên có, làm cho người ta cảm thấy như đang ngắm hoa trong sương, càng ngắm càng mơ hồ.

Bởi vì gần đây có Ngọc tài nhân làm bạn, cho dù số lần thái tử đến ít đi cùng sẽ không làm cho hắn cảm thấy tịch mịch. Thế nhưng mỗi lần thái tử thỉnh an đều vội vàng mà đi, không lưu dấu vết, một chút cũng không có ý tứ muốn ở lại, giống như ở bên cạnh hắn thêm một phần thời gian bệnh đậu mùa sẽ tùy ý lây sang vậy.

Cái loại ba động hi nộ vô thường này hiển nhiên cũng kinh hách đến Ngọc tài nhân tuổi còn chưa lớn. Mỗi khi nhắc đến thái tử, trên mặt tài nhân đều có một cổ sợ hãi đè nén. Cho dù là phi tử mà hắn cũng ái nhất, ở trước mặt thái tử cũng đều biến thành nha hoàn không dám ngẩng cao đầu.

Loại ánh mắt bất lực yếu thế này thật làm cho hắn đau lòng.

Tài nhân xoắn nhẹ ngón tay của mình, càng phát ra vẻ diêm đạm đáng yêu, hơi hơi oán giận: “Vì sao thái tử lại không thích nô tì như vậy?”

Hắn ôm lấy tài nhân, ôn hòa nói: “Người không làm sai chuyện gì, Liệt nhi với người ngoài vẫn luôn luôn như thế. Huống hồ, người muốn hắn thích làm gì? Quả nhân thương người là đủ rồi.”

Tài nhân lập tức đỏ mặt, hợp với khuôn mặt có chút đầy như trẻ con, chuyển buồn thành vui ân khê một tiếng.

27. Chương 25

Chuyện cầu phúc vì tiên hoàng đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, bất quá năm nay có chút bất đồng chính là hắn mang theo thái tử đi gặp quốc sư. Tư tâm mà nói, hắn rất muốn thông qua lần xuất hành này để thư giải một chút sội hờn dỗi giữa hai phụ tử kia.

Nếu không thì ở cái nơi như trong cung này, hờn dỗi sẽ chỉ trở thành oán khí, oán khí lại lên men thành tử khí, cứ tuần hoàn như vậy, chưa lần nào sai.

Đương nhiên, để đường đi không quá ngột ngạt phiền não, hắn cố ý cho đòi Sở Kiều đồng hành, cùng thuận đường giúp Dung thượng thư giảm bớt chút phiền nào. Làm trưởng bối quả nhiên phải trông nom mọi việc.

Trên xe tự nhiên là cực thoải mái, ngay cả bàn cờ đang dở lần trước chơi cùng thái tử cũng được mang đi, tái tục tiền duyên.

Hắn dính chút ô mai nâng cao tinh thần, cách bàn cờ trộm ngắm người trẻ tuổi phía đối diện. Mặt mày sắc bén, ngũ quan khắc sâu, mặc dù không phải diện mạo chọc người ưa thích, nhưng cũng đủ để cho người làm phụ thân là hắn tự hào an ủi.

Hạ xuống một quân, Sở Liệt nâng tầm mắt lên, nhưng rất nhanh lại dời đi, ngữ khí bình thản: “Phụ hoàng, đến phiên người.”

Sở Kiều là người không chịu đựng được lâu, đã sớm buồn ngủ mất một nửa, đối với sóng ngầm mãnh liệt giữa hai phụ tử bọn họ lại nửa điểm không hiểu. Hắn nhìn đáng ngủ an bình mà vô tội của Sở Kiều, bỗng nhiên có điểm hâm mộ.

Rốt cuộc... ai sẽ đến thay hắn thu thập này cờ tàn này đây?

Sở Liệt thấy hắn chậm chạp bất động, hiểu ra thức thời nở nụ cười, vừa hay cho hắn một bậc thang: “Phụ hoàng mệt mỏi sao? Vậy thì nghỉ ngơi một lát.”

“Đúng là có chút mệt mỏi.” Vội vàng gọi người bỏ bàn cờ đang dở kia, động tĩnh không thể tránh khỏi rốt cuộc đánh thức Sở Kiều, hài tử kia còn ngốc hồ hồ hỏi: “A? Nhanh như vậy đã đến sao?”

Thái tử lạnh nhạt nói: “Kiều đệ yên tâm, người còn chưa ngủ lâu như vậy.”

Ngữ khí nghiền ngẫm kia, ngữ điệu lãnh nhiệt vừa phải kia, hoàn toàn làm cho người ta nghe không ra chút nào hài hước.

Vì thế Sở Kiều xoát một cái mặt liền thâm đậm, chi chi ngô ngô (lấp bắp) nửa ngày, mới dường như xin giúp đỡ nhìn về phía hắn: “Bệ hạ...”

Hắn ho khàn một tiếng, nói: “Kiều nhi, người rời khỏi Lạc Dương Vương phủ, phụ vương người thực lo lắng.”

Vì một tiểu quan liền quyết liệt ly khai gia đình, ngay cả phụ tử cũng có thể nói đoạn là đoạn. Hắn biết Sở Kiều không phải không hiểu thuận, chính là lúc đang còn ý loạn tình mê, hiểu thuận lại đáng giá bao nhiêu cân lượng? Nghĩ vậy, hắn lại không tự chủ được nhìn sang Sở Liệt.

Sở Kiều đã sớm nghĩ thông suốt, còn hơi có vẻ tự hào nói: “Không có việc gì, ta có thể chiếu cố chính mình.

Tiền chuộc thân cho Phương Cần đều là bổng lộc của chính ta, không dựa vào phụ vương bọn họ. Nếu hỏi phủ, Phương Cần khẳng định sẽ không được tự nhiên.”

Sở Liệt nói: “Lạc Dương Vương thế tử người cũng không muốn làm sao?”

Sở Kiều khó được một lần nhìn thẳng thái tử, mặc dù có chút miễn cưỡng, vẫn run rẩy nói: “Thái tử ca ca, ta... ta nếu còn làm thế tử thì về sau nhất định sẽ phải cưới vương phi, này sao có thể. Lại nói... phụ vương vẫn còn đại ca nhị ca mà.”

Thanh niên ân một tiếng, khuôn mặt nghiêng nghiêng anh tuấn tức mực không hiểu vì sao sinh ra vài phần tịch liêu hiếm thấy, nhoáng lên một cái mà qua, hắn lại nhìn thấy rõ ràng, trái tim thành thịch co rút đau đớn.

Hắn đã quên hài tử của chính mình, rõ ràng là đang tuổi cực tốt như hoa lại so với hắn càng thêm cô độc. Trong đông cung ngay cả một trắc phi sưởi ấm giường cũng không có, thật giống một đại lãnh cung.

Chỉ thấy Sở Liệt giãn chân mày thoáng vui nói: “Về sau người tốt nhất đừng hỏi hận.”

Sở Kiều biểu tình đơn thuần, vẫn như thường lệ: “Sẽ không, sẽ không.”

Hắn nhin không được bật cười vài tiếng, không nghĩ đến người hoàng gia lại có thể sinh ra nhiều chuyện như vậy. Sở Kiều xinh đẹp như ngọc lưu ly, bộ dạng lúc thật sự vẫn cứ không có sức thuyết phục gì lớn. Thế nhưng dung mạo như vậy, không biết vì sao, bỗng nhiên làm cho hắn cảm thấy trong lòng hoảng sợ.

“Kiều nhi, người trẻ tuổi... khó kìm lòng vẫn luôn là chuyện thường.” Hắn châm chọc vài câu, cảm thấy được có lời vẫn cần phải nói.

Sở Liệt cùng Sở Kiều trong mắt đều mang theo vài phần khó hiểu nhìn hắn.

Hắn không hề chột dạ, phong khinh vân đạm nói: “Khó kìm lòng mặc dù có thể lý giải, thế nhưng từ đệ hoàng gia đâu sao cũng không thể tình nguyện ở dưới người khác. Điểm ấy người hiểu không?”

Sở Liệt mặt giật giật kịch liệt một hồi như muốn che đi ý cười, nắm tay đặt bên miệng, ho khan vài tiếng, trên mặt có nét sinh động hiếm có: “Phụ hoàng... nói có lý.”

Sở Kiều vẫn ngây ra, một bộ dạng cực kỳ không hiểu: “Cái gì là tình nguyện ở dưới người khác?”

Nói chuyện cùng người thông minh có chỗ tốt chính là không cần nhiều lời, nói một chút là rõ ràng. Nhưng dù chỉ có một chút đến cỡ nào cũng không thể trực tiếp cảnh giới chất nhi của mình là trong chuyện phong nguyệt không được để mình ăn một đi?

Đúng là đèn ***g da trâu, gày như thế nào cũng không tạo nên hỏa hoa được. Hấn nhứt chí gõ gõ cái bàn gỗ nhỏ, trực tiếp nói rõ ràng: “Hoàng nhi, ngươi giải thích cho Kiều nhi, miễn cho hấn chịu thiệt mất mặt.”

Tròng mắt mê hoặc mà trong suốt của Sở Kiều chuyển hướng về phía thái tử.

Sở Liệt tự tiểu phi tiểu ân một tiếng, lại trước lúc mở miệng dời mấy đĩa ô mai muối trên bàn đi. Hấn nghẹn một hơi, oán khí sinh sôi.

“Thái y nói phụ hoàng dạ dày thiên hàn chịu không được kích thích, loại thức ăn vặt này vẫn nên ít đi thì tốt hơn.”

Được, được lắm. Từ khi nào thì thái y viện cùng ngự thiện phòng bắt đầu âm thầm thông đồng như vậy, ngay cả ăn nhiều một chút ô mai cũng bị trô nom, hấn về mặt tiêu điều: “Đường dài đi chậm, quả nhân thực sự bức bối.”

Thái tử nói tiếp: “Thái y dạy nhi thần một bộ thủ pháp có thể nâng cao tinh thần thư hoãn kinh lạc, nếu phụ hoàng không chê, nhi thần ẩn giúp người.”

Tay thanh niên lực đạo mười phần, hùng hậu lại có lực, đặt lên vai hết sức thoải mái, mệt mỏi một đường tích góp từng chút một đều bị ẩn đến không còn. Sở Kiều bị vắng vẻ vẫn đang hoang mang đề tài vừa rồi, nhỏ giọng hỏi thanh niên: “Thái tử ca ca...”

Sở Tang nhắm mắt nghỉ ngơi, càng thêm thất vọng với con đường đoạn tụ của hài tử này. Thanh niên bên người hình như quay đầu lại, bởi vì tựa vào rất gần, hơi thở bồi hồi bên tai có chút ngựa ngựa. Chỉ nghe Sở Liệt thản nhiên nói: “Kiều đệ, ý của phụ hoàng là bảo ngươi cẩn thận đừng để tiền mất tật mang, miễn cho bị người ăn.”

28. Chương 26

Lương Dạ tự nằm trên đỉnh Lương Sơn, là nơi lịch đại đế vương đều phải đi bái tế. Lễ tế dài dòng mà phức tạp, bái hoàng thiên thượng đế, bái liệt tổ liệt tông, cứ như thế quỳ quỳ rồi lại đứng đứng, một phen gây sức ép hấn thật sự cảm thấy có chút ăn không tiêu.

Để biểu đạt thành ý, hấn còn phải mặc đế bào rất nặng, đầu đội lưu miện, lưng thẳng, tư thái trang nghiêm bước lên con đường núi nhìn qua là làm cho người ta sợ hãi. Mỗi bước đạp về phía trước, hấn có thể nghe thấy tiếng bộ xương cốt già nua yếu ớt của mình kêu to rằng rắc rắc rắc, ài...khổ hình nhân gian cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Thật vất vả mới đi được đến bước cuối cùng.

Một thân hình thanh bạch đứng trên đài cao, phong trần không nhiễm, tư thái vũ hóa đăng tiên, miệng niệm đưa thần ca, tuyên lễ đã xong.

Đó chính là quốc sư của Khánh quốc, Độ Thích.

Ánh mắt đậm mạc đến bất cận nhân tình, vô sắc vô không, giống như thần đang quan sát chúng sinh.

Khánh quốc từ khi kiến quốc đến nay, cùng với tám vị đế vương là tám vị quốc sư, nhất đế nhất sư, đều là đại đại tương truyền, từ trước đến nay vẫn hết như vậy. Hắc dẫn thái tử đi theo sau Độ Thích hướng về nơi chuyên đãi khách.

Cũng chỉ có Độ Thích mới dám công khai đi trước hoàng đế như vậy, hắc cười cười, được thái tử chờ chậm rãi đi theo.

Căn phòng rất khác biệt lại bí ẩn, là nơi hắc hắc năm hiến tế xong ắt sẽ vào, năm nay có chút bất đồng, bởi vì hắc mang cả thái tử đến.

Ngay một sát na trước khi thanh niên bước qua cánh cửa, quốc sư Độ Thích một tay chặn phía trước, gương mặt lãnh ngạo lạnh lẽo bất cận nhân tình như bạch liên, nói: “Điện hạ liền miễn.”

Sở Liệt không thu hồi chân, thoáng ngưng trong một chớp mắt rồi nhếch khóe môi, mắt nheo lại lóe qua một nét lạnh lùng: “Vì sao?”

Không nghĩ đến tình thế lại phát triển đến nông nổi khó xử như vậy, hắc vươn tay chạm vào mu bàn tay Độ Thích, khuyên nhủ: “Quốc sư, người...”

Một ánh mắt lạnh của Độ Thích làm cho hắc đột nhiên có lỗi giác như đang đối nghịch với thần tiên. Ở trước mặt quốc sư, hắc cho tới bây giờ vẫn luôn nửa điểm tiện nghi cũng chiếm không được, từ nhỏ đã như thế nên cùng không cần cảm thấy mất mặt.

“Không phải người của ta, không vào cửa của ta.” Độ Thích thanh âm bình thản mà lãnh đạm, tựa như cửu trọng Phật âm: “Điện hạ nếu trong lòng không có Phật, làm gì phải miễn cưỡng chính mình.”

Thanh niên biểu tình kiên nghị, bất động như núi, ân ân nét cao quý: “Vậy quốc sư cảm thấy ta là người của ai?”

Vị quốc sư nhìn không ra tuổi tác khê động làn môi mỏng, nói: “Tu La đạo.”

Sở Liệt bị đáp án này làm nở nụ cười, ít nhất là mặt ngoài mang theo ý cười: “Chúng sinh ngang hàng, Tu La đạo chẳng lẽ không phải là đạo sao? Huống hồ quốc sư có gì làm chứng?”

Độ Thích không nguyện nhiều lời nữa, trực tiếp khép cửa phòng lại. Sở Tang đứng tại chỗ nhìn theo cánh cửa khép dần, khuôn mặt tuần lãng của thanh niên cũng tùy theo mà dần biến mất, cuối cùng lệ khí ghê người có thể thấy được trong đôi mắt kia làm lòng hắn thêm căng thẳng.

Không trách được hài tử này tức giận, tay đặt ở cạnh cửa, nghĩ Sở Liệt cứ như vậy bị ép buộc cách ở bên ngoài, hẳn ần ần cảm thấy khó chịu.

Chỉ nghe thanh âm lạnh lùng như một cửa Độ Thích từ phía sau truyền đến: “Người còn muốn đứng ở đó bao lâu nữa?”

“Hắn dù sao cũng là nhi tử của quả nhân, người cũng không thể...cho hắn chút mặt mũi sao?”

Độ Thích tao nhã ngồi xuống, bào trắng như tiên, đáng tiếc ngữ khí nói ra nửa điểm không lưu tình: “Nơi này là chốn của ta, cho nên ta nói mới tính.”

“ ... ”

Độ Thích nhìn hắn, tựa hồ là thở dài, ngữ khí nhẹ đi vài phần: “Ta xem người thật đúng là càng sống càng nhỏ đi. Thế nào, trong cung ổn không?”

Hắn gật đầu, bưng chén trà nóng, chờ một nhọc bay đi một chút, chân cử động thoải mái hơn một chút mới nói: “Không có đại sự.”

Độ Thích lại nói: “Ta nhìn nét mặt người thì không phải như vậy.”

Ở trước mặt quốc sư thật sự là nửa chuyện nhỏ cũng giấu không được, thôi vậy, hôm nay đến vốn chính là để giải thích nghi hoặc.

“Người cảm thấy quả nhân vì sao lần này lại muốn dẫn Liệt nhi đến gặp người?”

Độ Thích mi mắt rũ xuống, thanh âm có chút hư vô mờ mịt: “Người là muốn...nhường ngôi cho hắn?”

Hắn xoay xoay chén trà, không lên tiếng, chính là chấp nhận.

Trước kia hiển tế cũng chỉ một mình hắn đến mà thôi, còn thái tử vẫn luôn tọa trấn trong triều.

Độ Thích tựa hồ là nghiêng rằng rất nhẹ, khuôn mặt không thuộc về khói lửa nhân gian cuối cùng cũng có một chút nhân khí: “Mấy ngày trước khi người đến, ta đem ngắm tinh tượng, tử vi để tinh của người long khí chính vượng, ta xem tư thế kia có vượng thêm ba mươi năm cũng tuyệt đối không có vấn đề.”

Quốc sư thiện xem tướng mạo hoàng tộc, còn thiện xem tinh tượng.

Sở Tang lại bắt vi sở động, miệng mím lại, đuôi lông mày cong lên: “Quả nhân đã già. không còn tâm lực đó.”

Độ Thích hừ lạnh một tiếng: “Người mới qua ba mươi tư mà thôi, chính trực tráng niên.”

“Trước không nói chuyện này, người xem, hoàng nhi của ta số tử vi như thế nào?” Đây mới là chuyện hấn quan tâm nhất.

Độ Thích thần sắc trở nên ngưng trọng, chính sắc nghiêm nghị nói: “Tử vi để tinh long khí rất vượng lại ẩn giấu tinh tú bên hông. Hoàng nhi kia của người thực ra là thất sát tinh cực mạnh, cho dù nằm dưới long khí của người cũng vẫn nhìn thấy sắc huyết quang sát khí trùm trời.”

Hấn nín thở nghe, cẩn thận hỏi han: “Hiện ở trong triều, tước phiên đã là không thể tránh được. Chính là nếu có chiến sự...” Kiểm chế bi thương trong lòng, hấn lắc đầu: “...nếu có chiến sự, chỉ mong càng nhanh chấm dứt càng tốt.”

Thây khô vạn cổ, thật sự là cục diện mà hấn không muốn nhìn thấy nhất.

‘Ta chỉ nói chuyện tinh tượng, không nói chuyện chính sự, chuyện trong cung của người tự người quyết định đi thôi.’ Độ Thích vừa nói, vừa châm cho mình thêm một chén trà, động tác lịch sự tao nhã phong lưu, nhất cử nhất động đều đẹp như tranh, đáng tiếc hoàng đế không yên lòng, trà có ngon cũng phẩm không ra vị gì cả.

Quốc sư từ trước đến nay vẫn mặc kệ chuyện trong cung, bên nào là Sở Hà, bên nào là Hán Giới đều dẫn đo rõ ràng: “Người là đã hạ quyết tâm?” (Sở Hà Hán Giới: con sông định ra biên giới giữa nước Sở và nước Hán, ý nói phải biết có giới hạn)

Sở Tang ân một tiếng rất dài rất mềm nhẹ, dựa vào lưng ghế: “Chiếu thư đã viết xong, quả nhân cũng đã giấu mọi thứ rồi...Chờ người tính ra ngày lành, nói sau.”

Giấu đằng sau tấm biển trong tấm cung chính là ngọc tỷ và chiếu thư thoái vị, việc này còn chưa có ai biết.

Chuyện thoái vị hấn lo lắng cũng không phải mới ngày một ngày hai, cũng không phải tùy hứng lâm vào, nhưng rốt cuộc cũng phải tìm được thời cơ thỏa đáng nhất. Hiện giờ thái tử uy vọng chính vượng, lần này đối phó Sở vương lại lập công lớn. nếu là bây giờ, vô luận là triều đình hay dân gian cũng sẽ duy trì.

Độ Thích cười, cũng không biết là giễu cợt hay khen ngợi: “Này đúng là tác phong của người.”

Hấn cũng muốn loান loান khéo miệng, thế nhưng làm thế nào cũng không vẽ nên được một độ cong tao

nhã. Không biết có phải là do quá mệt nhọc hay không, trong lòng bàn tay là một mảnh tuyết hàn, bưng chén trà cũng ủ không ấm áp được. Nếu là với người khác, lời này chỉ có thể giấu ở trong lòng, may mắn Độ Thích là khác biệt.

“Làm sao vậy?” Độ Thích tựa hồ nhận thấy được hần không ổn.

“Đêm qua...ân...chính là đêm qua...” Hần run run nói: “Vĩnh Trữ đêm qua rớt cuộc lại vào trong mộng của quả nhân, nhiều năm như vậy quả nhân chưa từng mộng lại. vốn dĩ bộ dáng của hần quả nhân cũng đã sắp quên, nhưng đêm qua chuyện gì cũng lại trải qua một lần nữa. giống hệt như trước kia, không kém nửa điểm. Quả nhân...quả nhân thiếu chút nữa không tỉnh lại được...”

Độ Thích nghe được cái tên kia, chân mày cũng thoáng chấn động, lập tức khôi phục bình tĩnh: “Người hiện tại không phải rất tốt rồi sao, nói lời mê sảng gì mà tỉnh không được chứ.”

...

“Tiểu Sở.” Độ Thích nhẹ giọng gọi một tiếng: “Đừng để cho tâm ma vây đấm chính mình. Đây chẳng qua là ma chướng của người mà thôi. Người xem, cũng đã bao nhiêu năm rồi? Mười tám năm...Đã là suốt một vòng luân hồi, mỗi người đều có mệnh của chính mình, nghiệp của chính mình, khó tránh cũng chỉ có thiên mệnh.” Quốc sư ân cần khuyên nhủ.

Sở Tang so vai, mặt dẫu trong lòng bàn tay, tiếng nói cũng mang theo nét âm âm không rõ, không biết có phải ghen ngạo hay không. Qua một lúc lâu mới hồi phục bình tĩnh ngẩng đầu, đường cong khuôn mặt vốn luôn luôn nhu hòa nay hiện vẻ sắc bén hiem có, từng chữ cứng rắn như bàn thạch: “Đó không phải là mệnh của hần, mà là nghiệt do quả nhân tạo nên.”

Nói chuyện cũ phong trần (chuyện cũ rồi cũng tan biến) chỉ là gạt người. Cho dù đã qua nhiều năm như vậy, vốn nghĩ chuyện nên quên hần là đã đến lúc quên, nhưng thực tế thương thành sẹo, sẹo giữ trong tim, làm thế nào cũng không khôi phục được nhan sắc ngày xưa nữa.

Mỗi khi rảnh rồi hần lại nghĩ, nếu năm đó lúc Vĩnh Trữ đưa tay về phía hần, hỏi hần vì sao không nhanh chân theo kịp, hần chỉ cười, phất tay áo bước đi, cứ thế gặp gỡ về sau đều không có, nếu là như vậy, thì sẽ có quang cảnh như thế nào.

“Nghiệt cũng tốt, mệnh cũng được, đều đã qua.”

“Đều đã qua...quả nhân cũng mệt mỏi rồi.” Hần nói đầy vẻ đương nhiên: “Cho nên chuyện về sau đều để người trẻ tuổi đi quan tâm là được.”

Hai người trao đổi một canh giờ, lúc gần đi hần mới hỏi một chuyện không liên quan đến quốc gia đại sự nhưng vẫn tâm tâm niệm niệm muốn biết: “Độ Thích, quả nhân muốn hỏi người một chuyện...”

Người tiền khách chưa thành lãnh đạm ân một tiếng.

“Người nói, mệnh của quả nhân lúc nào sẽ lại có con? Nếu có, kế tiếp chính là tiểu công chúa hay là tiểu hoàng tử?” Khuôn mặt tỏa ánh sáng, mắt mang nét tha thiết.

Quốc sư mí mắt giật một cái, cất giọng lạnh lạnh nói: “Bệ hạ, dưới chân Lương Sơn có miếu Tiên Tử Quan Âm, nghe nói hương khói thực vượng rất là linh nghiệm. Ta mới học nông cạn, loại sự tình sinh nam sinh nữ này, người tuyệt đối hỏi sai người rồi.”

29. Chương 27

Hắn vừa ra ngoài, người hầu liền vội bước lên quỳ xuống báo thái tử vừa rồi đã đi trước lên đỉnh núi ngắm hoa đào.

Hải tử chịu ủy khuất, đùa giỡn chút tính tình là bình thường, hắn khoan dung gạt đầu: “Ân, đã biết. Quả nhân cũng đi xem một lát.”

Hoa đào Lương Sơn nổi tiếng khắp thiên hạ, ngay cả hoa trong vườn đào hoàng cung cũng được dời đến từ nơi này. Đáng tiếc quất phương nam chỉ (một loại trái) đất bắc (ý nói đặc sản ở nơi gốc mới tốt), hắn vẫn có cảm giác đào trong cung luôn hơn phần khinh bạc thiếu phần linh động thần vận.

Trên núi còn có một chỗ tốt, tháng tư mùa cỏ hoa tàn nơi này vẫn một mảnh phần ý xuân sắc, gấm hoa ngàn dặm, đậm nhạt hài hòa.

Cảnh hoa đào rơi xuống phủ đầy đường lên núi, long ngoa (giày) giẫm lên mặt đất một chút thanh âm khí vị cũng không có, chỉ có xúc cảm tinh mịn ngỡ như triền miên. Thái giám đi từng bước nhỏ dẫn đường phía trước, hắn lưu luyến cảnh đẹp, phân tâm cất bước càng thêm chậm.

Đào nguyên tiên cảnh, đại khái cũng chỉ là như thế này mà thôi.

Nơi dòng suối nhỏ đang lang thang phía trước có bóng người đứng trong mờ ảo xen qua cành lá từng tia từng tia rớt xuống đánh lên áo bào thái tử trang nghiêm thâm trầm của thanh niên. Hắn ý bảo người hầu dừng theo nữa, tự mình đi lên trước vài bước, chân giẫm lên cành khô phát ra tiếng vang rất nhỏ. Thanh niên bưng tỉnh, bỗng nhiên quay đầu lại, tiểu dung nhân nhạt giữa hoa đào rực rỡ: “Phụ hoàng, người đến rồi?”

Hắn cười nói: “Ân, người cũng thực biết tìm nơi, ở đây phong cảnh không tồi. Quả nhân mười mấy năm trước cũng từng đến nơi này, khi đó hoa đào còn chưa nhiều như vậy.”

Nơi đây cách Lương Dạ tự một khoảng không ngắn, nếu đến hiến tế bình thường sẽ không sang bên này.

Sở Liệt nhẹ giọng hỏi: “Khi đó phụ hoàng đi cùng quốc sư sao?”

“Cũng không phải, quả nhân năm đó đi cùng một người quen cũ...” Hắc bình phục lại ***g ngực phập phồng, chậm rãi nói: “Khi đó quả nhân nhỏ tuổi hơn người một chút, còn ở nơi này nướng đồ ăn, bắt quá thiếu chút nữa thiêu cháy hết cả mảnh rừng đào.”

Vĩnh Trữ trời sinh ưa nháo, đi nơi nào cũng đều có thể làm cho gà bay chó sủa. Rõ ràng là nói đến ngắm hoa, thực ra là đi nướng khoai lang, thiếu chút nữa nướng cả rừng đào.

Hai người mặt xám mày tro đào khoai lang nóng hầm hập từ trong đất ra, lúc ấy Vĩnh Trữ nhe răng trợn mắt hô to: “Ăn được rồi, bắt quá người tốt nhất đừng tranh với ta, ăn nhiều sẽ xì hơi. biết không?”

Hắn lúc ấy thẹn mặt đỏ đến mang tai, khinh bỉ nói: “Dung tục!”

Gương mặt anh tuấn phong lưu kia đã nhuộm đen một mảnh, lộ ra hàm răng trắng lóa, cười: “Yêu (tiếng cảm thán), người thanh lịch, người cao quý. Đừng nói với ta người không xì hơi cũng không nắc. Lại đây, để ta xem xem có phải là người trên dưới đều bị bịt kín rồi hay không?”

“Ách...ách...” Hắn nghĩ trước nghĩ sau đều tìm không ra lời thích hợp, đành phải ngốc ngốc gật đầu.

‘Ta nói rồi thôi...’ Một hơi cắn khoai lang, tiện đà mặt lộ vẻ khinh bỉ: “Dung tục.”

Bây giờ nghĩ lại, chuyện còn rõ ràng như ngay trước mắt, bắt quá hoa mỗi năm tương tự, người mỗi năm lại bất đồng. Hắn nhìn Sở Liệt, thở dài: “Nếu năm đó người kia đốt, hôm nay cũng không biết là quang cảnh thế nào.”

Sở Liệt như có điều suy nghĩ cau đôi mày kiếm, ánh mắt tựa hồ nhìn hoa rơi xuôi nước cách đó không xa, cánh hoa dập dờn tùy theo gợn sóng xanh ngọc mà đi: “Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy nước không thể nghịch, nhưng vô luận là đi theo lối nào rồi cũng sẽ có một ngày trở về với biển. Người cũng như vậy...Nếu như không đi, thì cũng không có ngày trở về.”

Sở Liệt lời này làm cho hắn rất được trấn an. Trong suy nghĩ của hắn, đây mới là đỉnh cao mà thái tử nên có, đây mới là thái tử thật sự.

Thái tử ngày ấy trong ngự thư phòng không biết trời cao đất rộng, làm cho hắn cảm thấy xa lạ lại thoáng khủng hoảng.

“Hoàng nhi, vừa rồi ủy khuất ngươi.”

Sở Liệt trầm mặc không nói.

Hắn xem phần trầm mặc không nói này thành sự ủy khuất của hài tử, liền tiếp tục nhẹ giọng an ủi: “Quốc sư tính tình có chút cổ quái, quả nhân ở chỗ hắn cũng chiếm không được tiện nghi... Còn có, lời quốc sư nói, người đừng để trong lòng...”

Thanh niên khẽ khom thân mình, đầu vùi vào vai hắn, lực tựa rất mạnh hại hắn cảm thấy bờ vai già nua của mình như sụp hẳn sang một bên.

“Người thất vọng vì nhi thần sao? Phụ hoàng?”

Hắn bật cười, vươn tay phải còn chưa tê dại ra sờ sờ mái tóc đen của thái tử như vuốt ve: “Sao có thể, người vẫn luôn là hài tử mà quả nhân coi trọng nhất.”

Cho dù về sau có tiểu công chúa tiểu hoàng tử cũng sẽ không thay đổi.

“Lời của quốc sư mặc dù cũng có vài phần đạo lý. Bất quá thế sự thay đổi lợi hại như thế, hắn cũng không phải mọi chuyện đều có thể nói đúng. Quả nhân cảm thấy người tốt lắm, không cần phải miễn cưỡng điều gì.”

Thanh niên vùi đầu ở vai hắn mơ hồ một tiếng, hơi thở từng chút một thấm vào hương vị hoa đào, ấm áp mơ hồ ngọt ngào miên man: “Nhi thần vẫn luôn chỉ muốn làm người vừa lòng. Những người khác nói cái gì, nhi thần sẽ không để ý đến, chỉ cần có phụ hoàng là được rồi.”

Loại lời nói ích kỷ bá đạo này Sở Liệt nói ra vẫn bình thản vô tội đến lợi hại. Hắn cũng đã xương cốt già nua, còn cần làm gì nữa, không bằng sớm thoái vị đi thôi. Về sau trong sử sách nói không chừng còn có thể lưu cái hư danh đại công vô tư linh tinh gì đó.

Thanh niên lại tiếp tục lặp lại, giai điệu gần như quán quýt si mê: “Chỉ cần có phụ hoàng là được rồi...”

Hắn nhìn mấy đóa hoa đào treo ở đầu cành đang cười điên cuồng trong gió, có chút bất đắc dĩ.

Người xem, vô luận là hoàng gia hay là dân chúng, hài tử không có nương quả nhiên cũng đều không ổn.

Thế nhưng nụ cười từ phụ phải luôn duy trì có vẻ thật đúng là một việc khó, thái tử thể trạng cao lớn hơn hẳn rất nhiều, cứ dựa vào như vậy thật là rất không sẵn sốc trưởng bối a... Ngay lúc hắn đang muốn lên tiếng, thanh niên rút cuộc thẳng người lên, khuôn mặt cơ hồ là dán sát vào, làn hơi thở ra cũng ngọt ngào xen lẫn hương vị cỏ xanh.

Mây kiếm nhập tẩn, điểm ấy thật ra cực giống hắn, thanh niên mũi thẳng như đao, nhìn qua tuyệt đối là tướng mạo không dễ ở chung khó mà tiếp cận.

Khuôn mặt kia lại tiến gần hơn một chút, hé môi, chậm rãi, lấy tốc độ như gió nhẹ thoảng qua, nói: “Phụ

hoàng, áo bào người dính hoa, khó trách lại ngọt ngào đến vậy.”

— 000 —

Phiên ngoại: Vạn tuế, đau lòng sao...

Làm một hoàng đế thì phải biết kiềm chế. Tuy rằng hẳn thật sự phi thường phi thường muốn tới kiến thức một chút cái người được gọi là quốc sư đại nhân kia, nhưng, thấy thế nào cũng đều phải là quốc sư đến điện thánh (nguyên tác: triều thánh, gặp vua) đi? Đúng không?

Tiểu hoàng đế vui mình trên long ý, hảo ủy khuất xoắn ngón tay: “Quả nhân muốn đi xem quốc sư kia rốt cuộc có phải là ba đầu sáu tay hay không! Dám to gan như vậy!”

Tổng quản thái giám rất là khó xử nói: “Bệ hạ...công khóa mà nhiếp chính vương đại nhân an bài cho người...” Còn một chút chưa làm mà.

Hoàng đế lòng đầy căm phẫn nói: “Quả nhân hiện tại long nhan (mặt vua) bị hao tổn, có chuyện gì so với long nhan bị hao tổn còn trọng yếu hơn sao! Chuẩn bị kiệu! Chuẩn bị kiệu!”

Vì thế một đoàn người hạo hạo đặng đặng, có tiểu hoàng đế đặng đặng sát khí đi ở phía trước, bước vào cửa cung điện quốc sư ở. Một mình hắn thò đầu vào dò xét, bên trong vắng lặng lại không có nhân khí, tựa hồ ngay cả một kẻ hầu hạ cũng không có.

Tổng quản lau mồ hôi lạnh, khuyên nhủ: “Bệ hạ, quốc sư lúc này còn đang tu hành mà.”

Tiểu hoàng đế hừ một tiếng, khuôn mặt tuyệt đối có thể nhéo ra nước phụng phịu: “Tu hành so với công khóa của quả nhân còn trọng yếu hơn sao? Quả nhân buông chuyện riêng để đến xem hắn thôi!”

Cứ như vậy, tiểu hoàng đế khí thế ngập tràn đi vào trong cung điện. Trên ghé cạnh cửa sổ bên kia, hắn nhìn thấy một tiểu hài tử tuổi tác cùng hắn không sai biệt lắm, một thân nhuyển bào màu trắng khảm chỉ bạc, sạch sẽ, toàn thân tắm trong ánh mặt trời, rất giống tiên đồng không nhiễm khói lửa nhân gian.

Tiên đồng quay đầu lại nhìn hắn, môi như son mắt như mực, ánh nhìn lạnh như băng. trực tiếp đông lạnh đến nỗi hai chân hắn phát run. Tiểu hoàng đế cố kiên cường thanh âm, cao ngạo hỏi: “Người chính là quốc sư Độ Thích sao?”

Tiên đồng thu hồi mắt lạnh, tiếp tục lật bản sách cổ trúc trắc khó hiểu trên tay.

“Quả nhân hỏi thì người nói!” Hoàng đế tức giận đến dậm chân, long ngoa đập thùng thùng nặng nề lên sàn nhà: “Đừng tưởng rằng quả nhân không dám động người!”

Đường như rốt cuộc chịu không nổi nữa, Độ Thích khép sách lại, khéo môi nhấc lên, nhẹ nhàng nhả ra hai chữ: “Dung tục.”

Hoàng đế mặt run rẩy, kịp hiểu ra ý tứ của từ này, nhất thời chân vô lực, liền đặt mông ngồi xuống mặt đất, mu bàn tay chà chà mắt, hung ác nức nở: “Quả nhân muốn xét nhà người...cửu tộc...ô...lớn mặt...”

Độ Thích lạnh lùng nhắc nhở: “Ta không cha không mẹ càng không huynh đệ tỷ muội người thích xét thì có thể chậm rãi mà xét.”

Hoàng đế thút tha thút thít ngẩng đầu: “Người mới dung tục...người dung tục nhất...”

Tiểu quốc sư thu liễm mặt mày, còn nhỏ tuổi đã một bộ dạng lão thành: “Nhàm chán đến cực điểm.”

Vì vậy hoàng đế một đường nức nở đến ngự thư phòng, nhanh chóng leo lên người nhiếp chính vương, túm chặt, thở than khóc lóc lên án quốc sư độc ác: “Hắn nói quả nhân dung tục, còn nói Quả nhân nhàm chán!” Tiểu hài tử sờ ngọc bội long văn bên hông, cuộn thành một đoàn, càng phát ra vẻ đáng thương: “Thế nhưng hắn ngay cả xét cửu tộc cũng không sợ...Quả nhân nói không lại hắn.”

Nhiếp chính vương một tay phê tấu chương, một tay kéo tiểu hoàng đế, chậm rãi nói: “Vậy sao...”

Ngữ khí có lẽ làm hoàng đế thực tổn thương, hắn dùng mặt cọ cọ má hoàng thúc, bi ai hỏi: “Tam hoàng thúc, người cảm giác được không?”

Nhiếp chính vương dùng ngòi bút một chút, gật gật đầu: “Cảm giác được, bệ hạ hắn là thực vừa lòng về ngự thiện phòng.” Cho nên mặt mới có thể thật nộn hồng nhuận như vậy.

Hoàng đế bi thương cắn môi: “Quả nhân long nhan mất cả rồi, mất cả rồi, người không cảm giác được sao?”

Nhiếp chính vương thở ra một hơi, đặt tấu chương đã phê tốt sang một bên, xoa bóp huyết Thái Dương của mình, rồi mới sửa hoàng đế lại ngồi ổn trong lòng mình.

“Cho nên bệ hạ muốn vì thần làm gì đây?”

Tiểu hoàng đế rốt cuộc kiêu ngạo trở về nơi vừa bại trận, thế nhưng làm cho hắn thất vọng chính là nhiếp chính vương lại đi hàn huyên cùng cái tên Độ Thích kia.

“Ở trong cung có quen không?” Khuôn mặt tuần tú của nhiếp chính vương mang ý cười: “Tòa cung điện này trước kia sư phụ của người cũng từng ở.”

Độ Thích đồng dạng lễ phép đáp: “Tốt lắm.” Nhưng vừa liếc mắt đến tiểu hoàng đế đang tức giận, hần lại nói: “Chỉ là có chút trọc khí.”

Nhiếp chính vương cười cười, rồi nói với tiểu hoàng đế bên cạnh: “Bệ hạ, người không phải có lời muốn nói với quốc sư sao?”

Vung nắm tay nhỏ, hoàng đế bệ hạ oán giận khinh bỉ rống lên một hơi: “Quả nhân ghét nhất kẻ nào giả vờ người lớn!”

Hừ một tiếng, hoàng đế rầm rầm rầm chạy đi.

“Tang nhi, người đây là đang đùa giỡn tính tình gì?”

“Hần rõ ràng lớn chẳng khác Quả nhân bao nhiêu, thế mà giả vờ người lớn thật lợi hại...quả nhân...quả nhân...” Hoàng đế lòng tự trọng bị hao tổn nghiêm trọng là chẳng chực khóc nói: “...quả nhân cũng muốn được như vậy nữa...”

Nhiếp chính vương lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng chà lau nước mắt trên gương mặt hoàng đế, nhẹ giọng nói: “Làm quốc sư thực vất vả, Tang nhi biết không?”

Trùng đôi mắt ngập nước, hoàng đế hừ giọng: “Hần làm sao mà vất vả!”

“Làm quốc sư là cả đời là không thể gần nữ sắc, cũng không thể ăn mặn. Noi cách khác, Độ Thích không được thơm thơm ai, cũng không được ăn bánh bao tôm mà bệ hạ thích nhất. Phải như vậy, bệ hạ còn muốn thành như quốc sư sao?”

“Này...này chẳng phải là thâm kích đời người sao?” Hoàng đế giọng sữ còn chưa phai kinh hô một tiếng.

“Ân, bệ hạ dng từ có nhầm một chút.” Nhiếp chính vương kiên nhẫn sửa sai: “Bệ hạ có thể dung từ bi kích nhân gian để hình dung.”

“Quả nhân...Kia quả nhân...”

“Như vậy, bệ hạ còn hâm mộ quốc sư sao?” Hoàng đế kiên định lắc đầu.

Nhiếp chính vương vì thế vừa lòng nở nụ cười, chậm rãi nói: “Nếu bệ hạ biết người khác vất vả, vậy tự nhiên là cần tích phúc, có phải hay không?”

Tiểu hoàng đế cúi đầu, không được tự nhiên dạ một tiếng.

“Nếu bộ hạ biết phải tích phúc, vậy công khóa hôm nay có phải hẳn là đúng hạn hoàn thành hay không?”

“ ... ”

— 000 —

30. Chương 28

“A ”

Một giọng nữ không thể thê thảm hơn cắt qua đêm khuya yên tĩnh, thái giám cung nữ lập tức rời thành một đoàn bận rộn vây quanh long sàng, không bao lâu sau ngay cả thái y cũng mang theo hòm thuốc vội vã chạy lại.

Sở Tang lòng tràn đầy áy náy nhìn Ngọc phi che mũi, máu mũi ròng ròng, nhưng áy náy vẫn chống cự không được thói quen thấy máu là muốn ngắt, đành phải để cho cung nữ đỡ Ngọc phi đi nơi khác trị liệu.

Nói ra thật xấu hổ, hẳn ngủ luôn luôn xấu tướng, tay chân chưa từng có lúc nào quy củ. Vừa rồi đang ngủ cánh tay trái vung lên, thân mình lật một cái, vừa vặn đánh trúng chóp mũi của Ngọc phi đang nằm bên cạnh.

Hảo hảo một giai nhân, nếu mình bị đánh sai lệch thì thật không tốt a.

Năm đó hoàng hậu nhu nhược hiền lành từng bị hẳn một cước đá lăn xuống giường, trong cung vài vị phi tử lâu năm cũng đều phải chịu tai ương không hề có ngoại lệ. Vì thế nhiều năm như vậy hẳn đành phải một mình cô độc ngủ ở long sàng miễn cho tay chân vụng về phá hỏng hoa tươi.

Tuy thái y đã thượng dược, Ngọc phi vẫn một bộ dạng tinh thần uể oải không phấn chấn, nói chuyện cũng tránh không được mà ghen ghét. Ngọc phi rưng rưng: “Bộ hạ, làm sao bây giờ? Mấy ngày nữa chính là thọ yến của thái tử, nô tì cái dạng này làm sao mà đi a...”

Hắn vội tùy lương tâm mà trấn an: “Không có việc gì, chỉ có chút hồng, đến lúc đó thêm chút phấn không phải được rồi sao.”

Ngọc phi vẫn che mũi nức nở: “Nô tì vốn đã tìm không được đồ thích hợp để mặc, hiện tại lại thành bộ dạng này, nhất định sẽ bị các tỷ tỷ giễu cợt.”

“Sao lại tìm không thấy đồ thích hợp?” Hẳn lớn giọng nói: “Ngày mai tự đến phủ nội vụ chọn thứ mình thích đi.”

“Thật vậy chăng?” Ngọc Phi sáng bừng mắt.

“Quả nhân đã lừa gạt ngươi khi nào?”

Tiếp qua ba ngày chính là thọ thần thái tử mười chín tuổi, hần sớm hạ lệnh cho người trong cung hảo hảo chuẩn bị, nhất định phải chúc mừng thật lớn một phen. Quy cách cứ bậc đế vương, cho dù lễ bộ thượng thư công khai nhắc nhở hay ám chỉ nhiều lần hần cũng mặc kệ. Loại sủng ái không tránh không ngại này đương nhiên cũng sẽ không làm cho thái tử đắc ý vênh váo, nếu ngay cả điểm ấy cũng không trấn tĩnh được, vậy rất không xong.

Quân đội vào Sở một đường thông thuận, tước Sở sắp đến rồi, cho nên cứ xem lần thọ yến long trọng này như khánh công yến cũng không sai.

Hài tử làm được việc chính là cần hảo hảo cổ vũ.

Bởi vì mùa đông đã đến, hần càng thêm không muốn ra khỏi đại môn cung điện, hạ triều xong liền trực tiếp lui về cái ghế da lông rất dày, ôm tiểu ấm lô, bắt đầu xem một quyển truyện kỳ cổ sự từ ngoài cung mang vào, nghe nói là hiện rất lưu hành.

Nhớ năm nào lúc hần còn ít tuổi, bên ngoài mới bắt đầu lưu hành cổ sự hiệp khách hiệp nữ gì đó, hiện tại lại chuyển sang ưa chuộng kịch tình hồ tiên thư sinh, đúng là thú vị.

Lại lật một tờ, cổ sự bắt đầu có phong ba bão táp, thư sinh mang nữ tử mỹ mạo nhận thức trong ngôi miếu đổ nát về, đại phòng (vợ cả) nắm quyền trong nhà hung hãn ghen tị liền thừa dịp bóng đêm, sờ soạng đi đến phòng hai người, lấy ra thái đao sắc nhọn, nhắm đầu hai người hung hăng chém xuống một nhát...

Run lên một cái, hần khép sách lại, vẫn chưa hoàn hồn, cũng một người hạ bút có thể miêu tả bình tĩnh sinh động đến vậy, giống như đặt mình ngay ở hiện trường, làm cho người ta tóc gáy dựng thẳng đứng.

Ai, nữ nhân nếu đã ghen tị thì cũng không phải là khó giải quyết bình thường

Đang cảm thán như vậy, ngoài điện liền truyền đến tiếng thái giám cuống quýt thông báo. Yến hội còn chưa bắt đầu, gấp cái gì mà gấp, hần tức giận nói: “Có chuyện gì? Ôn ào hỗn loạn...”

Người hầu chạy suốt một đường đến mặt mang vẻ khẩn trương, nói đứt quãng: “Hoàng thượng, đại sự không tốt rồi... Thái tử điện hạ...” “Rốt cuộc là có chuyện gì?” Mí mắt hần nhảy lên liên tục.

Bị dọa không nhỏ tiểu thái giám nghẹn khí, nói: “Thái tử điện hạ vừa rồi gặp phải Ngọc phi trước cửa Triều Dương điện, không biết sao lại... liền sai người lột áo lông trên người Ngọc phi xuống, lập tức... lập tức... đốt rồi!”

Nói thật, cho dù bỗng nhiên được báo phiên vương tác loạn giết sạch kinh thành hắc cũng sẽ không khiếp sợ như hiện tại, nhiều lắm cười khổ ba tiếng, sau đó nhận một ly rượu độc kiên huyết phong hầu (thấy máu khép họng, ý là chết) mà thôi.

Nhưng giữa trời băng tuyết thế này, hắc cảm giác đầu mình cùng đã sắp kết thành băng, hoàn toàn bất động, cuối cùng chỉ có thể nhờ hai thái giám một đường nâng đỡ chạy đến Triều Dương điện.

Từ xa xa đã có thể nhìn thấy một đám người đang giằng co, phần nhiều là cận vệ thân thiết của thái tử, một đám như lâm đại địch đứng trước cửa điện, vững như thành chắn lũ, gió thổi không đến tuyết bay không loạn.

Mà đằng sau Ngọc phi chỉ có vài vị cung nữ không hề có chút khí thế đáng nói, Ngọc phi từ xa nhìn thấy hắc giống như lang đói nhìn thấy dê béo, khát cái thấy tiền đồng, cũng bắt đầu tê tâm liệt phế kêu lên: “Bệ hạ! Bệ hạ làm chủ cho nô tì a! Làm chủ cho thần thiếp a...”

Lửa cũng không tính là lớn, nhưng đốt một kiện áo lông thì vậy là đủ rồi, thanh niên một mình đứng lặng bên đám lửa, tựa như nhập ma, mà gió lạnh không hề ngưng vẫn không cách nào thổi tắt ngọn lửa quỷ bí kia.

Ngọc phi khóc nháo, ngày đông bị lột áo, thân hình nhược tiểu lạnh run dưới làn váy tinh xảo lại không giữ ấm chút nào, nhưng thanh âm vẫn long trời lở đất: “Bệ hạ, bệ hạ...áo lông kia là mấy ngày trước người cho phép nô tì tự mình đi chọn a! Thái tử dựa vào cái gì mà đối xử với nô tì như vậy...”

“Im miệng.” Hắc đã không có tâm tình dễ dàng ai, hoàn toàn không thể chấp nhận, chuyện hoang đường như vậy sao có thể có ở hoàng gia, mặc kệ vì lý do gì, đây đều là đại nghịch bất đạo.

Cho dù không thích Ngọc phi cũng không thể làm trò trước mặt nhiều người như vậy lộ áo của người ta xuống, đừng nói hoàng gia, chính là nhà thường dân thì việc này cũng quá kỳ quái.

Thanh niên tựa hồ hoàn toàn không có ý tứ nghĩ lại hay sám hối, không nói một lời nhìn ngọn lửa kia rồi cuộc cũng tắt, con người thu lại không có nửa điểm ánh sáng, lạnh lẽo lại đáng sợ, hoàn toàn không còn vẻ ôn nhu sẵn sốc như ngày ấy dưới hoa đào.

“Sở Liệt.” Huyết khí dâng lên từng vòng một, bắt chập trước mắt đã từng trập biến thành màu đen, hắc gọi một tiếng cả tên lẫn họ.

Ánh mắt của thanh niên khóa chặt hắc lại, hắc bào được gió lạnh cổ động giống như đại bàng giương cánh trước lúc săn mồi.

“Tổ tông pháp chế, ngươi có phải đều đã quên hay không?” Xanh mặt, hắc lớn tiếng quát: “Quả nhân hỏi thì ngươi nói.”

Hoàng đế tức giận, người ở nơi này một đám lập tức đều quỳ xuống, kinh sợ.

Cố tình làm vậy đến như vậy, làm việc chỉ tùy tính tình của mình thì có gì khác với bạo quân? Hần biết Sở Liệt không thích Ngọc phi, nhưng ẩn bối phận Ngọc phi vẫn là trưởng bối của hắn, chuyện trong nhà mình cũng để ý không được thì nói gì sửa trị quốc gia.

“Áo lông chồn kia, người một lần cũng chưa từng mặc qua, một lần cũng không có.”

Thanh niên đứng giữa băng tuyết gió lạnh rồi cuộc chậm rãi mở miệng, thanh âm khàn khàn, ngữ khí tự giễu, không kích động cũng không oán giận: “Cho dù người không cần, kẻ khác cũng không có tư cách mặc.”

Hắn trong đầu một mảnh mê mang hỗn loạn, đối với lời thái tử lại không hiểu ra sao trong đó nghe không ra nửa điểm nguyên do, tầm mắt chệch đến đồng lửa phía sau bên trái thanh niên, bên trong rõ ràng còn lưu lại một chút lông chồn bạc không cháy hết, hắn lập tức nhớ ra rồi.

Tấm áo lông chồn bạc đó là đầu xuân năm nay thái tử dâng lên, nghe đại thần nói qua, chỉ một kiện áo này, thái tử liên tục ba năm sạch tất cả chồn bạc trên núi gần kinh thành, hơn nữa chỉ cắt phần lông dưới nách. Tử đệ thích săn bắn trong kinh thành đều biết rõ, ngay cả có chồn lăn ra ngất trước mặt người, cũng không thể động đến.

Trừ phi người muốn đối nghịch với thái tử.

Tấm áo vô giá đó hẳn sai người thu hồi, dần dần cũng quên đi, mấy ngày trước hắn cho Ngọc phi tự mình đi phủ nội vụ chọn đồ nàng thích, nói vậy Ngọc phi một cái liếc mắt đã coi trọng áo này.

Lời trách cứ đã muốn thoát ra lại khổ sở nghẹn trở về, gương mặt run lên rất nhỏ, nghĩ đến ủy khuất của thanh niên, ngữ khí không thể không mềm đi vài phần, chính là dùng thanh âm chỉ hai người mới có thể nghe được, nói nhỏ: “Quả nhân...Người...người cũng là có chút không đúng mực...”

Thanh niên cười cười, nhìn Ngọc phi đang quỳ gối bên cạnh, vị đạo có chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Người kia tốt đến như vậy?”

Quỳ gối trên đất băng, Ngọc phi ăn mặc đơn bạc cúi đầu, diêm đạm đáng yêu run rẩy, giống như đóa hoa nhỏ gian nan vươn ra từ kẽ nứt.

Hắn hiện tại nào còn lo lắng Ngọc phi, chính mình cũng bị tình tự chột chột thấp của thái tử làm cho đầu óc quay cuồng. Hắn nhất thời có loại cảm giác buồn cười, cảm thấy mình rất giống thư sinh chịu hai bên co kéo cuối cùng bị người một đao chém rơi đầu trong cổ sự quý quá kia.

Tiểu thiếp thoát nhìn thật sự đáng thương, thế nhưng đại phòng cũng không làm sai chuyện, hung hãn cũng là có lý, lại danh chính ngôn thuận. Phải công khai giữ gìn uy nghiêm của đại phòng, lại phải ngầm dỗ dành tiểu phòng diêm đạm đáng yêu, hắn thật sự thập phần khó xử.

Nhưng giữa muôn mắt nhìn phóng hỏa trong hoàng cung, không trừng phạt là tuyệt đối không được.

31. Chương 29

Thanh niên bóng lưng thẳng tắp, gương mặt đoan chính có vẻ như đang nhẫn nhịn điều gì, sau một lúc lâu mới nói: “Phụ hoàng tấm lòng của nhi thần không phải dùng để giẫm đạp lên như vậy.”

“Sao có thể...Sao có thể nói như vậy...Quả nhân sao bỏ được mà giẫm đạp lòng người.” Hắn đối với sự quật cường của thái tử càng không có cách nào chống đỡ.

Hạ nhân cũng không biết đã quỳ bao lâu, những thiếp thân thị vệ thân kinh bách chiến của thái tử thì còn tạm được, các cung nữ thân mình mảnh dẻ thì đã muốn ngất đi. Hắn luôn luôn thông cảm với hạ nhân, thậm chí muốn nhanh chóng dứt trừ khỏi hải làm cho người ta hết hồn này một chút.

Thanh niên lúc xử lý bất cứ chuyện gì cũng đều trầm tĩnh đa mưu túc trí, không biết vì sao lại luôn ở loại sự tình này phát tình tình, giống như tiểu hài tử có độc chiếm dục quá mạnh mẽ, tùy hứng lại yêu làm nũng, không chấp nhận được đại nhân đối với những người khác có nửa điểm tốt hơn.

Hắn thật sự là một ngàn lần, một vạn lần không rõ, rõ ràng hài tử này mới trước đây một bộ dạng lãnh đạm lại xa cách ngàn dặm, vì sao trưởng thành lại biến thành kẹo đậu dính như thế này.

Cạnh Triều Dương điện chính là hội trường thọ yến đêm nay, hí đài giữa hồ vẫn đang tập luyện, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của không khí khẩn trương bên này. Vừa nghĩ đến hôm nay còn là sinh thần của Sở Liệt, hắn càng cảm thấy vô lực: “Người nha...người hài tử này...Người đây là rốt cuộc muốn quả nhân phải làm sao? Liệt nhi?”

Sở Liệt nhìn thẳng hắn, chân thành lại mang chút lỗ mãng, giọng nói vẫn khàn khàn: “Chỉ cần trong lòng phụ hoàng có nhi thần là được rồi, nghĩ nhiều một chút, nhớ nhiều một chút, thật sự cũng không được sao?” Câu nói cuối cùng kia thái tử giống như là bị người siết chặt yết hầu cố nhả ra được.

Trong hoàng cung châm lửa, tự nhiên cũng là chuyện Hình bộ thượng thư trông nom, hắn còn chưa kịp trả lời, liền thấy giữa tuyết trắng thuần khiết có một mặt thân ảnh đỏ thắm hướng nơi này đi tới, quan bào nhất phẩm, tuần dung lãnh diễm, đúng là Dung Dũ.

“Pháp không thể phế, hoàng nhi.” Hắn đau lòng nói: “Trong địa hoàng cung không phải là nơi cho người tùy ý thủ nháo, mặc kệ người có lý do gì.”

Ai, ai, mặt đỏ thắm kia càng lúc càng tới gần, nếu Dung Dũ đến đây rồi thì việc này liền khó thu thập, vì thế hắn quyết định nói thật nhanh: “Sau khi yến yến đêm nay kết thúc tự mình đi bế môn tư quá, hảo hảo nghĩ lại một chút cho quả nhân.”

Tốt xấu trước hết cũng phải để cho thọ yến tối nay thuận thuận lợi lợi kết thúc đã.

Quả nhiên Dung Dũ vừa đến liền gây sự với thái tử, hấn nửa thật nửa giả lắng nghe thái giám bưng tiểu hỏa lò tới sưởi tay. Lúc ôm vào tay, hấn nhìn Sở Liệt, lại nhìn Ngọc phi quỳ dưới đất, lại nhìn Dung Dũ đã đến, chỉ cảm thấy thể xác tinh thần đều mỗi mệt, thậm chí có một cổ cảm giác vô lực như lạc giữa cánh đồng hoang tìm không ra phương hướng. Ấm chỉ ở ngoài da, cho dù mang theo bao tay da nai cũng ngăn không được hơi lạnh xâm lấn, thậm chí gan ruột lạnh đến nỗi hấn thật muốn bỏ lại cục diện rối rắm này lập tức trở về tằm cung tu dưỡng.

Những hài tử này, một đám đều là đến đòi nợ hấn. Những năm tháng này rốt cuộc phải làm sao mới có được một ngày an bình.

Là sinh thần của thái tử, tự nhiên cũng là ngày giỗ hoàng hậu, sau khi thọ yến kết thúc hấn một mình đi thắp cho hoàng hậu một nén nhang.

Bức họa bình thần treo trên tường, biểu tình hết như tượng, hấn nhìn hơn nửa ngày mới lẩm bẩm: “Hoàng hậu, Quả nhân cũng đã nhớ không được hình dáng người.”

“Dung mạo của rất nhiều người, quả nhân cũng đã nhớ không rõ, Tam Hoàng thúc cũng vậy...”

Có tro bụi rơi xuống, hấn dùng ngón tay dính lấy, lại nhẹ nhàng hất đi.

“Các người vì sao đều phải đi?”

Tối nay không để Ngọc phi đến thị tẩm, hấn rửa mặt xong thay thụy bào đang định một mình đi ngủ, chợt thấy tổng quản hầu hạ mình nhiều năm sắc mặt khác thường, thuận tiện hỏi: “Có chuyện gì?”

Tổng quản khom người nói: “Bệ hạ, Lý ma ma sợ là không qua được tối nay, nàng khẩn cầu gặp bệ hạ một lần, nói có chuyện quan trọng bẩm báo.”

Lý ma ma là nãi nương (bà vú) của hoàng hậu, hai người tình như mẫu tử, năm đó lúc hoàng hậu tiến cung cũng là nàng theo cùng. Hoàng hậu mất sớm rồi Lý ma ma liền quy y xuất gia ở lại phật đường trong cung cầu phúc cho hoàng hậu.

Tính tính thời điểm, cũng là lúc dầu hết đèn tắt.

Tuy rằng rất buồn ngủ, nhưng vừa nhớ đến Lý ma ma mười mấy năm vẫn kiên trì như một liên mềm lòng, dù sao cũng là người hoàng hậu để ý a.

“Tuyên.”

Lão nhân gia được hai thái giám thân hình cao lớn nâng vào, có lẽ là do thời gian không còn nhiều lắm, Lý ma ma cũng bớt đi lễ nghi phiền phức, dùng hết khí lực nói: “Bệ hạ...tôi phụ có việc phải...một mình bẩm báo.”

Hắn hiểu được ý tứ của ma ma, nhượng mảy một cái, để cho những người khác lui ra trước.

So với Lý ma ma hắn vẫn còn tuổi trẻ, cũng không sợ cái gì.

Chờ người đi hết rồi, gương mặt gầy như gỗ khô của Lý ma ma mới có vài tia cảm xúc, nhìn ra được là trải qua nạn phần giã giụa mới đến đây.

Ngay lúc hắn sắp mất đi nhẩn nại, Lý ma ma hơi run run giật giật môi: “Thái tử điện hạ...Hắn...Hắn...”

Lúc này hắn cũng không cần lo lắng hải tử lại gây ra họa gì không thể tưởng tượng nữa, hiện tại Sở Liệt hắn là còn đang quỳ gối trong từ đường điện bích tư quá đi.

Nhưng có chuyện lập tức đánh bại sự yên lặng.

Thanh âm thống khổ bị thương bỗng nhiên cất cao, giống như từ âm phủ truyền về, Lý ma ma dùng hết khí lực nói: “Thái tử điện hạ...Hắn không phải là...cốt nhục...của bệ hạ người a...”

Thư phòng rộng lớn gần như tĩnh mịch.

Có chút hơi lạnh từ lòng bàn chân không khống chế được mà nhào thẳng lên trên, tay dưới ống tay áo như bị trúng gió co rúm vài cái, sắc mặt vẫn không một gợn sóng: “Người...có biết mình đang nói cái gì hay không?”

Chuyện xưa trong lời kể của Lý ma ma đơn giản mà ác tục, kịch tình trong đó so với những chuyện xưa trên phố truyền lưu thật sự không đáng giá nhắc tới.

Hoàng hậu cùng thị vệ trưởng, muốn tránh bị người biết kỳ thật cũng không tính là việc khó, huống chi lại có Lý ma ma giúp đỡ che dấu dấu.

Lý ma ma nói, hoàng hậu cùng thị vệ trưởng vốn là quen biết cũ, thị vệ trưởng trước kia chính là người hầu ở quý phủ phụ thân hoàng hậu, lại nói tiếp cũng coi như là thanh mai trúc mã yêu hận tình thâm. Tình xưa như ngọn lửa không được dập sạch sẽ, có khi chỉ cần một ánh mắt, một động tác, liền đủ để lửa lại bốc lên.

Chuyện xưa hắn trước tạm trước nghe hết ở đây, ánh mắt trầm xuống, ngữ khí cực độ lạnh lẽo: “Vậy người hôm nay vì sao lại muốn nói cho quả nhân?”

“Tội phụ ăn chay niệm phật mười chín năm...vẫn không tha thứ được cho bản thân mình. Bệ hạ càng sủng ái thái tử, trong lòng...trong lòng tội phụ lại càng không chịu được. Hoàng hậu năm đó nhất thời bị mê hoặc, phạm loại lỗi lầm này...”

Cái gọi là bí mật chỉ có giữ được mới tính, Lý ma ma vẫn là thừa nhận không được dầy vò, nói ra.

Trong thư phòng đàn hương càng lúc càng dày đặc, hắc sớ sớ da mặt đã gần như chết lặng của mình, lại sờ lên trái tim, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Có đôi khi hoang đường đến nông nổi nào đó sẽ chính là chê cười.

Khuôn mặt vừa rồi nhìn thấy trong bức họa cứng nhắc, còn có trong trí nhớ lưu lại, hoàng hậu năm đó dịu ngoan tốt đẹp đến thế, hóa ra cũng không tuân thủ nữ tắc, hồng hạnh xuất tường, yêu đương vụng trộm, thông ***, loại từ đó nói cũng không hết được, đương nhiên, hắc cũng không có khả năng chỉ nghe lời phiên diện của một lão phụ nhân.

Việc này có liên quan đến cơ nghiệp trăm năm của Khánh quốc, nửa đêm giả dối cũng không được phép có.

Hắn đến chừng này tuổi cũng chỉ có một hài tử là Sở Liệt, năm đó chuyện hoàng hậu năn nỉ hắn làm được hết thảy không chút hàm hồ. Quân tử nhất ngôn, ưng thuận chính là ưng thuận, quyết không đổi ý. Chính là, nếu Liệt nhi...thực sự không phải cốt nhục của hắn, vậy thì hoàng hậu năm đó đã dùng tâm tình gì để cất lời như vậy?

Hay là hoàng hậu yêu người kia yêu đã vào xương tủy, đã đến nông nổi không tiếc buông tha nguyên tắc mà lừa gạt hắn?

Hắn sẽ không cùng người chết phân cao thấp, không tất yếu.

Chỉ là có chút thất vọng đau khổ mà thôi.

“Đi gọi Dung thượng thư đến đây, nhớ kỹ, đừng để cho người khác thấy.”

Trà trên bàn đã lạnh lẽo, hắc lơ đến bụng lên, một hơi uống vào bụng, hỏa thiêu rừng rực nơi cổ họng rót cuộc binh ổn được một đám nho nhỏ. Tốt nhất đó chỉ là một hiểu lầm, nếu hiện tại hoàng hậu còn ở đây, hắc nhất định sẽ bình tâm tĩnh khí nghe nàng giải thích.

Hắn không còn là kẻ bốc đồng không nghe người khác giải thích chỉ lo tâm tình của mình năm đó nữa.

Sau lưng áo ướt đầm, hắc cũng không đi đổi, trực tiếp tựa vào long ý, ánh mắt tán loạn, trước mắt một mảnh xám trắng bại hoại: “Liệt nhi...Sở Liệt...”

Cốt nhục mà hấn vẫn tự hào, vẫn sùng ái tín nhiệm như vậy, nếu không phải của mình, kia lại tính cái gì đây?

Chỉ tiếc chuyện như chén nước đổ đi, khó có thể thu hồi.

Không bao lâu Dung Dũ đã đến rồi, giờ này bí mật triệu kiến vậy nhất định là có chuyện trọng đại. Dung Dũ một thân thường phục, cẩn thận dùng áo choàng màu đen giúp mình hòa vào bóng đêm, đến thư phòng rồi mới cởi áo choàng, quỳ xuống đất dập đầu, lộ ra tuấn dung.

“Bệ hạ...người sao lại...” Dung Dũ thân thiết hỏi, sắc mặt trắng trẻo lạnh lùng bởi vì đi vội mà nhiễm màu đỏ ửng: “Cần gọi thái y đến trước đã sao?”

Hấn khoát tay, nhìn khuôn mặt sắc bén lạnh diễm của thanh niên, chỉ thông thả nói: “Trữ Uyên, sự tình tới nay liên quan trọng đại, Quả nhân có thể tin tưởng sao?”

Dung Dũ ngẩng cao đầu nhưng không quỳ xuống, thanh âm lãnh liệt chân thành tha thiết: “Vi thần sẽ không cô phụ bệ hạ.”

Sở Tang cười cười, người trẻ tuổi thực thích hứa hẹn, giống như thiên trường địa cửu chỉ vươn tay là có thể bắt được. Nhưng hấn cũng đã đến tình trạng này, cô phụ hay không cô phụ đã không trọng yếu như vậy nữa.

“Vậy người lại đây, Quả nhân có lời muốn nói với người.” Hấn để Dung Dũ đi đến. thanh âm cực nhỏ nói: “Quả nhân muốn người đi tra một chuyện.”

Dung Dũ dạ, bởi vì khoảng cách gần như vậy mà không tự nhiên, vẫn quy củ đứng vững.

Hấn thở ra mấy hơi thật dài, tận lực làm cho cảm xúc hổ thẹn nhanh nhanh tán đi, phàm là nam nhân biết thê tử đội nón xanh cho mình sắc mặt đều sẽ không tốt được ở chỗ nào.

“Quả nhân muốn biết...hai mươi năm trước, hoàng hậu có cầu kết cùng kẻ nào hay không.”

32. Chương 30

Dung Dũ sắc mặt kịch biến, ngữ khí cũng trở nên quái dị: “Vậy thái tử...” Lời tiếp theo hấn tựa hồ rất khó mở miệng.

Sở Tang ngược lại có vẻ thoải mái, lộ ra một nét cười mệt mỏi, cổ vũ: “Không sao, tiếp tục nói.”

Dung Dũ mím môi, nói: “Bệ hạ, người muốn vi thần tra...trọng điểm không ở chỗ hoàng hậu có cùng người khác cấu kết hay không, mà là...thái tử có phải là thân sinh cốt nhục của người hay không?”

Thanh niên nói xong lâm vào trầm mặc thật sâu, sắc mặt nghiêm trọng, không còn giả thiết thêm gì nữa.

Hắn cong ngón tay lại, búng lên trán thanh niên để thanh niên nhanh hoàn hồn: “Quả nhân nếu cho người buông tay mà tra thì sẽ không giấu diếm người điều gì...Trữ Uyên, người có biết vì sao năm đó hoàng gia gia của Quả nhân không truyền ngôi cho Tam hoàng thúc ưu tú nhất, mà là phụ hoàng của quả nhân không?”

Dung Dũ hơi trầm ngâm: “Bởi vì tiên hoàng là hoàng hậu sinh ra.”

Hắn lắc đầu: “Mẫu chốt không phải tiên hoàng sinh ra như thế nào, mà là Nhiếp chính vương sinh ra như thế nào. Mẫu phi của Tam hoàng thúc là người ngoại tộc, hài tử của nô bộc ngoại tộc, có vĩ đại như thế nào cũng không thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế của Khánh quốc.”

“Huyết thống nga diêm cũng không thể bị vắn đục, đây là khuôn phép mà tổ tông định ra.” Hắn đương nhiên phải giữ gìn thể diện tổ tông: “Nếu Liệt nhi không phải cốt nhục của quả nhân, thì nơi này không phải là nơi hắn nên ở lại.”

Tổ tông gia pháp, tề quốc chính gia, đây đều là những tòa núi đè nặng lên lưng hắn. Hiện giờ hắn ngay cả thở cũng đều thực khó chịu, đêm nay nhất định là không thể ngủ nữa. Hắn để Dung Dũ trở về rồi lại ngồi trong thư phòng một hồi lâu, sửa sang lại suy nghĩ thật cẩn thận, điều trị tâm thái thật tốt, rồi mới để cho cung nữ lấy y phục mới đến thay.

Tùy ý các cung nữ bận rộn trên người mình, bóng người trong gương đồng cao chằm đắm mơ hồ, nhìn không rõ biểu tình, hắn hỏi: “Thái tử còn đang ở từ đường?”

Tổng quản đáp: “Đúng vậy, bệ hạ.”

“Gọi ngự thiện phòng chuẩn bị chút điểm tâm, quả nhân muốn sang đó.”

Hắn vuốt để bào, đầu ngón tay lưu luyến trên những đường vân quen thuộc, không khỏi liền sinh ra vài phần cảm khái kể hoạch không cần nổi biến hóa, thoái vị nhượng hiền xem ra là tạm thời không diễn được.

Thậm chí, hắn có lẽ còn có thể mất đi nhi tử độc nhất, vừa nghĩ đến sẽ như vậy, liền nhin không được mà tim đau thắt.

Đẩy cửa hông bước vào, thanh niên vẫn quỳ gối trên đệm, bóng dáng bất động, như ngọc chạm thành.

“Liệt nhi.”

Thanh niên vốn đang cúi mặt ngẩng đầu lên, thần sắc vui mừng, nhưng bỗng nhiên đứng dậy làm cho Sở Liệt nhin không được hít sâu một hơi.

“Chân quỳ đã tê rần thì chậm một chút, nóng vội như vậy làm cái gì.” Thở dài, hấn ngăn thanh niên tạm dừng đứng lên, trực tiếp ngồi trên đệm là tốt rồi: “Người xem xem, mừng thọ xong đã phải đến nơi này, thật sự là ăn no không có chuyện gì làm.”

Sở Liệt lơ đãng cười cười, ngồi xếp bằng dưới đất: “Nhi thần chính là nghe lời phụ hoàng mới đến đây.”

Hấn cố ý nghiêm mặt, nói: “Ai bảo ngươi không hiểu chuyện như vậy, lại gặp phải loại chuyện này.”

Trong mắt Sở Liệt hiện lên bóng ma, rất nhanh, thanh niên như lấy lòng chậm rãi nắm tay hấn nhẹ nhàng chà xát vài cái, ủ ở trong lòng cả hai bàn tay mình: “Phụ hoàng, tay người sao lại lạnh như vậy...”

Một tay làm ấm xong rồi, lại đổi sang tay kia, thanh niên ôm lấy những ngón tay của hấn vào lòng bàn tay, mang theo ý cười nhìn hấn: “Ấm áp hơn một chút không? Nơi này âm khí quá nặng.”

Tay không nghe lời mà run lên, cho dù vừa rồi đã làm tốt cái gọi là kiến thiết tâm lý, đối với Sở Liệt hấn cơ hồ vẫn không như bình thường nổi. Hấn thậm chí oán hận Lý ma ma kia, dù sao cũng đã nhin hai mươi năm, nhin thêm một lần không được sao? Muốn sám hối đi sám hối với Diêm Vương là được rồi.

Nếu cái gì cũng không biết thì tốt rồi.

Tuy rằng hài tử này rất bá đạo, có khi làm việc lại làm cho người ta không thể nói lý, nhưng lúc này lại ấm áp đến như vậy, là độ ấm duy nhất mà hiện tại hấn tham luyến.

Nếu như là của hấn thì tốt rồi, là hài tử của hấn thì tốt rồi, hấn vừa nhìn thanh niên đang thật sự sưởi ấm tay mình, trong lòng vẫn không ngừng lặp đi lặp lại như vậy.

“Nhi thần vừa rồi đang nghĩ phụ hoàng có thể lại đây xem ta hay không.” Sở Liệt cúi đầu nói: “Quả nhiên phụ hoàng vẫn thích ta, đúng không?”

Hấn nén sự chua xót trong mũi xuống, mạnh miệng nói: “Quả nhân mới không thích ngươi.”

Sở Liệt sững sốt, lập tức mặt giãn ra cười rộ lên, vẻ lo lắng diệt hết, nói: “Phải, phải, là nhi thần thích phụ hoàng, đúng không?”

Rõ ràng ngày thường trên triều đều là một bộ khí tràng làm cho người ta run như cây sậy, hiện tại dễ dàng người cũng ra vẻ như vậy, dễ dàng có bài bản hấn hỏi, không hiểu là học xấu được ở nơi nào.

Càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng không tha, nhìn thế nào cũng thấy thật tốt. Một hài tử tốt như vậy, sao có thể không phải của hắn đây?

“Làm sao vậy phụ hoàng, còn đang tức giận sao?” Sở Liệt nhẹ giọng giải thích: “Nhi thần là có sai.”

Tay vẫn bị kéo rất chặt, hắn lắc đầu, miệng đầy chua xót: “Không phải lỗi của hoàng nhi.”

Sở Liệt cười, gương mặt tuấn khí bức người dưới ánh nến được làm nhạt đi vài phần lệ khí: “Lần sau phụ hoàng cũng không thể đưa thứ nhi thần tặng tùy tiện cho người ta, bằng không, nhi thần vẫn sẽ nhịn không được.”

“Không cho, ai cũng không cho.” Hắn thực kiên định lặp lại.

Con người luôn có những tập tính đáng xấu hổ, cho dù là ngôi cửu ngũ xung không có gì ngoại lệ.

Đối với thứ mình có được thì làm như không thấy, đương nhiên, lại đối với thứ mình sắp mất đi quý như trân bảo, tâm tâm niệm niệm.

Thanh niên có chút thụ sủng nhược kinh, mặt mày đều là vẻ vui mừng khó miêu tả thành lời, một bộ bị thuần hóa ngoan ngoãn dễ bảo. Sở Liệt quỳ dậy một chút, hai tay nắm lấy cánh tay hắn: “Phụ hoàng, tặng nhi thần một kiện lễ vật, có thể không?”

“Nói.” Hắn cũng sẽ không kco kiệt điều gì, chỉ cần Sở Liệt còn là nhi tử của hắn, hắn cái gì cũng sẽ cho.

Thanh niên tăng mạnh lực đạo trên tay kéo hắn thấp xuống một chút, sau đó hắn chợt nghe thấy thanh âm trầm trầm của thanh niên: “Để cho nhi thần hôn một cái.”

Nét mặt già nua đỏ bừng, Sở Tang nhất thời nói lắp: “Quả nhân...Quả nhân này đã da già mặt lão, có cái gì mà hôn...”

Nếu như là ngày thường, loại yêu cầu vớ vẩn này đối được nhất định là một chút trách cứ, nhưng hôm nay chuyện hoang đường nhiều lắm, chuyện này nối tiếp chuyện kia. Giữa loại tình hình hoang đường này, hôn một cái hình như cũng trở nên không phải thực vớ vẩn.

Sở Liệt cắn môi tiến đến, dựng một ngón tay thon dài lên, lắc lắc: “Lễ vật a, phụ hoàng.”

Cự ly vô cùng thân thiết như vậy, nếu không phải thân sinh cốt nhục thì làm sao sẽ có loại nguyện vọng muốn thân cận đối phương như vậy, hắn lòng đầy cảm động nghĩ thế, càng nghĩ càng cảm thấy chắc chắn.

Là của mình, tuyệt đối là của mình.

Tâm can đang run, ngón tay cũng đang run, đôi môi dừng lại bên mặt của thanh niên cũng đang run rẩy.

33. Chương 31

Mấy ngày kế tiếp, bình tĩnh làm cho người ta muốn phát điên.

Sở Tang không vội, nghiệm chứng chuyện hai mươi năm trước cần thời gian, hắn có kiên nhẫn để chờ đợi.

Tra ra manh mối của sự thật cùng với người già rằng phải rụng là chung một đạo lý, Sở Tang tận lực làm cho mình có tâm tình tốt đẹp đi đối mặt. Người đã đến được địa vị như hắn, cái gì cũng phải nhìn rộng ra ba phần, bằng không ghen ghét chính là mình.

Ngày hôm đó hạ triều rồi Dung Dũ cầu kiến, hắn liền biết có tiến triển, hai người chậm rãi đi trên những hành lang khúc chiết phiền phức của Khánh cung, giống như tản bộ.

“Mười tám năm trước Lý Tu Trần từ quan, ở vùng ngoại ô kinh thành mua đất, mấy năm nay vẫn ở đó. Ba năm trước đây Lý Tu Trần ngã ngựa bị thương.

không mấy ngày thì qua đời...” Nói đến đây, Dung Dũ trộm nhìn sắc mặt Sở Tang, không nói tiếp.

“Qua đời...thế nhưng đã qua đời...” Hắn buông tiếng thở dài, nói: “Năm đó hắn cũng coi như là tướng lĩnh tuổi trẻ hứa hẹn, từ quan nhất định sẽ khiến cho mọi người chê trách, có đầu mỗi gì?”

Dung Dũ gật đầu, cũng theo người đi phía trước mà dừng bước lại: “Mười tám năm trước, cũng chính là sau lúc hoàng hậu về cõi tiên chưa đến một năm, Lý Tu Trần mượn cơ thể có bệnh không tiện nói hướng Lại bộ xin thoái ẩn quy điền. Thần đã dò hỏi qua nô bộc Lý gia, Lý Tu Trần mười mấy năm nay thân thể vẫn khỏe mạnh, không giống người có bệnh không tiện nói.”

“...”

“Lý Tu Trần có một nhi tử độc nhất, vi thần đã bí mật ép hắn vào đại lao Hình bộ, bệ hạ...có muốn đến xem thử?”

Lão tử tuy rằng đã yên nghỉ dưới mồ, nhưng nhi tử thì còn đó. Giữa phụ tử luôn luôn có chỗ giống nhau, giữa huynh đệ lại càng như thế. Không hề có nửa khắc chần chừ, Sở Tang liền đồng ý xuất cung đến Hình bộ.

Trong đại lao hàng năm không thấy mặt trời của Hình bộ âm phong trận trận, hắn nhìn lên Dung Dũ đang ở phía trước dẫn đường, bóng dáng đơn bạc gầy mảnh, trái lại mình trừ bỏ mặt thì nơi khác đều bao lại

chặt chẽ, người so với người a...Hắn đoán rằng Lý Tu Trần năm đó nhất định cao trắng có khí khái nam tử hơn hẳn, bằng không hoàng hậu cũng sẽ không hồng hạnh xuất tường.

Thế nhưng hiện tại nói lời này lại có ích lợi gì nữa đâu.

Thanh âm của thanh niên đánh gãy những tưởng tượng suy đoán trong đầu hắn. Đã đến địa lao ở nơi sâu nhất Hình bộ, bên đường đều đốt đuốc, đi đến phòng giam ở tận cuối cùng, cách song sắt hắn chỉ nhìn thấy một bóng dáng đáng thương đưa lưng về phía mình.

“Mở ra, quả nhân nói với hắn vài câu.”

Trong phòng giam coi như sạch sẽ, mùi cũng không tính là khó ngửi, Sở Tang ngồi trên ghế gỗ khí vẫn mang vẻ ôn hòa: “Người ngẩng đầu lên cho quả nhân nhìn một cái.”

Người quỳ trên mặt đất run rẩy mồ hôi ngàng đầu, giống như nhìn thấy cửu tinh: “Đại nhân, ta chuyện gì cũng chưa phạm a! Van cầu thả ta đi...Ta thật sự chuyện gì cũng chưa làm a.”

Ai, hắn sợ nhất là người khác rên rỉ yếu ớt.

Dung Dũ lạnh lùng nói: “Câm miệng! Bảo người trả lời cái gì người phải trả lời cái đó, trả lời tốt tự nhiên sẽ thả người về.”

Lời tàn nhẫn liền thấy hiệu quả, người đang quỳ lập tức ngoan ngoãn. Hắn nghiêm túc nhìn kỹ dung mạo thanh niên trước mắt, một chút manh mối cũng không thể buông tha.

Diện mạo có chút tục tũn, cũng miễn cưỡng được cho là anh tuấn, mày rậm mắt to, mũi cao thẳng...

Hắn có chút không kiên nhẫn, ánh mắt thanh niên này né tránh thẹn thùng đến lợi hại, nhìn vài lần mặt liền hồng, hại hắn cũng không thể tĩnh tâm so sánh: “Đừng nhúc nhích.”

Trực tiếp cường ngạnh nâng cằm người trên mặt đất lên, mặt người nọ đỏ càng thêm lợi hại: “Ta...ta...”

Dung Dũ đi lên trước nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, không cần làm bẩn tay của người.” Sau đó lực đạo mười phần một tay tóm cổ thanh niên trên mặt đất, dùng sức nhấc lên, xương cốt răng rắc rung động.

Tiếp nhận khăn tay thị tòng đưa đến, hắn không yên lòng lau tay, nghiêng đầu nhìn, sau một lúc lâu lại nói: “Trữ Uyên, cho hắn đứng lên.”

“Xoay lại.” Hắn phân phó, đánh giá phía sau lưng thanh niên, tưởng tượng lại bóng lưng rộng lớn kiên cố của Sở Liệt, nhưng ở loại phòng giam hôn ám âm lạnh này, làm thế nào cùng nhìn không ra một đường nét.

Cứ cảm thấy có điểm giống, nhưng rồi lại thấy thế nào cũng không giống.

“Xoay sang một bên.”

“Nghiêng bên trái một chút, từng bước một...”

“Ánh mắt cao ngạo một chút.”

“Là cao ngạo, không phải bảo người trợn trắng mắt lên.”

Mơ mơ hồ hồ bị gây sức ép đến gây sức ép đi thanh niên lại tê tâm liệt phế: “Đại nhân, tạm tha tiểu nhân đi!”

Sở Tang có chút cảm giác thất bại, phát tay ý bảo Dung Dũ lại đây, thấp giọng hỏi: “Người cảm thấy giống sao?”

Dung Dũ mặt lạnh như đao phong, trả lời thực đúng trọng tâm: “Thần thấy không quá rõ ràng, thế gian người tương tự vốn không ít.”

Không cần lo lắng, hai mươi năm trước còn nhiều cung nữ như vậy, hồng hạnh tuy khô. nhưng trên tường hằn vẫn còn lưu lại dây cành, thật sự tìm vẫn sẽ tìm được.

Dung Dũ đỡ hần đi ra khỏi đại lao, hần thư giãn ngón tay, lại vỗ vỗ thanh niên: “Vất vả người.”

Dung Dũ hé môi khẽ cười, rất nhanh lại phục hồi thái độ bình thường: “Bệ hạ, thần từ tử ngằm trong thư phòng của Lý Tu Trần tìm được vài bức họa, đều là họa nữ tử, nhưng cùng không phải họa nguyên phối phu nhân của Lý Tu Trần...”

Hiểu được ý tứ Dung Dũ, hần đáp: “Lấy tới cho quả nhân.”

Quyển trục đã có chút tuổi tác, viền cạnh đều ố vàng, nhưng tổng thể vẫn bảo tồn rất tốt. Hần đưa tay mở quyển trục, bức tranh bên trong liền từng chút một triển sơn lộ thúy. Nữ tử trong tranh thân mình nhỏ nhắn mềm mại, mặt mày như họa, tươi cười thản nhiên, y phục mộc mạc chính là cách ăn mặc của nhà phú quý bình thường.

Rõ ràng là một người, thế nhưng đem so bức họa trong cung với thứ này lại khác biệt xa như vậy. Trong lòng hần ngũ vị tạp trần thật sự rất không rõ tư vị, nhìn quyển trục, khuôn mặt đã muốn mơ hồ của hoàng hậu lại dần trở nên rõ ràng, my mục dụ ngoạn, mỗi lần nói chuyện đều ôn ôn nhu nhu, bao dung khiêm hòa như một tỷ tỷ.

“Là hoàng hậu.” Gian nan nói xong, liền nhanh khép họa lại, không nhìn thêm nữa.

“Bệ hạ, thần còn có một chủ ý.” Dung Dũ chần chờ một hồi, vẫn nói ra suy nghĩ của mình: “Không biết bệ hạ có nguyện ý thử một lần hay không.”

Hắn giương mắt ý hỏi, thanh niên thần sắc nghiêm túc, diễm dung kiên định: Phương pháp nhận thân mà dân gian tương truyền là thân giả thì huyết khí tương thông, có thể dùng huyết cốt nhận thân.”

“Nhưng Lý Tu Trần đã chết.” Người chết làm sao còn huyết nhục.

Sự yên lặng tràn ngập trong mật thất ngấm đầy tử khí của Hình bộ, thanh âm của thanh niên lại như suối nước lạnh, ánh mắt khiếp người: “Huyết nhục đã hóa, nhưng thi cốt thi còn.”

Hắn không khỏi rùng mình một cái. Vừa nghĩ đến chuyện phải đào xương trắng kinh người từ trong lòng đất hư thối ra liền trong lòng đau đớn, nhưng Dung Dũ nói cũng có đạo lý, chuyện tới mức này rồi thì cách gì cũng phải thử một lần: “Đi, người đi an bài một chút, chính là máu của Liệt nhi...cần dùng chút thủ đoạn.”

Muốn đùa giỡn thủ đoạn thành công ngay dưới mí mắt của thái tử đã sắp thành tinh kia, thật là chuyện khó hơn lên trời a.

Dung Dũ đã có nắm chắc, nói: “Thần đã có chủ ý, bệ hạ đừng lo.”

34. Chương 32

Kỳ thật, năm đó hắn đối xử với hoàng hậu cũng không tính là kém cỏi.

Tuy rằng còn trẻ chưa thể nào định tính, nhưng về chuyện ăn mặc thường ngày không một chút bạc đãi càng chưa từng có nửa lời nói nặng với nàng. Được rồi, tuy rằng lời tâm tình hắn cũng chưa bao giờ nói với ai.

Chẳng lẽ là bởi vì mình tuổi quá nhỏ cho nên phòng sự không thuận? Vừa nghĩ đến có thể do loại nhân tố này, hắn liền cảm thấy cả người uể oải khó chịu.

Vậy Lý Tu Trần không phải cũng chỉ có một nhi tử sao? Như vậy xem ra, dũng mãnh phi thường thì cũng chỉ có hạn mà thôi.

Trên đường hồi cung, tổng quản đã hầu hạ hắn nhiều năm thực tri kỷ hỏi: “Bệ hạ, đợi lát nữa muốn đến chỗ Ngọc phi sao?”

Hắn lòng còn đang chịu đả kích, ngữ khí thê lương gập đầu: “Đi thôi, quả nhân cũng đã mấy ngày không gặp nàng.”

Kỳ thật ngày ấy Ngọc phi cũng là bị ủy khuất, chính là nàng cùng Liệt nhi dù sao vẫn bất đồng. Ngọc phi đối với hắn chỉ là một vật nhỏ để tìm tiếng cười, có như thế nào cũng đều có hạn độ, nhưng Sở Liệt hiện tại chính là tâm của hắn. Vừa nghĩ đến khối thịt trong lòng có thể không phải của mình, loại cảm giác này liền đủ để làm người ta chết đuối.

Không để cho hạ nhân thông báo, hắn tính cho Ngọc phi một kinh hỉ nho nhỏ.

Từ tài nhân đến quý phi khoảng cách chỉ là một đạo ý chỉ, nhưng từ Ngọc Đường điện ban đầu đến Lâm Hoa điện thì khoảng cách không phải chỉ một hai bước chân. Lâm Hoa điện lịch đại đều là cung điện mà phi tử chỉ thấp hơn hoàng hậu một chút ngụ ở, tôn quý có thể tưởng tượng.

Hoa viên Lâm Hoa điện phong cảnh thập phần tú mỹ động lòng người, nếu như là mùa thu đến thì khắp vườn hương quế, nguyệt ẩn nước trong, ở lại tiểu đình giữa hồ kia mang lên vài đạo món ngon ủ một hồ mỹ tửu, thập phần thích ý.

Chính là, trong đình viện tao nhã động lòng người như vậy, sao lại có thể có tiếng roi?

Thần kinh đã chịu đủ tra tấn lại bắt đầu đau đớn, tổng quản che khuất tầm mắt của hắn, lời nói thập phần uyển chuyển: “Hoàng Thượng, này...này...người vẫn là tránh đi một chút.”

Hắn cố ý muốn xem đến tột cùng, liền trực tiếp đẩy bỏ vai tổng quản ra, không để cho người khác nâng, trực tiếp đi trong tuyết vài bước, sau đó liền không cách nào nhấc chân được nữa.

Trên tuyết phủ tinh khôi giống như có hồng mai điểm tuyết, thập phần dễ thấy một tiểu cung nữ bị quất roi đến y phục toàn thân rách nát, gần như trần trụi lẫn lộn trên mặt tuyết, tiếng van nhiều loạn, bởi vì cách quá xa, cũng nghe không rõ được cung nữ trong miệng đang nói cái gì.

Mà người mấy tháng nay tựa đầu bên gối hắn thì khí thế như hổ vung roi, biểu tình độc ác hắn chưa từng thấy qua, một bộ hận ý sâu nặng, trong miệng cũng không biết đang thì thào gì đó, chính là roi kia càng vung càng lớn lực, trên không trung vẽ ra những nửa vòng tròn thực có quy tắc.

Lần sau nếu cùng tộc Hung Nô khai chiến, có thể cho Ngọc phi ra chiến trường hảo hảo biểu hiện một chút, nói không chừng cũng là một hổ tướng.

Nữ hài nhu nhược ôn nhu trước kia giống như lập tức bị trận đại tuyết này chôn vùi thật sâu. Hắn từ rất xa nhìn lại, trong cung cấm tư hình, trước kia từng nghe nói qua có chùy tử lấy kim đâm nô tài cho hạ gịan, bất quá dám minh mục tương đàm quất roi cung nữ như vậy hắn đây là lần khai nhân đầu tiên.

Hồng mai trên tuyết trắng càng nở càng tươi đẹp, cách xa như vậy mùi máu tươi không bay đến được, Sở

Tang vẫn như chịu đựng không nổi bưng kín mũi. Không vì cái gì khác, hẳn chính là cảm thấy được mình đã nhìn không thấu nữ nhân.

Có lẽ, hẳn chưa từng hiểu biết nữ nhân.

Từ hoàng hậu trước kia đến Ngọc phi hiện tại, hẳn đại khái đều chưa từng dụng tâm hiểu biết. Hẳn biết hoàng hậu hiền huệ ôn hòa, nhưng trừ bỏ đó ra, hẳn cũng nghĩ không ra mặt khác, Ngọc phi kiêu nhu khả ái, nhưng trừ điểm hẳn thích ấy ra, còn có cái gì nữa đây?

Người với người, nếu không rút đi tầng tầng da thối phủ ngoài, thì chứng kiến được bất quá cũng chỉ là một lớp vỏ nghìn tầng mà thôi.

“Đừng nói với các nàng quả nhân đã đến.”

Quay đầu bước đi, không muốn lưu lại nhiều hơn nữa, Lâm Hoa điện này về sau hẳn chắc là không tới nữa rồi.

Chỉ có thái tử sẽ ở trước mặt hẳn không hề che dấu hỉ nộ ái ố, ngay cả vẻ bá đạo ấu trĩ cũng là khả ái, nếu ngay cả Liệt nhi cũng không có nữa, vậy hẳn còn lại những gì?

Trời bắt đầu có tuyết bay, cung điện nguyên bản đen trầm trầm cũng phủ lên một tầng tuyết thật dày. Phóng mắt nhìn lại màu trắng không có tận cùng kia, hẳn một thân đế bào cô đơn đứng giữa chỉ cảm thấy giống như độc hành nơi hoang dã, không ai cùng hẳn.

Trời đất bao la, nơi nào cũng là của hẳn, nhưng nơi nào cũng không phải chốn hẳn dung thân.

Nếu có thái tử ở đây thì tốt rồi...

Hẳn làm đế ba mươi năm có lẽ, trong thiên hạ thứ tốt nhất hẳn đều từng có được, luận phú quý quyền thế, không ai có thể sánh vai cùng hẳn.

Chỉ tiếc, điều hẳn thật lòng muốn có, lại làm thế nào cũng lưu không lâu.

35. Chương 33

Long sàng thiếu người sưởi ấm, đột ngột như vậy cũng có chút không quen.

Hẳn sớm lên giường, khóa mình lại trong chăn ấm, tay chân cũng không lạnh nhưng chính là làm thế nào

cũng ngủ không được, đầu cũng ần ần trướng đau, vì thế liền lớn tiếng triệu thái y đến.

Đáng tiếc lang băm kia bận rộn gì đó một lúc lâu mới thấy mặt, trong lòng hắn càng lúc càng phiền, đầu càng lúc càng đau, tính tình tích góp từng chút một đuổi thái y đi, tự mình vùi đầu chôn trong chăn, chỉ để lại một khe hở thông chút khí là được rồi.

“Bệ hạ...thái tử đang chờ ngoài cung, nô tài nói người đã ngủ, thế nhưng khuyên thế nào thái tử cũng không chịu đi...” Tổng quản nhẹ nhàng quỳ gối bên giường, trong giọng nói thoáng chút lo âu.

Hắn vội vàng ló đầu từ trong chăn ra, mặc kệ đầu tóc hỗn độn: “Tuyên! Nhanh tuyên!”

Hắn vừa rồi còn nhắc tới thái tử, giờ thái tử đã đến, này không phải chính là phụ tử liên tâm như người ta thường nói thì là gì đây?

Sở Liệt chỉ mặc áo bào nhẹ chạy đến, trên thân hàn khí bức người, đầu vai còn lưu lại một chút tuyết: “Phụ hoàng, thái y nói thế nào? Thân mình cảm thấy tốt hơn nhiều chưa?”

Ngoài cung băng thiên tuyết địa, trong điện ấm áp thuận hòa, nóng lạnh luân phiên làm hàng mi của thanh niên tựa hồ phủ lên một tầng hơi nước: “Phụ hoàng?”

Sở Tang cuộn mình trong chăn, đang muốn lau cho hắn, thế nhưng bàn tay vươn đến một nửa lại bị Sở Liệt tự mình tránh đi: “Trên người nhi thần rất lạnh, phụ hoàng người đợi lát nữa hẵng...”

Hắn ngượng ngùng thu hồi tay, tựa trong chăn gắm hờ một tiếng.

Sở Liệt cười cười, chờ trên người ấm áp lên rồi mới ngồi trở lại bên mép giường, dâng lên cả hai tay, trong giọng nói có vài phần lấy lòng: “Phụ hoàng, lúc này tay đã ấm rồi, người sờ đi.”

Hắn thả tay mình lên, thật đúng là ấm áp dạt dào. Tuổi trẻ có chỗ tốt là không sợ lạnh, huyết khí hồi phục lại nhanh, không giống như hắn luôn tay chân lạnh lẽo. Nghĩ như vậy liền thoáng dùng sức kéo một phen, lại dùng chân đá chăn gắm sang một chút.

“Hiện tại cây mạnh, chờ người đến tuổi như quả nhân mới biết khổ.” Hắn rầu rĩ nói: “Rồi cũng phải chịu.”

Sở Liệt không cho là đúng, phủ chăn lên đùi: “Nhi thần thân thể rất tốt, không có việc gì.” Thanh niên dùng sức túm tay hắn, chà xát một trận: “Phụ hoàng, lại ngủ không được sao? Được thái y khai nhất định phải uống đúng giờ mới tốt a, trộm đồ đi là không được.”

Này...Này...Là ai làm lộ chuyện hắn không thích uống được đắng ra đây! Làm lão tử lại bị nhi tử dận dò như vậy, hắn thật xấu hổ, chột dạ chớp mắt mấy cái, cố gắng bình tĩnh: “Uống cũng không có tác dụng, quả nhân vẫn đau đầu.”

Thanh niên nhìn hần, ánh mắt thâm thúy làm cho mặt hần bắt đầu nóng lên, ngón tay đã ở dưới chân trộm vuốt ve hoa văn thêu trên đó, có điểm ủy khuất: “Được của thái y viện thập phần đáng, quả nhân chịu không được cỡ vị đó.”

Thái tử tựa hồ thở dài, thần sắc thập phần bất đắc dĩ.

Hần bị thái tử không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn đánh bại, hơn nữa là hoàn toàn bình tan tướng rã, càng thêm ủy khuất: “Chính là ngâm đường cũng chịu không nổi, quên đi, người cũng không hiểu được.”

Ngoài trường ánh nến ấm áp lung linh, dưới ánh nến đôi mắt đen tuyền của thanh niên mang theo một cổ ôn nhu mê hoặc, loại ôn nhu ấm áp này tựa hồ so với linh đan diệu dược của Hoa Đà còn có tác dụng hơn gấp trăm lần.

Sở Liệt kiên trì nguyên tắc thuốc đắng dã tật, nửa bước không lùi, thập phần tận tình khuyên bảo: “Vậy nếu không uống thì phụ hoàng muốn làm sao bây giờ? Nhi thần nghe thái y nói người gần đây thường xuyên nửa đêm bừng tỉnh, như vậy đối với thân thể thật không tốt...Được đắng nhin một chút là vượt qua, nếu không, lần sau nhi thần cùng uống với người”

“Người vờ ngó ngẩn sao?” Sở Tang vui vẻ, mắt cười mị thành một đường: “Không bệnh uống được gì chứ, định phá hư thân mình sao?”

Thái tử là người ở ngoài nghiêm túc đã quen, hiện tại mở lời vui đùa cũng một bộ thực chân thành, vạn phần đáng tin cậy, giống như hoài nghi một chút là tội lỗi: “Vậy...phá hư rồi phụ hoàng sẽ đau nhĩ thần nhiều hơn một chút sao?”

Hần chấn động, ***g ngực giống như có cánh buồm giương lên được gió thổi căng đầy, nhin không được sờ sờ mái tóc đen của thái tử, cảm khái nói không nên lời.

“Quả nhân sẽ đối tốt với người.”

Một bên sai người điều tra, một bên lại ở trong này thề thốt son sắt, công cùng tư, quốc cùng gia, há có thể lưỡng toàn. Sở Liệt sẵn sóc ôn nhu làm cho hần càng thêm không thể tự kiềm chế, mùa đông lạnh như vậy, có thể tìm thấy một chút ấm áp thật sự là khó được, nhưng này cũng không có nghĩa là đánh mất lý trí.

Sở Tang chỉ có thể xuất ra hết sức bình sinh ghì lại sợi dây cương trong óc, ghì đến đầu đau nhức, nhưng hần không thể không làm như vậy. Hần bây giờ còn mang trên lưng cơ nghiệp trăm năm của Khánh quốc, hơi chút không lưu thần thì sẽ tan xương nát thịt.

Sở Liệt có khôn khéo thì cũng sẽ không biết sóng ngầm mãnh liệt hiện tại trong lòng hần là vì nghĩ cái gì, thanh niên trong nét tươi cười thực có vài phần ý vị sung sướng, còn cúi đầu hôn lên đầu ngón tay hần: “Phụ hoàng nói rồi sẽ không thể đổi ý, miệng vàng lời ngọc, nhi thần nhớ kỹ...Đổi ý cũng không được.”

Nơi chưa từng được người hôn qua thập phần miễn cảm, run rẩy cũng không chút nào che dấu mà từ đầu ngón tay chạy dọc lên sống lưng. Loại tình tế đòi mạng này, rút tay ra cũng không phải, không rút lại cảm thấy phi thường không ổn.

“Quả nhân...sẽ đá phải người.” Hấn nhiệt khí dâng lên mặt, thì thào một câu.

Nhưng Sở Liệt lúc này tựa hồ đã định liệu trước: “Nhi thần ôm người thì sẽ không đá loạn.”

Quả nhiên, tối nay cả đêm yên giấc.

Thái tử cánh tay hữu lực lại thập phần vững chãi, nhờ phúc của nó, một giấc tỉnh dậy trên long sàng không phát sinh thảm án đổ máu, càng không xuất hiện thảm sự người nằm một bên rơi đầu mất tích, điều này làm cho hấn có chút vui mừng.

Sở Liệt còn đang ngủ, dịu ngoan nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt anh tuần lại hơi kiêu ngạo gần trong gang tấc, mang theo vẻ phần chán tràn đầy sức sống đặc trưng của người trẻ tuổi.

Càng liếc mắt nhiều lại càng cảm thấy thuận mắt muốn nhìn thêm, ầm áp dịu dàng, hấn trước kia sao có thể cảm thấy khuôn mặt này làm cho người ta sợ hãi?

Hài tử ưu tú như vậy, nhất định là của hấn.

Cho nên khi dễ một chút nhi tử của mình cũng không phải là không thể được đi? Hấn tay ngứa ngáy, liền nhéo lên gương mặt Sở Liệt, còn chưa mạnh tay chút nào, thanh niên dưới sự cảnh giác trời sinh mở choàng mắt, thể như lang hổ, nhưng vừa tập trung nhìn rõ liền cười rộ lên: “Phụ hoàng...người...”

Hấn bị dọa đến rút về bàn tay run rẩy, quang minh chính đại bắt đầu trốn tránh: “Quả nhân chính là...khụ Quả nhân nhéo cũng không được sao!”

Thanh niên còn mang theo ba phần buồn ngủ, hướng hõm vai hấn cọ cọ, cánh tay ôm qua hấn, mơ hồ nói: “Được mà...được mà...phụ hoàng muốn làm thế nào làm như vậy...”

Hấn thập phần đau lòng: “Người trẻ tuổi sao lại ham ngủ như vậy, nhanh dậy đi.”

Thanh niên lần lần lữa lữa vẫn không chịu dậy: “Tha cho nhi thần đi, phụ hoàng...Tối hôm qua người giăng co cả đêm, để cho nhi thần ngủ tiếp đi...”

Xem đi, không nghe lão nhân nói chịu thiệt ngay trước mắt!

“Buổi chiều nhi thần muốn đi săn, phụ hoàng cùng đi sao?” Thanh niên vẫn vùi đầu trên người hấn, mơ hồ

hỏi.

Lạnh như vậy, hắc xương cốt đều sắp rã rời, mới không cần đi. Nhưng là...Nói đến đi sẵn, nhớ lại vẻ nắm chắc mười phần của Dung Dũ khi đó, hắc không khỏi rung mình, trên mặt vẫn duy trì phong độ thản nhiên: “Loại thời tiết này...đừng đi.”

“Không có việc gì...Tuy rằng thời gian có chút không đủ, nhưng đánh mấy con chồn bạc làm bao tay vẫn là dư dả...” Sở Liệt vươn tay chân, trèo từ trên giường xuống nhìn hắc, cười cười: “Lần này phụ hoàng cũng không thể lại tùy tiện đem cho người ta.”

Trong lòng thất lại một cái, trong cung cái gì không có, nhưng thái tử vẫn kiên trì muốn tự mình đi, mùa đông lạnh như vậy...

Sở Liệt lại sát đến gần một chút cúi đầu xuống, thân mình phủ lên rất có lực áp bức, hắc nghe thấy thanh âm trầm trầm của thanh niên vang lên bên tai, ngữ khí mê hoặc: “Phụ hoàng, Vĩnh Trữ kia là ai?”

“ ... ”

“Tối hôm qua người cứ luôn gọi cái tên này.”

Hắc khép mắt lại, thân hình cao lớn của thanh niên che lấp hơn phân nửa ánh sáng. Không biết vì sao lại không nổi giận như lần trước, hắc thể nhưng có thể thực tâm bình khí hòa mở miệng: “Hắc là hảo hữu của quả nhân, ân, chí hữu...Làm người luôn sẽ có bằng hữu.”

“Vậy bằng hữu kia hiện không còn nữa sao?”

Hắc luôn luôn thập phần kiêng dè với chữ kia, nhưng hôm nay vẫn thực bình tĩnh nói ra: “Phải, không còn nữa, hắc qua đời rồi.”

Người với người có thể thẳng thắn thành khẩn tương đãi là chuyện hạnh phúc đến cỡ nào. Hai phụ tử vốn luôn có thể giống hôm nay, tâm bình khí hòa trao đổi, không cần trở nên chướng khí mù mịt giống trước đây như vậy.

Nếu loại hạnh phúc yên tĩnh này có thể lưu lại lâu một chút thì thật tốt.

36. Chương 34

Thập phần không khéo, dự cảm của hắc trở thành sự thật.

Ngọ thiện qua chưa lâu liền truyền về tin thái tử giữa lúc đi săn bị chồn cắn thương cánh tay, nghe nói thương thể không sâu nhưng chảy không ít máu làm cho chúng thái y ở hiện trường sợ đến mức râu ria vểnh lên sắc mặt trắng bệch.

Buổi sáng cánh tay của thanh niên còn khoác bên hông hấn, thập phần ảm áp hữu lực...Không biết có phải là uất khí công tâm hay không, ***g ngực hấn bắt đầu nghẹn lên một cổ phế khí, chính là loại khí không thể phun ra không thể nuốt vào, lại không biết phải làm sao để phát tiết.

Không bao lâu sau Dung Dũ cầu kiến, máu của thái tử nếu như đã lấy được thì có thể bắt đầu huyết cốt nhận thân.

Thanh niên mở chiếc hòm mang đến ra, bên trong bày một đống xương trắng. Hấn trừng trừng nhìn không chuyển mắt khúc xương trắng nhợt rợn người kia, hận không thể phát oán khí ngút trời trong lòng lên mổ xương cốt vô tội đó. Bên cạnh hấn đã không còn ai, vì sao còn muốn cướp đi người cuối cùng nữa mà?

Vứt thứ ngoạn ý này đi, tốt nhất là...nghiền nát thành tro! Kể cả cái gọi là chân tướng cũng vậy, vùi xuống hoàng thổ vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời...

Chỉ cần một câu mà thôi, hài tử sẽ là của hấn.

Nhưng hấn lại không thể thực có lỗi với tổ tông...Quốc pháp gia pháp nặng tựa Thái Sơn, huyết thống hoàng triều Sở gia luôn luôn thuần khiết...

“Bệ hạ, phải bắt đầu rồi.” Thanh niên đứng thẳng trước kim bồn, thần sắc nghiêm nghị, khuôn mặt trắng trẻo âm u đến gần như không có huyết sắc ngẩng lên nhìn hấn: “Bệ hạ, thần cần máu của người.”

Thế nhưng chuyện đến nước này chính là tên đã lên dây, không thể không bắn, Sở Tang ân một tiếng, có chút chần chừ: “Quả nhân tự mình làm.”

Ngân châm rất nhỏ đưa tới, hấn khoa tay múa chân trước kim bồn suốt một trận vẫn không hạ thủ được, hấn sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên tự mình đâm vào mình, có chút...không thể nào xuống tay.

Hấn từ nhỏ sợ đau sợ khổ, được người che chở bảo hộ, tự mình đâm vào mình...thật sự là...

Dung Dũ đứng cạnh hấn, trong tay cầm khăn gấm thấm máu đưa về từ khu săn bắn, có chút nóng vội nhìn hoàng đế bệ hạ nơi này đâm đâm nơi kia chọc chọc nhiều lần, chính là không thấy có máu chảy ra.

“Bệ hạ, người như vậy không được.” Dung Dũ thật sự nhịn không nổi nữa, lên tiếng nhắc nhở: “Phải...mạnh tay một chút, nhanh một chút.”

“Quả nhân...” Kêu lên một tiếng đau đớn, hấn khổ hề hề nói: “Trữ Uyên, nếu không người đến động thủ đi.”

Hắn thật sự là mạnh tay không được, cũng không nhanh được a.

Thanh niên diễm dung cứng đờ ra, đôi mắt dài nhỏ mị lệ rù xuống không dám nhìn nan: “Vi thần không dám.”

“Quả nhân thứ cho người vô tội...” Hắn vươn ngón tay đến trước mặt thanh niên, kéo cao tay áo rộng rãi nặng nề của đế bào, làm như không hề để ý nói: “Người làm đi.”

Vành tai Dung Dũ bắt đầu hồng rực lên, tay trái thật cẩn thận nâng ngón tay của hắn, đang muốn hạ châm...Ngón tay rút lui lại, hắn nhỏ giọng cảnh cáo một chút: “Không được làm cho quả nhân quá đau...”

Thanh niên không biết đỡ dành, chri trầm ổn cam đoan: “Sẽ không quá đau.”

Vì thế Dung Dũ tiếp tục ngưng thần giữ châm, lần thứ hai hạ châm...Những ngón tay thon dài đặt trong bàn tay của thanh niên lại như không khống chế được mà run run lui lại, phối hợp với biểu tình bình tĩnh mà lão thành của hoàng đế, thập phần không tương xứng.

“Không sao, ái khanh tiếp tục đi.” Hắn giữa song trọng giằng co của tâm lý cùng sinh lý, hơi hơi nâng cằm, rõ ràng nhắm mắt làm ngơ.

“Bệ hạ, thế nhưng người cứ luôn rút lui...” Khuôn mặt tuần tú đến mức làm cho người ta nín thở của thanh niên có chút khó xử: “Như vậy vi thần không có cách nào động thủ.”

“ ... ”

Máu rót cuộc cũng lấy xong, long huyết của hắn tích vào kim bồn, mà máu của thái tử thì tích nhập vào trong đốt xương trắng kia. Dựa theo cách nói của dân gian, lấy máu người sống tích lên xương, nếu như máu rất nhanh thấm vào cốt chất tất được cho là thân nhân, nếu không thì không phải.

Tim đập cực nhanh, giống như không lưu ý một chút thôi nó sẽ nhào ra từ cổ họng, không có cách nào nói ra khỏi miệng khiếp ý ngập trời xa lạ lại đáng sợ này.

Trong lòng bàn tay đầm mồ hôi, mắt cũng không dám chớp một cái, rất nhanh, máu kia giọt lên xương trắng đã được rửa sạch giống như có sinh mệnh, nháy mắt đã dung nhập vào đó, chốc lát sau giữa bạch cốt ẩn ẩn có thể thấy được một chút ửng đỏ, như sắc lãnh mai giữa tuyết trắng.

Dung Dũ lạnh nhạt nói: “Tương dung rồi.”

Hắn bỗng nhiên như rơi vào hầm băng, đầu óc cái gì cũng không còn, khí lực cũng theo đó bị tháo ra sạch sẽ chỉ còn túi da, trong đầu không ngừng quay cuồng câu nói kia.

Tương dung rồi? Vậy nghĩa là...hài tử không phải của hần?

Đang lúc hoàng nhiên, hần lại nghe thấy thanh âm trong trẻo của thanh niên vang lên bên tai: “Bệ hạ...máu trong kim bồn cũng tương dung rồi...”

Hai giọt huyết châu trong kim bồn cũng chậm rãi đến gần, quá trình hợp lại làm một cũng không nhanh chóng. Sở Tang chỉ có cảm giác trái tim vừa chịu khổ lắng trĩu trĩu của mình lại sống trở về, từ tần lâm tử vong chậm rãi quay lại nhân gian, kể cả thần trí hoảng hốt cùng khí lực của hần cũng đang trở lại.

Bằng hỏa lưỡng trọng thiên đối với người đã có tuổi, thật sự là rất quá sức.

Dung Dũ đối với tình cảnh lưỡng nan này cũng có chút không hiểu ra sao. Thái tử cũng không có khả năng có hai sinh phụ...

“Bệ hạ, vậy hiện tại nên làm như thế nào cho phải?”

Sợ hãi lại còn siết chặt nơi cổ, hoảng đến không biết làm sao, ***g ngực phập phồng mãnh liệt, trái tim bị ném hần lên trời, rồi lại bị giẫm xuống chân, cổ họng đau rất khó nhin, rất nhiều lời nói đều nghẹn lại giữa nỗi thống khổ đó, càng thêm đau đớn.

Hần từ nhỏ trên tay đã có quyền thế phú quý, không thiếu cái gì, đương nhiên vẫn luôn nắm chặt những thứ đó trong lòng bàn tay. Hần không có thói quen đối mặt với chuyện mất đi, cái loại cảm giác trống rỗng bất không được sờ không được này làm cho hần sợ hãi yếu ớt.

Tự ma túy mình, tự an ủi mình rằng đây chỉ là một tràng hiểu lầm không cần có, Sở Liệt vẫn là nhi tử độc nhất của hần, vĩ đại lại có khả năng không ai có thể so sánh, đối với hần vừa ôn nhu vừa sẵn sàng, có khi sẽ nháo chút tính tình tiểu hài tử, nhưng vẫn là tốt lắm.

Hần không có cách nào trở mặt nhìn loại ẩm áp ngọt ngào này hoàn toàn tan biến. Muốn lưu lại cái gì, nhất định phải trả giá chút đại giới.

Tay dưới đế bào đã run rẩy, hoãn rồi lại hoãn, hần mới cất lên từng chữ từng câu: “Việc này liền dừng ở đây.”

Dung Dũ yên lặng nhìn hần, ánh mắt dừng lại ở hai giọt máu dung hợp cùng nhau trong kim bồn, sau một lúc lâu, cúi người quỳ xuống: “Thần hiểu được.”

Trang Chu mộng điệp, hay là điệp mộng Trang Chu. Cái gọi là chân tướng bất quá đều do người định.

Hần nửa thân lạnh lẽo, quyết định này vừa làm là hần đã không còn mặt mũi nào gặp lại tổ tiên, về sau bằng hà cũng không thể nhập hoàng lăng được nữa.

Hắn bởi vì tư tâm của bản thân mà then với liệt tổ liệt tông, càng then với Tam hoàng thúc thúc dạy dỗ mình từ nhỏ, nhưng đồng thời trong lòng lại có loại khoái cảm không thể nói rõ ràng chậm rãi dâng lên, đó là loại cảm giác thành tựu khi bảo vệ được bảo bối của mình.

Trước kia hắn không bảo hộ được Vĩnh Trữ, nhưng hiện tại đã khác rồi, hắn sẽ hảo hảo để thái tử đăng vị, cả đời bình thuận.

Về phần lỗi lầm, hắn là trưởng bối, để cho hắn đến nhận thì tốt rồi.

“Người biết chuyện này đều không thể lưu lại...” Hắn thấp giọng nói, nhìn thanh niên đang quỳ, đưa tay sờ sờ đầu đối phương: “Trữ Uyên, lần này vất vả ngươi.”

Dung Dũ khẽ cười, sống mũi cao thẳng, còn có rèm mi cong cong, xinh đẹp tựa một bộ họa màu thanh lệ: “Việc hạ phân ưu vốn là trách nhiệm của vi thần.” Cuối cùng, thanh niên lại giống như hứa hẹn cúi đầu xuống: “Thần đến chết cũng sẽ không nói.”

Hắn tin tưởng Dung Dũ, nếu không sẽ không vừa biết chuyện đã triệu hắn vào cung.

Hắn chỉ là không tin vào sự yếu đuối của chính mình mà thôi.

— 000 —

Phiên ngoại: Vạn tuế, đừng khóc..

Thiên tử cảm thấy có người đang chọc chọc hắn.

Nhưng vua của một nước bận rộn say giấc nồng, nói lầm bầm hai tiếng, bàn tay nhỏ bé tự động xua xua, muốn đuổi ngoại vật nhiều nhân kia đi.

Giữa ý buồn ngủ mơ hồ gian nan mở mắt ra, rõ ràng nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở nơi này đang thư thư phục phục ngồi xếp bằng trên long sàng.

Nhuyễn bào nhỏ màu bạc, lãnh nhân tuần tú, đúng là quốc sư Độ Thích.

Đôi mắt tròn của Sở Tang tròn to, choáng váng mắt một trận rồi ôm chần lúi mạnh về một góc, run run muốn gọi: “Người tới...”

Nửa lời sau chưa thốt ra được gương mặt đã bị đối phương một chương nhéo lấy, rõ ràng so với thiên tử lớn hơn không bao nhiêu, nhưng Độ Thích dùng sức cực xảo, làm cho thịt trên gương mặt hồng nhuận của hoàng đế phồng lên.

“Gọi cái gì mà gọi, còn gọi sẽ nhớ rằng người từng viên từng viên một.” Tiểu hài tử lạnh lùng nói.

Tiểu hoàng đế vừa nghe hốc mắt lập tức liền đỏ, muốn lắc đầu, thế nhưng lại bị nhéo mắt rồi, sương mù trong đôi mắt ngập nước dần dần bay lên, giống như tiểu tức phụ gật gật đầu.

Độ Thích vừa lòng ân một tiếng, tay lắc lư trái phải vài cái, mặt tiểu hoàng đế cũng theo đó mà quay trái động phải.

“Ô...ô...” Thập phần bi thương.

Độ Thích nói: “Ta đói bụng, người biết ngự thiện phòng ở nơi nào đi?”

“Ô...ô”

Tiểu hài hết như tiên đồng đạm đạm nhã nhã, khí chất thanh cao không nhiễm một hạt bụi nhỏ: “Nếu người không biết, sẽ nhớ rằng người từng viên từng viên một, chậm rãi mà nhớ xuống, sau đó ném vào trong cái bình hoa kia, lắc lắc...leng keng leng keng...”

Giờ thì thiên tử thật sự khóc, cắn môi gật đầu, ra sức gật đầu, dùng ánh mắt vô tội thiện lương thỉnh cầu đối phương tin tưởng.

“Quả nhân thật là hảo hài tử...”

“Quả nhân...răng đều rất mềm, sẽ không kêu leng keng vang vang...” Thiên tử nước mũi chảy ra, là do nước mắt làm hại.

Trong ngự thiện phòng, hai thân ảnh nho nhỏ nấp ở một góc âm u.

“Người... Người không phải không thể ăn thịt sao?” Thấy Độ Thích một hơi một hơi ăn thịt hằm, hoàng đế không khỏi thốt lên mà hỏi, hỏi xong thập phần tức rưng rưng giải thích: “Quả nhân...quả nhân là nghe Tam hoàng thúc, quả nhân không có ý gì đâu..”

Tiểu hài đang gặm xương hằm tương âm âm đưa sang một ánh mắt xem thường.

Tiểu hoàng đế ghen ngào lắc đầu: “Quả nhân răng thật sự rất mềm...rất mềm..Đừng nhớ..”

Độ Thích tiếp tục gặm xương, hoàn toàn chuyên tâm, hơn nữa gặm còn thập phần chăm chú mà chuyên nghiệp, không lãng phí một chút tinh hoa.

Tiểu hoàng đế thì ở một bên kinh sợ rơi lệ trình bày rằng của mình nhỏ xuống lắc lên thật sự một chút thú vị cũng không có.

“Ta đang lúc cao thân thể, đương nhiên phải ăn thịt.” Ăn uống no đủ xong Độ Thích xem như cho một câu giải thích, vỗ vỗ bụi trên người, vẫn là một bộ bản tiên nhân mặc kệ khói lửaa nhân gian: “Không ăn thịt sẽ không có khí lực, không có khí lực sẽ không thể bán mạng cho người. Sư phụ của ta cũng ăn, tổ sư gia của ta cũng ăn, có vấn đề gì sao?”

Tiểu hoàng đế che miệng, ngượng ngùng nói: “Thế nhưng Tam hoàng thúc nói...”

Tiểu thiếu niên khoác ngân bào nga một tiếng, nói: “Thuật ngu dân, thần minh muốn được sùng bái luôn cần chút mảnh lời.”

Tiểu hoàng đế cái hiểu cái không giả vờ đã hiểu.

“Ồ, nơi đó có điểm tâm, muốn ăn không?” Độ Thích khinh công đã có vài phần hỏa hậu, thập phần thoải mái liền bưng mấy đĩa lại đây, bày ra trước mặt hoàng đế.

“Quả nhân...quả nhân không thể ăn...” Hắn hít hít mũi, ánh mắt lưu luyến không rời di chuyển theo điểm tâm.

Độ Thích ném một miếng điểm tâm nhỏ vào miệng: “Ăn?”

“Tam hoàng thúc nói...Quả nhân không thể lại ăn điểm tâm...Kỳ thật quả nhân rằng thực sự rất mềm...” Đến lúc này vẫn không quên uy hiếp vừa rồi, hoàng đế chấp nhất ngoài ý muốn, tìm hết thấy cơ hội đến giải thích vấn đề này.

“Thật sự không ăn?” Độ Thích thanh âm phiêu phiêu.

Trên khuôn mặt trắng như tờ giấy hiện lên vài nét đỏ ửng nhàn nhạt.

“Thật sự không ăn?” Độ Thích ném vào miệng thêm một khối nữa, ghé mắt nhìn đối phương cuồng nuốt nước miếng: “Nếu như người đã không ăn...”

Tiểu hoàng đế mới vừa rồi còn như con cừu nhỏ giờ hai tay đều vươn ra nhào đến, trong giọng sữa còn mang theo một tia tiếng khóc: “Quả nhân muốn ăn...”

Một nén nhang qua đi, Độ Thích vừa nghe tiếng nắc liên tục không ngừng vừa thở dài: “Nhiếp chính vương nói không sai, người đúng là không nên ăn nữa.”

“...”

Độ Thích lấy khăn tay từ trong người ra, tư thái ưu nhã cao quý đưa sang: “Ngoan, lau nước mũi đi, còn có bột phấn bên miệng nữa...Bằng không buổi tối sẽ có con chuột đến gặm rụng mũi với miệng người.”

Trời đất chứng giám, lúc này Độ Thích thật không có tính toán hù dọa thiên tử, nửa điểm cũng không có.

“Này...này...Người đừng khóc được không a...Xem như ta sai rồi..”

Độ Thích để làm cho thiên tử yên tâm, cuối cùng còn hảo tâm bổ sung một câu: “Con chuột có thể cắn chết tiểu hài tử phần lớn ở trong núi rừng, con chuột hoàng cung hẳn là còn chưa mạnh như vậy, cho nên đừng lo lắng.”

.....

Ngày hôm sau Sở Tang ôm bụng, vui mình trong lòng Nhiếp chính vương, bộ dáng chịu đủ tàn phá thập phần vô tội đáng thương.

“‘Nhân vi đao’, câu tiếp theo là gì?” Nhiếp chính vương bớt thời giờ đến khảo sát công khóa của hoàng đế, vừa lướt mắt xem tấu chương vừa hỏi vấn đề.

Thiên tử nước mắt cuộn cuộn, thốt lời tâm huyết: “‘Ngã thị ngư nhục’...‘Ngã thị ngư nhục’ a!”

“Sai rồi, nên phạt.”

“Ô...”

“Làm sao vậy?”

“Đau bụng, đau bụng...Tam hoàng thúc, đau bụng..”

Nhiếp chính vương buông bút dính đầy mực nước xuống, thật sự quan sát vài lần, xác định không phải thiên tử giả vờ đau rồi mới nén nhịn khí giận, hỏi: “Có phải lại trộm ăn cái gì hay không?”

“Ô...”

“Hoàng thúc đã nói với người cái gì? Buổi tối phải ăn ít một chút, ăn ít một chút! Không được ăn uống quá độ, phải có tiết chế...Có phải lại ỷ hiếp thái giám bắt bọn họ dâng ăn khuya hay không?”

“Không phải...”

Xét thấy trước kia hành vi xấu tứ tung, giải thích là không có khả năng có hiệu quả, hài tử chần dè một ngày nào đó sẽ trở thành điểm tâm bị ăn luôn.

“Ô...quả nhân mới không dám nữa, không dám nữa, quả nhân cam đoan không tham ăn không tham ăn...ô...”

Một mình đứng trong ngự thư phòng, vừa xoa mắt vừa ủy khuất hít nước mũi, nhớ kỹ trừng phạt vừa rồi Nhiếp chính vương định ra lúc gần đi.

“...mới không dám nữa...quả nhân biết sai rồi, quả nhân nhất định không hề tham ăn...ô...”

Cũng không biết đã thâm thì bao lâu, một thanh âm lãnh thúy đột nhiên vang lên bên tai: “Lại ngớ ngẩn nữa a”

Sở Tang bây giờ một chút xíu cũng không dám đắc tội quốc sư giống như thần tiên kia, đành phải bấm báo chi tiết: “Không phải...Tam hoàng thúc bắt ta cam đoan năm mươi lần, không thể...không thể loạn ăn gì đó.”

“Vậy thật sự là đáng tiếc.” Độ Thích cố ý thở dài, một bộ dạng thực tiếc nuối: “Ta phát hiện một tổ ong nhỏ ở trên cây bên kia, thịt chim dùng mật nướng ăn thập phần mỹ vị.”

“Không được..” Bĩu môi nức nở, thiên tử lắc đầu: “Tam hoàng thúc không cho phép quả nhân ăn loạn gì đó, ô...Tam hoàng thúc còn hung quả nhân...”

“Mật ngọt ngào, nướng lên thực ngon miệng, người nhất định chưa ăn qua

đi?”

“Ách...”

“Nếu không có hứng thú, vậy ta đi trước.” Tiểu hài chậm rãi xoay người, làm bộ như muốn đi.

“Chờ...từ từ, quả nhân cũng muốn ăn...”

Tiểu hoàng đế bước chân bất ổn hít hít nước mũi, chớp đôi mắt đỏ hoe, tùy Độ Thích nắm tay đi ra ngoài, bộ dáng yếu ớt dễ khi dễ.

“Đợi lát nữa người phụ trách dụ ong mật đi, ta phụ trách leo lên lấy mật.”

“Da...quả nhân sao?”

“Đúng vậy a, ta không vào địa ngục ai vào địa ngục? Cho nên người chỉ cần dẫn dắt mấy con ong mật kia rời đi là được rồi.”

“Quả nhân chưa từng thấy qua ong mật a...”

“Không sao, người sẽ sớm biết đó là gì thôi...”

37. Chương 35

Nghi vẫn nhận thân mặc dù đã tạm thời trần ai lạc định, nhưng chuyện này vẫn chưa xong. Nếu đã thuận theo tư tâm của mình, vậy cứ thuận một đường cho đến rốt cuộc, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Hắn mất rất nhiều khí lực mới rút được chiếc nhẫn hắc ngọc trên tay ra, bởi vì thời gian đeo đã lâu lắm, lau dầu vùng cũng thật không dễ rút, cuối cùng không tránh khỏi toàn ngón tay đều bị chà xát đỏ lên. Hắn đau đến phải hít sâu liên tục mấy hơi, ai, hôm nay tay hắn chính là liên tục gặp đại hại.

Sai thái giám mang phong thư cùng niêm phong đặc chế đến, thả một phong thư trắng tính cả chiếc nhẫn kia vào.

“Dùng tốc độ nhanh nhất giao cho Lâm tướng quân, lập tức khởi hành.” Hắn phân phó tâm phúc.

Lâm tướng quân chính là đại nguyên soái hiện tại, từ một tiểu tử nô tịch nghèo hèn đến một nguyên soái nắm giữ binh mã thiên hạ đóng ở biên cương, thăng trầm đắng cay giữa đó có thể so sánh là phần khích hơn dân gian thuyết thư rất nhiều. Ý tứ của phong mật hàm kia cũng chỉ có Lâm tướng quân mới hiểu, cho nên không cần sợ sẽ để lộ bí mật.

Từ hoàng thành đến biên cương đại khái nếu ra roi thúc ngựa tính toán đầu vào đó cần khoảng sáu ngày. Đủ để hắn lo lắng chuyện thoái vị kế tiếp, dù sao binh quyền giao tiếp cũng không phải là chuyện đơn giản.

Thái tử hiện tại thường xuyên sang tắm cung của hắn, vừa đến giờ ngủ là lại ngáy không chịu đi. Hắn hiện giờ với những việc nhỏ như vậy cũng tùy thái tử nháo, người đối với những thứ vốn có rồi lại mất đi đều có chút khoan dung, hắn đối với loại ẩm áp này không có chút sức chống cự nào.

Hơn nữa nhiệt độ cơ thể của người trẻ tuổi đúng là thứ hắn cần, mặc dù không đủ để xua tan cảm giác áy náy trong lòng, nhưng có thể làm cho hắn cả đêm ngon giấc, thật sự đã tốt lắm.

Hắn cuối cùng vẫn lưu hài tử lại.

Thanh niên không hề báo trước nắm tay hắn dưới chân, hắn giữa cơn buồn ngủ miễn cưỡng nâng mí mắt, ân một tiếng.

“Phụ hoàng, tay người thật nhỏ.” Thanh niên cười, trong lời nói đều là vui sướng.

Hắn theo mũi khinh thường hừ một tiếng, tiếp tục nhắm mắt ngủ: “Đó là do tay người trời sinh quá lớn.”

Hắn nói chính là lời thật. Hắn thân hình tiêu chuẩn, lúc còn tuổi trẻ cũng có thể coi là thon dài tuấn bạt, chính là so với thái tử mà nói có hơi đơn bạc. Một thể hệ mạnh hơn một thể hệ, ai, này chỉ có thể trách Sở gia bọn họ huyết thống quá tốt, tuyệt đối.

Hắn hiện tại sủng ái thái tử đã đến một mức độ cực lớn, điều này cũng không có gì mà kỳ quái, hắn đến ngàn này tuổi, trừ bỏ nhi nữ ra cũng không có gì để đặt lên đầu quả tim. Thái tử không thích Ngọc phi, vậy hắn cũng theo tâm tư của hài tử là được rồi.

Huống hồ...bên gối nằm một mẫu lão hổ, cũng thật sự quá làm khó người.

Mật hàm gửi đi đã được bảy ngày, hắn suy tính một chút, phỏng chừng Lâm tướng quân cũng đã đến lúc khởi hành hồi kinh.

Trong triều nhân tài mặc dù không ít, nhưng có thể làm cho hắn yên tâm lại không nhiều. Văn là Dung Dũ, võ có Lâm Sâm, hai người này đều là hắn một đường dẫn lên, hiểu được tri ân báo đáp, càng hiểu được phải tinh trung đền nợ nước như thế nào. Lương đồng thời, không cầu nhiều, nhưng cầu tinh, hắn ngồi ở vị trí này đã nửa đời người, bản lĩnh đánh giá người còn không tính kém.

Đợi cho Lâm Sâm quay về kinh rồi là có thể thương thảo việc giao tiếp binh quyền. Chuyện thoái vị tuyệt không thể kéo quá lâu, miễn cho trong triều lại khởi phong ba, tốt nhất dao sắc chặt đay rồi. Cho dù các đại thần có tâm quỷ nhiều, binh quyền một khi đã thuận lợi giao về tay Sở Liệt thì cũng chính là trần ai lạc định. Lần giao thế này, người mới cười, người cũ khóc, đó cũng là chuyện không có cách nào.

Lại nói, đã nhiều ngày cũng không nhìn thấy thái tử, nói thật, cũng rất nhớ nhung. Thậm chí đã có chút ý tứ ăn không ngon ngủ không yên, điểm tâm tư nhỏ ấy hắn tự nhiên mà giấu dưới lão kiếm của mình. Người đến một tuổi nhất định, sợ nhất kỳ thật chính là cô đơn.

Khi thoái vị rồi hài tử còn hiểu thuận sẵn sóc như vậy thì tốt, hắn nửa ngủ nửa tỉnh nằm trên long sàng, mỹ hảo chờ mong. Nếu có thể cứ như thế này cũng không uống hắn công một tội lớn như vậy, hiện tại hưởng phúc, về sau cho dù phải ở trước mặt tổ tông nơi đó ăn mắng, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút.

Không biết có phải tai bắt đầu không tốt hay không, hắn cứ cảm thấy bên ngoài có chút tiếng vang hỗn loạn, bởi vì nghe không rõ ràng cứ cảm thấy có chút khó hiểu. Tiếng vang như có như không truyền vào tầm cung, hết như quý mị nhiều hắn nhất thời buồn ngủ cũng tiêu vài phần. Cuộn chăn, hắn vén màn găm lên: “Bên ngoài làm sao vậy? Cãi cãi cộ...”

Nhưng không có bất luận kẻ nào đáp lại hắn.

Để chân trần, mặc kệ chuyện phải khoác thêm y, hắn liền thẳng xuống giường. Ở nơi tấm cung thanh tịnh đến quỷ dị này, hàn ý ngừng không được xuyên thấu vào trong thân thể. Sở Tang kinh sợ ho khan vài tiếng, tấm cung không có nhân khí thật có vài phần quỷ khí dày đặc, gió lạnh không biết làm sao mà thổi tới được, hất tung màn tơ thêu ngàn đóa tường vân cạnh long trường bắt đầu diên bay loạn múa.

Tiếng vang ngoài điện tựa hồ lại lớn hơn một chút, Sở Tang trầm mặt, nhắm mắt tĩnh tâm nghe xong một trận, dần dần hiểu được rồi mặt không chút thay đổi chậm rãi trở lại long sàng, một lần nữa cuộn lên tấm chăn còn đang nóng hổi.

Trên người giống như đã bị xích lại không thể nhúc nhích, may mà đầu vẫn còn chậm rãi thanh tỉnh dần lên.

Trong lòng hắn thầm đếm, hết như mới trước đây cùng người chơi trốn tìm đếm từ nhất, chỉ tiếc năm đó hắn vẫn luôn là người bị bắt.

Chưa đếm được bao lâu đã có tiếng bước chân dần dần trở nên rõ ràng, từng bước một đạp lên sàn nhà trơn bóng của tấm cung, nện bước vững vàng, bình tĩnh hữu lực, hắn rũ mắt xuống vẫn có thể thấy hàng dấu chân đầm máu kia.

Sở Tang hoảng hốt nhìn thanh niên đứng trước mắt mình, tuy có vài ngày không gặp, vẫn trước sau như một anh tuấn bức người, vai rộng eo nhỏ, đường cong thân thể cường tráng, cho nên mặc vào nhung trang nhìn vẫn rất đẹp, bội kiếm bên hông, lưỡi mác tiêu điều, phối ngô câu, thu quan ải.

Thanh niên nhìn hắn, đợi cho ngoài điện an tĩnh lại rồi mới quỳ một chân xuống, từ trong lòng lấy ra một chiếc nhẫn hắc ngọc.

Hắn chỉ im lặng, nhìn thái tử lấy cái nhẫn kia ra, sau đó động tác ôn nhu tìm tay hắn từ dưới chăn, rồi một lần nữa lại mang nhẫn trở về trên tay hắn.

Hai người tầm mắt tương giao, Sở Liệt cười cười, ôn hòa nói: “Chiếc nhẫn này phụ hoàng vẫn mang theo thì tốt hơn.”

“Lâm tướng quân lúc hồi kinh ngã ngựa bị thương, không về được nữa.” Thanh niên nói phong khinh vân đạm, trong chớp mắt thực có vài phần khí phách hơi phi nhân diệt. Sở Liệt lưu ý đến hắn đi chân trần, rất có ý tứ trách cứ: “Lạnh là từ chân mà lên, sao lại không biết cẩn thận một chút...”

Hắn đỡ đầu cúi đầu nhìn thanh niên dùng tay chà xát chân cho mình, đợi đến lúc bàn chân có nhiệt độ rồi, hắn dùng chân đá văng tay thanh niên ra, tự mình lui về chăn, tránh đi đôi mắt đen tuyền lại thâm trầm của thanh niên, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Hắn nghiêng đầu thập phần cố sức suy nghĩ, kỳ thật làm gì mà phải gấp gáp bức vua thoái vị như vậy, thiên hạ này hắn không giao lại cho hải tử của mình thì còn cho ai?

Vẫn là câu nói kia, hắn lên đến vị trí hôm nay chưa từng làm thất vọng người nào, trước đó làm những chuyện như vậy cũng chưa từng tính toán để cho người khác biết, trước kia sẽ không nói, về sau sẽ càng không nói. Chính là ngẫu nhiên, hắn cũng sẽ có chút ý mong chờ, hy vọng thái tử có thể trước sau như một cứ mãi sẵn sóc hắn như vậy.

Chính là cái loại tâm tình này, hiện tại đã không còn nữa.

Hắn ách cổ họng, lão thái tử hiện chậm rãi mở miệng: “Người trong cung này đều đã hầu hạ quả nhân mấy mươi năm, coi như là ông trời có đức hiếu sinh, thả bọn họ một con ngựa.”

Hắn mới không chấp nhận cách nói máu dính dưới chân thái tử hiện tại là máu heo.

Sở Liệt thần sắc có chút cổ quái, mày ẩn ẩn nhíu lại, ngữ khí vẫn như mọi ngày, ôn trọng ôn hòa: “Trường Nhạc cung không thích hợp dưỡng sinh, tuy rằng có thể có chút không quen, nhưng Cam Tuyền cung phong cảnh so với nơi này tốt hơn nhiều, phụ hoàng sẽ thích.”

Trường Nhạc cung hắn ở hơn ba mươi năm, cho dù phong cảnh không tốt lại như thế nào? Sớm đã thành thói quen.

Chuyện thái tử làm hiện tại so với kẻ *** đang còn lập đền thờ trình tiết có khác gì nhau? Hắn nhất thời cảm thấy vậy liền cười rộ lên, sờ sờ mái tóc đen mềm của thái tử: “Người thật sự trưởng thành rồi.”

Những thiên nhân giao chiến, những mê mang thống khổ trong lòng hắn lúc trước xem ra tất cả đều là uổng phí.

“Quả nhân đã nói sẽ đối tốt với ngươi, ngươi vẫn không tin quả nhân...” Vừa nghĩ như vậy đã cảm thấy có vài phần nghẹn khuất, không phun nổi không nuốt được nghẹn ngào giữa yết hầu: “Quả nhân đã khi nào thực có lỗi với các ngươi? Ngươi cùng mẫu thân ngươi...”

Hắn run run lắc đầu, cảm thấy được thập phần buồn cười: “Quả nhân đời trước nợ mẫu tử các ngươi cái gì?”

Sở Liệt sắc mặt khê biến, màu nhàn đồng ám trầm xuống: “Ngươi hoài nghi ta không phải là cốt nhục của ngươi, cho nên mới sai Dung Dũ điều tra chuyện hai mươi năm trước...Ngày ấy ở khu săn bắn, cũng là ngươi sai người ta an bài sao?”

Hắn không phủ nhận, trên thế giới quả nhiên không có tường nào không có gió lửa a.

Thanh niên cảm xúc có chút bị kích động, ngay cả tôn xưng hay gì khác đều hoàn toàn để sau đầu, ngược lại giống tiểu hài tử bị ủy khuất bên ngoài, kéo nước mắt nước mũi về trước mặt người lớn khóc lóc kể lể.

“Nếu không tin ta, vì sao còn đối với ta tốt như vậy...Phụ hoàng, chuyện hai mươi năm trước, ta thay đổi không được.” Thanh niên hốc mắt đen kịt, tiếp tục nói: “Người thực có lỗi với người không phải ta, vì sao lại muốn ta đến chịu tội cho sự phản bội của nàng?”

Hắn cười cười, trong lòng vẫn cảm thấy thực hoang đường: “Hoàng nhi, vậy chuyện người làm hiện tại với chuyện mẫu phi người làm trước kia, người cảm thấy có khác gì nhau sao?”

Thanh niên mắt sâu như giếng, không một gợn sóng: “Nếu ta không làm như vậy, phụ hoàng lại tính toán xử trí ta thế nào? Lưu đây? Biếm làm thứ dân? Ở trong lòng người, ta thủy chung không phải thứ nhất.”

“Làm sao người biết không phải?”

Sở Liệt siết chặt nắm tay, không cam lòng, thậm chí có chút cam chịu cắn răng nói: “Ta cảm giác được.”

“ ... ”

“Cho nên, vô luận dùng thủ đoạn gì, ta đều phải ở lại bên cạnh người.” Thanh niên hơi đứng dậy, một chân đặt lên giường, thuận thế đè hẳn xuống đệm, đầu ngón tay run run, trong ánh mắt vẫn một mảnh lãnh tức.

“Nàng thực có lỗi với người, nhưng ta sẽ không...” Thanh niên nắm tay hắn, mười ngón cũng đan chặt đến mồ hôi đầm đìa: “Người cũng phải cho ta một cơ hội, phụ hoàng.”

Trên thế giới không có tường nào không có gió lùa, nhưng cũng không có tường nào bị toàn bộ cơn gió lùa qua, cho nên người trong tường cùng người ngoài tường, lý giải nhận thức vẫn luôn có chút lệch lạc đến đời mạng.

Hắn biết thái tử đã tìm hiểu được một ít tin tức, nhưng Sở Liệt lại không biết máu của mình hai bên đều tương dung, càng không biết hắn đã che đi việc này.

Đời người a, quả nhiên chính là hiểu lắm đan xen hiểu lắm, tiếc nuôi chồng chất tiếc nuôi tạo thành.

Hắn đẩy thanh niên dính chặt trên người hắn ra, đẩy không nổi, vì thể mếu máo miệng, ngữ khí lạnh lùng: “Đứng lên cho quả nhân.”

Thanh niên nắm ngón tay của hắn, hôn lên.

Hắn như lão tăng nhập định, tiếp tục lạnh nhạt nói: “Đứng lên.”

Thanh niên tốt xấu cũng chịu đời đi thân mình, hấn chỉ nói một câu: “Đi lấy thứ trên kia xuống đây.”

Sở Liệt theo tầm mắt của hấn nhìn về hướng tấm biển cao cao, không rõ cho nên quay đầu lại nhìn hấn.

Hấn thờ ơ giật giật môi, có chút châm chọc: “Trong cung đều là nhân mã của người, còn sợ quả nhân đùa giỡn thủ đoạn hay sao?”

“Nhi thần không phải ý đó.”

Thanh niên vẫn buông bội kiếm đi lấy cái hộp nhỏ sau tấm biển, hấn một tay tiếp nhận cái hộp gỗ không hề nổi bật nọ, nhìn không chớp mắt dùng đầu ngón tay đẩy niêm phong dán ra, sau đó tháo nhãn xuống, thả vào cơ quan ở chỗ rỗng giữa hộp.

Thanh niên vẫn duy trì sự trầm mặc thích hợp, kỳ thật Sở Liệt không cần sợ hãi hấn đùa giỡn chiêu thức gì. Đối với hài tử của mình, làm phụ mẫu có thể có ý xấu gì được đâu.

Thế nhưng Sở Liệt không tin hấn, cho nên tình nguyện mạo hiểm phiêu lưu bức hấn thoái vị. Những miêu tả về tuổi già tốt đẹp trong đầu hấn trước đó thực hoàn toàn đã bị đánh bại, nửa điểm không lưu, tính cả những ôn nhu ngọt ngào mới nảy mầm mấy ngày nay cũng nhất tịnh bị xé rách.

Hấn ném chiếu thư xuống, quyển trục chậm chậm mở ra trên mặt đất, cuối cùng lộ ra ấn văn ngọc tỷ màu đỏ thẫm. Thanh niên cúi đầu nhìn, môi khẽ mím lại, sắc mặt bắt đầu càng lúc càng không xong.

“Nhặt lên đây.”

Thanh niên do dự một chút, vẫn ngồi xổm xuống cuốn lại quyển trục một lần nữa, nắm trong tay, xương ngón tay bởi vì dùng sức quá mạnh mà cạch cạch vang lên vài tiếng, đầu ngón tay trắng bệch.

Hấn còn hảo tâm nhắc nhở một câu: “Cẩn thận một chút, đừng nắm hỏng.”

Hấn cũng không có tâm tình viết một chiếu thư thoái vị thứ hai.

Cho đến nông nổi hôm nay kỳ thật cũng không thể nói rõ ai sai ai đúng, mỗi người đều có suy tính của mình. Lúc hấn giao ngự lâm quân cho thái tử năm đó thì hấn sớm nên dự liệu được có loại kết cục này.

Hấn thật không lo lắng mình sẽ lọt vào kiểu đãi ngộ phi nhân gì, dù sao làm hoàng đế nhiều năm như vậy, uy vọng thanh danh còn đặt ở đẳng kia, nếu hiện tại làm không tốt, Sở Liệt đăng cơ rồi chỉ sợ còn phải phiền não nhiều hơn.

Tà liếc thanh niên một cái, Sở Tang cũng nói không rõ trong lòng mình rốt cuộc là tư vị gì. Có đắng chát,

có chua xót, có buồn đau, lòng đã bị từng đao từng đao băm nát thành thận heo, đặt lên nấu một hồi rồi chính mình cũng không hiểu được thành bộ dạng gì nữa. Tâm phiền khí táo, hắn thầm muốn thanh niên nhanh công thành lui thân biến mất khỏi tầm mắt hắn, miễn cho thấy cảnh thương tình.

Dù sao thái tử với hắn mà nói cũng đã từng là một nguyên cảnh tốt đẹp ấm áp ngọt ngào đến vậy.

“Hôm nay lâm triều như cũ, người tới, thay y...”

Hắn vẫn luôn làm mọi việc đến nơi đến chốn, từ ngày đầu tiên được ôm lên long ỷ, cho tới một lần lâm triều cuối cùng hôm nay, cần phải viên mãn thuận lợi.

Phong độ thể diện hoàng gia, cũng không thể bởi vì chút chuyện này mà tiêu thất.

38. Chương 36

Đám cung nữ thái giám mới truyền đến làm việc chưa quen tay, hắn vẫn ung dung đứng trước gương đồng, bình tĩnh kiên nhẫn hết như từ trước đến nay. Sở Liệt sóng vai bên cạnh hắn, ánh mắt sáng quắc hiện lên trong gương.

Mặc quần áo cũng là một chuyện cần tinh tế tỉ mỉ. Nếu như là những lão cung nữ trước kia, hắn đứng cùng có thể thuận tiện gạt gù bù giắc một chút, nhưng những khuôn mặt mới này lại bất đồng, rất thiếu kiên nhẫn. Dưới ảnh hưởng của bầu không khí quỷ dị giữa hai phụ tử, hắn để ý thấy tay của tiểu cung nữ đã bắt đầu run lên, kết trên ngọc bội suốt một lúc lâu cũng chưa buộc ổn.

“Ta đến.” Thanh niên đưa tay muốn tiếp nhận đai lưng thái giám đang cầm.

“Không cần.” Ngừ khí tuy rằng không tính là cách xa ngàn dặm, thần sắc thanh niên vẫn có chút tổn thương, ân một tiếng, tay khựng lại giữa không trung trong một thoáng chớp mắt, không tiếp tục kiên trì muốn làm gì nữa.

Sở Liệt so với hắn cao hơn rất nhiều, một người khí vũ hiên ngang như vậy đứng bên cạnh, nói không có áp lực thì đó là gạt người. Sở Liệt có loại quyết đoán hơn người, vô luận tâm cơ hay năng lực đều phi thường làm cho kẻ thân là trưởng bối như hắn thập phần bội phục. Mặc dù có khi cũng có chút tùy hứng nho nhỏ nhưng loại khí chất đế vương trời sinh này cũng sẽ không bởi vì chút tùy hứng ấy mà thất sắc.

Hắn nâng cao cằm, hai tay mở ra, cung nữ quỳ xuống sửa sang lại vạt đế bào, người trong gương đồng khoác trọng bào diện mục mơ hồ, vẫn duy trì được phong độ tôn nghiêm cần có.

Hắn thẳng lưng, âm thầm hít sâu một hơi, làm cho mình thoát nhìn có tinh thần hơn một chút.

Tuy rằng kết quả vẫn giống nhau, nhưng quá trình trung gian so với những gì hân hy vọng đã một trời một vực. vẫn như bình thường rửa mặt thay y phục xong, hân trực tiếp xem thái tử như bình hoa ở góc tường tầm cung, trực tiếp bỏ qua, coi như một bài trí có cũng được không có cũng chẳng sao.

Hân kéo trọng bào một sắc đen tuyền, hôm nay mặc ở trên người so với ngày xưa dễ phải nặng hơn gấp trăm lần, quả thực đã nặng đến nông nổi mỗi bước gian nan. Cũng không phải không buông được, hân sớm đã có chuẩn bị tâm lý, chính là hiện tại đã đến giờ lại bắt đầu lo sợ bất an, hân không biết sau khi mình cởi để bào rồi có thể còn lại cái gì.

Có lẽ ngay cả ôn nhu của hài tử duy nhất cũng đã biến mất hầu như không còn nữa.

Thanh niên vẫn đi theo bước chân chậm rãi của hân, vài lần muốn vươn tay dịu dàng bị ánh mắt lạnh lùng của hân đuổi đi. Sở Liệt đi theo bên cạnh hơi chếch về phía sau hân, bởi vì rất gần, hân thậm chí có thể ngửi được huyết khí nhàn nhạt trên người thanh niên, cho dù là mùi máu tươi, lại vẫn cảm thấy được loại mùi này trên người thanh niên làm cho hân có chút tâm tủy thần mê.

Sở Tang cảm thấy mình như vậy thập phần đáng xấu hổ, mất hết thể diện còn chưa tính, lại cứ nhớ kỹ chút ngọt ngào, thật quá dọa người.

Tia nắng ban mai hơi lộ ra nơi chân trời, trong bầu không khí mới mẻ ngoài điện không tránh khỏi còn lưu lại mùi máu tươi mấy canh giờ trước. Thị vệ cũng đã toàn bộ thay thành những khuôn mặt mới, thêm ngọc đã được rửa thực sạch sẽ, nhìn không ra một chút dấu vết rối loạn nào.

Ai, nguyệt hắc phong cao, giết người không lưu vết a.

Hân đón gió lạnh nhẹ nhàng khoan khoái, thập phần thổn thức cảm thán một câu, sau đó ồng tay áo khẽ động, dưới ánh hừng đông in nhuộm, chống lại gian nan, vững vàng nhắc chân.

Có những người, vừa muốn làm hoàng đế, lại không muốn lưng đeo thiên cổ ác danh bức vua thoái vị, biện pháp tốt nhất chính là tôn kính hoàng phụ là thái thượng hoàng, vừa có thể bảo toàn thể diện của hoàng phụ, về phương diện khác lại có thể ngăn chặn miệng lưỡi rảnh rỗi trong triều, thập phần nhanh tiện hữu hiệu.

Thái thượng hoàng, tuy rằng tên là dễ nghe, nhưng chua xót khổ sở trong đó cũng chỉ có đương sự mới hiểu được.

Tiền triều cũng đã có vài vị thái thượng hoàng, có người chẳng khác kẻ tù tội, có người nhàn nhã có thể so với danh sĩ, nhưng nói tóm lại, phần lớn đều có thể bình an xuống mồ.

Công bằng mà nói, hiện tại ngày so với trước kia cũng không có gì biến hóa, ăn mặc chi phí thậm chí còn hơn lúc trước, lại không cần mỗi ngày canh năm rời giường, muốn lười đến lúc nào thì nằm đến lúc đó.

Cảnh sắc ở Cam Tuyền cung so với không khí trầm lặng của Trường Nhạc cung thật sự là tốt hơn nhiều lắm. Mưa phùn đầu xuân như khói sương bay múa khắp mặt hồ phi thường hợp mắt hẳn. Ngoài điện bốn phía phồn hoa quay xung quanh, ngoài cửa sổ gần giường nhất chính là một mảnh hải đường xuân sắc, mỗi lần mở mắt ra là có thể nhìn thấy yên chi điểm điểm nháo suốt xuân phong, tựa như ráng trời lúc bình minh.

Ngày qua thích ý như vậy, so với hy vọng của hắn trước kia còn hợp ý hơn, thậm chí làm cho hắn cả người đều thấy tươi mới hơn một chút.

Chính là khẩu khí kia như vẫn chướng ngay giữa ngực, vướng mắc nửa vời.

So với mình thanh nhàn thoải mái, hắn biết rõ Sở Liệt ngày cũng không tốt như vậy. trong một thời gian ngắn phải chinh đồn trên dưới triều đình, trấn an lòng người thiên hạ. Cho dù thanh niên năng lực xuất chúng, dưới lại có nhân tài đa mưu túc trí như mây, cũng là một chuyện thực cố sức.

Về phần lão tha du bình (kiểu như của nợ) này, cứ cố hảo hảo mà chăm đi.

‘Thượng hoàng bệ hạ...Thượng hoàng bệ hạ...’

Sở Tang lấy lại tinh thần giữa tiếng hô xa lạ, tiểu thái giám đang quỳ trước mặt thực non nớt, là mới phải đến chỗ này.

“Thượng hoàng bộ hạ, hoàng thượng đang hầu ngoài điện.” Tiểu thái giám dùng ánh mắt cầu khẩn: “Hoàng thượng đã chờ rất lâu rồi...”

Hắn rũ ánh mắt xuống, ân một tiếng, nói: “Truyền.”

Đầu loại khí này với Sở Liệt cũng không phải hành vi sáng suốt, dù sao thanh niên bây giờ vẫn cứng đường hẳn rất tốt, thậm chí ngay cả cổ ôn nhu săn sóc kia cũng không chút thay đổi, luôn dùng đôi mắt đen đen trầm trầm, mang chút ủy khuất mỗi một nhìn hắn.

Biết rõ hắn chịu không nổi nhất là loại ánh mắt đó, nhìn nhiều một chút thôi lòng đã mềm nhũn, ai, nghiệt tử a.

Sở Liệt vừa đến, một đám người hầu hạ xung quanh đều như được huấn luyện nghiêm chỉnh lui xuống.

“Gọi người về lại, quả nhân khát.” Hắn trừng mắt nhìn thanh niên một cái rồi lập tức thu hồi tầm mắt, miễn cho lại khó giữ được trận địa.

Sở Liệt khẽ mỉm cười bưng trà tới: “Không phải đã có nhi thần ở đây rồi sao? Ân, trà này còn có chút nóng.”

Cổ khí không hiểu sao vẫn chặn ngang ngực hấn lại dâng lên, lạnh lùng một câu: “Không dám làm phiền.”

Thanh niên thân hình khựng lại một chút, trà nóng trong chén liền sánh ra, nóng rát trên mu bàn tay. Sở Liệt ngay cả hừ cũng không buồn buông một tiếng, nhưng hấn nhìn được lại hết hồn, thấy thanh niên trên mặt có chút mỗi một tiêu tụy, khẩu khí cũng không cứng rắn nổi, mềm giọng đi: “Lại đây cho quả nhân nhìn xem...Sao lại không cẩn thận một chút...”

Thanh niên đặt lại trà lên bàn, rút khăn lau sạch sẽ nước vương trên tay: “Không có việc gì, qua một hồi thì tốt rồi.”

Thanh niên thân hình cao lớn, bả vai thực rộng, để bào mặc trên người lại càng anh tuấn cao quý, đại khí mệnh mông, thập phần thích hợp, hấn nhin không được lại nhìn thêm vài lần.

Sở Liệt chọn một cái ghế ngồi xuống, khoảng cách cũng không xa không gần, trong ánh mắt ẩn ẩn lộ ra vài phần mất mát, giống như một con liệp khuyển (chó săn) đã bị chủ nhân đá quá nhiều, sợ mình lại gần chút nữa sẽ lại bị đá văng đi.

Dưới loại giằng co thế này, hấn cũng không có khả năng mở miệng gọi thanh niên ngồi gần lại, vì thế đành phải thu liễm mi mắt, đi quán sóng ngầm đã bắt đầu khởi động nơi đầu trái tim mình, ý vào da dày mặt lão, cường ngạnh nhét lời đã dâng đến cổ họng quay trở về.

Ngoài cửa sổ xuân phong dao động, hoa mai từng trận, trong điện một mảnh yên tĩnh.

Hồi lâu, thanh niên đứng dậy.

Lòng bàn tay hấn thoát nóng lên, tim đập như trống rung, mặt hơi co rút.

“Phụ hoàng, đừng giận đối nhi thần...” Sở Liệt dường như đã không thể nhẫn nại nữa, nhin xuống phiên toái quỳ gối bên cạnh ghế của hấn, nắm lấy tay hấn:

“Xem như nhi thần sai rồi, tha thứ một lần này, có được không?”

Sở Liệt hiện tại căn bản không cần hấn tha thứ, bình quyền giao xong, hồ phù đã cấp. trên người hấn cũng chỉ còn lại có một bộ xương cốt già nua. Hấn rút tay ra, đặt lên đầu gối mình, hơi thoáng trầm ngâm, nói: “Quả nhân đúng là giận người.”

Thanh niên sắc mặt kém đôi mạng, xanh mét đến lợi hại, tựa như muôn phát tiết siết chặt tay vịn ghế.

“Chờ đến lúc ngươi cũng có hài tử thì sẽ biết, phụ mẫu cũng không phải dễ làm như vậy.” Sở Tang có chút gian nan rũ mắt xuống: “Phí lực lại không lấy được lòng người, người nghĩ quả nhân khí lực có rất nhiều sao?”

Cho dù có tận tâm lo lắng cho hài tử thì kết quả đối phương vẫn không nhất định sẽ cảm kích. Tựa như Lạc Dương Vương vì Sở Kiều thao hết tâm tư, thế nhưng Sở Kiều cuối cùng còn không phải vì một tiểu quan liền dọn ra ngoài sao?

“Nếu như ta không phải cốt nhục của người, người còn có thể đối với ta như vậy hay không?”

Hắn dừng một chút, từ trong ngực nghẹn ra vài tiếng cười buồn, hỏi: “Người đây là đang nghi ngờ năng lực của quả nhân sao?”

Sở Liệt sững một chút, đưa nắm tay lên bên miệng, khụ một tiếng.

“Nếu quả nhân không thương người, sẽ đặt chiếu thư ở nơi đó sao?” Hắn nhắc đến việc này cũng có chút khí huyết không thuận, khẩu khí tự nhiên lại trở nên không tốt: “Hay là người nghĩ quả nhân thật sự đã già đến nông nổi ngay cả chuyện này cũng có thể quên?”

Thanh niên lãnh ngạnh nói: “Chính là phụ hoàng, ta không thể ký thác toàn bộ hy vọng ở người. Không có gì là tuyệt đối, ta không thể cho phép có một chút ngoài ý muốn...”

“...”

“Một chút ngoài ý muốn, cũng có thể phải rời khỏi người...” Thanh niên trên mặt hiện ra vẻ bất đắc dĩ nhàn nhạt: “Điểm này ta không mạo nổi.”

Đích xác ký thác hy vọng ở người khác là chuyện chỉ kẻ hèn yếu mới có thể làm, Sở Liệt tuyệt sẽ không để cho sự tình lệch khỏi quỹ đạo mà hắn nắm chắc. Tựa như đánh cờ, từng bước ổn tiến ổn ngừng, đại cục ngay trong lòng bàn tay.

“Phụ hoàng, người hiện tại cảm thấy mình đã nuôi một kẻ vô ơn sao?” Thanh niên kéo khóe miệng tự giễu, cười cười, cường thế đứng lên, hơi khom thắt lưng, hai tay đặt ở hai bên ghế tựa, tư thế vây hắn vào giữa, mày kiếm nhập tấn, mắt mang sắc bén: “Đáng tiếc, hiện tại hối hận cũng vô dụng.”

Hắn hừ một tiếng từ chối cho ý kiến, vùi mình thật sâu vào ghế, ánh sáng trên đầu bị thân thể của thanh niên che mất, nhìn không thấu biểu tình của đối phương.

Thanh niên cuối cùng tựa đầu lên đầu gối hắn, nhắm mắt lại: “Phụ hoàng, cho ta nghỉ ngơi một lát...”

“Muốn ngủ tự mình hồi cung đi.” Hắn trong lòng run lên, cứng rắn nói.

Sở Liệt thật sự là quá mệt mỏi, dựa đầu vào không qua một hồi đã ngủ, gương mặt anh tuấn đoan chính vẫn như trước đây, chính là hơi có chút mệt mỏi, dưới mắt có quầng thâm nhàn nhạt, xem bộ dáng là nhiều ngày chưa được nghỉ ngơi.

Hoa hải đường ngoài cửa sổ bị thổi vào, dừng ở trên vai thanh niên, đối lập với khuôn mặt luôn khí thế bức người của Sở Liệt, thập phần buồn cười. Cho dù khí chưa tiêu hết, trong lòng hắn vẫn thương Sở Liệt, chỉ là người đang nổi nóng luôn sẽ nói chút lời mà ngay cả bản thân cũng không khống chế được.

Chân có chút tê dại, nhưng cũng không thể động, cẩn thận phất đi mảnh hoa dừng ở đầu vai thanh niên, lại sờ sờ gương mặt ấy, xúc cảm trẻ trung làm cho hắn ấm rục lên. Phụ từ tử hiếu, không phải tốt lắm sao?

Ngay cả chuyện hoàng hậu cầu kết với người khác hắn cũng có thể thoải mái, vì sao đối với chuyện Sở Liệt lại tính toán chi li như vậy? Đây không giống tác phong của hắn, rõ ràng đều đã chừng này tuổi còn cùng người trẻ so đo, tự hạ thấp giá trị mình không nói, mấu chốt là không có ý nghĩa.

Huống chi kinh nghiệm trước kia nói cho hắn biết, phần lớn thời gian, khoan dung với người khác chính là ôn nhu đối với mình.

Nghĩ như vậy, hắn cũng chậm rãi bình thường trở lại, tay đặt trên đầu thanh niên, tựa mình vào lưng ghế thoải mái mềm mại. Hương hoa quyện trong gió xuân, cơn buồn ngủ dần dần bay lên, trước mắt bắt đầu u tối.

39. Chương 37

Trong bóng đêm, chỉ có một chút ánh trăng cực kỳ hà tiện lướt qua nơi đó.

“Đây, không phải nói đêm nay có sao sao? Người dám lừa ta?”

“Ai lừa người a...Người cho ta là lời thần điện mẫu cái gì cũng biết chắc?”

Hắn nhìn tầng mây rất nặng kia thập phần bất mãn oán giận: “Leo núi mệt chết đi được, người nói thì nhẹ nhàng lắm...Ta khó được đi ra ngoài một lần liền lãng phí như vậy...”

Thanh niên ngậm một cây cỏ cầu vĩ ba, nằm dài trong bụi, ghé mắt thoáng nhìn, chẳng hề để ý: “Mới một chút đường như vậy đã nói mệt, cẩn thận sớm già. Còn có...ai bảo người theo tới a? Ta cũng không bức người.”

“Người... người... người...” Biết rất rõ ràng đối phương miệng mồm không khóa, hắn vẫn nhịn không được mà phản bác: “Người cho là ta rất muốn đến sao? Là lần trước người nói nơi này rất đẹp ta mới thật vất vả tới được rồi...”

Thanh niên gồi đầu lên cánh tay mình, lười biếng ân một tiếng, nhìn bầu trời đêm không có dù chỉ nửa điểm tinh quang, nói: “Tiểu Sở a, làm người đừng nghiêm túc như vậy. Người xem lúc chúng ta leo lên không phải là rất vui vẻ một chút tỳ vết nhỏ nhoi này nào có là cái gì?”

Sở Tang rút một cọng cỏ dại ném lên mặt thanh niên: “Ta đi ra ngoài một lần rất khó.”

Hắn cùng Vĩnh Trữ cơ hội gặp mặt rất ít, đại khái một tháng chỉ có một lần. Mỗi lần bọn họ đều hẹn gặp mặt trong một trà quán hẻo lánh, thời gian quý giá, nhưng hai người vẫn luôn tiêu phí nó vào chuyện đánh đánh nháo nháo, ăn ăn uống uống, ầm ầm ỹ ỹ.

Bất quá giữa bằng hữu với nhau, đùa giỡn cũng là một loại lạc thú phi thường khó có được.

Vĩnh Trữ ai một tiếng, chậm rãi hát mảnh cỏ dại đi, phun cây cầu vỹ ba trong miệng ra, thở dài: “Đúng vậy, đại thiếu gia a đại thiếu gia, tiểu nhân ta chính là một hòn vọng phu, mỗi ngày rưng rưng ngóng quân trở về...ngóng quân về...” Cố ý hừ hừ vài câu ngân nga trong cổ họng, hát xong rồi còn thật sự làm bộ lau lau khóe mắt, ra vẻ đáng thương.

“Người...Người làm ta nổi hết da gà...” Hắn vĩnh viễn đều theo không kịp tiết tấu của đối phương, ngay cả phản bác cũng chỉ có thể đơn bạc vô lực như vậy.

Hắn đương nhiên không nói cho Vĩnh Trữ thân phận của mình, đối phương đại khái cũng chỉ nghĩ hắn là một thiếu gia nhà quan bình thường. Hai người quen biết một năm có hơn. Hắn cũng biết Vĩnh Trữ là kiểu người sẽ không dây dưa tư ẩn của người khác, loại ngay thẳng cùng tín nhiệm này làm cho người ta thập phần an lòng.

Hắn biết thanh niên là nhân sĩ kinh thành, về phần chuyện khác đều không quá rõ ràng, bất quá hắn luôn cảm thấy thanh niên rất giống nhân vật trong những cổ sử kỳ hiệp đương thời trên phố, tiêu sái không kiềm chế, vui cười giận mắng tùy tính mà làm, giữa lúc đàm tiếu thì phong lưu đại khí, trong bụng lại kỳ văn thú sự luôn luôn từng bỏ lại từng bỏ.

Hắn có chút hướng tới loại cuộc sống bữa bãi này, nói thí dụ như có thể bốc đồng đợi cho mây đen tán đi, tan vân ngắm nguyệt.

Sở Tang cũng học Vĩnh Trữ nằm dài trong bụi cỏ, lưng bị đâm vào có chút đau, kêu rên vài tiếng rồi cũng quen.

Cũng không biết có phải là quá nhàm chán hay không, thanh niên lấy khuỷu tay đung đung hắn, sau đó một cái xoay người nhích lại gần, cười nói: “Này...”

Hắn nhìn thẳng lên bầu trời đêm, ân một tiếng: “Chuyện gì?”

“Người nói...chúng ta có thể làm hảo huynh đệ cả đời sao?” Thanh niên cợt nhả, lãng phí một bộ da mặt tốt.

“Đương nhiên có thể a, vì sao lại không được?” Tuy rằng không thể thường xuyên ra cung, nhưng hắn cảm thấy tình cảm nếu là thật sự, tuyệt không cần phải sớm sớm chiều chiều.

Thanh niên cười đến càng thêm xấu xa, lấy một cây cỏ dại vuốt vuốt gương mặt hắn, vừa vuốt vừa cười: “Ta chính là sợ khi dễ người quá ngoan, người lại không để ý tới ta... Ai, ta sợ nhất là người sinh khí.”

Lướt đến mũi, ngứa ngứa làm hắn muốn đánh hắt xì.

“Tiểu Sở?” Vĩnh Trữ nhoài người trong bụi cỏ gọi hắn, thanh âm mềm như hư vô

“Không có việc gì, chính là muốn gọi người...” Thanh niên cười, tay chống đầu nhìn hắn: “Tiểu Sở a...”

“Người...sao bỗng nhiên lại đông dài như vậy?” Làm hắn thực không quen.

Thanh niên đỉnh đặc hỏi: “Nói thật đi, lúc ở với ta rất khoái hoạt, đúng không?”

Người ta một khi mặt đã dày đến một trình độ nhất định thì thật là cái gì cũng có thể nói, hắn mặt nóng bừng, vẫn ân một tiếng.

Tri âm tri kỷ như Bá Nha Tử Kỳ, tuyệt đối cũng không khoái hoạt vui vẻ bằng bọn họ, hắn nghĩ như vậy.

Thanh niên ý cười rất sâu, cũng thực thành tâm nói: “Ta cũng rất vui vẻ a, Tiểu Sở, thật sự, cảm ơn người.”

Hai người đối diện nhau dưới ánh trăng mờ nhạt. Hắn biết tính tình của Vĩnh Trữ. Người này nói chuyện lấu cá thường xuyên ăn nói lung tung, hiện tại bỗng nhiên đến một câu đứng đắn, lập tức khiến cho hắn tim đập nhanh hẳn lên, càng nhanh lại càng ầm ập.

Hắn từ trong nhãn đồng của thanh niên nhìn thấy chính mình, hình bóng nho nhỏ gợn sóng trong nhãn đồng như mực, vài phần mơ hồ vài phần quen thuộc sau đó hắn nhìn thấy cái mơ hồ kia cách mình càng ngày càng gần, chậm rãi mở rộng...cơ hồ gần trong gang tấc.

Lại sau đó, hắn bình phục hô hấp, nhận không được lấy tay chạm lên gương mặt mơ hồ của chính mình...

Đầu ngón tay lạnh lẽo, trong gương đồng là khuôn mặt thực đường hoàng quen thuộc. Kỳ thật mặt có tính xảo đến đâu, qua đi vài thập niên cũng không thể mong gì nhiều nữa, trừ bỏ có thể làm cho người sâu nào ra, không hề có tác dụng.

“Bệ hạ, đã chải tóc tốt lắm, người muốn hiện tại thay y phục sao?” Thái giám vừa rồi chải đầu cho hắn còn cầm lược ngọc, hơi bất an hỏi.

Làm thượng hoàng mấy tháng, Sở Liệt rốt cuộc cũng chịu thả hắn ra...Ân, không, là mời hắn đi tham gia bách hoa yến gặp mặt bá quan. Nếu không phải như thế, hắn mới không cần lưu ý bộ dạng trạng thái của mình đến như vậy.

Vô luận xốc lại tinh thần như thế nào cũng vẫn còn một ánh mắt nặng nề, tnước sau như một làm cho người ta nhụt chí cảm tức, da mặt có tốt cũng chỉ có thể dần đi về già lão.

Thu hồi bàn tay đặt trên mặt gương, hần nhìn thấy các cung nữ trên tay cầm hoa phục màu đen, Khánh quốc lấy sắc đen làm quý, mặc một thân này. thỏa đáng thì thỏa đáng, chính là càng làm người ta hiện về già nua.

Hần hôm nay khó được lại muốn có vẻ trẻ trung tinh thần một chút, thứ nhất thôi, miễn cho kẻ dưới nói tân hoàng đế không hiểu thuận, thứ hai, hần cũng không muốn trước mặt người ngoài mất mặt mũi.

“Đi đổi kiện nào tươi sáng một chút, quả nhân không thích nhìn màu sắc này.”

Các cung nữ lại vội vàng lần nữa đi lấy vài kiện áo choàng đến. Hần cố ý chọn một kiện đại bào ống tay rộng màu son khảm tơ vàng, thoát nhìn thập phần hơn hử, đáng tiếc vừa khoác lên người lại cảm thấy chẳng ra sao, rất giống như ép trang phục của tân lang lên người vừa mất thê tử.

Còn kiện màu trắng kia, rìa có hoa văn hoa rơi nước chảy quán quýt, tao nhã thì tao nhã, nhưng lại mất đại khí. Hần không đành lòng nhìn thêm, thấy thế nào cũng giống như một kẻ đáng thương thất thế hoặc là vội về chịu tang vậy.

“Thôi, vẫn là kiện vừa rồi kia là được.”

Tinh thần thật vất vả mới xốc lên cứ như vậy bị hủy hết cả rồi, đã đến tuổi này thì cũng đừng nghĩ muốn có thứ không thể có, lão khí thì đã sao, nào có ai dám nói cái gì.

Được rồi, xét đến cùng hần chỉ là không muốn ở trước mặt Sở Liệt có vẻ quá khốn quẫn, quá lão thái, rồi thì sẽ mất luôn chút tôn nghiêm còn dư không nhiều lắm của người làm phụ thân.

Tiệc rượu đã bắt đầu một lúc, ca múa chính hưng, đèn hoa rạng tiếng vui mừng, nhưng một cảnh ca múa thái bình đó lại bởi vì hần đến mà đột ngột im bật.

Hần tự khen mình đúng là lão ôn thần, da mặt dày quét mắt qua những kẻ đang vội vàng, dừng lại ở ngai chủ tịch thẳng ngay trước mắt, thanh niên buông chén rượu trong tay, tiểu nhan hơi lộ đi xuống, tự tay đỡ lấy hần.

“Phụ hoàng, nhi thần vẫn luôn chờ ngài.” Sở Liệt nương ống tay rộng rãi của đại bào che lấp, ngón tay gãi lên lòng bàn tay hần, mặt ngoài vẫn là một phái đứng đắn uy nghiêm. Hần không có cách nào ở trường hợp này rút tay về, cũng liền tùy thanh niên đùa giỡn một ít trò vui.

Thả tầm mắt qua một bên, trong số đủ loại quan lại dự yến có thêm rất nhiều luôn mặt mới, xem bộ dạng là lần đầu tiên tới trường hợp này, đương nhiên cũng là lần đầu tiên thấy vị thái thượng hoàng này. Cây non tinh tế thực nhiều, khiến cho hần có chút cảm khái.

“Sóng sau dề sóng trước, người mới thay người cũ, rất tốt a...” Hấn vừa cười vừa ngồi xuống, vị trí hiện tại của hắn là ở bên cạnh Sở Liệt, so với trước kia thật không có gì khác nhau, chính là...

Này....có thể dùng gãi gãi long trảo của hắn nữa có được không?

Da mặt dày không có nghĩa là lòng bàn tay cũng da dày thịt béo, hắn dùng hết khí lực nâng ỗn chén rượu, thẳng phóng mắt lạnh về Sở Liệt, bất đắc dĩ thanh niên trụ khí thập phần bình thản, nhìn không chớp mắt, một bộ tư thái thật sự thường thức ca múa.

Nghiệt tử, đừng tưởng rằng quả nhân nhìn không ra người đang cười trộm...Hắn nhin lão lệ xuống, bấm một bụng mặt vàng, mí mắt cứ nháy mãi. Lần yến hội này rất nhiều quan viên đều mang theo khuê nữ chưa xuất các cửa nhà mình đến, dịp này thanh niên tài tuấn thật nhiều, dụng tâm đào, cũng có thể đào được một người nữ nhi của mình thích.

Ai, đáng thương lòng phụ mẫu trong thiên hạ a. Trước kia hắn vì hôn sự của Sở Liệt mà thao hết tâm tư, hiện tại phải tay không dụng nữa. Việc này trăm triệu lần đừng quản, vạn nhất lại tìm được ruột mẫu lão hổ thì làm sao bây giờ?

Vừa nhớ đến tiên pháp oai vũ sinh uy của Ngọc phi, hắn cũng có chút rùng rợn lập cập.

Bị vây trong điện đã lâu, một lần vui vẻ liền khó tránh khỏi uống nhiều một chút, rượu ảm xuống bụng rồi tính tình lại phát lớn lên, lúc tửu ý chính thịnh liền trực tiếp hất bàn tay dây dưa của thanh niên ra, dùng ánh mắt đỏ bừng lăng trì đối phương.

Trên gương mặt đoan chính anh tuấn của thanh niên khắp nơi đều viết rõ ràng hai chữ vô tội, một bộ hiểu tử nói: “Phụ hoàng, nhi thần đã nói với người rồi, đừng uống quá nhiều rượu.”

“Quả nhân không cần người quản!” Thanh âm hơi cất cao, mây mấn dưới kia ti trúc loạn nhĩ, kẻ dưới không chú ý đến sóng ngầm mãnh liệt của hai bề trên.

Sở Liệt ân một tiếng, nói như trần thuật sự thật: “Vậy phụ hoàng muốn ai quản? Trừ bỏ nhi thần, ai còn có thể chiếu cố người? Cưng chiều người?”

Huyết khí dâng lên não, trong đầu hai quân giao chiến, hỏa hoa kịch liệt.

Thanh niên khước miệng hơi cong lên, nói: “Ân? Phụ hoàng nói không nên lời rồi.”

Chén đĩa bày trên mặt bàn rớt xuống đất, Sở Tang tay trái đỡ bàn, lắc lư bất ổn phát tay áo đứng lên, mặc kệ bách quan hoàn toàn yên tĩnh ghen hòng nhìn trần trối phía dưới, thần nhiên nói: “Quả nhân say, hồi cung trước.”

Hắn vẫn dùng tự xưng không còn hợp thời. Biết làm sao được, thói quen hơn ba mươi năm căn bản nhất thời không thể sửa kịp. Kỳ thật nói đến mới thấy châm chọc, bất quá mấy tháng, bên ngoài đã sớm phong vân biến đổi, cảnh còn người mất.

Ngư ngọc đứng tại chỗ không có cách nào thay đổi cũng chỉ có hắn mà thôi.

40. Chương 38

Hắn căn bản không cần đến Sở Liệt nhắc nhở người bên cạnh mình hiện tại có bao nhiêu ít ỏi, thẹn quá hóa giận liền một mình rời đi, cước bộ phù phiếm bước loạn đến cạnh hồ nhỏ cách đó không xa, cô độc bình tĩnh đón gió mát.

Trên mặt hồ gợn sóng sinh quang, hắn chậm rãi thở dài, đêm nay ánh trăng thậm mỹ, thập phần thanh minh.

“Bệ hạ...” Giọng nói lão thái rất quen thuộc, hắn nhìn lại, dưới bóng cây ***g lộng đi ra một người khoác quan bào nhất phẩm, lưng đã hơi cong, chính là Hữu thừa tướng Thái Hạ.

Người tuổi tác đã cao kia rầm một tiếng quỳ xuống đất, vài phần xấu hổ vài phần vương mặc: “Bệ hạ, cụt thân thực xin lỗi ngài...”

Rượu nhiều khó nghĩ chuyện, hắn suy nghĩ cả buổi mới nga một tiếng, tựa vào tảng đá lớn bên hồ: “Người đời này cũng không tính là làm thất vọng Khánh quốc, ân, cũng không tính là làm thất vọng quả nhân, cho nên đừng quỳ ở nơi này nữa, trở về đi.”

Dù sao, loại yến hội này người cũng đã tham gia không biết bao nhiêu lần, Sở Tang rất đại độ nghĩ.

Hắn nửa tháng nay bị nửa giam lỏng ở Cam Tuyên cung, cũng không phải đoán không được trong triều là ai trợ giúp Sở Liệt một tay, nếu không thanh niên sẽ không thuận lợi như vậy mà đăng cơ thượng vị.

Hữu tướng sớm đã đến tuổi thoái ẩn, chỉ là có vài người a, tuổi già chí chưa già, chí ở ngàn dặm, dám không chấp nhận già nua.

Hữu tướng quỳ rạp xuống đất. toàn thân không khống chế được hơi hơi phát run: “Tiên hoàng cùng Nhiếp chính vương phó thác bệ hạ cho lão thần, lão thần hiện giờ...”

Hắn phiền chán phát tay, đánh gãy lời Hữu tướng: “Đừng nhắc đến những chuyện vô nghĩa đó nữa, người nếu còn nhớ rõ lời bọn họ thì đã không giết dây Liệt nhi bức vua thoái vị. Quả nhân niệm tình người hai triều, nga, hiện đã là ba triều...Xem cái trí nhớ hồng бет của quả nhân này...”

Tự giễu xong xuôi, hần vẫn nhẹ giọng nói: “Tóm lại, Hồng Môn Yến hôm nay trong lòng người hiểu rõ, đừng tưởng rằng hiện tại người giúp ai, người đó sẽ vẫn nhớ rõ người. Người cũ luôn tranh không được với người mới, còn không bằng sớm về nhà đậu tôn dưỡng điều...ít nhất cũng còn một mạng.”

Lời tâm huyết này coi như là hần báo đáp Hữu tướng vì triều đình bán mạng mấy mươi năm.

“Thế nhưng lão thần không cam lòng a...” Hữu tướng vừa dập đầu vừa nói: ‘Lão thần không cam lòng cứ vậy mà đi.’

Hần hơi thấy buồn cười, ho khan vài tiếng: “Người có cái gì mà không cam lòng? Tiên hoàng năm đó một đường đề bạt người, Nhiếp chính vương nể trọng người, tay cầm quyền cao, môn hạ đệ tử cũng nhiều, được người tôn kính, người còn có điểm nào không như ý? Quả nhân nhớ rõ mấy nhi tử của người kia đều rất có tiền đồ, lại hiếu thảo, nhi tôn nhu thuận nghe lời. Lâm lão a...Làm người có thể vẹn toàn trước sau không phải là chuyện dễ dàng, quyền thế trong tay thật đúng là tốt, nhưng không có chúng người cũng không phải sống không nổi.”

“Nhượng hiền đi, thiên hạ chung quy là của người trẻ tuổi.”

Rõ ràng là đang khuyên người khác, chính mình lại trở nên thương cảm trước tiên.

Nâng chén tiêu sầu sâu sâu càng sâu, trở lại Cam Tuyền cung rồi hần liền lui về hậu điện, không buồn thay y phục nằm dài trên xích đu. Bên kia yến hội có lẽ đang lúc náo nhiệt, bất quá này cũng không liên quan gì đến hần.

Hần cũng không phải quá mức tức giận, chỉ là có chuyện đã nghĩ rõ có chuyện chưa xem tường mà thôi.

Giữa lúc buồn ngủ mông lung, cảm giác có người đến ôm hần. Hần muốn mở to mắt nhìn xem là ai, bất quá cố gắng thật nhiều lần đều thất bại, vì thế chỉ có thể ở trong ***g ngực kia chọn một tư thế xem chừng thoải mái nhất, nắm y phục đối phương, mơ hồ không rõ ân vài tiếng.

Nửa ngủ nửa tỉnh hần cảm giác được nhiệt độ của nụ hôn lưu luyến bên mặt, loại cảm giác này là hần yêu mến, vui thích không thể kháng cự làm cho người ta thân thể nóng lên, đầu óc mê muội, mềm thành một mảnh.

Vì thế hần nhận định mình đang ở trong một giấc mộng đầy tình sắc, tửu sắc vốn chính là hảo huynh đệ Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu.

Trong mộng tựa hồ có người đang cỡi y phục, đường cong rất đẹp, nhưng cử chi lại đầy lực áp bức như mãnh thú, khí lực xoa nắn bên hông hần cũng thực lớn.

Loại mộng làm người ta đỏ mặt này khiến hần trở nên thực ngưng ngưng, tâm hoan tác lạc ở chừng mực lớn như vậy hần chưa từng thử qua. Đường đi của đôi tay đa dạng không dứt, làm cho hần không có cách

nào không rên rỉ thành tiếng.

Bất quá, mộng này có điểm không đúng a...Rốt cuộc không đúng ở chỗ nào mà?

Hôn môi liên miên không dứt, thân thể tự nhiên cũng có phản ứng, xuân mộng dường như không có chừng mực. Đối phương hương rượu dày đặc, đầy miệng đều là vị rượu hoa quế trong cung nhường thành, mà hương rượu hoa quế tựa hồ thấm đậm khắp người, tê tê dại dại, ngọt ngào ngấy ngấy, cảm giác lúc khoái cảm thoắt quét lên vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, xa lạ đến nỗi làm cho hần cơ hồ muốn mở miệng hô dừng.

Nhưng nếu đã là trong mộng, vậy thì cũng cứ tùy vào tình triều dâng trào đi thôi.

Người đè trên thân tùy ý lật mình hần lại...Từ từ, hần không nhớ cánh tay của Ngọc phi lại hữu lực như vậy a!

Cảm giác tuy rằng không tệ, nhưng bởi vì cảnh trong mộng quá mức chân thực, loại chuyện bị đặt dưới thân người khác này làm cho hần rất cảm tức, nhưng vô luận ồn ào hay giãy giụa thế nào tựa hồ cũng không có bất cứ tác dụng gì, đối phương ngược lại càng thêm nặng nề ra sức.

Không được...Giữa cơn chìm chìm nổi nổi, Sở Tang dùng một tia lý trí còn sót lại nhắc nhở chính mình, có phải hay không nên kiêng rượu ăn chay hạ bớt hỏa khí.

Khi tỉnh lại, Sở Tang phải mất thật lâu mới cố định được tầm mắt. Đại khái là vì say rượu, đầu đau như muốn nứt ra, môi khô cạn, tay chân cũng gần như vô dụng, xích thân lửa thể được bọc chắn khó tránh khỏi sẽ có chút cảm giác ngứa ngáy. Cọ rồi lại cọ, chợt thấy không ổn, bên hông tựa hồ có cái gì đang đó đè nặng chính mình, hần cố gắng quay đầu sang, liền thấy bên cạnh còn nằm một người, tay chấn trên lưng hần, đầu tựa lên áo gối bằng gấm ngay sau gáy hần.

Gương mặt quá mức quen thuộc cùng thân thể không quá quen thuộc làm cho hần lại một lần nữa trở nên hồ đồ, Sở Tang sau khi xác định mình thật không già nua mờ mắt liền có một cổ cảm giác hoang đường phi thường kinh khủng theo đó dâng lên, chậm rãi bao phủ cả tâm hồn hần.

Chỗ hoang đường của giấc mộng này đương nhiên không chỉ như thế, cảm giác xỏ xuyên xa lạ nào đó làm cho hần thập phần mờ mịt luống cuống.

Thanh niên còn đang ngủ say chưa tỉnh giấc, giữa đêm chần còn giữ lại tàn hương rượu hoa quế, mùi hương gợi lên trong hần mộng cảnh hoang đường quỷ dị tối hôm qua, vì thế hần thử giật giật thân thể.

Đầu trướng xa lạ phần dưới thắt lưng lập tức làm cho hần đỏ mặt, hần cũng không phải hài tử chưa nhân sự, liền tưởng đến giấc mộng kia, hần tự nhiên hiểu được loại đau này là như thế nào mà có.

Nhưng hần không có cách nào tiêu hóa nỗi sự thực này.

Trước kia không phải chưa từng nghe qua có những công chúa hoàng tử mất nước sẽ bị tân hoàng đế thu vào trong cung tùy ý đùa giỡn làm như sủng vật quý giá, dù sao những người đó so với thành hoa cỏ bên ngoài cũng tốt hơn nhiều lắm, về thể diện cũng sáng rọi hơn. Nhưng việc đó hẳn cũng chỉ là nghe nói qua mà thôi, tuy rằng cảm thấy được những hoàng tử hoàng nữ cặp rủ ro đó đáng thương, nhưng hẳn chưa bao giờ nghĩ tới chính mình cũng sẽ rơi vào loại hoàn cảnh này.

Nhưng nếu là bị người xa lạ bắt nạt. còn có lý do mà oán hận báo thù.

Thanh niên nằm giữa đệm chăn hỗn độn, mơ mơ màng màng mở mắt ra, cơn buồn ngủ còn triền miên bên sườn mặt, mắt đen ướt át, vẻ mặt còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, biểu tình ngoài ý muốn có chút ôn nhu trĩ khí.

Thanh niên hơi phản ứng lại được, sau một lúc luống cuống tay chân ngẩn ngủ, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Phụ hoàng?”

Vết tích tình sắc kéo đến giờ chưa hề biến mất, hẳn không biết phải xử lý loại tình huống này như thế nào. Thế nhưng hẳn cả đời này căn bản không giống được loại trò xiếc như cái gì mà gào thét khàn giọng đến kiệt sức của bát phụ (người đàn bà chanh chua), ngay cả từ ngữ mắng người cũng chỉ dừng lại ở con số vài ba từ mà mười mấy năm trước hảo hữu đã dạy.

Cho dù hiện tại thật sự mũi xót mắt đau, Sở Tang vẫn ném không được phong từ khí độ liêm sỉ của hoàng gia trăm năm mà khóc rống lên được.

Hắn nhìn thanh niên trước mắt cho dù y phục không chỉnh đầu tóc hỗn độn nhưng vẫn anh tuấn như thường ngày, khóa chặt hàng mày, gần từng tiếng khản đặc từ trong cổ họng hỏi: “Người...xem quả nhân như nữ nhân mà hưởng dụng?”

41. Chương 39

Sở Liệt mặt trắng nhợt rồi lại đỏ bừng lên, lắc đầu: “Không phải, không phải như vậy.”

Hắn toàn thân đau đến cơ hồ tê dại, nằm thẳng đơ trên giường, hỏi: “Vậy thì cần phải làm nhục quả nhân đến mức độ này sao? Hoàng nhi, quả nhân tự hỏi mình không làm chuyện gì thực có lỗi với người.”

Hắn thương Sở Liệt như khối thịt trên đầu tim, che chở cưng chiều nhân nhượng, nhưng hiện tại xem ra tình phụ tử cũng vậy, cũng là hắn tự mình đa tình sửu nhân tác quái mà thôi.

Cho dù là uống rượu mất khống chế, tình triều khó nhịn, cũng không thể làm như vậy đối với phụ thân của mình.

“Nghiệt tử.” Hắn ngay cả trách cứ cũng miễn, nản lòng thoái chí bổ sung một chữ: “Súc sinh.”

Nghiệt tử đã tính là tốt lắm, làm chuyện này đại khái cũng chỉ có cảm thú mà thôi.

Sở Liệt lấy tay bấm huyết Thái Dương, trên trán gân xanh nổi lên, toàn thân trần như nhộng hiển hiện từng đường nét vân da rõ ràng, chỉ là mặt trên bị cào cấu vết máu loang lổ. Bình ổn hô hấp, thanh niên trầm giọng nói: “Tối hôm qua ta uống quá nhiều, không trưng cầu sự đồng ý của phụ hoàng, thực xin lỗi.”

“ ... ”

Thanh niên hạ tay mình xuống, lộ ra khuôn mặt nhất quán trầm ổn bá đạo, kiên nhẫn như thường: “Nhưng ta không hối hận.”

“Quả nhân cũng không biết nữ nhân trong cung đã khan hiếm đến trình độ này.” Hắn dùng biểu tình thần nhiên gần như tê liệt nói.

“Mặc kệ người khác.” Sở Liệt nhìn hắn, trong đôi mắt luôn luôn ám thâm khó phân biệt hiện lên nét thẳng thắn chân thành hiếm có, thanh niên nói: “Cho dù nữ nhân nhiều hơn đi nữa cũng không liên quan đến ta, phụ hoàng chỉ có một mà thôi.”

Hắn không thể động đây, nhưng không có nghĩa là đối phương không có cách nào dựa lại gần, xúc cảm da thịt thân cận làm cho hắn có loại xúc cảm run rẩy kỳ dị.

Hắn cảm thấy đó là một loại cảm giác thống khổ nhập không được hoàng lăng tiến không được từ đường.

Khuôn mặt sát lại gần của thanh niên cực nóng bỏng, *** bị áp chế hiện ra ngay giữa hơi thở, từng cỗ phả vào bên gáy: “Phụ hoàng, người đã nói sẽ đối tốt với ta.”

“Quả nhân cảm thấy ngươi nên đi lập hoàng hậu tuyển vài quý nhân phi tử, súc sinh đạo cũng không dễ đi như vậy đâu.”

Sở Liệt nếu là súc sinh, vậy mình chính là lão súc sinh, hắn hít hít mũi, thập phần bi thương cười cười.

Cho dù bị châm chọc như vậy, thanh niên vẫn cố chấp đến vô lý, bình thần như không nhìn nhân luân đạo đức, nói: “Nhi thần chỉ có một đôi tay, đương nhiên chỉ có thể ôm một người, muốn hơn cũng không có cách nào làm được.”

Trong ấn tượng của hắn đây là lần đầu tiên thanh niên đối với mình có đánh giá ‘không được, quá bận rộn’, mới mẻ lại buồn cười, phàm là nam nhân, có ai không hy vọng mỹ nhân trong ngực kiều hoa đoá đoá khai đâu?

Hắn muốn đi tắm, cũng kiên trì bảo Sở Liệt cứ đi, về phần người hầu hạ lại càng không cần. Hắn bộ dạng này, trên người xanh xanh tím tím hồng hồng trắng trắng, đừng tưởng rằng da mặt hắn đã dày đến nỗi bị người tham quan cũng thấy không sao.

Xuất ra nghị lực chịu đựng lớn nhất đời này, bò xuống giường, nghe lão xương cốt bắt đầu thả lỏng, luân phiên thả lỏng.

Nhớ lại sự tình hoang đường tối hôm qua, hơn nữa cái nơi bị tiến vào thật sự rất đau, so với ngàn châm đâm tay còn đau hơn gấp mấy lần.

Sở Tang biết Sở Liệt đang ở đằng sau nhìn hắn, càng thêm không muốn quay đầu, gian nan kéo bước chân đi về hướng hồ tắm.

Không được...Đi không được...Hóa ra bị nam nhân khi nhục là loại cảm thụ thống khổ này, khó trách năm đó...

Nguyên lai không phải không có báo ứng, chỉ là báo ứng đến muộn mà thôi.

Tiến cũng không được, lùi cũng không xong đứng ngay giữa đại điện, trước vực sâu sau là lang hổ, hắn càng cảm thấy đau đớn khó có thể chịu được, hốc mắt vẫn không nhìn được mà đỏ lên, hắn vừa hít sâu vừa dùng ống tay áo che mắt, thập phần tội nghiệp đáng thương.

Nghe thấy tiếng bước chân của thanh niên từ sau đi đến, Sở Liệt từ phía sau ôm lấy hắn, ***g ngực vẫn thực ấm áp.

“Là ta sai, là nhi thần sai, phụ hoàng người đừng như vậy...” Thanh âm của hanh niên cũng có chút luống cuống, như muốn dỗ dành, lại gần như khấp khểnh, ôm hắn nói: “Đến, hảo hảo hít thở, đừng ghen, có phải còn rất đau hay không? Đợi lát nữa tắm một hồi sẽ đỡ hơn một chút...”

Hắn cúi đầu không nói, mặt đỏ lên, tiếp tục dùng ống tay áo cuồn chà mắt, càng chà càng đỏ, càng chà càng bị ai.

Sở Liệt khom thắt lưng, ngữ khí càng lúc càng ôn hòa dung túng: “Có phải là rất đau hay không? Ta...Ta tối hôm qua là hơi quá đáng.”

Thật vất vả mới lau được nước đã rơi sát hốc mắt trở về, Sở Tang trắng nhợt mặt, hỏi: “Người làm cho quả nhân biết phải dùng mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông? Quả nhân...quả nhân lớn tuổi, không chịu nổi người đùa giỡn.”

Ngày đã không còn cách nào trôi qua, không còn cách nào an tâm nữa, hắn đời trước rốt cuộc là tạo nghiệt gì mới có thể gặp phải loại sự tình này.

Sở Liệt thả người vào hồ nước ấm, dính ẩm khăn, dùng một góc nhỏ lau mặt cho hần, hầu hạ còn cẩn thận hơn các lão cung nữ.

“Lão tổ tông? Gặp thì đã sao? Phụ hoàng người lại không biết bọn họ.” Thanh niên sẵn sốc gọi tóc cho hần, xoa bóp nhu nhu: “Người sống với người chết có cái gì để so sánh? Nhi thần ngay cả mấy bài vị đó cũng không bằng sao?”

Hơi nước mờ lung, độ ẩm vừa phải, làm cho đau đớn tan đi không ít.

Hần ngoan đẩy thanh niên: “Người cút xuống đi.”

Sở Liệt cười cười, lắc đầu, tiếp tục gọi đầu cho hần, chỉ theo ý bản thân nói: “Những bài vị đó sẽ không thích người, phụ hoàng.”

“Cút.” Thanh âm cũng đã hồi phục một chút, hần hiện tại nhìn đến thân hình mảnh mẽ căng chặt của thanh niên là bắt đầu sợ hãi phát run, vì thế cùng chỉ có thể phô trương thanh thế để Sở Liệt rời đi nhanh một chút.

Đáng tiếc không có nửa điềm tác dụng.

Sở Liệt gọi tóc cho hần xong rồi lại lấy khăn mới đến bọc hần lại, ôm trở về giường, đáng vẻ cẩn mẫn ngoan hiền so với bộ dáng thú hóa tối hôm qua hoàn toàn bất đồng.

Hần nhìn thanh niên nửa ngồi thập phần cẩn thận lau khô từng giọt nước trên chân cho mình, khí ngoan nẩy ra nâng bàn chân đã có chút khí lực lên, hướng về phía gương mặt anh tuấn đoan chính của thanh niên đập một cái.

Sở Liệt trở tay không kịp, kêu lên một tiếng đau đớn, đưa tay che mũi, sắc mặt hơi tái, ngẩng cao đầu lấy khăn tay đến ngừng máu mũi.

Lần phát tiết nhiều đó này của hần đối với Sở Liệt mà nói tựa hồ chỉ là giải ngứa mà thôi.

Thanh niên rửa sạch xong lại lần nữa ngồi trở về bên mép giường, lần này thanh âm lại hạ thấp thêm một chút: “Nguyên lai phụ hoàng khí lực còn rất nhiều...Vậy hiện tại thân thể đã tốt rồi sao?”

“...” Sở Tang toàn thân run run nấp ở trong chăn, lão kiểm bất động.

Sở Liệt cách chăn sờ sờ đầu hần, không quá thông thuận nói: “Phụ hoàng, liệt tổ liệt tông còn có những bài vị lễ pháp kia sẽ không giống như ta sùng người yêu người.”

Lời nói thẳng thường làm cho hấn tim đập như trống, như lao vào vực sâu.

“Ta chỉ có một mình người mà thôi, phụ hoàng.”

Thanh niên không nhìn đến nỗi tuyệt vọng sợ hãi của hấn, còn hôn lên đôi chân trần dính nước dưới chân, rồi liếm liếm khoe môi mình, dường như kìm nén điều gì ngắc đầu nhìn hấn, ánh mắt vừa đen vừa thâm sâu giống như lập cầu (chó săn) trong khu săn bắn luôn chờ thời mà động.

Chỉ tiếc hấn còn chưa tính đến chuyện biến thành một lão thỏ tự đâm đầu vào cọc gỗ.

42. Chương 40

Hấn suy nghĩ đến muộn đầu đầu vẫn nghĩ không ra cái loại tình cảm trái với lẽ thường kia của thanh niên là từ đâu mà mọc rễ nảy mầm rồi tiện đà càng dài càng lớn.

Bình tâm mà nói, bộ da mặt của hấn là rất không tồi, nhưng loại không tồi đó cùng vẻ ôn nhu nữ khí nửa điểm quan hệ cũng không có. Hơn nữa tuổi tác cũng không nhỏ, cả người chỉ là một đoàn bột không có sức sống tề không ra nước, chính là cái loại mặc người nhân nhu cũng chẳng ra sao.

Vậy thì loại nhiệt tình gần như yêu say đắm mà thanh niên dành cho hấn là từ đâu mà đến?

Nếu là ác ý đùa bỡn mà nói thì hoàn toàn không cần thiết, trong cung biện pháp tra tấn nham hiểm đã đủ nhiều, hơn nữa hấn cũng hiểu Sở Liệt còn chưa vận vẹo đến loại trình độ đó. Sở Liệt trừ bỏ tâm tư nặng một chút, thù đoạn âm ngoa một chút, thái độ làm người tùy hứng một chút thì cũng coi như là một thanh niên tốt.

Nhưng thanh niên tốt đó lại kéo lão phụ của mình lên giường.

Sở Tang chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn thấy dấu hôn còn đang mới tinh nóng rực trên cổ tay kiên trì chà vài cái, chà đến nỗi toàn bộ da xung quanh dấu hôn cũng đỏ theo.

Vừa nhìn thấy có cung nhân đến gần, hấn có tật giật mình lập tức buông ống tay áo, hai mắt phóng không, một bộ lão thái bình tĩnh.

“Thượng hoàng, thứ người muốn đã mang đến.”

“Đặt...đặt...đặt xuống đó.” Nơi bị chà đỏ nóng lên rùng rục, hại hấn nói chuyện cũng có chút không thông thuận.

Bì ảnh hí (kịch đèn chiếu) xem như là tiêu khiển duy nhất hiện tại của hắn, hắn bày biện bối cảnh, lấy ra công cụ, nhuận tốt yết hầu, chờ hết thấy sắp xếp xong bắt đầu chậm rãi xuống ‘Hứa Sĩ Lâm cứu mẫu ra khỏi tháp’

Người ta thì cứu mẫu thân ra khỏi cơn nước sôi lửa bỏng, nhi tử nhà mình lại lôi kéo lão phụ vào chảo dầu sôi. Đi súc sinh đạo, đúng là không thể so với a.

Đang xuống ngay khúc bi thương, xa xa liền nhìn thấy một thân ảnh huyền hắc giữa phồn hoa hướng nơi này đi đến. Gần đây chịu chấn kinh quá nhiều, một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể làm cho hắn vênh tai.

Thanh niên càng đi càng gần, tay hắn càng lúc càng run rẩy, cảnh giác lại choáng váng, gây điều khiển vốn nằm trong tay cũng rung lên rồi rớt xuống nằm trên mặt đất.

Sở Liệt cúi người nhặt bì ảnh kia lên, sau đó hệt như lấy lòng ngồi xuống bên cạnh hắn: “Phụ hoàng, cũng dạy nhi thần vui đùa một chút đi.”

Hắn nhìn xuống xúc động bản năng muốn tông cửa xông ra hoảng sợ chạy trốn, chỉ xê dịch sang nơi khác, không cho chút hoà nhã nào: “Đây không phải đùa, là cần luyện.”

Thanh niên bắt đầu càng thêm mặt dày, thuận thế cũng xê dịch theo, khí tràng cùng hương vị đầy mê hoặc liền đập thẳng vào mặt hắn mà đến.

Sở Liệt giống như thưởng thức bì ảnh nho nhỏ kia, gương mặt anh tuấn khắc sâu tràn đầy ý cười ôn hòa: “Như vậy a, vậy phụ hoàng luyện, nhi thần cùng người.”

Sở Tang như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, mông lại dịch dịch sang bên cạnh, bực mình nén trong bụng, đành phải cúi đầu nhìn bì ảnh nhân trong tay. Nửa thân bên trái đắm chìm trong ánh mắt rực rỡ ý cười của thanh niên, thiếu đến nỗi mặt hắn bốc lên khói nhẹ, hơn nữa tam vị chân hỏa đập không tắt này còn có xu thế tiếp tục lan tràn càng đốt càng mạnh mẽ.

Thanh niên không buồn để ý cũng dời thân sang, ý cười ngay bên khóe môi đuôi mày, bộ dạng mười phần vô tội: “Phụ hoàng, người đừng như thế, làm hại nhi thần cũng muốn khi dễ người.”

“...”

Thu liễm tâm thần, dùng cả tay chân thu phục thất thổ chỉnh đốn tâm tư, qua suốt một trận, sóng hồng trên mặt rút đi, hắn mới lãnh ngạnh nói: “Quả nhân cũng không biết ngươi lại thanh nhân như vậy, trong triều đã vô sự đến tình trạng này sao?”

“Ân, cùng phụ hoàng so ra vẫn quan trọng hơn, tấu chương muốn chút hăng phê, chuyện khác cũng đã xử lý xong.” Sở Liệt hướng về hắn lộ ra một nụ cười sau đó đẩy lòng hiếu kỳ nâng bì ảnh nhân trên tay lên.

“Phụ hoàng, thứ này làm sao mà động được?”

Thanh niên đùa nghịch vài cái, nhưng lại cứ mãi không bắt được trọng điểm, làm cho tiểu nhân kia rung lên cách cách, cơ hồ bộ khung tất cả đều tan.

Hắn rất đau lòng, ra vẻ đăm đăm liếc mắt qua một cái.

Soạt một tiếng, thanh niên dừng một chút, lộ ra nụ cười do dự xấu hổ, nói: “Phụ hoàng, thứ này có chút không chắc chắn, hỏng rồi...không đùa được nữa.”

Hắn trợn mắt mở lớn miệng nhìn tàn thể rơi rụng dưới đất, lại nhìn nhi tử cười vờ như vô tội của mình, cả giận: “Ai bắt ép ngươi đùa? Ngươi muốn đùa thì đi nơi khác, đừng lắc lư mãi trước mặt quả nhân!”

Hắn cũng như bị ảnh hưởng tan thành từng mảnh trên mặt đất kia, đều là lão xương cốt không chịu được đùa giỡn, bắt quả chỉ cầu an ổn qua ngày, có cái gì sai? Hắn chỉ có một nhi tử, vì thế chỉ cầu nhi tử hiếu thuận là tốt rồi, lại có cái gì sai?

Nhưng một chút tôn nghiêm của người làm phụ mà hắn còn lại cũng đã bị đập hư, thương tích đầy mình trong tràng tình sự hoang đường kia mất rồi.

Sở Liệt ngoan ngoãn nghe hắn mắng chửi, rũ tay xuống, chờ đến lúc hắn thở phì phò mới dùng một chút xú lực nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay áo hắn: “Chúng ta sẽ sửa nó lại tốt được mà.”

“Ai cần ngươi sửa...” cắn môi, hờn giận nói: “Tay với chẳng chân!”

Thanh niên giống như đại liệt khuyển bị mắng không dám động, không lên tiếng. Một người vốn luôn luôn uy nghiêm thận trọng bỗng nhiên bày ra bộ dạng như thế làm cho hắn yểu hèn lại, kế tiếp cũng không biết nên nói cái gì, đơn giản liền không nói một lời ngồi trở lại trên ghế.

“Ta sẽ sửa.” Sở Liệt thở dài, xoa xoa ngón tay, nhặt tàn thể dưới đất lên: “Chỉ cần phụ hoàng người nói, ta sẽ làm.”

Hoa ngôn xảo ngữ, đừng tưởng rằng lão nhân gia đều thích nghe lời nói ngọt, hắn sẽ không ngay cả điểm ý chí ấy cũng không có.

“Hôm nay lâm triều, Dung Dũ bắt đầu chấp chương tướng vị, phụ hoàng hắn là còn chưa biết đi.”

Đột nhiên, Sở Liệt lời nói vừa chuyển, khẩu khí từ ban đầu ôn nhu lập tức biến thành lãnh khốc trầm ổn, biến sắc mặt nhanh đến nỗi làm cho người ta phải vỗ tay khen hay.

Tuy rằng tinh thần mệt mỏi, nhưng câu này thành công làm cho đầu quả tim hắn run lên, mắt sáng rực từng sáng.

Phiếm u sâu thẳm khẽ chớp, Sở Liệt ý cười chưa về đáy mắt: “Quả nhiên, chỉ có nhắc đến người khác, phụ hoàng mới chịu liếc mắt nhìn ta một cái.”

43. Chương 41

Sở Liệt ý cười chưa về đáy mắt: “Quả nhiên, chỉ có nhắc đến người khác, phụ hoàng mới có thể liếc mắt nhìn ta một cái.”

“Thái tướng đã đi rồi?” Hắn hiện tại nửa điểm tiếng gió cũng không nghe được.

“Nên đi đều đi rồi.” Thanh niên nói đến chính sự luôn sắc bén như đao bình tĩnh lại cồ hống, nói: “Thái Hạ đã không còn tác dụng, lưu trữ cũng chường mắt.”

“...”

Không, đây không phải là điều hắn hiểu kỳ nhất, hắn hiểu kỳ chính là...Sở Liệt sao có thể để cho Dung Dũ gánh vác trọng trách lớn như vậy.

Khóe miệng hơi nhếch, Sở Liệt hỏi: “Phụ hoàng, người là kỳ quái ta vì sao lại để cho Dung Dũ làm?”

Dung Dũ dù sao cũng là hắn một tay nâng lên, hắn vẫn hy vọng hài tử này có thể trong quan trường một đường đi thuận lợi, nhưng nếu như Sở Liệt là đang thừa nước đục thả câu, hắn quyết sẽ không chịu thua.

Nhìn gương mặt nghiêm túc lãnh đạm của đối phương, Sở Liệt tự hiểu vô vị, sờ sờ mặt. lại cười nói: “Dung Dũ người kia, tuy rằng dùng còn khó một chút, nhưng lúc này hắn là thích hợp nhất. Huống hồ, hắn còn nợ ta, cũng nên tìm một cơ hội trả lại.”

“Chuyện lần đó ở khu săn bắn là ý tứ của quả nhân, Dung Dũ cũng chỉ nghe lệnh mà thôi.”

“Phụ hoàng vẫn thực thích Dung tướng, nơi chốn giữ gìn hắn, ta biết...” Sở Liệt chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt mang theo điểm điểm không cam lòng: “Ta chỉ là tò mò hắn có chỗ nào đáng giá phụ hoàng ưu ái như vậy...”

Thật sự là buồn cười, lương thần không nể trọng chẳng lẽ còn ném sang một bên không quan tâm hay sao? Sở Liệt chẳng biết tại sao lại ghen tuông làm cho hắn cảm thấy không thể hiểu nổi. Huống chi nói thích, nói giữ gìn, hắn đối với Sở Liệt còn chưa đủ yêu thương, còn chưa đủ nhường nhịn hay sao?

Luôn miệng nói thích, sau đó liền bắt đầu được một tắc lại muốn tiến một thước, hắn không biết nguyên lai ái mộ là sẽ làm như vậy.

“Dung Dũ năng lực mặc dù không bằng ngươi, hắn tốt xấu còn có lương tâm.” Cười nhạo một tiếng, cảm thấy càng buồn cười liền cười rộ lên: “Hắn ít nhất hiểu được tri ân báo đáp, còn ngươi nhìn chính mình xem có những thứ gì? Quả nhân là phụ thân ngươi, ngươi hắn chưa quên đi?”

“...” Thanh niên ân một tiếng, rũ mắt xuống.

“Phụ tử loạn luân, thiên hạ kỳ sỉ, ngươi đây là muốn quả nhân chết cũng không nhắm mắt sao?”

“Nói thích quả nhân, nói thương quả nhân...” Hắn không lưu tình chút nào nói: “Quả nhân sống đã nhiều năm, chưa từng thấy qua kiểu thương như thế này.”

Đối mặt với chế ngạo như vậy, Sở Liệt chỉ im lặng không nói, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt thâm trầm, chính là khớp xương ngón tay dần tái nhợt, cổ chấp nâng tầm mắt lên: “Đó là bởi vì phụ hoàng chưa thấy qua người nguyện ý đối tốt với người cả đời.”

“Chuyện quả nhân không đến phiên ngươi quản!” Sở Tang giận dữ đứng lên, đau đớn như bị đâm trúng, chụp lấy chén trà còn một nửa trên bàn hưng hăng ném sang Sở Liệt trước mặt mình, nước trà làm vật để bào đều dính ướt.

Hắn tức giận đến nổi hai gò má phồng hồng: “Ai nguyện ý đối tốt với quả nhân, quả nhân nguyện ý đối tốt với ai đều không liên quan đến ngươi. Quả nhân cũng lắm xem như không có nhi tử là ngươi, ngươi có nghe hay không? Quả nhân đời này chuyện hối hận nhất chính là nuôi ngươi đồ nghiệt tử!”

Hắn thích kiểu sẵn sốc ngọt ngào ôn nhu này, chậm rãi vun đắp quả thực làm cho không ai có thể kháng cự. Chính là, thứ tốt đẹp sang quý hiếm lạ đến nỗi làm cho hắn hết lần này đến lần khác chờ mong rồi lại không có nữa đó đều là một tay Sở Liệt ban cho.

“Quả nhân mới không cần đâu.” Thanh âm gần như nghẹn ngào.

Hắn cần, kỳ thực cần đến muốn chết, hắn đã rất nhiều năm không được ấm áp như vậy. Đứng ở vị trí này nhìn thấy nhiều nhất chính là vật còn người mất hoa nở hoa tàn, nhìn lâu mới biết được bên cạnh có thể có người theo cùng là chuyện mỹ diệu đến cỡ nào.

Thế nhưng nếu loại mỹ diệu đó là phải dùng tự tôn lương tâm của chính mình để đổi, hắn vẫn muốn không nổi nữa.

Ân, trên thế gian vẫn có thứ hắn không dám vươn tay đòi về.

Sở Liệt thừa dịp hấn thất thần, tay đặt lên hai bờ vai hấn, thanh niên thân cao, phải cúi nửa cái đầu mới có thể nhìn thẳng vào mắt hấn.

Sở Tang khổng chế bả vai run rẩy, lão kiểm buộc chặt, hung dữ nhìn lại.

“Thật sự không cần sao?”

Thanh âm thuần hậu lại mê hoặc, quả thực chính là ác mộng của hấn.

“Không cần.” Lực độ trên vai tựa như cách không cũng có thể truyền lại, nhanh chóng làm cho da đầu người ta run lên thân thể như nhũn ra.

Sở Liệt bàn tay vừa chuyển, một phen đã ôm được hấn vào trong ngực. Được rồi, hấn thật sự không nghĩ ra ôm một khối lão mộc đầu thì có gì thú vị, thuần túy chỉ là một khối gỗ cứng ngắc đốt cũng không cháy nữa mà thôi.

Hô hấp hơi có vẻ hỗn loạn của thanh niên lướt qua đỉnh đầu, hấn nghe thấy Sở Liệt thấp giọng nói: “Nếu không cần, vậy phụ hoàng sẽ không có vẻ mặt khổ sở như thế này, nhi thần nhìn thấy cũng khổ sở.”

Dùng sức đẩy, đẩy không ra, dùng sức đá, cũng đá không được, hấn sống an nhàn sung sướng nửa đời người, đối lấy kết cục chính là mặc người làm thịt.

“Vô liêm sỉ...buông quả nhân ra...” Bị vây trong ngực thanh niên, nói chuyện cũng bắt đầu hàm hồ: “Du củ...”

Thế nhưng thập phần bi ai mà nghĩ lại, bị mạo phạm một lần xem như du củ, vậy bị mạo phạm lần thứ hai, cứ thế vô số lần, lại tính là cái gì đây?

Sở Liệt tựa hồ đang tự thì thầm, quả nhiên không để lời du củ trong miệng hấn vào lòng: “Nếu thật sự không được, phụ hoàng cũng đừng xem ta như nhi tử của người là được rồi. Dù sao phụ hoàng lúc đó chẳng phải đã từng hoài nghi sao? Tiếp tục hoài nghi hình như cũng không phải chuyện xấu...”

“...”

“Chỉ cần cho ta một cơ hội là được rồi.” Sở Liệt như đang nói với chính mình tiếp tục nhẹ giọng: “Ta có đủ nhẫn nại để chờ.”

Hấn chưa từng hoài nghi Sở Liệt khuyết thiếu tính nhẫn nại.

Người thành đại nghiệp, từ trước đến nay là tranh suốt trăm năm, không tranh một tối. Có nghị lực cố

nhiên là tốt, nhưng nếu loại nghị lực ngoan cố đến vắn vẹo đó đều dốc hết ra dùng ở trên người hần, trừ bỏ làm cho người ta lão lệ tung hoành ra thực không làm hần ước mơ.

Thủ đoạn cầu yêu vụng về của thanh niên hoàn toàn là rập khuôn từ mớ tiểu thuyết chả ra gì trên phố, là thứ thủ đoạn cầu yêu ấu trĩ buồn cười của tú tài nghèo kiết hủ lậu cùng tiểu thư nhà quan, cố tình lại có người tin, hơn nữa mỗi bộ một chút không làm rập khuôn đi theo, xu thế càng ngày càng nghiêm trọng thật sự làm cho người ta phải hô to ăn không tiêu, rất ăn không tiêu.

Còn chưa đến canh năm hần đã bị một cỗ hương hoa nồng đậm đến không chịu được bên gối làm ngạt thở tỉnh giấc. Tập trung nhìn kỹ, là một bó tử hồng nguyệt quý thật lớn còn đầm sương mai, trên còn dắt theo một tờ giấy nhỏ rắc phấn vàng, nắm trong tay lạnh lẽo trơn mịn.

Hắt hơi một cái, hần gọi cung nữ, bình thần như không, hỏi: “Ai mang đến?”

Cung nữ thành thật trả lời: “Là canh bốn hoàng thượng tự mình đưa tới.”

“...”

Bĩu bĩu môi, cổ mà ân một tiếng: “Mau nhận lấy đi.”

Ánh sáng đã đủ, Sở Tang liền nheo mắt xem trên giấy kia viết cái gì.

Sở Liệt chữ cũng như người, lãnh ngạnh đoan chính, mỗi bút mỗi nét đều khí phách mười phần, nửa điểm phong lưu thoải mái cũng không có, chỉ thích hợp viết công văn phê tấu chương.

Sở Liệt trời sinh không phải là một tay viết thơ tình.

Nếu không phải xem đến nội dung, hần tuyệt đối sẽ nghĩ đây là một trương mật hàm trọng yếu, được hoàng đế tự mình đốc đao viết thành, chen chúc chặt chội trên một mảnh giấy viết thư nho nhỏ.

Hần đối với loại cầu yêu không có trình độ này của Sở Liệt đã trầm mặc cộng thêm nhẫn nại từ lâu rồi. Tuổi càng lớn, lực nhẫn nại cũng so với trước kia mạnh hơn một chút. Nếu như là lúc tuổi còn trẻ nhìn thấy loại thơ làm người ta ê ẩm này, nói không chừng sẽ cười đến rụng răng, hôm nay nhìn, cũng chỉ vỗ vỗ ngực, thuận thuận khí cho mình.

Xé ngay xé luôn, mắt không thấy tâm không phiền.

Thế nhưng mới chỉ xé ra một vết rách nhỏ liền xé không nổi nữa. Hần nhìn trương thơ tình làm người ta sợ hãi này, than trái thở phải xong, vẫn là nhứt chí thú ngoạn ý đó xuống dưới gối đầu.

Không lưu ý ít lâu, thì ra dưới gối đã tích nhiều như vậy. Sở Liệt viết mấy thứ kia, phản đề tình tể, dùng từ cũng không phải không tinh diệu, nhưng tổ hợp cùng một chỗ nhìn thế nào cũng cứ quái quái, làm cho người ta mao cốt từng nhiên, vừa thấy sinh kinh, nhìn lại sinh cụ.

Hắn nhớ ra rồi, bởi vì Sở Liệt từ nhỏ trí tuệ hơn người, hắn cũng liền bớt lo không quan tâm nhiều đến học nghiệp của hải tử. Chúng thái phó đều khen Sở Liệt không dứt miệng, tỳ vết nhỏ nhỏ duy nhất chính là thái tử không thích làm thơ, lý giải phong hoa tuyết nguyệt càng thêm cứng nhắc vô vị, hoàn toàn không giống lúc học tập đạo tung hoành, một điểm liền thông tiện đà suy một ra ba.

Hắn cũng không biết Sở Liệt là làm cách nào mà nhả mở thơ tình ê rằng muốn chết này ra được, nghĩ cũng không dám nghĩ, kiên định đến có thể làm đá nứt ra thơ, chỗ dựa đại khái chính là tính tình cố chấp không biết sợ kia đi.

Hắn gối một đồng toàn thơ, nằm trên giường thở ngắn than dài, trần trọc. Tim đập từng trận hữu lực giống như một chút không lưu thần nó sẽ nhảy ra ngoài, làm cho không ai có thể lần thứ hai đi vào giấc ngủ.

Chưa từng có người nào trực tiếp biểu thị tình yêu với hắn như vậy, trần trụi lớn mật đến nỗi làm cho người ta sợ hãi.

44. Chương 42

Nếu người dốc lòng với hắn không phải Sở Liệt mà là một người khác, hắn đại khái rất nhanh sẽ buông giáp đầu hàng. Kỳ thật trước kia cũng đã từng có người đối tốt với hắn, bất quá cái loại tốt này, chưa đến cuối cùng sẽ không biết được.

Thanh niên đủ loại lấy lòng không thấy có điểm dừng, ngược lại càng lúc càng đa dạng. Trừ bỏ mỗi sáng sớm trộm đến bên giường hắn, còn thường thường mang đến đến đây, lấy khí thể thiên quân vạn mã nhiều giấc ngủ trưa của hắn, làm cho người ta không được an bình.

Trong cung có đủ loại sư phụ, văn võ giai toàn, nhưng không có một sư phụ nào biết dạy cho Sở Liệt phải làm sao để lấy lòng có trình độ một chút.

Hoàng đế bình thường canh năm rời giường, Sở Tang cũng đã quen tự mình ginh giấc vào lúc đó. Nhưng cứ đến canh bốn là một trận tiếng bước chân rất nhỏ đã làm cho hắn bừng tỉnh, tay ở dưới chăn bắt giác run lên vài cái, mí mắt vẫn ngoan cố nhắm chặt.

Quả nhiên bước chân rất nhanh đã dừng lại ngay bên giường hắn, một cổ hương hoa tươi mát đến không chịu được xông vào mũi, đầu óc cũng bị hương hoa làm cho choáng váng, Sở Tang âm thầm kêu khổ.

Không có tiếng bước chân rời đi, nhưng thật ra nụ hôn thanh niên hạ xuống cách một đoá hoa làm cho hắn

thiếu chút nữa hét lên. Tuy rằng chuyện quá phận hơn cùng đã làm, nhưng loại hành vi vùng trộm này vẫn làm cho hắn thực thẹn thùng.

Cũng may thanh niên không ở lại bao lâu liền lui ra, nhưng có vẻ không giống muốn đi. Dè dặt không nổi sự tò mò, hắn hơi hơi nhấc lên mí mắt, chỉ thấy Sở Liệt ngồi xếp bằng đưa lưng về phía hắn, một thân triều phục tựa vào bên giường, bộ dạng rất mệt nhọc.

Bầu không khí đã lâu như vậy đều là gương cung bật kiếm, hiện tại khó được yên tĩnh một hồi cũng là dựa vào một tầng sa mỏng duy trì. Thanh niên tựa hồ chớp mắt, vùi đầu nơi cánh tay, hắn từ phía sau nhìn lại, thấy thế nào cũng thực làm cho người ta cảm thấy cô đơn không nơi nương tựa.

Sở Liệt không phải thần tiên, nhưng hắn lại bận rộn hơn thần tiên. Triều cục phải định, phiên quốc phải trấn, bây giờ còn phải theo đuổi cung phụng một lão già bướng bỉnh, không phải tự tìm tội cho mình sao?

Hắn thật không biết cái loại này chấp nhất này của Sở Liệt là từ đâu mà có. Đường tình có cố hết sức cùng không được gì như vậy, còn một bộ vui vẻ chịu đựng. Đương nhiên, hắn càng không nhìn ra chính là mình có cái gì đáng giá cho Sở Liệt vui vẻ chịu đựng.

Có lẽ chỉ là một loại tâm lý tìm kiếm cái lạ của người trẻ tuổi, Sở Liệt năm nay bất quá mới hai mươi, có loại tâm lý này cũng không kỳ quái.

Sở Liệt chớp mắt đại khái khoảng một chén trà nhỏ, sau đó lại nhẹ nhàng ly khi đi tựa hồ lại ở bên giường hắn đứng một hồi lâu. Dù cho nhắm chặt hai mắt hắn cũng cảm giác được tầm mắt nóng rực đóng lên người mình.

Hắn hơn nửa đời người đều đi trên hoạn lộ thênh thang, không rẽ qua đường vòng càng chưa từng xóc nảy, thế nhưng hiện tại hắn rốt cuộc đã biết đi vào ngõ cụt là cảm giác như thế nào.

Xích đu lấy tốc độ thực thông thả mà lắc lư.

Sở Liệt từ thang trước đã chuyển địa điểm phê duyệt tấu chương đến Cam Tuyền cung này. Không hợp lễ chế, nhưng không ai dám chê một câu, ngược lại còn nói tân hoàng hiếu tâm khả gia, làm chính sự cũng không quên hiếu kính lão phụ.

Hắn đối với loại vô mộng ngựa này chỉ cười nhạt, cũng như vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt trước thủ đoạn cầu yêu cố sức mà vô ích của thanh niên vậy.

Hết như xướng tuồng, cho dù không người cổ vũ hay không có màn lên đài nhảy múa hát ca.

Tình huống chính là như vậy, bất quá là một thái thượng hoàng mất quyền thế chỉ còn hư danh, cho nên đối mặt với trò đánh lén ngẫu nhiên của thanh niên, hắn cũng chỉ có thể siết nắm tay nhẩn nại. May mà thanh niên không lại uống rượu, trình độ đánh lén cũng chỉ không chế ở nông nổi kéo kéo tay, hôn hôn.

mặt, đều còn ở trong phạm vi hần dễ dàng tha thứ.

Cách bình phong, hần tùy xích đu mà hơi lắc lư theo, không có việc gì làm ngủ gà ngủ gật, bên kia bình phong là án đài Sở Liệt xử lý công sự, hơn nữa còn không hề tị hiềm tiếp kiến quan viên.

Bọn họ nói những thứ gì hần cũng không lưu tâm nghe, người đến thanh âm còn trẻ, chính giữa lời nói luôn mang theo một chút khúm núm che giấu không được.

Cũng phải, Sở Liệt ở trước mặt thần tử chưa bao giờ có cái gì gọi là cảm xúc phập phồng, luôn luôn lãnh túc uy nghiêm, làm cho người ta khó dò.

Cái người hình như là Binh bộ thị lang kia lui ra rồi, mơ hồ nghe thấy tiếng Sở Liệt khép lại thứ gì đó giống như bàn đồ, rồi mới từ bên kia bình phong đi sang.

Sở Tang lập tức phóng ồm hơi thở, lao tăng nhập định, tim đập thành thành.

“Phụ hoàng, hôm nay thời tiết rất tốt, chúng ta ra ngoài dạo một chút đi.”

Hần từ bên trái xoay sang bên phải, buồn bực không lên tiếng.

Phía bên kia trầm mặc một chút, sau đó hần nghe thấy thanh niên chậm rãi nói: “Hoạt động một chút cũng tốt, như vậy thân thể mới có tinh thần, ăn uống cũng sẽ nhiều, so với bỏ được hữu dụng hơn.”

Sở Tang ngáp một cái, sinh long hoạt hồ làm cái gì, dưỡng mậ cho người ta mổ thịt sao? Dám ăn thịt rồng, cũng không sợ bị sét đánh.

“Quả nhân không đi.” Trực tiếp cự tuyệt không chừa lối thoát.

Nhưng tính kiên nhẫn cả đời của thanh niên giống như đều tính toán tiêu phí ở nơi này: “Ngự y nói mấy ngày nay người đều ăn không ngon, uống được cũng không có tác dụng, trường kỳ như vậy sao được mà. Ra ngoài dạo một chút đi, phụ hoàng.”

“Vậy đưa Kiều nhi tiến cung cùng quả nhân.” Hần nghiêng đầu trở về, lạnh lùng nói: “Quả nhân buồn hoảng”

Từ lúc thoái vị đến nay, hần chưa từng thấy qua Kiều nhi. lâu như vậy cũng có chút tưởng niệm.

Sở Liệt trở nên tâm bình khí hòa, kéo ghế đến gần một chút, đối diện thẳng trước mặt hần cười cười: “Có nhi thần cùng phụ hoàng không đủ sao?”

Trước kia cùng là thư thái thích ý, nhưng hiện tại Sở Liệt cùng hắc bao lâu hắc có thể tâm loạn bấy lâu, quả thực đã đến mức hắc cũng muốn phi nhổ chính mình.

Dưới loại xấu hổ không thể công khai cho ai biết này, hắc chỉ có thể ra vẻ cứng cỏi nói với thanh niên: “Nhìn người đã cảm thấy phiền, muốn người cùng quả nhân là ngại mệnh quá dài!”

Sở Liệt lộ ra một chút thần sắc tổn thương, đoan chính ngồi trên ghế, như là đang cân nhắc.

Sở Kiều chỉ là một hài tử không có lực uy hiếp mà thôi, tuyên tiến cung có khó như vậy sao?

Sở Liệt không trả lời ngay, ý đồ dời đi đề tài: “Vậy hôm nay vẫn là nhi thần cùng phụ hoàng ra ngoài đi một chút đã, đây là chuyện nhất định phải làm.”

Sở Tang lập tức ngồi thẳng dậy trên xích đu, tỳ khí lớn đến lợi hại, ngón tay siết trên tay vịn, mặc kệ cân nhắc lạnh lùng nói: “Cái gì gọi là nhất định phải làm? Người dựa vào cái gì quản quả nhân? Quả nhân không cần người như vậy!”

Sở Liệt sắc mặt cùng xanh mét, tựa hồ toàn bộ nhẫn nại còn sót lại đều đã bị tiêu ma hết sạch, đồng tử chột co rút, gương mặt sát khí hơi lộ ra có vài phần thần thái trên triều đường, cũng mang theo vẻ tức giận khó nhịn, chữ chữ tàng binh: “Người nghĩ rằng ta muốn quản sao? Ai bảo người thân thể của chính mình cũng không biết yêu quý, mơ mơ màng màng, ta nếu không thích người ta mới lười quản!”

Phản. Đây là khẩu khí nói chuyện với trưởng bối sao?

Thế nhưng dưới khí thế làm cho người ta sợ hãi của thanh niên, lời Sở Tang nghẹn nơi cổ họng, không thốt ra được.

Sở Liệt có chút tức giận, nghiêng từng từ nói: “Ta muốn người thân thể tốt hơn một chút có cái gì sai? Người có biết sắc mặt mình có bao nhiêu kém cỏi hay không? Ta muốn người khỏe hơn một chút có sai sao? Người không muốn cùng ta, cũng được, ta tìm người khác đi cùng người, nhưng người tối thiểu cũng không thể làm thất vọng thân thể của chính mình đi?”

Dưới cơn chất vấn như mưa rền gió dữ của thanh niên, Sở Tang chậm rãi giật giật mặt. Nghĩ lại thì hình như không phải là do mình làm trưởng bối làm quá mất mặt, mà kỳ thật là...

Người là bị Tam Hoàng thúc chiếm thân đi?

Sở Tang nhéo vạt áo của mình yên lặng lăm bầm, bên ngoài có cái gì hay mà đi. Ở trong cung nghỉ ngơi không phải rất tốt sao.

Khổ sự năm đó bị Nhiếp chính vương áp bức bắt buộc rèn luyện lại bắt đầu khởi động nữa rồi, trước kia là

bị trường bối quản, bây giờ là bị hậu bối quản, rỗng vầy chỗ nước cạn, đại khái chính là ý tứ này.

“Quả nhân không thích đi.” Hấn nhỏ giọng nói, bộ dáng buồn bực không vui càng không có khí thế.

Cơn giận vừa rồi đã bị khí thế của Sở Liệt dọa không còn nữa.

“Ta...” Sở liệt mở miệng muốn giải thích, lại chần chờ, cuối cùng mang theo kiêu giọng mà tự hấn cùng chán ghét nói: “Ta không phải muốn bức gười...”

“Bức người...chính ta cũng khó chịu. Nhưng là phụ hoàng...người thân thể của chính mình cũng không quan tâm, vậy biết phải làm sao? Nghe lời ta, mỗi ngày đến hoa viên đi một chút, không riêng gì thân thể tốt hơn, khẩu vị cũng sẽ tốt hơn.”

“...”

“Chúng ta cùng nhau sống trường trường cửu cửu, không tốt sao?”

Thanh niên vì lời giận dữ của mình vừa rồi sấm hối mất một trận, tay chỉ nắm lấy tay áo hấn, còn thì không làm gì khác.

Hấn sắc mặt đại suy sụp, ngượng ngùng gục đầu xuống. Người đã bao nhiêu tuổi mà còn giống ngoan đồng khắc khẩu tranh cãi, không có ý nghĩa.

Ai bảo...ai bảo Sở Liệt ở trước mặt hấn tính tình tốt như vậy, mặc đánh mặc mắng mặc sử dụng. Hấn cũng đã ăn mệt thật lớn, bị gặm đến lão xương cốt cũng không còn, hiện tại tính tình lớn một chút đương nhiên là chính đáng đi?

“Vậy...vậy không thê đi lâu.” Tuy rằng vẫn còn ủy khuất, nhưng xét thấy đối phương đếm xuất phát là tốt, đành phải lui một bước nhỏ: “Đi lâu quá nhân mệt hoảng”

Thanh niên vội cười nói: “Ân, sẽ không quá mệt mỗi, chủ yếu là hoạt động một chút xương cốt khơi thông một chút khí huyết mà thôi.”

Hấn da mặt nóng lên, từ trong tay thanh niên rút tay mình ra, một lần nữa lùi về dưới ống tay rộng thùng thình.

Sở Liệt khụ một tiếng, mắt hơi khép lại, tựa hồ cũng có vài phần tình tự khó nói ra, mười phần ngây ngô: “Những thứ kia...Ân khụ Phụ hoàng có xem những thứ ta viết sao?”

Mỗi ngày đều nhét, hấn cũng không phải người mù, tự nhiên là có xem, một đồng thơ chưa lè, chưa đến

hắn nhai đậu hũ cũng phát mệt...

Chính là thanh niên lại tự cảm giác thấy rất không sai, hắc đồng hơi sáng lên tiếp tục hỏi: “Phụ hoàng thấy viết như thế nào?”

“Này...”

Này đương nhiên...đương nhiên là...vừa chua lại thối, trừ đó ra chẳng có cảm giác gì.

Sở Liệt lại xem hắn trầm mặc thành ngằm đồng ý, thập phần tự nhiên vươn đến hôn lên sườn mặt của hắn. Long duyên hương trên long bào tiến vào mũi, cơ hồ làm cho người ta lảo đảo không biết đang ở nơi nào, khẩn trương đến mức tim đập nhách làm cho hắn miệng khô lưỡi khô, ***g ngực bốc hỏa.

“Phụ hoàng thích không?” Sở Liệt lần này có định liệu trước, tự tin mười phần.

“Ngoạn ý đó ai viết?”

Sở Liệt vui cười trên bà vai hắn, nói: “Đương nhiên là nhi thần viết...”

“Rốt cuộc là ai viết?”

Thanh niên cọ cọ bà vai hắn ngẩng đầu, nhìn thế nào cũng thấy bộ dạng thực đáng thương ủy khuất, khóe miệng cũng khóe mắt nhất tề rũ xuống, gương mặt đoan chính anh tuấn phủ đầy bất đắc dĩ biệt khuất: “Liều học sĩ Hàn lâm viện...”

Hắn biết ngay mà! Vừa nhìn là đã thấy có dấu vết của cái tên Liều Phong quanh năm trà trộn chốn thanh lâu kia! Lại còn Hàn lâm viện, đồ hỗn trưởng không biết làm việc đảng hoàng!

Thanh niên dán trên người hắn nghĩ hắn sinh khí. hạ giọng khé nép giải thích: “Liều học sĩ chỉ giúp ta sửa lại vài từ...Hắn nói ta viết không đủ vị, người nhận sẽ không thích.”

Sở Tang càng khóc không ra nước mắt. Hài tử a, đối tượng mà lão già kia đưa thơ đưa từ đều là kỹ nữ vũ nữ ca phòng thanh lâu, hắn một lão nhân, thu loại ngoạn ý này không phải là châm chọc sao?

“Là không vui sao?” Sở Liệt tựa hồ nhụt chí, đầu lại cúi xuống, mày kiếm hơi rung mà đầy ý vị khiển trách chính mình: “Ta không biết nên viết như thế nào cho tốt. mới gọi Liều học sĩ đến hỗ trợ nhìn xem...”

Sở Tang tâm can rút một cái, cũng bất chấp phải giữ khoảng cách, túm cổ áo thanh niên, thất thanh hỏi: “Người...người để cho người khác nhìn?”

“Ồ...” Sở Liệt hai mắt sưng lại, hoàn hồn, nhìn đôi tay đang túm chặt mình.

“Người không biết xấu hổ quả nhân còn muốn thể diện...” Sở Tang mặt đỏ ửng đến không thể đỏ hơn, cùng không biết là bởi vì tức giận hay là ngượng khí lực cũng khó được mà lớn lên, kéo đến nỗi nơi giao lĩnh của đề bào thanh niên cũng xộc xệch: “Về sau không cho phép để cho người khác nhìn đến, tuyệt đối không được! Có biết hay không? Có hiểu hay không?”

Sở Liệt bị kéo đến ho khản vài tiếng, nghẹn hồi lâu, chờ đến lúc có thể nói chuyện thì cổ đã đỏ lên, ánh mắt đen tuyền sâu thẳm đầy tràn ý cười: “Àn, đã biết.”

45. Chương 43

Sau văn thiện, Sở Tang lười biếng trên ghế không muốn động, vốn nghĩ đêm nay nghiệt tử kia phải đi tiếp đãi vài tộc trưởng ngoại tộc, không thể phân thân không có cách nào đến đây, ai biết, người thì không đến, Sở Liệt lại cố ý liên tiếp phái vài người lại đây nhắc nhở.

“Thượng hoàng...người nên đi hoạt động hoạt động...”

Một người tản bộ là cô đơn, ngay cả người nói chuyện cùng không có, hắn cũng không trông cậy vào đám thị vệ cung nữ đầu gối kia có thể giúp hắn tiêu ma thời gian.

Nghiệt tử, dĩ hạ khi thượng thì cũng thôi đi, còn nói không giữ lời...

Đêm nay ánh trăng rõ ràng, hương thơm trôi dạt, thực giống như thật sự có thể nhìn thấy cây quế bị chặt trên mặt trăng. Trước kia, cũng chính là lúc hắn vẫn còn thanh nộn, lão cung nữ từng cùng hắn giảng qua, trên nguyệt cung có Thường Nga cùng Ngô Cương, một người đùa với thỏ, một người chặt cây.

Nguyệt cung lạnh như vậy, có trăng lệ lại như thế nào, một chút ý tứ cũng không có.

Hắn vẫn hoang mang, vì sao trên mặt trăng hai người kia lại ai làm việc nấy, cùng nhau sưởi ấm qua ngày không phải tốt lắm sao? Cũng không phải Ngưu Lang Chức Nữ, việc gì phải tự mình vẽ ra cho mình một dải Ngân hà.

Sở Tang ngửa đầu nhìn ánh trăng thật lâu, cau mày tự hỏi, thẳng đến cổ bắt đầu nhức mới từ bỏ.

Kỳ thật người ngoài trăng nhìn lên thấy đẹp thì như thế nào, cũng chỉ người trong trăng kia mới có thể ẩm lạnh tự biết.

Hắn chỉ có một người chí thân là Sở Liệt, mà Sở Liệt cung chi cớ một phụ thân là hắn mà thôi, mặc kệ

cái gì nghi ngờ huyết thống, đa phần duyên phận so với huyết thống còn quan trọng hơn nhiều. Cho dù là thân sinh cốt nhục, mấy mươi năm không gặp cũng sẽ giống như người xa lạ. Cái thứ như tình quá khó nắm, quá khó chia cắt, vừa nhiều trong lòng liền khiến cho người ta không bỏ xuống được.

Vậy hẳn cùng Sở Liệt, rốt cuộc còn phải quần quýt đến lúc nào đây?

Đang thẩn thức như vậy, xa xa chợt nghe thấy ngoài Cam Tuyền cung truyền đến một trận huyên náo, hẳn giương mắt nhìn lên, cũng không biết phát sinh chuyện gì, chỉ thấy ngoài điện rất nhiều bồi đạo thị vệ đều nhào về một hướng nào đó.

Mà thị vệ bên cạnh hẳn cũng vạy phần khân trương xông đến, rút kiếm chuân bị.

“Thượng hoàng, bên kia tựa hồ phát hiện thích khách.” Có người đến hội báo.

“Cái gì?” Ở trong vòng bảo hộ Sở Tang cảm thấy khó hiểu, vào lúc này, hẳn thật sự không thể tưởng được có ai lại làm loại chuyện ngu xuẩn như vậy.

Bên kia tựa hồ tình huống đã ổn định lại, xem ra đã bắt được thích khách, không bao lâu lại có người đến đây hội báo tình huống.

Thị vệ quỳ xuống đất khẩu khí khó xử bẩm báo: “Thượng hoàng...người vừa rải tư sấm bị Vương đại nhân tưởng...tưởng lầm thích khách..

Vương đại nhân trong miệng thị vệ là đội trưởng hộ vệ, thần tiên thủ nôi danh hoàng cung, được Sở Liệt cố ý phái đến trú tại Cam Tuyền cung bảo hộ nơi này chu toàn, có chút đại tài tiểu dụng. Bất quá đêm nay không phải có thích khách sao? Vừa hay có thể cho thần tiên thủ ngựa tay lâu ngày một cơ hội triển lãm a.

Chính là cái gì gọi là tưởng lầm thích khách?

Hồ nghi nhìn người đang quỳ, thị vệ trẻ tuổi kia bị nhìn chăm chú đến đầu cũng không dám nâng, chỉ lớn tiếng hơn nói: “Bình Tây Vương thế tử...vừa rồi trộm sấm Cam Tuyền cung...bị..

Sở Tang chỉ cảm thấy ngực nghẹn một cái, nhất thời một lời cũng không thốt lên được, sau một hồi ngần ngừ hoài nghi mình có phải nghe lầm hay không, hẳn thập phần lo lắng mở miệng: “Bình Tây Vương thế tử..

Thế gian không có Bình Tây Vương thế tử thứ hai, trừ bỏ Sở Kiêu cũng sẽ không ai ngốc đến độ một mình ban đêm xông vào Cam Tuyền cung, chuyện vớ vẩn kinh hãi như vậy, cố tình ngay giữa lúc không hề báo trước mà phát sinh.

Bị lầm thành thích khách, thị vệ Cam Tuyền cung đương nhiên sẽ không lưu tình, Sở Tang vừa đau vừa tức

chạy sang, tầng tầng thị vệ vừa tránh đường liền thấy thái y đã đến đang ngồi bên trong đó.

Trên mặt đất có người, thân ảnh đơn bạc không thể quen mắt hơn đang nằm giữa vũng máu, ánh trắng dừng ngay trên gương mặt tuần tú trắng bệch của thiếu niên, lộ ra cổ tử khí hư bạch nặng nề, làm cho hắn hoảng sợ kinh hãi, thất thanh chạy vội sang: “Kiều nhi!”

Thái y vội vàng ngăn trở hắn: “Bệ hạ, vi thần đang muốn giúp thế tử nhỏ tên, người trước đừng sang miễn cho bị máu tươi dính...”

“Hỗn trưởng!” Hắn một phen đẩy thái y chặn đường ra, bước trên mặt đất đầy máu tươi dính nhớt, ***g lộng bước đi, ngồi sụp xuống rơi mắt liền ướt át. Sở Kiều bị tên xuyên thấu ngực, tóc dài thật đen xổ ra tẩm vào trong máu, dính lại một chỗ, chói mắt kinh tâm làm cho yết hầu hắn co rút lại.

Bất chấp máu dính vào người, hắn khẽ run run ôm lấy thân hình đơn bạc đang dần lạnh lẽo trên mặt đất: “Kiều nhi? Kiều nhi? Nghe thấy quả nhân nói chuyện sao? Quả nhân ở nơi này, không sợ, không sợ...”

Sở Tang nén xuống kinh hãi vươn ngón tay thử dò hơi thở của Sở Kiều, trong lòng chợt lạnh, nói không nên lời.

“Là...tiểu biểu thúc sao?” Tiếng thì thầm khe khẽ xuyên qua hơi thở mong manh vang lên đầy cố sức, tựa hồ là một chút thanh tĩnh ngăn ngủ giữa cơn hôn mê, ngón tay giật giật, ánh mắt không có tiêu cự cũng không chớp động: “Tiểu biểu thúc sao?”

Hắn sớm đã nghẹn ngào không thể nói chuyện, chỉ ôm Sở Kiều, vén lên mái tóc bị dính bết trên mặt hài từ: “Phải, là Quả nhân, là quả nhân a.”

“Ta...ta nghe phụ vương nói hoàng thượng giam lỏng người...Ta nghe thật nhiều người đều nói như vậy...” Sở Kiều giống như con cá mắc cạn gian nan mở miệng: “Phụ vương không cho ta tiến cung...thăm người...ta lại lo lắng...”

Hắn run rẩy siết chặt thêm cánh tay, lại làm cho Sở Kiều đau đớn thê lương rên rỉ: “Tiểu biểu thúc, ta sao lại nhìn không được?”

“Đợi lát nữa...đợi lát nữa thái y thượng được cho người rồi liền nhìn được, ngoan, phải nghe lời, Quả nhân đã có khi nào lừa gạt người?”

Thái y bên cạnh đã sớm làm thủ thế hồi ý hắn, nếu nhỏ tên, tất sẽ mất máu quá nhiều, đi nhanh hơn.

“Ta cũng...nghĩ không ra biện pháp khác để vào...ta đốt nát...phụ vương vẫn nói ta đốt nát...Chỉ có tiểu biểu thúc không chê ta...thật tốt...hôm nay ta hình như lại phạm sai lầm rồi...”

Nghe thanh âm kia cũng đã sắp không còn nhân khí, Sở Tang đau lòng đến hồng mắt, sau kinh hoàng đã hiểu ra, những thế lực cũ trong triều vì lấy lòng tân hoàng nhất định phải cùng hắn phân rõ giới hạn.

Cho nên Sở Bình mới không cho Sở Kiều tiến cung, hắn sớm nên suy nghĩ cẩn thận.

“Hoàng thượng...đối với người tốt sao, tiểu biểu thúc?” Sở Kiều cố sức hỏi.

“Tốt...Liệt nhi đối với Quả nhân tốt lắm...phi thường tốt...Ngoài cung mọi người đều nói vậy...Kiều nhi đừng tin, tiểu biểu thúc hiện tại thân thể còn tốt hơn trước kia”

Thái y ở một bên tiếc nuối lắc đầu, ý là không thể cứu được.

“Vậy...vậy thật tốt...ta cũng hiểu được...thái tử ca ca sẽ đối tốt với người...tiểu biểu thúc...ta đau quá...đau quá a...” Sở Kiều muốn mở mắt lớn thêm một chút, nhưng vẫn chống đỡ không được, nước mắt liền rơi ra trộn lẫn vào máu trên mặt: “Ta có phải sắp chết rồi hay không? Tiểu biểu thúc?”

Sở Tang trong mắt tràn ngập trĩu mến đau lòng, an ủi: “Sẽ không, Quả nhân ở đây, ông trời cũng sẽ ban cho quả nhân vài phần thể diện, sẽ không mang người đi.”

Hài tử này, từ nhỏ đầu óc đã không đủ linh quang, là dốt nát...là ngốc...Ngốc đến tận xương cốt. ngốc đến hãn hiện tại lòng đau như nứt ra, lão lệ chảy tràn.

“Đau quá đau quá...Tiểu biểu thúc...ta đau quá a...Ta còn chưa muốn chết...Không muốn chết...”

Thanh âm từng tắc từng tắc thấp xuống, cuối cùng bị gió lạnh dưới ánh trăng thổi qua, tan biến thành hư không.

Sở Tang ngốc lăng ở chỗ cũ, dùng mười ngón tay nhiễm máu lau mặt mình, nhìn Sở Liệt vừa rời yến hội đến. Hắn cũng biết mình hiện tại bộ dạng có chút dọa người, toàn thân vết máu loang lổ, sắc mặt cũng kém đến lợi hại, lắc lắc lư lư đứng lên, rất giống người vừa chết đi sống lại.

Thanh niên lập tức bước đến ôm lấy hắn, thanh âm cực độ khàn khàn, ghé vào bên tai hắn nói: “Không có việc gì, không có việc gì, còn có nhi thần ở đây.”

Nhìn người quen thuộc chết đi trước mặt mình, loại cảm giác bất lực này, trải qua một lần là đủ rồi

46. Chương 44

Người được nâng đi rồi, trên mặt đất chỉ còn lại một bãi máu, không bao lâu sau cũng được rửa sạch sẽ.

Vết máu trên mặt đất lưu lại qua vài ngày cũng đã biến mất, nếu không phải tự mình trải qua, hẳn nhất định sẽ không nghĩ hậu bối mà mình yêu thương đã chết ở nơi này.

Han tình nguyện Sở Kiều hiểu được nhân tình ấm lạnh, hiểu được tị hiềm, hiểu được bo bo giữ mình, cũng đều tốt hơn hiện tại bị mất mạng.

Hắn hốt hoảng nhớ lại chuyện thật lâu trước đây, khi đó hắn cũng còn thực trẻ tuổi, so với Sở Kiều lớn hơn không được bao nhiêu. Hắn ở ngoài cung nhận thức Vĩnh Trữ, chỉ cảm thấy ngày qua vui vẻ thuận lợi đến không thể hơn nữa, hận không thể báo tin mình có chí hữu cho khắp cả thiên hạ.

Đương nhiên đây là chuyện không có khả năng, vì thế hắn chỉ tính giới thiệu Vĩnh Trữ cho Sở Bình nhận thức. Sở Bình cùng hắn lớn lên, tình như huynh đệ, bọn họ nếu quen biết tất cũng sẽ trở thành hảo hữu. Ôm loại tâm tình muốn cùng người chia sẻ này, hắn kéo Vĩnh Trữ đến một gian tửu lâu ngoài thành.

“Làm gì a, thần thần bí bí...” Thanh niên bị người dắt tay áo suốt một đường lộ ta bộ dáng thực không kiên nhẫn: “Tiểu Sở, ngươi muốn làm gì a?”

Lúc đã sắp đến tửu lâu, hắn mới cười đáp: “Ân, ta muốn mang ngươi đi gặp biểu ca ta, hắn cùng tuổi với ngươi.”

Vĩnh Trữ sửng sốt, hất mạnh tay của đối phương ra, thần sắc hơi gượng gạo: “Ngươi đi là được, ta sẽ không đi.”

“Ta đã hẹn người ta rồi, ngươi cũng không thể làm ta thất ước đi?” Hắn nhíu mày nhìn thanh niên.

Vĩnh Trữ ánh mắt dời đi, nói: “Ta không muốn gặp người ngoài.”

“Này, ngươi sao lại không tự nhiên như vậy? Biểu ca ta cũng không phải người ngoài, nhận thức một chút thì có làm sao?” uống hắn lòng tràn đầy vui mừng muốn giới thiệu đối phương như là bằng hữu trọng yếu nhất cho biểu huynh của mình như vậy, thanh niên lại một bộ tuyệt không cảm kích làm cho hắn thực căm tức.

“Biểu ca ta cũng đã đến rồi, ngươi muốn để ta thất tín với người ta?” Hắn tiến lên, lòng tràn đầy hờn giận nói.

“Tiểu Sở, ta không có ý gì, này...” Khuôn mặt luôn luôn phong lưu anh tuấn của Vĩnh Trữ tựa hồ có chút chưa xót, cuối cùng mím môi nói: “Ta đi là được, ngươi đừng nóng giận.”

Hắn hồ nghi nhìn kỹ.

Vĩnh Trữ hai tay nâng lên, nhận thua nói: “Được được, ta đi, khẳng định đi, nếu như không đi liền nguyên rửa ta chết không có chỗ chôn, được chưa?”

Gian tửu lâu ngoài thành này là sản nghiệp của Sở Bình, khung cảnh tú nhĩ, trang hoàng tinh diệu, xây trên mảnh đất ngay giữa thanh sơn tú thủy, thật sự là lựa chọn có một không hai cho việc phóng thân giao hữu.

Hắn cùng Vĩnh Trữ đi vào căn phòng phong cảnh tốt nhất trên lầu cao nhất tửu lâu, còn chưa bước vào đã ngửi thấy một cỗ hương trà bích loa xuân lượn lờ, đương nhiên còn có ánh kim quang lờ lờ không thể bỏ qua kia nữa.

“A, đến rồi? Nhanh ngồi đi...” Sở Bình nhiệt tình đứng lên, chính là lúc tầm mắt dừng ở trên người Vĩnh Trữ nhất thời tạm dừng một lát, rồi sau đó trông mắt lung lay vừa chuyển, hồi phục khí độ nói cười yển yển: “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Thanh niên một thân áo tím, phong lưu phóng khoáng đứng ở một bên, đáp lễ: “Gặp qua vị huynh đài này.”

Trong phòng cũng coi như là không khí thân thiện, Vĩnh Trữ vốn thiện đàm, Sở Bình cũng là kẻ khéo léo quanh năm miệng như bôi mỡ, muốn làm nóng không khí cũng không khó. Chính là, hắn sao cứ cảm thấy bộ dạng Sở Bình cười dài thập phần ám muội? Xem mắt kia chớp lờ lờ, nhìn mà trong lòng hắn cũng sợ hãi.

Giữa chừng Vĩnh Trữ đứng dậy ra ngoài đi rửa tay, Sở Bình lập tức đặt chén rượu xuống, đang nghĩ muốn nói gì lại bị Sở Tang cắt ngang, chính sắc cảnh cáo: “Đừng đánh chủ ý hắn, Vĩnh Trữ là hảo hữu của ta, hiểu không?”

Biểu ca này của hắn trời sinh chính là chay mặn không ky, thập phần không có tiết tháo, thấy mỹ sắc là tay ngứa tâm ngứa, nói không chừng Sở Bình lại khởi tà niệm gì với Vĩnh Trữ cũng nên.

Sở Bình ghen một chút, trừng lớn mắt, trong nét tươi cười thực có vài phần khôi hài người biết ta biết: “Không dám không dám, ta làm sao dám đụng hắn mà.”

Nếu không phải có tà niệm sao vừa rồi tầm mắt dừng ở trên người Vĩnh Trữ lại cổ quái như vậy? vẫn là câu nói kia, hắn đối với tiết tháo của Sở Bình thực không tin tưởng, vì thế rất không yên lòng: “Không dám là tốt rồi.”

Sở Bình cợt nhả vì hắn rót rượu, tự mình lại nhặt mấy củ lạc thả vào miệng, vừa nhai vừa cảm thán: “Ai, người này bộ dạng thật không sai, cũng khó trách bệ hạ để mất, ha ha.”

Mấy tiếng cười kia cổ quái đến lợi hại, hắc không khỏi nhú mày: “Cái gì gọi là để mắt? Lời này sao lại khó nghe như vậy. Sở Bình, quả nhân gọi người đến không phải để cho người gây sự.”

Sở Bình vội nói: “Rồi, rồi, ta hiểu được, bất quá ta chính là kỳ quái...” Hạ giọng, thần thần bí bí nói: “Bệ hạ...người đi nam quán lúc nào vậy a? Cũng không mang ta theo...”

Tay nâng chén rượu khựng lại, Sở Tang trừng đôi phương: “Cái gì nam quán?”

“Khụ, chính là tiểu quan quán a, người không phải đã nói không thích đi sao? Khẩu vị lập tức liền thay đổi thực làm ta cân nhắc không ra a...” Sở Bình sờ mặt mình cảm thán.

Sở Tang không hiểu sao tim nhảy dựng lên: “Người nói cái gì đó? Tiểu quan quán? Quả nhân đi cái nơi đó làm gì? Người cũng biết quả nhân không thích những nơi như vậy.”

Sở Bình vẫn cười, bất quá có chút miễn cưỡng: “Bệ hạ, người không đi tiểu quan quán, vậy như thế nào lại mang hồng bài của nơi đó đến đây?”

Nói xong liền chỉ chỉ phía cửa, ý bảo người vừa được nói đến chính là Vĩnh Trữ còn chưa quay về.

Sở Bình phát hiện người bên cạnh hoàn toàn không có phản ứng, chỉ ngồi sững sờ, sau đó thân mình đột nhiên chấn động, thanh âm cũng hơi hơi thay đổi: “Người nói cái gì?”

Sở Bình cũng không hiểu ra sao, thẳng thắn nói: “Chính là Vĩnh Trữ a, hắc không phải hồng bài của nam quán sao?”

Chén rượu rơi thẳng vào trong ngực, làm ướt áo bào, Sở Tang toàn thân run lên, tay đặt trên đầu gối siết thật chặt thành quyền: “Bậy bạ!”

“Không có nha? Ta ở nam quán gặp qua vài lần, bộ dạng của hắc rất tuấn rất dễ nhận thức.” Bất quá Sở Bình lại nói: “Nói không chừng người có tương tự... Vậy...hắc thật không phải là người mang đến từ nam quán nơi đó?”

Bậy bạ, cái chốn đó hắc trước nay không đi, nói Vĩnh Trữ là hồng bài ở cái loại nơi đó quả thực chính là ô nhiễm, Vĩnh Trữ một người sạch sẽ tiêu sái tùy hứng như vậy, làm sao có thể là người ở cái loại địa phương kia!

Nhưng Sở Bình xem bộ cũng không giống như đang nói giỡn, đúng, Sở Bình cũng không có lá gan giỡn loại vui đùa này. Tay hắc run rẩy đến lợi hại, thậm muốn lập tức chất vấn Vĩnh Trữ, giải thích việc này cho rõ ràng.

“Tiểu Sở?”

Thanh âm này làm cho hắn từ trong bức bối nôn nóng hoãn thần lại, hắn nhìn thanh niên từ ngoài cửa chậm rãi đến gần, đột ngột liền hỏi: “Vĩnh Trữ, hắn nói ngươi là từ nam quán ra, ngươi nói cho ta biết đây là có chuyện gì?”

Không có giận tím mặt như trong dự đoán, bị người ô miệt như vậy không ai có thể thờ ơ.

Sở Tang chỉ nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của thanh niên từng chút một trắng bệch xuống, huyết sắc mất hết, nhưng cũng không giải thích, chỉ đứng ở cửa nhà gian.

Sở Bình vừa thấy không khí khẩn trương, liền đành giảng hòa: “Này...này... ta có thể nhớ lầm, cái kia...”

“Ngươi câm miệng!” Sở Tang nín thở chờ, chờ hảo hữu cho hắn một lời giải thích, hắn lòng nóng như lửa đốt, vỗ án rung lên: “Vĩnh Trữ, ta đang nói chuyện với ngươi nha!”

Thanh niên luôn luôn cà lơ phất phơ không đứng đắn sau một hồi trầm mặc ngẩn ngui, lộ ra một nụ cười khổ đến không được, gật đầu nói: “Hắn nhớ không lầm, trí nhớ tốt lắm.”

“ ... ”

“Ta là ở nam quán, ta từ nhỏ đến lớn vẫn ở nơi đó.” Thanh niên tao nhã bức người hiện tại như có chút lạc phách, dù cho khẩu khí là chẳng hề để ý, nếu thật sự lắng nghe vẫn nhận ra bên trong có hổ thẹn cùng sợ hãi.

Nhưng lúc ấy hắn chỉ cảm thấy mình bị che mắt, bị lừa dối, như bị sấm sét bổ trúng đầu. Trừ bỏ đau ra không còn cảm giác gì khác. Hắn là vua của một nước, thiên hạ ai dám khinh hắn lừa hắn? Ai dám che mắt hoàng đế thành chẳng hay biết gì?

Tự tôn cao cao tại thượng của thiếu niên hoàn toàn không cho phép có loại sự tình này phát sinh, hắn tuyệt sẽ không thừa nhận hảo hữu của mình là nam quán sinh ra, hắn càng sẽ không thừa nhận mình rất cuộc cứ như một đồ ngu ngốc bị người lường gạt.

Người mất đi lý trí luôn sẽ làm ra chút chuyện mình cũng không thể khống chế được, Sở Tang thịnh nộ, ném toàn bộ bầu rượu trái cây trên bàn về phía thanh niên trước mặt. Thanh niên không né tránh, đứng thẳng tắp, chặt vật dùng tay áo lau nước bắn trên gương mặt, khổ sở đến cổ họng cũng khàn đi: “Tiểu Sở...”

“Quả nhân sau này không muốn gặp lại ngươi nữa!” Sở Tang hống hển rống lên, hai tay nhấc bầu rượu lớn ném thẳng xuống đất.

Thanh niên ngơ ngác đứng đó, nước bắn dính dính trượt xuống dọc theo chiếc cằm đường nét rõ ràng, đáng thương tuyệt vọng nói không nên lời, hoàn toàn không có phong độ tiêu sái lúc bình thường: “Đừng như vậy, Tiểu Sở, ta không có ác ý...”

Hắn trước kia từng tham mới mẽ đi qua tiểu quan quán một lần, nơi đó nam nhân nói chuyện nũng nịu yếu ớt, đi đường uốn éo, ánh mắt phong tao, nhìn đã làm người ghê tởm muốn phun. Hắn tuyệt đối sẽ không tin tưởng Vĩnh Trữ là cùng những kẻ đó lớn lên, hắn tuyệt đối không cho phép có loại sự tình này phát sinh!

Nguyên lai mỗi lần đi chơi Vĩnh Trữ đều chỉ dẫn hắn đến những nơi hẻo lánh vắng người, ít ra ngã tư phồn hoa đông đúc thì ra là vì thế. Hảo hữu trong lòng nên là tiêu sái tuyệt luân sạch sẽ, không nên đứng ở nơi yên hoa dơ bẩn.

Hắn căn bản không nghe Vĩnh Trữ giải thích, còn nói ra một ít lời rất khó nghe, sau khi vô thức thốt lên một tiếng cuối cùng không biết là hỗn đản hay là tiện nhân, không để ý đến gương mặt vằn vẹo thống khổ của thanh niên cùng với tiếng hô của Sở Bình, một mình phát tay áo rời đi, là chạy đi.

Nhưng hắn thẳng đến thật lâu sau đó mới nhớ lại mình rốt cuộc đã nói cái gì.

Lúc ấy hắn tự tôn rất cao, trong mắt không chấp nhận được một hạt cát một chút lừa gạt, hắn xấu hổ giận dữ vì thân phận thật của Vĩnh Trữ, vừa nghĩ đến Vĩnh Trữ phải hầu hạ dưới thân người khác, bản đứng thân thể, liền tức giận đến tay run khó ngừng.

Hắn xem Vĩnh Trữ như chí hữu tri kỷ, Vĩnh Trữ bị người vũ nhục, hắn cảm thấy như chính mình cũng bị khinh bỉ khi nhục. Đến tột cùng hắn cũng không biết mình là giận Vĩnh Trữ lừa hắn hay là vì cái gì khác. Hắn thậm chí không dám nghĩ sau này mình phải đối mặt với Vĩnh Trữ như thế nào.

Đã có loại quá khứ không chịu nổi này. bọn họ phải làm thế nào mới có thể trở lại quang cảnh vui cười đùa giỡn trước kia?

Hắn thống hận mình thiếu kiên nhẫn cùng nổi giận.

Sở Tang nằm trên long sàng, sát khí đột ngột dâng lên. Nếu như làm cho tất cả những kẻ biết việc này biến mất, thì Vĩnh Trữ có thể sạch sẽ mà sống. Hắn có thể cho Vĩnh Trữ thân phận cùng địa vị, để cho hắn làm một phong lưu danh sĩ chân chính, những chuyện không tốt trước kia, đều cho xuống địa ngục là được.

Chính là, hắn nên đối mặt với Vĩnh Trữ như thế nào, mở miệng như thế nào? Kỳ thật, nói Vĩnh Trữ lừa hắn, hắn không phải cũng không nói cho đối phương thân phận thật của mình sao? Nói lừa gạt, hắn không phải cũng có làm sao? Hắn dựa vào cái gì mà đúng lý hợp tình trách cứ Vĩnh Trữ?

Hắn chính là không có cách nào đối mặt với sự thực Vĩnh Trữ là hồng bài nam quán, không có cách nào tiếp thu. Hắn tự nhiên biết hồng bài ý vị như thế nào, phải tiếp khách, phải bồi cười, phải nhẫn nhục chịu đựng, phải nghĩ một đằng nói một nẻo...Chỉ mới tưởng tượng như vậy hắn đã có xúc động muốn giết người.

Vài ngày qua đi, hắn cứ miệt mài tự hỏi vấn đề này, phải xử lý như thế nào, giải thích như thế nào. Vĩnh Trữ vẫn luôn không giận hắn, thanh niên luôn luôn rất đại độ. luôn luôn thực nhân nhượng hắn...

Sau khi bãi triều hấn lưu lại Sở Bình, muốn tìm hấn cùng nhau chiêm chước một phen. Sở Bình nghe xong suy nghĩ của hấn, sắc mặt đột nhiên thay đổi, mồ hôi lạnh chảy xuống, nói đứt quãng, ngày hôm trước nghe được tin tức, nói là hồng bài nam quán bị cưỡng chế vào phủ Anh Quận Vương làm đường hội.

“Đó là cái gì?” Anh Quận Vương chỉ là một phế vật có chút quyền nhỏ, thường thường ham mê nữ sắc làm hỏng việc mà thôi, trong lòng hấn dâng lên dự cảm không tốt.

Sở Bình xấu hổ giải thích: “Đường hội, chính là...Khụ, chính là tụ tập một đám ăn chơi trác táng, người cũng biết những kẻ đó...thích chơi đùa...”

Hấn chậm rãi hiểu được ‘chơi đùa’ theo lời Sở Bình là khái niệm gì, đám ăn chơi trác táng của kinh thành chưa từng xem mạng của hạ nhân là mạng, thủ đoạn chơi đùa thiên kì bách quái, tuyệt không nương tay. Nghe nói, mỗi lần phủ An Quận Vương làm xong đường hội, buổi tối đều ném mấy thi thể ra ngoài.

Hấn giận tới mức mặt phát xanh, giận dữ hỏi Sở Bình nếu biết thì vì sao không ngăn cản.

“Vi thần vốn nghĩ...” Sở Bình cười khổ: “...mới tính toán thuận thời thuận thế cho hấn chịu chút giáo huấn.”

Trong xe ngựa lao cực nhanh trên đường, thám tử hồi báo phủ Anh Quận Vương không có người này, chắc là đã đưa trở về, vì thế lại đi vòng, hướng về nam quán chạy đến.

Một đường bất an không có cách nào nói chuyện, ngay cả lúc hoàng hậu khó sinh hấn cũng chưa từng lòng nóng như lửa đốt như vậy, chỉ sợ chậm trễ một khắc thôi cũng sẽ hận chết chính mình.

Trước cửa nam quán vây quanh rất nhiều người, bên trong ẩn ẩn truyền ra tiếng khóc.

Hấn như trống rỗng nghe một thư đồng thanh tú vừa gạt lệ vừa nói, công tử lúc được mang về thì đã đi rồi.

Chỉ dùng một mảnh chiếu rách cuộn lại đưa trở về nam quán, tuy rằng toàn thân đều bị hành hạ đến tàn rồi nát rồi, nhưng gương mặt anh tuấn phong lưu vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, vì thế đồng tử vừa ngồi khóc bên thi thể cuộn trong chiếu, vừa ngẩng đầu nhìn hấn, còn hỏi: “Vị công tử này, muốn nhìn mặt công tử nhà ta một lần cuối cùng sao?”

Tầm mắt hấn dừng trên mái tóc đen rối loạn lộ ra ngoài, có lẽ đã bị máu đen tẩm thật lâu. Hiện tại gió thổi cũng không động, tử khí trầm trầm đè nặng mảnh chiếu. Sở Tang nhìn không thấy khuôn mặt giấu ở bên dưới, hấn thậm chí không có khí lực nhấc ngón tay lên dù chỉ một chút, nói gì đến có dũng khí đi xốc mảnh chiếu kia ra.

Chân trần còn chưa được che lại, móng chân tựa hồ đã bị rút hết, máu chảy đầm đìa không thành hình. Trong đầu nhớ lại Sở Bình trước đó ở trên xe ngựa nói với hấn về thủ đoạn tàn nhẫn ở đường hội, nguyên lai mọi thứ đã thật sự, giống như vậy ứng lên người Vĩnh Trữ.

Thì ra càng là sự vật tốt đẹp, mọi người càng muốn chiếm làm của riêng sau đó phá đi. Hoa có tốt đẹp nguyên lai cũng chạy không thoát số mệnh bị người ngắt lấy rồi vứt bỏ.

Đồng tử còn ở một bên khóc lóc, ngen ngào: “Công tử năm trước đã sắp dành đủ tiền thiếu chút nữa là có thể chuộc thân cho mình, nhưng không hiểu phạm phải tà gì, năm nay cứ luôn muốn chạy ra ngoài. Mỗi lần ra đều phải thu xếp trên dưới, cho lão bản bạc, cho hạ nhân bạc, hần nào có nhiều bạc đến thế mà cho! Công tử vốn là người hiểu chuyện, sao lại phạm hồ đồ như vậy!”

Sở Tang linh hồn đã mất đi một nửa, chỉ nghe thấy miệng đồng tử kia hé ra hợp lại, mặt sau nói cái gì hoàn toàn không nhớ được.

Hắn trước kia cứ mãi ở trước mặt Vĩnh Trữ oán giận mình ra một lần có bao nhiêu khó khăn, có bao nhiêu vất vả, có bao nhiêu phiền toái, nhưng hắn không biết, chân chính liều mạng để ra được không phải mình a.

Mỗi một lần ra ngoài là giảm một cơ hội rời đi, cái kiểu tự mình vây chết chính mình này, chỉ ngẫm lại cũng làm cho người ta tuyệt vọng.

Hắn đứng yên trước mảnh chiếu thật lâu, biết rõ đối phương ngay ở phía dưới, nhưng một lần nhìn mặt cuối cùng hắn cũng không dám mở ra, không dám thật sự quá kém cỏi.

Hắn tình nguyện lần gặp cuối cùng là ở nhà gian tữu lâu, thanh niên không để toàn thân chật vật, nói ta chỉ là muốn theo cùng người lâu hơn một chút mà thôi...

Liền định ở nơi đó tốt lắm.

“Đốt.”

Đêm đó cả tòa lâu bị nhấn chìm trong lửa, lửa là tự tay hắn phóng, sẽ giết sạch những người đó. Chính là đã mất đi nghĩa là không tìm về được, có thống khổ hối hận như thế nào cũng không tìm về được.

Ngọn lửa đêm đó cũng đã thiêu rụi ký ức sung sướng nhất của hắn, lưu lại đầy đất tro tàn cũng ngập tràn đau khổ. Bụi bị gió thổi qua sẽ không còn, nhưng nghiệt chính mình tạo ra thì càng lúc lại càng thêm dễ thấy.

“Quả nhân quá kém cỏi, quá kém cỏi...” Hắn che mắt khóc ròng, cái gì mà cao cao tại thượng, cái gì mà cả đời bình thuận, để rồi cứ nghĩ tất cả chuyện tốt đều là đương nhiên được đến toàn bộ không mất công phu.

Người như hắn, phải chịu báo ứng, nhất định sẽ chịu báo ứng...

47. Chương 45

Theo ý bảo của hắn, tiêu chuẩn hạ táng Sở Kiều ẩn theo cấp bậc thân vương cử hành.

Sở Tang cử cử thâm cung luận bối phận địa vị đều không nên đi, vì thế liền ở trong cung chờ Sở Bình đến gặp.

Trước kia hắn luôn cảm thấy trên thân Sở Bình có một cỗ cảm giác rất tiên hoạt, cũng không biết là vì bảo dưỡng thật tốt, hay là trời sinh hiển tuổi trẻ, Sở Bình thoát nhìn so với lúc còn trẻ cũng không biến hóa nhiều lắm. Hiện giờ bất quá mới mấy tháng không gặp, hắn lại đã tìm được sợi bạc bên tóc mai của Sở Bình.

“Ngồi đi.” Hắn đặt chén trà xuống, để cung nữ thái giám đều lui.

Trong lương đình. Sở Bình thần tình chưa xót cười cười, cũng không quỳ xuống tạ ân, ngược lại giống như quay về trước kia lúc tất cả mọi người còn đang trẻ tuổi, xem quy củ như không, trực tiếp ngồi xuống.

Kỳ thật bọn họ đã qua tuổi có thể tùy hứng lâu rồi.

Bộ dạng tiêu tụy của Sở Bình làm cho hắn có vài phần chua xót, nhưng có lẽ hắn trong mắt Sở Bình tình trạng cũng không khá hơn chút nào.

Trong yên tĩnh hai người nhìn nhau không nói gì, sau một hồi, Sở Tang mới nói: “Hết thấy tiến hành thuận lợi đi”

“Nhờ phúc bệ hạ, hết thấy đều rất thuận lợi.” Gương mặt Sở Bình gầy đi làm cho xương gò má có vẻ rất sâu, nếp nhăn nơi khóe mắt dường như xuất hiện chỉ sau một tối, đã khắc sâu vào một bên.

“Vậy là tốt rồi... Vậy là tốt rồi.”

Hắn có thể tranh thủ cho Sở Kiều bắt quá chi là một tước vị tốt mà thôi.

“Bệ hạ.” Sở Bình đột ngột gọi hắn một tiếng, không đầu không đuôi nói: “Là ta thực có lỗi với người.”

II

Hắn hiện tại đã biết Sở Liệt vì sao cứ mãi không chịu tuyên Sở Kiều tiến cung theo cùng hắn, đó là vì lo lắng trong lời nói của Kiều nhi khẳng định sẽ tiết lộ phụ vương của mình nóng lòng phân rõ giới hạn với thái thượng hoàng.

Sở Bình khác với các vương gia khác, lúc hấn còn tại vị đối với một nhà Bình Tây Vương vẫn ân sủng có thêm, loại tình ý gần như huynh đệ đó sau khi hấn thoái vị tựa hồ cùng biến mất.

Sở Liệt sợ hấn sẽ thương tâm, cho nên đóng cửa không cho Sở Kiều tiến cung, kỳ thật cần gì chứ. hấn nếu đã không bởi vì Sở Liệt bức vua thoái vị mà buồn bực ghi hận, thì cung sẽ không vì Sở Bình bạc tình mà khổ sở quá lâu.

Trong triều đình vẫn luôn có nhiều lúc không như ý cùng thân bất do kỷ, thái độ của tân hoàng đối với hấn người ngoài xem ra lại ám muội không rõ như vậy, lấy theo tính cách của Sở Bình, bo bo giữ mình phân rõ giới hạn đã là trong dự kiến.

“Trước kia ta cứ ngại nhi tử này dốt nát, vô dụng...” Sở Bình bỗng nhiên mắt đỏ lên tay siết lại, khe rãnh giữa hai mi hấn lên thật sâu: “Nhưng hiện tại cái gì cũng đã mất...Ta...ta...”

Hấn nhìn Sở Bình vùi mặt giữa hai bàn tay không ngừng nghẹn ngào, trong ấn tượng đây là lần đầu tiên Sở Bình thất thổ ngay trước mặt hấn.

Cổ cảm giác bị thương tán không đi đó phiêu tán rồi lại họp tụ, nhường ở trong tim, liềm ở chân mày, cuối cùng nhẫn thành một tiếng thở dài: “Quả nhân biết, việc này không trách được ai, muốn trách, cũng chỉ có thể nói lão thiên thích trêu người đời.”

Sở Bình cảm xúc thực không ổn định, khóc khóc si ngốc thật lâu, hấn phỏng chừng là nghẹn hỏng. Người hoàng gia luôn phải giữ gìn thể diện, cho dù thân nhân đi rồi cũng phải giả làm phong khinh vân đạm, không thể để cho người khác nhìn ra một chút sơ hở.

Tuổi càng lớn, thoát nhìn cũng lại càng thêm không gì có thể bé gầy, Sở Bình như thế, hấn cũng như thế.

“Uyển Dung thân thể tốt hơn chưa?”

“Vẫn còn bệnh, thái y nói phải hảo hảo điều dưỡng, nhưng ta phỏng chừng có thể qua mùa đông này sẽ không sai rồi.”

Uyển Dung thân thể luôn luôn không tốt, lúc sinh Kiều nhi liền hạ xuống bệnh căn, triển miên giường bệnh, có khi giải thoát cũng chưa chắc đã không phải là chuyện tốt.

Không đúng, đây là lời vô dụng gì? Sở Tang thăm mắng mình một tiếng có thể sống chính là đại sự, chính là chuyện tốt! Trong thiên hạ nhiều người liều mạng muốn sống như vậy, hấn dựa vào cái gì mà bị thương xuân thu, xem nhẹ sinh tử?

“Hảo hảo tiếp tục cùng Uyển Dung đi, A Bình, quả nhân có thể thấy các người thành thân sinh tử, cùng muốn nhìn thấy các người bạch đầu giai lão...”

Đúng vậy, người cả đời này rốt cuộc cầu là cái gì? Âm lạnh chính là nhân tình, được mất chính là quyền thế, thịnh niên sẽ không trở lại, tuế nguyệt lại càng sẽ không đổi dời người, kết quả gì là chân chính thuộc về mình, lại sẽ có được cái gì đây?

Bất quá là giữ gìn lấy người trước mắt mà thôi.

Nói xong lời cuối cùng, Sở Tang chính mình cũng động dung không thể tiếp tục, một tay đặt lên cổ tay Sở Bình, run rẩy khó nén.

Sở Bình chậm rãi cầm lại tay hắn, ngón tay thực lạnh lẽo, lại như là huynh trưởng không hiểu sao làm cho lòng người an.

“Ta...thực xin lỗi người.” Sở Bình không dùng tôn xưng, sau khi né tránh đường nhìn khoe mắt hơi hơi rũ xuống thực hiện lão thái.

“Mười tám năm trước, tiểu quan kia...Đúng vậy, chính là Vĩnh Trữ kia, lúc hắn bị mang vào phủ Anh Quận Vương, ta vừa vặn cũng ở đó làm khách.” Sở Bình hít hít mũi, vạn phần khó khăn nói: “Ta lúc ấy không ngăn cản.”

“ ... ”

“Ta không thích người kia, ta không quen nhìn hắn cùng người xưng huynh gọi đệ...Ta...”

Sở Bình cắn răng một cái, cất cao giọng nói: “Ta nói với hắn, người là vua của một nước, là kim tôn hoàng đế, người cùng hắn khác nhau một trời một vực, ta bảo hắn chết tâm đi đừng mơ tưởng gì nữa. Ta nói với hắn, người thích sạch sẽ, xem không được nhất là những kẻ dơ bẩn như vậy...Ta muốn cho hắn một giáo huấn, ta không biết người sẽ khổ sở nhiều năm như vậy...”

“Vậy...người hiện tại nói ra, lại để làm cái gì?” Thính âm tĩnh táo dị thường, một tia dao động cùng không có.

Sở Bình xoay tay lau nước mắt trên mặt, cười khổ: “Tiểu quan kia vì ta mà chết, Kiều nhi vì người mà chết...Một báo trả một báo, thực huyền bí, quả xấu chính mình gieo xuống không trách được người khác. Chuyện này ta giấu đã nhiều năm, nói ra như vậy trong lòng cũng thư thái.”

“Thiên lý xoay vần, nguyên lai thực sự có định số, hiện tại ta tin.”

Sở Tang không tức giận, chi đột nhiên hỏi: “Tiểu quan ở quý phủ Kiều nhi kia, hiện tại thế nào?”

Sở Bình trầm mặc một hồi: “Ngày Kiều nhi đi, hắn cùng đi theo rồi.”

“Có thể tìm được người đối tốt với mình không phải chuyện dễ dàng, Kiều nhi...thật tình thật lý.” Sở Tang vô thần nằm thẳng trên ghế, nói: “Nói đến nhìn người, kỳ thật ta người đều không bằng Kiều nhi, chuyện chẳng phân tam ngũ cửu đẳng, có thể thực là tốt rồi. Lòng chúng ta đều rất tạp, rất tạp, cho nên dù có tìm được đúng, cũng lưu không được.”

Muốn nói chuyện tình cảm với người hoàng gia bọn họ, quả nhiên vẫn là hơi xa xỉ, hẳn sớm đã không cần.

48. Chương 46

Sở Tang động khung rồi trong tay, ngồi trên ghế nhỏ phía sau màn trắng, xướng khúc Chiêu Quân xuất tái.

Càng xướng ngực càng trống rỗng, loại tình tự thất lạc bi thương này trước kia quá mức hiếm thấy, thế cho nên hiện tại xướng một khúc muốn bi tình có bi tình, muốn chiều sâu có chiều sâu, cứ như sắp bị cát vàng nơi biên ải bao phủ. Nếu để cho lão bầu gánh lại đây nghe hẳn xướng khúc này, tuyệt đối sẽ không chê được điều gì nữa...

Tình không thực ý không sâu, chỉ có mặt ngoài.

Chiêu Quân là một mình xa xứ nơi cát vàng vô biên, hẳn bây giờ là...Mặc dù không thể nói là chúng bạn xa lánh, nhưng luận lẽ loi hui quanh thì cũng không sai. Duy nhất Sở Liệt còn ở bên cạnh thì lại là một con sói con ăn...ăn tươi nuốt sống người, làm cho hẳn khó có thể tự kiềm chế tim đập gia tốc, càng thêm cảm thấy tội lỗi.

Cam chịu ném bì ảnh luôn xem như trân bảo xuống đất, vùi đầu nơi tay cánh tay, hít sâu vài hơi xong trong mũi lại càng thêm đau nhức không chịu nổi. Hẳn muốn thanh tĩnh, sớm đã cho cung nữ thái giám lui ra ngoài điện, hiện giờ một mình đứng giữa cung điện trống trải, càng làm cho người ta cảm thấy... muốn ngủ gà ngủ gật.

Đã nhiều ngày vì cái chết của Sở Kiều mà lo lắng mệt mỏi, lại đã có vài đêm không thể ngủ yên, tinh thần hoảng hốt, gồi lên cánh tay của mình như vậy lại thật thần kỳ cổ vài phần cảm giác an toàn, chính là cái loại an toàn làm cho mí mắt người ta có thể yên tâm khép lại.

Tóc rối tung ở sau đầu, giữa cơn buồn ngủ nặng nề chợt thấy cổ tay một mảnh lạnh lẽo, lại không phải xúc cảm của tóc mình.

“Bệ hạ...là ta.”

Hẳn bị thanh âm lạnh lùng bỗng nhiên xuất hiện này làm tỉnh lại, sau khi xác định mình không mơ mắt, thất thần thẫn thờ thì một câu: “Dung...Dung Dũ, người đến nơi này làm cái gì?”

Thanh niên trước mắt mặc y phục thị vệ bình thường, dưới mũ giáp màu đen nặng nề lộ ra tuấn dung thon gầy lãnh diễm, màu da âm bạch như quanh năm không thấy ánh mặt trời, đúng là người gần đây vừa quang vinh thăng làm hữu tướng Dung Dũ.

“Vi thần đến đưa người đi, người cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi này, đúng không?” Dung Dũ chân mày mang theo nét vội vàng, tay dùng một chút lực muốn kéo người lên.

“Đau...” Hắc suy sụp mặt, hốc mắt hồng hồng: “Người...người kéo tóc quả nhân làm cái gì...”

Thanh niên theo bản năng xấu hổ thu tay về, nhưng lại giống như lập tức phản ứng lại được, một lần nữa bắt lấy cổ tay hắc: “Vi thần đã bố trí tốt lắm, bệ hạ, cùng vi thần đi thôi, người ở lại nơi này tự mình không thấy khó chịu sao?”

Sở Tang run rẩy một chút, khó chịu chứ, sao có thể không khó chịu? Hắc làm thái thượng hoàng, ngày so với trước kia càng khó qua, bị người vây nuôi, giống như con vẹt chỉ biết kêu vạn tuế cát tường kia của hắc vậy, dần dần mặc người đùa giỡn.

“Đi...đi nơi nào?” Hắc nắm lại tay Dung Dũ, trong mắt dần có nét hưng phấn: “Quả nhân có thể đi đâu?”

Thanh niên trong mắt không hề lẫn một tia tạp chất, đen thuần, hắc thậm chí có thể thấy rõ bộ dáng tóc tai rối loạn của mình.

“Trời đất bao la không phải đều là của người sao, người thích đi nơi nào cũng có thể a.” Gương mặt lãnh tước của Dung Dũ như có hơi mắt tự nhiên nói tiếp: “Vi thần sẽ đi cùng người.”

Cách một bức tường cao này, bên ngoài chính là giang sơn cẩm tú, hắc sống nửa đời người cũng chưa từng tự tại, giờ đây tùy hứng một hồi lại như thế nào? Dù sao hắc cũng đã là kẻ bại hoại nhập không được từ đường tiến không được hoàng lăng, bình đã vỡ thì sợ gì rơi nữa.

“Vậy người làm sao bây giờ? Người vừa mới...”

“Chuyện này vi thần về sau lại giải thích, trước thay y phục đã.”

Dung Dũ nhanh chóng lấy ra một bộ y phục thái giám cùng với bài tử xuất cung, miệng nói đợi lát nữa lúc kiểm tra đồ qua cửa cung thì nên ứng đối như thế nào.

Lời nói thao thao bất tuyệt bỗng nhiên dừng lại, thanh niên nhìn người vẫn tóc rối tán loạn trước mắt, khụ một tiếng, nói: “Bệ hạ, tóc người phải chải lại mới được.”

“Quả nhân không biết chải.” Sở Tang nhìn cái lược thanh niên vừa nhét vào tay mình, có chút ủy khuất: “Dài như vậy, quả nhân sao có thể làm được.”

Gương mặt hơi trắng quá mức của Dung Dũ tựa hồ có nhiệt khí bay lên, từ trong tay Sở Tang nhận lại lược: “Vây...vi thần đến làm đi.”

Hắn vội gật đầu không ngừng.

Kiểm chế trái tim đang kịch liệt nhảy lên, hắn xen lẫn trong đội ngũ thái giám Dung Dũ đã an bài tốt, thoáng cúi đầu, một đường thuận lợi đến nơi kiểm tra để được thông hành ra ngoài Khánh cung.

Thanh niên đứng đằng trước bình tĩnh giao bài tử xuất cung cho thái giám phụ trách kiểm tra, đồng thời dùng cằm chỉ về đám tiểu thái giám theo sau: “Đây đều là xuất cung mua thức ăn.”

“Được rồi, đi đi, nhớ rõ trở về đúng giờ.” Thái giám phụ trách kiểm tra nhìn sơ qua một cái liền phát tay cho đi.

Dị thường thuận lợi a, Sở Tang chà xát mồ hôi dày đặc trong lòng bàn tay, sải bước đi theo.

“Này, từ từ, người dừng lại, dừng lại.” Thái giám vốn đang cùng thị vệ khác nói chuyện phiếm bỗng nhiên ngẩng đầu, một ngón tay chỉ vào giữa đội ngũ thái giám, bất thiên bất tà trúng ngay Sở Tang.

“Người là người cung nào a? Sao lại lạ mắt như vậy?” Thanh âm chói tai nửa giống nam nửa giống nữ vang lên.

“Người kia a? Là mới đến.” Thanh niên ở phía trước không mặn không nhạt giải thích, trên mặt bình tĩnh nhìn không ra một chút vội vàng xao động.

“Ân, mới đến.” Hắn hơi khàn giọng đáp lại.

“A, ta đã nói mà, bao nhiêu tuổi nha?” Cũng không biết có phải vì công việc canh cửa quá mức nhàm chán hay không, thái giám kia liền một bộ tư thế muốn tìm người đùa trêu chọc người mới.

Sở Tang mặt không tránh khỏi đỏ hồng lên, nhịn xuống xúc động muốn lão lệ tung hoành, gian nan nói: “Mười tám...” Thể diện của Sở gia thật sự đều đã bị đồ bất hiếu là hắn làm mất hết sạch sẽ rồi.

“Hắc, không nói thật đúng là nhìn không ra, vừa thấy chính là mới đến...” Thái giám kia một bộ hiểu rõ, tiếp tục phát tay: “Đi thôi đi thôi, đi nhanh về nhanh a.”

Hắn nhìn đầu vai thanh niên đang đứng đằng trước tựa hồ lập tức thả lỏng một chút, xem ra là vừa tránh được một kiếp.

Một bước ra khỏi cửa cung, tựa hồ ánh mặt trời bên ngoài cũng sáng rọi hơn vài phần, sáng đến nỗi cơ hồ

lão lệ của hắn đều chen chúc tranh nhau muốn rơi ra ngoài.

Lại đi thêm vài bước, sẽ cách Sở Liệt càng xa.

Hắn đi, để lại nhi tử ở nơi đó, Sở Liệt biết hắn đi rồi không biết sẽ có biểu tình gì, nhất định sẽ khổ sở, nhất định sẽ thực ủy khuất.

Vừa nghĩ như vậy, bước chân liền không tự chủ được mà chậm lại, tiểu thái giám đằng sau một bước không kịp ngừng, liền dẫm lên gót chân hắn.

“Đằng sau làm sao vậy?”

Thanh niên đi đến, ngồi xổm xuống giúp hắn một phen, Sở Tang hoảng hốt bất định nhìn lại tường cung đen tối nặng nề không chút nhân khí phía sau, lại nhìn về quan đạo thẳng tắp khang trang phía trước.

Bên ven bờ suối chảy qua ngự hoa viên, sen trôi chen chúc, tạp hoa giao nhau, nhìn qua như thêu.

Con đường đó là năm xưa các công tượng hoa tượng dựa theo yêu cầu của hắn mà tu kiến, mỗi lần giục ngựa trở về, bước trên muôn hoa, giẫm lên cảnh xuân, bộ dạng sung sướng vô lo trước kia thật cứ như chuyện đã qua một đời.

Dung Dũ như nhìn ra tâm sự của hắn, tay không buông ra, càng thêm dùng lực, ám chỉ: “Cần phải đi, chậm trở về sẽ bị phạt.”

Hắn cúi đầu, ân một tiếng.

Nếu không đi, hắn sợ mình thật sự sẽ không nhận được thống khổ tịch mịch, sẽ đáp ứng Sở Liệt, tự mình đưa cái thân chỉ còn dính chút thịt vụn của mình lên tận cửa cho người ta gặm như xương cốt.

Hắn không có nghị lực của Ngô Cương chặt cây, để rõ ràng có Thường Nga bên cạnh mà vẫn giả như không thêm để ý chút nào, hắn thật không có nghị lực đó.

Lão thiên đã sắp nhỏ hết người bên cạnh hắn đi, hắn một gốc cây già thối nát cũng đã sắp chống đỡ không được nữa rồi.

Nếu như quyết tâm không được, vậy né tránh tốt lắm. Nghĩ như vậy, trên chân cũng có khí lực, bước càng thêm nhanh hơn.

49. Chương 47

Dung Dũ tựa hồ đã chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, hắn chỉ cần ngoan ngoãn đi theo sau thanh niên liền mọi sự đại cát.

Ra khỏi hoàng cung, không trung lập tức cũng cao xa thâu triệt hơn không ít, làm cho tấm lưng vẫn một đường nặng nề của hắn cũng thẳng lên được.

Từ cửa sổ nhỏ của xe ngựa nhìn lại đằng sau, chỉ thấy cảnh vật trong rừng nhanh chóng chạy lùi lại, ánh mặt trời chiếu qua tán cây loang lổ, hết thảy đều vạn phần khoáng trá tốt đẹp.

Tốt đẹp đến nỗi làm cho lão đậu nha khô quất như hắn cũng sắp một lần nữa nảy mầm.

Đầu hắn còn ở ngoài cửa sổ nhìn phong cảnh, đường núi gồ ghề, một cái xóc nảy khiến cho hắn mất cân bằng, đầu đập lên song gỗ cửa sổ, cộp một tiếng kinh động cả Dung Dũ đang đánh xe, thanh niên vội vàng vén màn: “Làm sao vậy bệ hạ?”

Hắn ôm trán, nhịn đau: “Không có việc gì, không có việc gì, người bạn chuyện của người đi, quả nhân không có việc gì...”

Thanh niên dừng xe ngựa chui vào, vạn phần cẩn thận lấy ra khăn tay, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy bệ hạ? Để vi thần nhìn xem?”

Sở Tang đành phải ngượng ngừng buông tay, lộ ra cái trán bầm tím, ánh mắt đau đến sắp dâng nước, hàm hồ: “Đụng phải...”

Dung Dũ a một tiếng, từ trong hòm thuốc tùy thân mang theo tìm ra một cái bình nhỏ, đổ chút dược cao lên khăn tay.

“Nơi này xóc nảy, bệ hạ người phải ngồi vững vàng một chút.”

Trán được dược cao lạnh lẽo dán lên cảm giác kỳ lạ nói không nên lời, hắn hít một hơi thật sâu, đầu càng thêm vững huyền, đành phải kéo kéo ống tay áo thanh niên, thực thống khổ chớp mắt mấy cái: “Quả nhân khó chịu...”

Thanh niên lo lắng gấp gáp: “Làm sao khó chịu? Là đau đầu sao?”

“Quả nhân nào biết đâu rằng...Đều đau.”

Sau một lúc lâu, Dung Dũ mới tìm được nguyên nhân, nhẹ nhàng thở ra: “Bệ hạ là bị cảm lạnh, vừa rồi cứ mãi hứng gió núi nên mới cảm lạnh.”

“ ... ”

Thanh niên trầm tư một lúc, dẫn xe ngựa dừng lại ven đường, nhìn Sở Tang đã bắt đầu đánh hắt xì, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, con đường này thực an toàn, ăn chút gì trước đã.”

Người liên tục hắt xì đến mũi hồng hồng lắc đầu: “Quả nhân không đói bụng...”

Hắn là thật sự không đói bụng a.

Dung Dũ bày ra lương khô đã chuẩn bị tốt từ trước, loại địa phương này khẳng định không có thức ăn nóng, cũng chỉ có thể tạm dùng bánh mì đỡ đói.

Hắn nhìn cái bánh mì hình thể khổng lồ phúc hậu, nản lòng nói: “Quả nhân thật không đói...”

“Thế nhưng vi thần nghe được bụng bệ hạ đang kêu.”

Người ở Hình bộ lâu, nói chuyện thật sự phải nhất đao kiến huyết như vậy sao? Sở Tang lão kiể trong nháy mắt đỏ lên, hít hít cái mũi đang rớt nước. Hắn là thật không đói, thế nhưng ở trong cung nhiều năm như vậy, từ ngộ thiện đến văn thiện đều là định lượng đúng giờ, bụng này bị nuôi quen rồi, vừa đến canh giờ liền tự động tự giác nhắc tỉnh hắn...

Bệ hạ, phải dùng thiện.

Hắn đành tiếp nhận bánh mì thanh niên vừa xé thành mảnh nhỏ, dùng nước nhuận nhuận yết hầu, nhìn phong cảnh tứ lộ bốn phía, như tùy ý hỏi: “Vừa rồi... bụng quả nhân thực đói vang lên?”

Dung Dũ khụ một tiếng, khuôn mặt thon gầy có chút ửng hồng: “Ân, vang lên, nhất định là đói bụng.”

Hai người nói xong đều có chút ngượng ngùng, không khí vi diệu làm cho cả hai đều tránh tiếp xúc tầm mắt, chỉ lo vùi đầu giải quyết thức ăn trong tay.

Thanh niên một thân trang phục bố y đơn giản mộc mạc, lại vẫn không che được vẻ tao nhã, cho dù vùi đầu khổ ăn, bộ dạng một ngụm bánh mì một ngụm nước cũng rất mỹ hảo, thanh âm nuốt từng miếng hắn nghe được rõ ràng, chính là loại gian khổ chân thật này bỗng nhiên làm cho hắn cảm thấy trong lòng chua xót.

Trữ Uyên, người đã là hữu tướng, Khánh quốc từ kiến quốc đến nay, người là người trẻ tuổi nhất.”

Thanh niên đình chỉ nhai nuốt, hơi bất an giương mắt nhìn hắn, ân một tiếng: “Hình như là vậy.”

Hắn trẻ trung thanh niên, cái gì gọi là hình như, tuyệt đối chính là!

“Nếu người về sau hối hận, quả nhân cũng không có thứ gì để bồi thường cho người.”

Thanh niên lại ân một tiếng, bộ dạng buồn bã cúi đầu thực sự không hợp với gương mặt lạnh lùng mang nét xinh đẹp kia, năm ba miếng đã ăn xong bánh mì còn thừa trong tay, Dung Dũ nói: “Ta không cần bồi thường.”

“Bệ hạ cho vi thần đã đủ nhiều, còn đòi nữa chính là tham lam.” Thanh niên có chút mặt xám mày tro, đây là nhờ suốt đêm chạy đi ban tặng.

Sở Tang lương tâm bất an, hắn tài bồi Dung Dũ phần nhiều là vì quốc gia, tư tâm cũng có, bất quá so ra thật sự là quá nhỏ, thật sự không đáng nhắc đến.

Huống hồ...Hắn năm đó thuận tay cứu Dung Dũ, cũng là bởi vì đứa nhỏ này làm cho hắn nhớ đến chí hữu của mình. Có phải hay không cũng từng gặp loại cảnh ngộ thống khổ không xong như vậy? Có phải hay không cũng từng bị người đánh đập tàn nhẫn bên đường, bị người khi dễ như vậy? Năm đó hỏa khí ngoan tuyệt trong mắt Dung Dũ cùng chí hữu của hắn thậm chí có vài phần tương tự, mỹ ngọc long đong là đáng tiếc, thà làm ngọc vỡ lại làm người đau lòng.

Thế nhưng hắn vốn không có lòng một giọt ân tình, Dung Dũ lại thật sự báo đền như suối.

“Vi thần thật vất vả mới ở lại được bên cạnh bệ hạ, chỉ muốn cứ mãi như vậy mà thôi.” Thanh niên trực tiếp lấy tay lau bên khóe miệng một cái, không có khoảng cách cố ý bày ra trên triều đình, lại khó được có vài phần thoải mái tùy ý.

Dung Dũ nhặt một nhánh cây, phác thảo sơ đồ trên mặt đất, điểm một cái.

“Bệ hạ, kể tiếp người muốn đi nơi nào? Vi thần cảm thấy đi...”

“Hai người bên ngoài, người cũng đừng gọi quả nhân như vậy...Khụ...ta... như vậy đi.” Hắn giãn mặt ra nói: “Chúng ta liền lấy huynh đệ tương xứng.”

Nhánh cây gãy yếu trong tay thanh niên cạch một tiếng, gân cốt câu toái.

“Trữ Uyên, người chính là biểu đệ của quả nhân, gọi một tiếng đại ca nghe một chút đi.”

Thanh niên nhìn người trước mắt bởi vì hơi phát sốt mà mặt thoáng phỉếm hồng lại đang bắt đầu cười hết sức nhu nhuyến vô ưu, môi khẽ động, liêu chết lắc lắc đầu: “Vi thần không dám.”

Sở Tang chìm đắm trong cách xưng hô kỳ diệu đó, khóe miệng nâng lên, cười đến không muốn khép miệng: “Không có việc gì, người đã dám mang quả nhân ra, còn có cái gì không dám? Đến, gọi một tiếng cho quả nhân nghe một chút.”

Thanh niên vẫn gian nan duy trì thái độ tích cực như kim: “Bệ hạ người bệnh nặng lắm rồi.”

“Quả nhân không bệnh, thật sự tốt, long thể rất tốt a.” Hắc dùng giọng nói mềm mềm phản bác.

Muốn đối phó với một bệnh nhân đã phát sốt thành có chút hồ đồ tùy hứng, phương pháp tốt nhất chính là theo tâm ý của hắn, ngàn vạn lần không nên vi phạm ý chỉ của bệnh nhân, trăm triệu lần không thể nói với bệnh nhân rằng người bị bệnh.

Vì thế Dung Dũ đã có kinh nghiệm được đến giáo huấn thanh thanh yết hầu, nghiêm túc có trật tự gọi: “Đại ca...”

Sở Tang vui vẻ ha một tiếng, cười đến sang sảng sung sướng, ánh mắt mị thành một đường, tuy rằng đã bệnh có vài phần mơ hồ, vẫn vô cùng thân thiết sờ sờ tóc thanh niên: “Ngoan.”

50. Chương 48

Giường trong khách *** làm cho bộ xương già cốt mục của hắn bắt đầu lay động.

Vị dược liệu đắng chất còn tràn ngập trong miệng, giống như mưa gió tháng hai, không ngừng rót nước xuống cơn buồn ngủ của hắn. Giữa lúc nửa mơ nửa tỉnh hắn cảm giác có người nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, đầu mơ hồ, liền thốt lên: “Liệt nhi?”

Bóng dáng kia dừng lại, một lát sau mới thấp giọng đáp: “Là ta, bệ hạ.”

“...”

Trong lòng Sở Tang bỗng nhiên xẹt qua một loại cảm giác mát mát vi diệu, tựa như vị cay đắng còn đang quanh quẩn không tiêu tan trong khoang miệng vậy, chậm rãi tẩm đắng đến tận đáy lòng, dung hợp với ánh sáng hôn ám trong sương phòng, nhất thời tối tăm không rõ.

Dung Dũ là vào đưa nước, thanh niên vừa thấm ướt khăn rửa mặt vừa nói: “Bệ hạ, chúng ta đi Tây Bình.”

Sở Tang nhận lấy tấm khăn ẩm áp vừa phải: “Cũng được.”

Tây Bình là đất phong của Nhiếp chính vương Sở Kỳ, địa thế phức tạp, phần nhiều là núi rừng, một nơi ẩn thân thật tốt.

Dọc theo đường đi thuận buồm xuôi gió, trạm kiểm soát vào thành cũng thuận lợi thông qua, dân gian thậm chí nghe không thấy một chút tiếng gió trong cung có người trốn đi bị truy nã, hết thấy bình tĩnh đến nỗi làm cho hần mao cốt tưng nhiên.

“Đại ca ca, người có thể giúp ta gỡ con điều xuống không?”

Giữa đường chạy đi, Dung Dũ đến khe suối cách đó không xa mức nước, hần liền một mình ở tại chỗ chờ, thấy xung quanh có rất nhiều tiểu hài tử đang ở bên dòng suối chơi đùa nháo loạn.

Tiểu nam đồng phong má, mặc yếm nhỏ màu đỏ thẫm, dùng ánh mắt vừa đen vừa đáng thương nhìn lên hần: “Đại ca ca, giúp ta lấy có được không?”

Tiểu hài kia một tay nắm lấy góc y bào của hần không chịu buông, một tay chỉ vào con điều mắc kẹt giữa những cành lá của một cây đại thụ cách đó không xa, bộ dạng bất lực đáng yêu thật làm cho hần trong nháy mắt mềm lòng.

“Ân, thế nhưng quả...thế nhưng ta cũng với không tới a.”

Hần sờ sờ cái đầu tròn tròn của nam đồng, không khỏi nghĩ: Sở Liệt lúc ở tuổi này, rốt cuộc là như thế nào kìa?

Nhìn nam đồng trước mắt hồi ức lại thật lâu, hần mới phát hiện mình căn bản không nhớ rõ bộ dạng trước đây của Liệt nhi là như thế nào...

“Như vậy đi, ta dùng đá thử xem.”

Sở Tang lượm vài viên đá, hướng tới nhánh cây dùng lực ném qua, thử vài lần rốt cuộc ném trúng, bắt quả con điều mất đi cành lá chống đỡ sau khi rơi xuống lại theo gió chao đi, dừng lại trên dòng suối nhỏ.

Nam đồng bĩu bĩu môi, một bộ tư thế muốn khóc lớn đại náo một hồi: “Ô... đại ca ca, ta muốn con điều...”

Sở Tang đại quần, càng cảm thấy mình làm việc bất lợi, thừa dịp Dung Dũ còn chưa mức nước trở về, hần liền hứa hẹn: “Không có việc gì, ta đi lấy về lại cho người, quả nhân...khụ...ta không nuốt lời đâu.”

Tuy rằng rất mất phong độ, hần vẫn cởi hài, xắn ống quần, sảng khoái bước vào giữa dòng suối nước cũng không tính là sâu, may mà con điều bị thổi cũng không xa, chỉ cần mười bước là có thể vào tay.

Thanh âm của nhóm tiểu hài tử bên bờ sang sảng vô ưu, trỉ khí thuần phác làm cho hấn cũng theo đó mà đơn thuần trở nên khoái hoạt, trái tim đã khô quắt như vừa mở cánh bướm mới, được gió xuân ấm áp thổi căng đầy.

Con điều kia bị kẹt ở một khối đá lớn, hấn khom lưng muốn lấy, lại trong nháy mắt lúc lấy được con điều ra thì ngây dại.

Vật thể không rõ dưới con điều cùng hấn bốn mắt chạm nhau, trong chớp lát thiên lôi câu động địa hỏa, dọa hấn lùi nhanh vài bước, thất thanh liên tục hô to: “Có quái vật!”

Dưới lòng sông chằng chịt sỏi nhỏ, lực đạo vừa mất, hấn cả người liền chật vật ngã vào trong nước, quái vật trên tảng đá kia còn phồng mang trợn mắt nhảy lên bờ vai hấn, không chịu đi.

Sở Tang toàn thân ma túy da gà nổi lên, ngơ ngác ngồi giữa suối, quái vật kêu kia nhảy lên vai hấn, sau đó thuận thế nhảy đến trên tóc.

Không được, nhìn không được...Mắt của hấn chưa xót dâng lên, đây rốt cuộc là cái gì vậy a...

Nhóm hài đồng bên bờ sau một hồi trầm mặc ngẩn ngủ chợt bộc phát ra một trận cười vui mừng không được: “Ha ha ha...đại ca ca kia sợ cóc, sợ cóc...ha ha ha...”

Thanh niên rốt cuộc đứng lúc chạy về, còn đuổi quái vật chơi xấu trên người hấn đi, cứu thoát hấn khỏi cơn khó xử nước sôi lửa bỏng.

“Bệ hạ, người đã nhiễm phong hàn.”

Khó được, thanh niên khẩu khí không tốt với hấn.

Trong xe ngựa, hấn thay y phục sạch sẽ, tóc ướt rồi tung, rất chật vật giải thích: “Quả nhân chính là bị dọa đến thôi, cái...cái thứ kia nhảy lên trên người quả nhân, quả nhân ở trong cung lại chưa thấy qua...”

“Đó là con cóc.”

Bệnh nhân không tin: “Thập phần không giống công tượng khắc ra, quả nhân ở trong hồ trong cung cũng chưa thấy qua.”

Dung Dũ không biết phải giải thích như thế nào, hấn vẫn luôn không giỏi ăn nói, chỉ biết dùng ngôn ngữ đơn giản nhất để tự thuật sự thật, vì thế nghĩ tới nghĩ lui, đáp: “Trong cung so ra phú quý hơn nhiều, ngoài cung cuộc sống không tốt, mụn nhọt tương đối nhiều.”

Sở Tang hắt hơi một cái, bưng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế, thì ra là thế, khó trách thứ đó lại làm cho người ta sợ hãi như vậy, còn dám nhảy đến trên đầu quả nhân giường oai, thật sự là...” Lại liên tiếp lại nhảy mũi mấy cái, hàm hồ bổ sung: “...thật sự là lớn mật a...”

So sánh như vậy, vẫn là động vật trong cung có hàm dưỡng thủ quy tắc hơn.

Dung Dũ lại phải ra ngoài đánh xe, vì thế dùng chăn bọc hẩn thành một quả cầu, dặn dò: “Không thể để trúng gió, hiện tại ở bên ngoài, bệ hạ phải nghe lời vi thần mới được.”

Hẩn chớp mắt mấy cái, ân một tiếng.

“Cho dù vi thần không có bên cạnh, bệ hạ cũng không thể chạy loạn.”

Dặn dò xong, Dung Dũ đang yên tâm đi ra ngoài chợt nghe người phía sau thì thầm trong chăn: “Trữ Uyên, quả nhân cảm thấy rất vui vẻ a...”

“...khoái hoạt hơn ở trong cung...”

Nhưng là, trong cung có Sở Liệt, nơi này lại không có.

Chờ đã...Hẩn vì cái gì phải nhớ đến nghiệt tử kia vào lúc này a? Thật sự là nghiệp chướng nha...

— 000 —

Phiên ngoại: Thái tử, mở miệng đi.

Ngày hôm đó, cảnh xuân rất đẹp, trong ngự thư phòng một mảnh an bình hòa thuận.

Hoàng đế đang đùa với con vẹt Kim Cương màu đỏ rực trong ***g vàng, tâm tình khoái trá, hưng trí ngẩng cao ra sức nắm một sợi dây từ cổ non bện thành, trái một cái phải một cái chọc chọc cánh vẹt, làm cho con vẹt thở phì phì lắc lắc đầu bay loạn trong ***g.

“Nhanh gọi a, vừa rồi không phải mới gọi sao?” Hoàng đế rất có kiên nhẫn tiếp tục chọc.

Con vẹt rớt cuộc tội nghiệp bay đến một góc ***g, run rẩy cánh: “Hoàng thượng cát tường, cát tường, cát tường.”

Sở Tang mừng rỡ, cười nói: “Câu này quả nhân đã sớm nghe chán rồi, lại đổi một câu thử xem.”

Vệ tắc lư gặt gù một trận, vẫn là chống đỡ không nổi lực chọc liên tiếp của hoàng đế, kêu lên: “Hoàng thượng vạn tuế Hoàng thượng vạn phúc”

Hoàng đế trẻ tuổi ghé vào trên án dãi, chống đầu của mình, ánh mắt cười mỉ thành một đường.

“Bệ hạ, hôm nay là sinh thần một tuổi của thái tử điện hạ, thái hậu thỉnh người sang xem.”

Hoàng thái hậu sai nô tài đến gọi hân lập tức đi Từ Trữ cung, hân đành phải lưu luyến nhìn nhìn con vệ kia, dứt khoát nhắc ***g lên, nhàn nhã tắc lư đi thỉnh an.

Nhũ nương của thái tử cười dài ôm thái tử đến trước mặt hân: “Bệ hạ, thái tử thực ngoan.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn không còn nhăn nhó không chút biểu tình, không kinh cũng không sợ, không khóc cũng không nháo, chỉ nhìn như vậy. Làn da màu phấn hồng kia nhéo lên nhất định thực thoải mái, chính là ánh mắt của tiểu oa nhi làm cho hân thật sự...không có dục vọng muốn nhéo.

Hoàng đế bệ hạ năm nay bất quá mới mười lăm, cũng chỉ là một đại tiểu hài, trừ bỏ làm xằng làm bậy chính là tùy hứng ngoạn nháo, thích mỹ thực mỹ nhân mỹ cảnh, tự nhiên đối với tiểu oa nhi này không dậy nổi nửa phần hứng thú.

Chính là...hoàng thái hậu đang ở đằng kia nhìn lại, được rồi...hân hôm nay cũng phải làm từ phụ một hồi.

Vì thế hoàng đế bày ra nụ cười tự cho là hiền lành, dưới ánh nhìn chăm chú thấp thỏm của cung nữ thái giám xung quanh, lấy tay chọc chọc gương mặt của thái tử, lực đạo so với chọc vệ không sai biệt lắm: “Đến, gọi một tiếng cho quả nhân nghe một chút.”

Thái tử vẫn im lặng, giống như cái mặt bị chọc đến lõm vào không phải của mình.

Cung phụ đứng bên cạnh nhắc nhở: “Bệ hạ...thái tử bây giờ còn chưa nói chuyện mà.”

Hoàng đế trẻ tuổi nhíu mày cảm thán: “Sao lại chậm như vậy a...”

Thái hậu từ đầu vẫn nhắm mắt tĩnh dưỡng, miệng niệm kinh Phật bỗng buông Phật châu trong tay, thân nhiên nói một câu: “Ai gia nhớ rõ, bệ hạ là gần ba tuổi mới có thể nói.”

“...”

Hân một lần nữa xốc lại tinh thần, tiếp tục chọc chọc mặt thái tử, nhéo xong bên trái lại nhéo bên phải, đùa đùa nói: “Gọi a, gọi vài tiếng cho quả nhân nghe một chút a.”

Mặt của tiểu thái tử rốt cuộc cũng xoay đi chỗ khác, thập phần có cảm giác kháng cự.

Con vẹt được mang theo đến vốn đã bị chọc sợ, theo phản xạ bắt đầu kêu lên: “Hoàng thượng cát tường, hoàng thượng cát tường!”

Hắn nhìn thái tử của mình, lại nhìn con vẹt bên kia, trong lòng vạn phần bất mãn, vẹt cũng đã mở miệng nói chuyện, sao tiểu hài tử này vẫn gọi cũng không gọi lấy một tiếng?

Đang nghĩ như vậy, tiểu hài tử phản ứng lãnh đạm vẫn ngậm miệng không nháo bỗng nhiên há miệng, cắn luôn ngón tay đang muốn chọc lên mặt mình của hắn.

Oa nhi một tuổi chỉ có mấy cái răng, nhưng tiểu hài tử hoàng gia tựa hồ có chút độc lập độc hành, vì thế khí lực cắn rất lớn, đau đến hoàng đế mắt ngập nước ngay tại chỗ.

“Mẫu hậu! Hắn...hắn...hắn cắn quả nhân!”

Từ Trữ cung nhất thời vội thành một đoàn, trên cơ bản binh chia làm hai đường, một đường phụ trách đỡ dành thiên tử sợ đau sợ đến mặt rùng rợn vạn vẹo đã sắp hỏng mắt, một đường vây quanh vị nãi nương đang ôm thái tử, cũng không quản rốt cuộc hài tử một tuổi có nghe hiểu tiếng người hay không: “Điện hạ! Thái tử điện hạ! Người nhìn rõ ràng a đây là phụ hoàng của người a, nhanh... nhanh mở miệng a!”

Thái tử mở thật to đôi mắt sâu thẳm, chớp cũng không buồn chớp tiếp tục cắn, nước miếng liền theo ngón tay được bảo dưỡng rất tốt của hoàng đế chảy ròng ròng xuống.

Thiên tử đã ủy khuất đến tột đỉnh, đã sớm ném hình tượng từ phụ xuống giẫm dưới lòng bàn chân: “Nhanh buông ra! Nghiệt tử...nhanh buông ra! Quả nhân đau quá a...”

Con vẹt ở một bên dường như còn ngại không khí chưa đủ loạn, tiếp tục vỗ cánh, vui vẻ kêu: “Vạn tuế cát tường vạn tuế cát tường”

Cung nữ không dám trực tiếp rút ngón tay của hoàng đế ra, lại cũng không dám bóp cái miệng vẫn còn phần nộn của thái tử, hai đầu khó xử, rất là dày vò.

Lúc này, hoàng thái hậu vốn lạnh nhạt ngồi ở phía trên thân nhiên đi xuống, gương mặt đoan trang xinh đẹp tuyệt trần vô cùng bình tĩnh, để cho cung nữ thái giám xung quanh đều lui ra, thái hậu ngọc thủ duỗi đến, giữ lấy cằm thái tử, dùng sức bấm một cái.

“Đau! Mẫu hậu quả nhân đau quá!” Thiên tử nước mắt ròng ròng.

“Hoàng nhi an tâm một chút đừng gấp.” Thanh âm của thái hậu đoan trang vững vàng, giống như thần tiên Bồ Tát nơi cửu thiên ngoại. Thái hậu bất động thân sắc, tay trái dùng sức một cái, tay phải nhanh

chóng nắm ngón tay thiên tử, vừa kéo, đã rút được ngón tay ra.

Tiểu thái tử chớp mắt mấy cái, cũng không khóc nháo, đôi mắt đen bóng trực tiếp nhắm lại.

Hoàng đế quát to: “Nhanh tuyên ngự y! Quả nhân...quả nhân rách da rồi!”

Nhưng hoàng đế vẫn bị tư thái vô cùng quen thuộc thuận tay kia của mẫu hậu mình dọa đến, hắn không biết mẫu hậu luôn luôn ở nơi thâm cung ăn chay niệm Phật lại có thể ra tay nhanh như vậy ngoan như vậy, một kích tất trúng.

“Cũng không có gì, chính là đã quen.” Thái hậu khước môi thản nhiên gọi lên, thoáng như Bồ Tát cầm hoa mưa cười, nhất thời Phật quang chiếu khắp tiểu tâm can còn đang đau đớn của thiên tử.

“Đã quen?”

“Bệ hạ lúc nhỏ cũng thích cắn người, cắn y phục, cắn muống linh tinh. Năm đó tiên hoàng thế nhưng cũng bị bệ hạ cắn thảm, mỗi lần đều phải ai gia ra tay mới được mà.”

“...”

Luyện nhiều, tự nhiên liền có thể một kích tất trúng...Cái gọi là quen tay hay việc...Hoàng nhi? Người làm sao vậy?”

— 000 —

Phiên ngoại: Ngày trước, có một tiểu long...

Ngày trước, có một tiểu long...

Tiểu long vẫn luôn rất muốn nói với lão long rằng: “Ta cảm thấy người là phụ thân tốt nhất trên đời này.”

Bởi vì trong thế giới của tiểu long, dường như trừ bỏ lão long ra đã không còn người nào để mà so sánh.

Hoàng cung rất lớn, nhưng thế giới của tiểu long lại rất nhỏ.

Nhỏ đến nỗi ánh mắt của tiểu long dung không được người khác.

Sở Liệt từ lúc còn rất nhỏ đã biết mọi người hình như đối với hắn có chút hiểu lầm vi diệu.

Rõ ràng là hắn đang thật sự thương thức cảnh sắc, cung nữ thái giám bên cạnh sẽ cho là hắn lại suy nghĩ âm mưu luận.

Rõ ràng là hắn đang nhắm mắt dưỡng thần lấy lại khẩu khí, đám mưu sĩ bên cạnh sẽ hoảng sợ phỏng đoán trong triều rốt cuộc lại có ai sắp gặp tai ương.

Rõ ràng là hắn thích người kia như vậy, nhưng người kia lại một chút cũng nhìn không ra.

Sở Liệt tự thấy ánh mắt của mình đã thực ôn nhu.

Hắn từng đứng trước gương, thử xem như thế nào thì mới có thể cười càng thêm ôn nhu sắc sảo như tấm gió xuân một chút. Đáng tiếc cung nữ thái giám xung quanh run rẩy co rút quá lợi hại, làm cho hắn thật lâu cũng không thể nhập tâm, điều này làm cho hắn cảm thấy thực thất bại.

Thất bại còn không chỉ điểm này. Phụ hoàng hắn thích loại đồ ngọc ngốc ngốc đến không còn một chút gì, ngốc như khối đậu hủ hình người, đầu óc cũng y hệt đậu hủ giống Sở Kiều kia. Cái bộ dạng ngốc hề hề như vậy, hắn cả đời này cũng giả vờ không được.

Có đôi khi hắn thực hận không thể nhắc chân đá bay con thỏ nhỏ kia đi.

Rõ ràng đã có một nhi tử ưu tú như vậy bên cạnh, rõ ràng hắn đã thực cố gắng.

Trong thế giới của hắn chỉ có một mình phụ hoàng, nhưng trong thế giới của phụ hoàng còn có rất nhiều người.

Nhưng hắn cũng biết, cái gọi là công bằng luôn luôn không tồn tại, chỉ có dựa vào cố gắng của chính mình, đi được càng cao, càng tỏa sáng, làm cho tất cả mọi người đều thua kém, như vậy tầm mắt của phụ hoàng cuối cùng sẽ là của hắn.

Cái loại chấp nhất bẩm sinh này không có tiền căn hậu quả, không có tiết chế, càng diễn càng liệt, thậm chí không có lý do gì, hắn cũng không nghĩ ra đây là vì sao.

Phàm là thứ mỹ hảo sẽ không chịu vì ai mà dừng lại quá lâu. Cho nên hắn từ rất nhỏ bắt đầu suy nghĩ lo âu, lại thật cẩn thận nắm chặt chút lo âu sợ hãi ấy. Hắn khi đó tay còn quá nhỏ, cái gì cũng lưu không được, trừ bỏ cái loại tâm tình thấp thỏm bất an của chính mình đó ra, hắn cái gì cũng bắt không được.

Hắn nghĩ, đời này, hắn sẽ không muốn giống phụ hoàng chỉ biết đi đối đãi với người ngoài như vậy.

Dù sao, loại tâm tình rối rắm lại dày vò này, trải qua nhiều, ai cũng ăn không tiêu.

Ngẫu nhiên, ân...làm cho phụ hoàng tức giận cũng là một chuyện phi thường cảnh đẹp ý vui làm cho người ta sung sướng. Càng thích, càng nhịn không được muốn nho nhỏ khi dễ một chút, tuy rằng cuối cùng hẳn vẫn phải đi dỗ dành người ta về.

Được rồi, hẳn thừa nhận, chỉ cần nhìn thấy người kia, cảm giác hạnh phúc đã có thể mãnh liệt đánh sâu vào lòng hẳn, từng sóng lại từng sóng, thiếu chút nữa làm cho hẳn kiểm chế không được.

Hắn vẫn luôn cảm thấy, con người khi còn sống nên có một loại kiên trì, làm cho người kích động, làm cho người sôi trào, làm cho người lo lắng, làm cho người thống khổ.

Vì thế, hẳn sẽ vẫn tiếp tục kiên trì, hướng hồ, hẳn cũng không còn đường lựa chọn.

Cho đến hiện tại, hẳn vẫn cố chấp tin tưởng phụ hoàng hẳn là tốt nhất trên đời này, nhìn thế nào cũng thấy thật tốt, nhìn thế nào cũng thấy chộc người yêu thương.

Vì thế, hẳn suy nghĩ thật lâu, dùng ngữ khí nghiêm túc uy nghiêm lại đầy quyền uy nói ra kết luận: “Phụ hoàng, ta sẽ đối tốt với người.”

Đáng tiếc cái loại hiểu lầm vi diệu trước đây của mọi người đối với hẳn vẫn còn đó không chịu buông tha, vì thế, phụ hoàng của hẳn không tin tưởng hẳn.

Không sao, hẳn còn có thời gian còn có cơ hội.

Dù sao, có thể vẫn tiếp tục trầm mê như thế, cũng đã là một chuyện xiết bao hạnh phúc.

51. Chương 49

Sơn thành Tây Bình địa thế hiểm trở, toàn thành dựa vào núi mà dựng nên, lấy nơi hiểm yếu làm lá chắn, địa thế trong thành bắc cao đông thấp, vì thế kết cấu kiến trúc so với kinh thành phi thường bất đồng, cực giàu đặc sắc.

Xe ngựa theo quan đạo duy nhất của Tây Bình đi vào thành, hẳn nhịn không được lòng hiếu kỳ cứ mãi thúc giục thêm một roi lại một roi, bảo Dung Dũ dừng xe ngựa, tính toán đi bộ vào, thuận đường thưởng thức một chút phong tình dân tộc nơi này.

“Ân, được rồi, phía trước có khách ***, ta vào trong đó dừng xe lại.” Thanh niên dắt xe, tay cầm dây cương, dặn dò: “Không được chạy loạn.”

Hắn nhất thời lão kiểm ẩm đạm đến cực điểm, giận dữ chất chồng nói: “Biết, ta đi cùng với người, đã được

chưa?”

Thanh niên mặt mày nghiêm nghị nghiêm túc nói: “Vây cũng tốt, cẩn thận làm đầu.”

Hai người cùng vào khách ***, thuê sương phòng, lại bảo tiểu nhị đem lên tràn đầy một bàn món ngon địa phương. Từ khi xuất cung đến nay, hắn đi rất nhiều nơi, mỗi lần đến một nơi đều phải hảo hảo nhấm nháp mỹ thực đặc sản của nơi đó. Những thứ này không giống thức ăn trong cung không hồn không phách làm cho người ta không có khẩu vị.

Ăn được nhiều, đi được nhiều, nhìn được nhiều, hắn nhất thời cảm thấy cả người cũng trẻ trung hơn một chút, thực có vài phần hương vị những năm tháng còn thịnh khi xưa.

Xuất cung, mới chính thức thấy rõ những năm nay giang sơn Sở gia bọn họ rốt cuộc là cái dạng gì. Bờ cõi lớn như vậy, hắn lại mới chỉ đi qua một chút xíu như vậy, làm cho người ta thực không cam lòng, thực không cam nguyện.

Cái gọi là hoài bão, đại khái chính là sau khi đi vạn dặm đường, đọc vạn quyển sách mới có được a.

Ăn được một nửa, chợt nghe ngoài khách *** có từng trận tiếng động lớn xôn xao, dường như đã loạn thành một đồng, Dung Dũ lập tức buông chén đĩa, chắn trước mặt hắn: “Người về phòng trước, ta ra bên ngoài nhìn xem.”

Khách nhân bốn phía cũng đã một đoàn để hết đĩa xuống, chạy ra ngoài xem náo nhiệt. Hắn lướt qua bờ vai kiên cố của Dung Dũ nhìn ra ngoài là có thể thấy một đám người đông nghìn nghịt ở nơi đó, ngay cả đường đi cũng bị bịt đến thực nghiêm kín, ruồi bọ cũng khó bay vào.

“Không sao. Trữ Uyên, chúng ta cũng đi xem tốt lắm.” Hắn nóng lòng muốn bước chân đi, lại còn mặt dày nói: “Ẩn ẩn nấp nấp trong sương phòng càng dễ gặp chuyện không may, chúng ta cũng nhanh ra chiếm vị trí tốt đi.”

Thanh niên khóe mắt rút một cái, mặt không chút thay đổi hạ mắt xuống, ở bên tai hắn thấp giọng nói: “Vây bệ hạ người không được đi loạn, nhất thiết phải theo sát ta.”

Đám người vây xem thật sự rất nhiều, Dung Dũ kéo tay hắn xuyên qua từng sóng người đông đúc, cố gắng chen vào. Vừa vào, đập vào mắt chính là kiệu quan đỏ thẫm giữa phố cùng mười mấy nha dịch đeo đao sắc mặt cứng nhắc.

Nguyên lai là có người cản đường kêu oan tố trạng, cho nên mới dẫn đến nhiều người như vậy dừng lại vây xem.

Bởi vậy có thể thấy được, tiêu khiển trà dư tửu hậu hằng ngày của bách tính nguyên lai thật đúng là...có chút đơn điệu a.

Nhắc đến loại sự tình này, hắn trong tạp thư dân gian cũng đã thường xuyên đọc được, nhưng nếu nói tận mắt chứng kiến thì đây là lần đầu tiên, đáng tiếc nơi này cách có chút xa không thể nhìn gần, thực tiếc nuối.

Kiệu quan cũng không có người đi ra, người cản đường là một nam nhân xem ra bình dân đến không thể bình dân hơn, mặc bố y, duy nhất dễ làm người ta chú ý chính là nam nhân này dùng dây thừng thô kéo theo đằng sau một manh chiếu lác, bên trong bọc thi thể, máu chảy đầm đìa một đường tha đến, tràng diện thập phần khủng bố làm người ta sợ hãi.

Hắn chăm chú nhìn lại, nam tử kia tựa hồ cũng không có dự định cáo trạng minh oan, mà là kéo cổ thi thể chửi ầm trước kiệu quan, khàn giọng kiệt lực, bi thương vô cùng: “Cầu quan! Ta để cho tất cả mọi người nhìn xem án tử người phán là như thế nào! Nương ta chết rõ ràng là vì bị chất tử (cháu) của người ô nhục đến chết...”

Từ trong kiệu quan rót cuộc truyền ra thanh âm, giọng một nam nhân trung niên: “Người tới a, tha điều dân này xuống cho bản quan, yêu ngôn hoặc chúng.”

Dung Dũ ở một bên hỏi dân chúng xung quanh: “Ồ trong đó là quan gì?”

Dân chúng xem cuộc vui cười nhạo một tiếng, có chút bất đắc dĩ đáp: “Quan gì? Quan phụ mẫu của chúng ta a!”

Hắn nghe ra được sự bất mãn, quan địa phương tác uy tác phúc kia chắc hẳn thực làm người hận, chỉ là...

“Nơi này là đất phong của Kỳ vương, theo lý, hắn hẳn là sẽ không mặc kệ.”

Một vị lão giả mang quái tượng đứng bên cạnh hắn cảm giận dùng quái tượng gõ xuống đất: “Kỳ vương phủ a, lão hủ ở Tây Bình cả đời, trừ bỏ mười tám năm trước nhìn thấy Kỳ vương từ kinh thành đến nơi này, mấy năm nay thế nhưng chưa từng lại thấy qua thân ảnh Kỳ vương!”

Nam tử kéo thi thể bị bọn nha dịch đánh nằm xuống đất, không chút nào yếu thế lau máu đen trên mặt, tiếp tục chỉ vào kiệu quan mắng to, ngoan tuyệt thê lương: “Cái tên khám nghiệm tử thi cũng bị các người mua! Nương ta chết mới không phải tự sát! Các người đàn quan lại cảm thú bao che lẫn nhau xem mạng người như cỏ rác, các người sẽ không chết tử tế được! Không chết tử tế được!”

Sở Tang im lặng, hắn biết nguyên nhân Nhiếp chính vương tị thế, người quyết đoán như Sở Kỳ hẳn sẽ không sau khi giao ra đại quyền còn dài dòng quản nhân sự, cho dù đất phong mà hắn không coi vào đâu có oan tình, hắn cũng sẽ không hỏi đến nửa điểm.

Hắn cũng rõ ràng, người giống như kẻ trong kiệu quan kia, Khánh quốc thật sự nhiều lắm.

Bách tính vậy xem tựa hồ là đã gặp loại chuyện này nhiều rồi, phần lớn chỉ chết lặng nhìn nam tử kia bị

bọn nha dịch ẩu đả đến không thể đứng dậy. Hắn thấy tay Dung Dũ siết lại thật chặt có lẽ từ rất sớm, móng tay còn găm vào thịt trong lòng bàn tay, máu theo cổ tay chảy xuống. Thanh niên sắc mặt vẫn như thường, âm bạch không có chút sắc máu, mặt mày lãnh lệ, cực giống nhà giam âm trầm quanh năm không thấy ánh mặt trời của Hình bộ.

Hắn nhớ lại năm đó Dung Dũ vừa mới vào triều đã phá đại án muối Lương Hoài, hẳn để tỏ ý ngợi khen còn tự mình đề bút viết xuống bốn chữ ‘Hạo Nhiên Chính Khí’ ban tặng.

Hiện giờ, cũng không biết tấm biển huân hắc kia có phải chịu long đong hay không.

Dân vốn đầu không lại quan, nam nhân kéo thi thể sớm cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, đám kiệu phu nâng cỗ kiệu, tùy tiện trực tiếp đạp trên thân nam nhân nằm dưới đất bước qua.

Náo nhiệt xem xong rồi, dân chúng vây quanh đường lớn cũng liền dần dần tản đi. Hắn để ý thấy, Dung Dũ một đôi lệ nhãn vẫn đuổi theo kiệu quan dần đi xa, hung dữ dọa người như mũi dao.

Hắn vẫn luôn biết, Dung Dũ có một bầu nhiệt huyết, một thân cốt cách cứng rắn, chịu không được nửa điểm oan tình trong nhân gian, chấp nhận không được bản thân khom lưng cúi đầu, cho nên án tử kinh qua Hình bộ thẩm tra không có vụ nào không tra ra manh mối.

Đường đã tán sạch sẽ, chỉ còn lại một bãi máu chưa kịp thanh lý, hai người bọn họ đứng tại chỗ thật lâu, ai có tâm tư của người đó, Dung Dũ vẫn khóa chặt mày, như là đang ẩn nhẫn điều gì.

Hắn sờ mặt mình, thở dài, ngẩng đầu hỏi: “Trữ Uyên, người cảm thấy, dạng gì mới được gọi là quan tốt?”

Nắm tay dưới tay áo thanh niên tựa hồ siết càng thêm chặt, gần từng tiếng, lãnh ngạnh nói: “Chữ quan có hai chữ khẩu, tất nhiên là mưu phúc vì tiếng nói vì sinh kế của dân chúng.”

Hắn nhìn bãi máu kia, nói: “Nhưng thực tế, chữ quan có hai chữ khẩu, cũng là chữ trên bộ đồ xu nịnh, chữ dưới cắn nuốt dân chúng, đúng không?”

Dung Dũ im lặng mím môi, không nói.

“Trữ Uyên, trước kia quả nhân từng hỏi ngươi, phải bao lâu nữa thì những nơi khác của Khánh quốc mới có thể phồn hoa hưng thịnh như kinh thành, ngươi lúc ấy đã nói có lẽ sau trăm năm, ngươi còn nhớ rõ sao?”

Thanh niên mắt không hề chuyển nhìn hắn, đáp: “Nhớ rõ, từng chữ trong lòng.”

Hắn nhướn mày cười, nói: “Chuyện trăm năm sau ngươi nhìn không thấy. Cho dù như vậy, ngươi vẫn nguyện ý tiếp tục làm sao?”

“Chỉ cần làm tốt trước mắt, về sau, nhất định sẽ có thái bình thịnh thế.” Dung Dũ lại hạ mắt xuống nói: “Chỉ cần từng quan viên đều làm tốt chuyện trước mắt mình...nhất định có thể.”

Lúc trở lại khách ***, đầy bàn món ngon kia đều đã nguội, hần rót cho mình một chén trà, ôm lấy sưởi tay, chờ trong lòng bàn tay ấm rồi, nói: “Thức ăn cũng đừng làm nóng nữa, rất phiền toái.”

“Ách... Được.”

“Trà này tên gọi là gì?”

“Hình như gọi là trà Bát Bảo, đặc sản địa phương.” Thanh niên cũng nhấp một ngụm trà thơm.

“Trữ Uyên.”

“Àn?”

“Chúng ta hồi kinh đi.”

52. Chương 50

Dung Dũ đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt không dám tin, nhất thời trượt tay đánh rơi cái chén vốn nằm trên bàn xuống, mảnh vỡ tung đầy đất.

“Người...nói gì vậy?” Thanh niên bình tĩnh lại.

Trà Bát Bảo ở đất Tây Bình này thật đúng là hợp khẩu vị hần, bên trong trộn lẫn đường phèn với đủ thứ, thượng vàng hạ cám hỗn cùng một chỗ thể nhưng lại thập phần thơm ngát ngon miệng. Hần vừa uống vừa vô tội nói: “Quả nhân biết, quả nhân vẫn luôn biết, quả nhân cũng chơi chán rồi, thật sự.”

Dung Dũ sắc mặt thoáng cái liền thay đổi, bên tai bắt đầu nóng bừng lên, nhất thời nói lắp: “Người...”

Hần cắn táo đỏ ngọt ngào trong trà, miệng đầy khí ngọt: “Bánh mì lúc đó người mang theo trong xe ngựa, bột là đồ trong cung, quả nhân nhận ra được vị.”

Dung Dũ ngẩn ra.

“Quả nhân còn chưa ngu dốt đến loại mức độ đó đi?” Hần cười vang vài tiếng, mặt nhẵn cong cong: “Làm

khó người, là Liệt nhi bảo người mang quả nhân ra phải không?”

“...” Trán Dung Dũ đã bắt đầu toát mồ hôi.

“Qua nhân nghĩ, nếu hần đã tìm đến tận người để diễn vở này, vậy quả nhân tự nhiên cũng không thể lảng phí a...Ra ngoài xem thử thật sự rất tốt đẹp, cũng làm khó các người đã thay quả nhân suy nghĩ như vậy.”

Thanh niên ánh mắt lóe lên, thẳng thắn: “Cho dù không phải hoàng thượng tìm đến, ta cũng sẽ mang người ra.”

Hần ân một tiếng, nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Quả nhân biết người là người thế nào, cho nên lại càng không muốn chậm trễ người...Người xem, trong thiên hạ này còn được bao nhiêu quan viên là thật sự mưu phúc vì tiếng nói vì sinh kế của dân chúng? Chỉ còn lại có ít như vậy, quả nhân sao có thể nhẫn tâm đi chậm trễ thời gian cùng tiền đồ của người?”

“...”

“Người nói đến Tây Bình, kỳ thật quả nhân cũng muốn đi gặp Kỳ vương. Nhưng là hiện tại xem ra, hần phỏng chừng chắc đã không muốn gặp quả nhân nữa rồi...Quả nhân cái dạng này, cũng thực không muốn để cho hần thấy được, có đôi khi gặp lại không bằng không gặp, thật sự...Vậy, Liệt nhi đã nói với người như thế nào? Nói nghe một chút?”

Mặt nóng rực bên tai vẫn đỏ đến làn da cùng dưới cổ âm bạch của thanh niên, Dung Dũ dường như khó xử cúi đầu, nói: “Hần nói, để cho người ra ngoài giải sầu, nhất định phải vui vẻ một chút.”

Hần chớp mũi ê ẩm, ân một tiếng, sợ ngay tại chỗ đánh mất thể diện: “Hần nhưng thật ra quần rộng.”

Dung Dũ tay siết thành quyền, không nói một tiếng.

Sở Tang thở dài một hơi: “Xem như hần có hiếu tâm.”

“Quả nhân lần này cũng không có gì tiếc nuối, nơi nên xem đều đã đi, lịch đại đế vương có người nào có mệnh tốt giống quả nhân như vậy? Quả nhân thấy đủ.”

Hần cũng là không muốn lại thấy Dung Dũ vất vả như thế, mang một trọng trách như hần đi gió đập mưa. Hần lúc đầu cùng theo Dung Dũ mà diễn, lúc ấy chỉ nghĩ đi nơi càng xa, xem được càng nhiều thứ, gặp được càng nhiều người.

Nhưng hần phát hiện, đường càng xa, rời nhà cũng càng xa.

Nhận thức này làm cho hắn hoang mang, hắn vẫn nghĩ hoàng cung đối với hắn chỉ là một cái ***g có thể tùy thời vứt bỏ, hắn không nghĩ đến nơi đó thể nhưng lại là chốn hắn muốn lá rụng về cội.

Trên con đường dài đằng đẵng này, không ai nhận thấy được sự bất an của hắn, nhưng chính hắn lại càng thêm hiểu được rõ ràng.

“Quả nhân nhớ nhà.”

Nguyên lai hắn mới là người rời không được nguồn cội, rời không được người nhà. Trong nhà còn có người, cho nên hắn trời sinh sẽ không là lãng tử, không có cách nào đi ngàn dặm đường, trừ phi cuối ngàn dặm đó là nơi hắn muốn trở về.

“Ta hiểu được...Vậy ngày mai khởi hành trở về, có được không?”

“Khụ, này a...Quả nhân nghe nói Tây Bình có một thôn bì ảnh hí rất có đặc sắc, quả nhân muốn đi xem một chút...Như vậy...không chậm trễ đi?”

“Bệ hạ...không phải vội vàng muốn về sao?”

“A, nếu đến cũng đã đến, vậy tận hứng mà về.” Hắn lấp bắp giữa đầu, một nơi uống cạn trà trong chén, cau mày thở dài: “Quả nhân về sau hắn không còn cơ hội đến nữa, chờ xem đủ rồi trở về.”

Thanh niên ân một tiếng, không biết là buồn hay vui, mặt mày vẫn thu liễm, như đao nằm yên trong vỏ.

Nếu thời gian lộ trình đường về đã xác định thì thanh niên lại phải bận rộn một phen, hắn thừa dịp Dung Dũ đi chuẩn bị những chuyện vặt vặt một mình chạy ra đường cái xem náo nhiệt. Từng gian quầy hàng bày biện những tay nghề dân gian khác nhau, hắn lại tâm tình tốt, kiên nhẫn cao, ôm tinh thần sống đến già học đến già, không ngừng chăm học siêng hỏi, cuối cùng hỏi đến nỗi tất cả quầy hàng trên đường đều biến mất không còn.

Hắn xám xịt vuốt mũi, đành phải đi xem những người cao lớn đang phá đá ở cuối phố.

Tây Bình dân phong bư hãn, một đám đại hán ở trần hở cả cánh tay, cơ bắp gồng lên mồ hôi phủ khắp, cầm chùy lớn trong tay, ước chừng đủ lực, liền nện xuống tảng đá lớn bên dưới.

“A!” Có người kêu thảm một tiếng.

Người biểu diễn cùng người xem đằng trước nhin cười nhìn lại phía sau, Sở Tang che miệng, sau một lúc lâu mới nói: “Có...là có đá vụn tự nó bỗng nhiên bắn lại đây...”

Vô luận như thế nào, vô luận như thế nào cũng không thể thừa nhận là mình sợ nhìn loại cảnh tượng này mới giật mình kinh hô thành tiếng!

Phá xong tảng đá lớn chính là ném phi tiêu, sau đó là nuốt thiết kiếm, Sở Tang ở trong cung sao có thể từng gặp qua diễn xuất bưu hãn như vậy? Nhìn đến là tập trung tinh thần, vừa che miệng, vừa không thể không nhìn.

Người làm sao có thể nuốt được thiết kiếm? Nhất định sự có kỳ quái! Hẳn chắc chắn a...Chính là, kỳ quái ở nơi nào thì phải đợi hẳn chậm rãi nghiên cứu mới được...

“Bạc này các người cầm, lại nuốt thêm vài lần, nhanh!”

Hắn hai mắt sáng lên nhìn chăm chú vào những người biểu diễn kia, đã quên thời gian, cũng không biết đã xem bao lâu, không chút cảm giác một đám người vốn ở một bên đều đã biến mất, cuối cùng, bỗng nhiên có người lấy tay che mắt hắn lại.

Nhất thời, trời đất một mảnh hắc ám, tạp âm bên tai cũng hợp với tình hình dường như toàn bộ đều biến mất, duy nhất cảm giác được chính là nguồn nhiệt mang theo vị bụi đường cùng roi ngựa trên mắt. Hắn lão tâm nhảy dựng, yết hầu khô khốc, bị tập kích đột nhiên cơ hồ làm hắn mất hồn mất vía.

Hắn cảm giác được những ngón tay mang một tầng kén mỏng lướt qua khóe mắt mình, sau đó sau lưng trầm xuống, có người lấy tư thế thập phần khinh bạc ám muội kẻ sát lại gần.

Hắn nhất thời lão kiếm nóng bừng lên, thử lấy tay vặn bàn tay to lớn đang che ánh mắt mình ra.

Chợt, người phía sau tựa hồ một cái xoay người nhẹ nhàng thở ra một hơi bên tai hắn, hắn lập tức thực không có tiền đồ tê đại nửa thân mình, cứ thế chân như nhũn ra.

“Phụ hoàng, đừng nhìn bọn hắn, không có gì đẹp mà nhìn.”

Chủ nhân của đôi tay to lớn cổ chấp kia nói như thế, giữa mỗi lời toát ra một chút oán giận bất mãn, thừa dịp hắn suy nghĩ hỗn loạn thân thể cứng ngắc, tiếp tục có chút ủy khuất nói lời kinh người: “Nhi thần nói thế nào cũng nhìn đẹp hơn, đúng không? Phụ hoàng?”

53. Chương 51

Giữa các ngón tay chậm rãi có ánh sáng xuyên qua, kéo người về lại nhân gian từ trong hỗn độn. Sở Tang chậm rãi xoay người, đối diện với tuần dung của người mới đến, tìm thăm chấn động, nhất thời nghi hoặc không thể nói nên lời.

Sở Liệt một thân áo bào thuần sắc đen, vai rộng thắt lưng nhỏ, anh tuấn cao ngất đứng trước mặt hắn, tóc dài không bó lên đơn giản buộc ở sau lưng, ăn mặc tùy ý như lữ khách lặn lội từ xa đến.

“Liệt nhi?” Hắn thờ gọi một tiếng.

“Ừ.” Thanh niên cười có vài phần xuân phong đắc ý.

Sở Tang sau một hồi trầm mặc ngẩn ngui, lập tức lui về phía sau một bước, nhượng mảy nghiêm mặt nói: “Giáng Châu có một loại bí thuật có thể dịch dung mê hoặc lòng người, tuy rằng ngoạn ý đó quả nhân không thể hiểu thấu đáo... Người tặc nhân này rốt cuộc là kẻ nào phái đến? Đừng cho là mình giả mạo rất giống!”

Thanh niên nghẹn lời, sờ sờ mặt, thần sắc âm ức, tuấn mi hơi nhúu, sau đó bắt lấy cổ tay của hắn, để sát lên mặt mình: “Không tin liền tự mình néo xem, thật là.....”

Vì thế hắn thật sự néo lấy thịt thịt trên hai má của thanh niên, hung hăng mà lôi kéo

Không đúng, nghiệt tử kia trước đây nào có gương mặt đoạt hồn cướp phách người ta như vậy, này...này cùng sắp cắn nuốt cả lão hồn của hắn mất!

Thanh niên bất đắc dĩ vuốt vuốt dấu móng tay rõ ràng trên má trái mình, lẳng lặng nhìn hắn, sau một lúc lâu mới nói: “Xác nhận được rồi sao, phụ hoàng?”

Không đúng! Không đúng! Sở Liệt sao có thể chạy đến Tây Bình? Cho dù chạy đến, cũng nên là phong trần mệt mỏi mặt xám mày tro...Sao có thể vừa xuất hiện đã khiến cho hắn tình sinh ý động tim đập như trống, dù có là thấy Tây Thi cũng căn bản không thể có loại phản ứng mặt mặt như thế này đi?

Xong rồi, hắn nghe được trong lòng mình tiếng kêu than dậy đất, vô lực xoay trời rồi.

“Người...chạy đến nơi này làm cái gì?” Hắn thật khổ sở mới hỏi ra được.

Sở Liệt khoe miệng mang nét cười, thuận tay nắm lấy bàn tay run run dưới ống tay áo hắn, sau đó dặt ngựa, một phong thái bình thản tự nhiên: “Dung Dũ mấy ngày trước gửi thư nói người bị bệnh, ta giờ mới có chút yên lòng.”

Hắn im lặng, cũng biết Dung Dũ âm thầm có liên lạc với kinh thành, nhưng là...tốt xấu cũng nói chút chữ đề có giá trị chứ: “Quả nhân sớm đã tốt lắm! Bệnh sớm đã tốt lắm!”

Sở Liệt làm như không nghe thấy dặt ngựa đi trên đường lớn, xem người khác như không là gì, khí thế vẫn như trước làm cho người ta cực độ sợ hãi, lúc nói lời nào mặt không chút thay đổi còn làm cho người ta đầu gối như nhũn ra, vì thế nơi thanh niên đi qua người đi đường tránh còn không kịp, tự động nhường đường.

“Thế nhưng ta sinh bệnh.”

Sinh bệnh? Trong cung nuôi một đồng lớn ngự y... Được rồi, hấn vẫn rất thức thời cố nuốt câu này về lại trong bụng.

“Ăn không ngon ngủ không yên, đêm đêm trằn trọc, thái y nói đây nhất định là bệnh tương tư, phụ hoàng cảm thấy thế nào?” Thanh niên nghiêng đầu.

“Không...không biết.” Hấn bị thanh niên kéo đi, đầu óc mê muội cũng không biết được hiện tại là đang đi đâu, chỉ cảm thấy nơi hai tay tương giao sóng nhiệt cuộn cuộn, dâng lên rồi lại an ổn, an ổn a...

Hấn nuốt nuốt nước miếng: “Chúng ta đây là muốn đi đâu?”

Sở Liệt siết chặt bàn tay bên dưới, khẽ cười nói: “Quay về khách *** a, để cho Dung Dũ hồi kinh tnrớc...Ta muốn nghỉ ngơi một hồi, có chút chống đỡ không nổi.”

Hấn hoảng sợ, vội hỏi: “Nơi nào không thoải mái? Gọi ngự y xem chưa?”

Thanh niên đối với phần khấn trương này dường như thực hưởng thụ, neho mắt nói: “Chỉ là mệt mỏi một chút.” Kéo cương ngựa một cái, giải thích: “Đây là con ngựa thứ bảy, mấy con trước một đường đã dùng hết, đường núi Tây Bình không dễ đi, có chút hao tâm tốn sức.”

“Làm sao...cần phải gấp như vậy?” Hấn nghe mà đau lòng, sao còn có thể lo lắng những rối rắm không được tự nhiên trước kia. Từ kinh thành đến Tây Bình, hấn cùng Dung Dũ đi đi ngừng ngừng, ngừng ngừng ngấm ngấm ước chừng mất đến sáu mươi ngày, nếu là không ngơi không nghỉ ra roi thúc ngựa...

Quả nhiên...là hiệu quả của việc ăn thập toàn đại bổ hoàn bí truyền trong cung sao?

“A! Trữ Uyên! Nơi này!”

Cách khách *** còn khoảng mười bước, hấn nhìn thấy Dung Dũ đang vội vội vàng vàng chạy ra khỏi cửa liền gọi lại, thanh niên nghe tiếng quay đầu, mở bừng mắt, sau khi nhìn thấy Sở Liệt sắc mặt khẽ biến, đứng yên tại chỗ.

Sở Liệt vội kéo hấn đi vài bước đến chỗ thanh niên, ngữ khí thản nhiên hiền lành, lấy ngữ điệu vừa đúng nói: “Một đường vất vả, Dung tướng.”

Mặt Dung Dũ biến đổi thất thường, tầm mắt vẫn dừng trên người hấn, thanh âm trầm thấp, con ngươi đột nhiên co lại: “Có thể vì bệ hạ cống hiến sức lực là phúc phận của vi thần.”

Sở Liệt vẫn khoanh tay mà đứng, cùng thuận thế che đi tay hấn chắn ở sau người, hơn nữa cổ tay áo rộng thùng thình, cũng nhìn không ra quá nhiều không ổn.

Nguyên lai, từ đầu đến cuối quần bách bất an cũng chỉ có một mình hấn mà thôi.

Ba người cùng trở lại sương phòng, Dung Dũ mới lời mang bất mãn nói thẳng: “Hoàng Thượng một mình đến đây chỉ sợ là chưa cân nhắc lo lắng.”

Sở Liệt tựa hồ tâm tình rất tốt, qua loa hồ hững giải thích một câu: “Những người khác còn ở đằng sau, đêm nay sẽ đến.”

Hấn mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, làm bộ nghe không thấy hai người này.

Tốt thôi, Sở Liệt lỗ mãng mạo hiểm rồi triều đúng là mất chừng mực, thiếu lo lắng, nên mắng cần phê...

Từ từ...Đầu tiên cần phê chính là lão gia hỏa già mà không an phận là hấn đi?

“Kế tiếp ta sẽ cùng phụ hoàng hồi kinh, Dung tướng ngày mai có thể khởi hành đi trước, một đường này đã vất vả.”

“Vì quân phân ưu là bốn phận của vi thần.” Tầm mắt của Dung Dũ vẫn cố định trên người hấn, mang theo một chút mê hoặc hiểm thấy, giữa hàng mày cố chấp hiện lên vẻ lo lắng, không để ý đến Sở Liệt đứng ở phía trước, thẳng tiến lên một bước: “Bệ hạ, người tin tưởng ta sao?”

Hấn dừng một thoáng, không chút nghĩ ngợi đáp: “Quả nhân tất nhiên là tin người.”

Dung Dũ như cắn chặt hàm răng, nghiêm nghị nói: “Thế nhưng ta không tin chính mình. Ta không dám xác định, Dung Dũ của mười năm sau, hai mươi năm sau, có thể hay không còn như hôm nay có thể mưu phúc vì dân chúng. Nếu thực sự có ngày đó...Bệ hạ, người liệu có hối hận năm đó đã cứu ta hay không?”

Hấn nhìn vào đôi mắt thẳng thắn của thanh niên, lại nhìn gương mặt thần sắc khó phân biệt của Sở Liệt, bỗng nhiên thấy cảm khái.

Người một câu ta một câu thảo luận đại sự trong triều.

Rõ ràng là thiên hạ của hoàng triều Sở gia, nhưng chân chính lòng mang thiên hạ lại là người khác họ, hấn cùng Sở Liệt, dù sao cũng là tư tâm nhiều hơn một chút. Hai mươi năm sau, Dung Dũ người vẫn là Dung Dũ, quả nhân vẫn có thể nhận ra người.”

Thanh niên rút cuộc mặt mày giãn ra, sắc da âm bạch như thắm nhuộm màu son, chậm rãi lan tràn, trong

đôi mắt trầm hắc ôn nhu khẽ động, hướng hắc quỳ xuống cúi đầu: “Dung Dũ trước tạ ân bệ hạ.”

Hắn nhìn theo bóng thanh niên rời đi, Sở Liệt đứng bên cạnh chậm rãi xoay người, liếc nhìn hắn: “Dung tướng thực cứng đầu, khó trách phụ hoàng thích hắn.”

Trong phòng thiếu đi một người, không khí liền trở nên ngột ngạt.

Sở Liệt cũng ngồi xuống bên giường, cởi hài, nhích lại gần hắn: “Cho nên ta để hắn cùng người ra ngoài cũng thực yên tâm.” Dừng một chút, lại nói: “Hắn sẽ cẩn thận che chở người, ta thực yên tâm.”

“Quả nhân...cũng không cần người khác che chở.” Hắn xấu hổ bĩu môi.

“Ân, là không cần.” Sở Liệt thuận theo ý tứ của hắn nói, đầu hướng lên vai hắn khẽ dựa vào, sức nặng toàn bộ thân mình liền đè ép lại đây, thiếu chút nữa làm cho hắn không thể thông khí.

“Ta cũng tìm không ra biện pháp khác để làm cho người vui vẻ, làm cái gì sai cái đó, lấy lòng một người thật sự rất khó...Phụ hoàng người nhất định chưa từng thử qua loại cảm giác này...Thôi vậy, phụ hoàng người vẫn là ngàn vạn lần đừng thử, nếu không ta sẽ khó chịu mà chết.”

Nguyên lai, Sở Liệt lời nói cũng rất nhiều, không phải bằng hồ lô a.

“Phụ hoàng, người nhớ ta sao?” Sở Liệt tựa đầu trên vai hắn, nắm ống tay áo hắn, trầm trầm hỏi.

Mặt nhất thời đỏ hồng, ân a thật lâu, mới gật gật đầu: “Nhớ.” Nếu không nhớ, hắn sao có thể đề xuất muốn hồi cung?

Trong nhà nếu như không có người, kia nào tính là nhà...

54. Chương 52

Sở Tang kìm nén không được nữa, dùng bàn tay còn lại chải vuốt mái đầu đang vùi trên vai hắn: “Liệt nhi?”

Không được trả lời như dự kiến, vai càng thêm trầm trọng, lọt vào tai còn là tiếng ngáy rất nhỏ, đầu của thanh niên nặng trĩu lệch sang một bên rồi ngã xuống rơi vào trong ngực hắn.

Nguyên lai...là đang ngủ.

Hắn da mặt co giật, thật sự là uống phí hắn vừa rồi còn nghiêm túc áp ủ cảm xúc tổ chức ngôn ngữ như vậy, tiểu tử này...tốt xấu cũng để cho hắn nói xong hăng ngủ tiếp a.

Tướng ngủ của thanh niên là hắn thích nhất, thành thật đến chịu không được hết như một con tiểu cầu, mày dài nhập tẩn đuôi ẩn vào những lọn tóc rơi rớt trên trán, bộ dạng vô hại lại dịu ngoan, làm cho hắn tim đập gia tốc không đành lòng rời mắt, so với những phong cảnh nhân văn kỳ diệu nhất dọc theo đường này được xem qua còn đẹp hơn rất nhiều.

Trời đất bao la, hắn hiện giờ duy nhất muốn lưu lại cũng chỉ có Sở Liệt.

Không liên quan gì đến phong nguyệt tình ái, chỉ là...Người có si niệm của người, hắn có chấp ý của hắn mà thôi.

Hắn tựa vào bên cạnh thanh niên, đầu dựa vào đầu, tay chạm vào tay, bất giác đã ướt đầy viền mắt.

Cái loại cảm giác được lấp đầy không thể nói rõ bằng lời này tràn ngập trong lòng, không tính là khó chịu, chỉ là cảm thấy được lão thiên dù sao cũng đã hậu đãi hắn.

Quanh đi quẩn lại một vòng như thế, vẫn về lại nơi mà hắn có thể chạm đến, cho hắn một độ ấm có thể lưu lại.

Hắn một giấc này ngủ cực an ổn, không vì giường của khách *** mà trần trọc, càng không vì vị đạo đàn hương không thích mà bưng tỉnh. Chờ lúc hắn tỉnh ngủ, thanh niên nằm bên cạnh đã mở to mắt, tựa vào giường nhìn hắn.

Hắn nhất thời quẩn bách, hàm hồ chớp mắt: “Hiện tại giờ nào?”

Khỏe miệng khe cong lên, Sở Liệt cười nói: “Sáng ngày hôm sau rồi, phụ hoàng, người sao lại còn ngủ được hơn cả ta?”

Hắn hất bàn tay muốn vươn sang của thanh niên đi, cố giữ thể diện: “Quả nhân lớn tuổi, yêu ngủ thì thế nào?”

“Ngô, là không thể nào, cùng lắm thì nhĩ thần về sau cùng phụ hoàng ngủ, tán gẫu biểu hiệu tâm.” Sở Liệt lúc này còn kéo ra được loại tự xưng ‘nhĩ thần’ giả muốn chết chưa muốn chết như vậy, thực dụng tâm lý lòng nói.

“Khụ, Dung Dũ đâu?” Hắn da mặt còn chưa dày đến trình độ có thể thảo luận chuyện này, vì thế lập tức đổi đề tài chuyển hướng gió.

“Tôi hôm qua đã khởi hành đi rồi, lên đường rồi.” Sở Liệt cho một giải thích hợp tình hợp lý.

“....”

“Phụ Hoàng, người không phải muốn đi thôn trang kia của Tây Bình xem bì ảnh hí sao? Ta đưa người đi.” Sở Liệt hưng trí bừng bừng đề xuất hành trình kế tiếp, động tác nhanh nhẹn mặc vào y phục.

Hắn kinh ngạc nhìn Sở Liệt nghiêm mặt soi gương đồng khổ chiến với tóc mình một phen, trình độ ngoan liệt có thể nói là huyết tinh bạo lực, cuối cùng tóc rút một khối to, đầu vẫn chưa bó được.

Hắn nhìn mà hết hồn, khuyên một câu: “Liệt nhi, đừng kéo nữa, gốc tóc liền tâm..Tóc kia thật sự rất đáng thương...”

“Phụ hoàng biết làm sao?” Thanh niên ánh mắt sáng bèn quay đầu lại: “Lên đường quá gấp, không mang cung nữ.”

Trong cung, Sở Liệt dù bận vẫn luôn ung dung, mỗi một sợi tóc đều được chải bó cao quy quy củ củ, hiện tại kéo giật một hồi như vậy đã thành mười phần tóc tai rối bù.

Hắn bĩu môi: “Nếu người không biết, quả nhân làm sao có thể biết?”

Sợ đối phương không tin, hắn lại bổ sung một câu: “Dọc theo đường này may nhờ có Dung Dũ, lại nói, tay Dung Dũ xảo cũng không phải chỉ ở mức độ bình thường.” Đầu chải ra sạch sẽ tự nhiên, có thể sánh với thủ pháp cung đình.

Một vị quan tốt đa tài đa nghệ vào được triều đình ra được thánh đường như vậy, thực đúng là phúc khí của quốc gia xã tắc a.

“Kỳ thực cũng không phải chuyện gì quá khó, ta đến giúp phụ hoàng làm đi.” Thanh niên thần sắc ngưng một chút, sải bước từ chỗ gương đồng, nắm lược thẳng đồn lại đây.

Tự chải tóc cho mình mới khó khăn hơn nhiều, đến, phụ hoàng, đầu vươn lại đây một chút.” Thanh niên tìm được lý do thích hợp cho biểu hiện ngốc nghếch của mình, vì thế tìm được điểm vào, bắt đầu vắn vẻ: “Chải đầu cũng không phải việc khó.”

Hắn mặt không đổi sắc, nói: “Quả nhân đợi lát nữa gọi người đến là được, người đi rửa mặt trước đi.”

“Rửa rồi, phụ hoàng, cho ta thử xem đi.” Thanh niên ngữ khí nhất thời có chút ủy khuất, ngữ điệu vi diệu làm cho đầu quả tim của hắn cũng phát run.

“Vậy...chỉ một hồi thôi, nhiều hơn không được.” Hắn vẫn còn nhớ năm đó ở trong cung, nghiệt tử này là một tay làm bì ảnh bảo bối của hắn tan nát như thế nào.

Hắn lão xương cốt này...Hắn là so với bì ảnh vẫn còn rắn chắc hơn một chút

đi?

“Người người người...Người muốn giết phụ...” Hắn đau đến mắt đầm đăm, ôm gối thẳng đánh Sở Liệt.

“Ta không có.” Sở Liệt còn đang nắm lược, vừa trốn bị đánh vừa giải thích: “Ta...ta chi là không khống chế tốt lực đạo.”

Chưa đến một hồi.

“Đi mang Dung Dũ trở về đây, quả nhân mới không có nhi tử bàn thủ bản cước như vậy!”

“Đã nói Dung Dũ sớm đi rồi, phụ hoàng người chết tâm đi...”

55. Chương 53

Dung Dũ hồi kinh chủ trì đại cục, Sở Liệt liền thật sự từ trong lịch trình dày đặc của mình rút ra thời gian, khởi hành cùng hắn đi thôn cổ ở bờ nam Tây Bình xem bì ảnh hí.

Vốn là nơi hắn muốn đi, hiện tại xem ra người hưng phấn sung sướng lại là hài tử luôn ít ra khỏi cung này của hắn.

Thôn kia tên gọi là thôn Ảnh, theo truyền thuyết là vùng khởi nguyên của bì ảnh hí, trong thôn ngoạ hồ tầng long không ít cao thủ, làm cho hắn vẫn luôn trong lòng hướng tới, muốn đi xem đến tận cùng, nghe cho rõ ràng.

Thôn Ảnh ở vào phía nam Tây Bình, một đường núi non trùng điệp, hơn nữa sơn mạch Tây Bình vốn dĩ thường hiểm trở, phóng mắt nhìn lại trừ bỏ núi vẫn là núi. Đỉnh núi đội mây dày, mây phủ mù trời, hơn nữa trên đường đi lại thường xuyên có đá lớn rơi lở, xe ngựa không tiện qua lại, cũng chỉ có thể dựa vào đi bộ mà lên.

Đằng trước là người dẫn đường kinh nghiệm phong phú, phía sau là tinh binh cường tướng trong cung mang ra, một đường gian nan như vậy...

“Liệt nhi, phiền toái như vậy, nếu không thì đừng đi nữa.” Tuy rằng đã đến tận đây cũng có chút tiếc nuối, nhưng vẫn là chính sự quan trọng hơn, không cần thiết phải vì sở thích của hắn mà tiêu phí nhiều khí lực thời gian như vậy.

“Phụ hoàng không phải rất muốn đi sao?” Sở Liệt lau mồ hôi trên mặt, nheo mắt nói: “Phụ hoàng thích thì sẽ không phiền toái.”

Hắn biết Sở Liệt là đang muốn làm mình vui vẻ, cố tình hấn lại hưởng thụ đến nguy, lâng lâng ân một tiếng.

“Lần trước làm hỏng bì ảnh của phụ hoàng, xem như bồi tội tốt lắm.”

Bọn họ nói nói như vậy, tốc độ của đoàn người cũng phối hợp giảm xuống, đám dò đường phía trước chạy về một người, cau mày cùng Sở Liệt nói nhỏ vài tiếng.

Hắn chú ý đến gương mặt có chút phát sầu của người dẫn đường, liền hỏi: “Liệt nhi, đằng trước làm sao vậy?”

Thanh niên ngẩng đầu, dùng cảm ý bảo: “Có thể trời sắp mưa, chúng ta phải nhanh một chút mới đến kịp.”

Hắn ngẩng đầu theo, quả thực thấy ở phương xa mây đang dần dần ngưng lại kết trên đỉnh núi. Một bộ tư thế mây đen đè thành thành sắp hỏng, hơn nữa trên đường cát đá lăn lộn, gió loạn cuộn lên, đúng là điềm báo trước mưa sắp rơi.

Nhìn về phía trước là đường núi uốn lượn bất tận, chín khúc mười tám cong kéo dài vào núi sâu, đường nhìn không đến làm lòng hắn nhất thời chột dạ.

Sở Liệt chợt nắm tay hắn, nhéo nhéo như an ủi: “Không có việc gì, nghe nói cũng chỉ khoảng nửa canh giờ nữa là đến.”

“Ân.” Nắm tay quang minh chính đại như vậy khiến cho hắn thực không biết phải làm sao....

“Phụ hoàng là một mối đi?” Thanh niên làm như không chút để ý khụ một tiếng, sần sọc nói: “Kỳ thực ta có thể công phụ hoàng lên.”

Chuyên tâm đi đường...Chuyên tâm đi đường...Đi đêm nhiều chỉ sợ gặp lang gặp hổ, không cẩn thận là sẽ bị ăn đến chỉ còn khung xương, nếu thật vậy thì thể diện của hắn biết đặt ở nơi nào.

Kỳ thật, có đôi khi...người càng ngày càng không nên cần thể diện, cần thì cũng chỉ là mình tự làm khó chính mình mà thôi.

“Kỳ thật ôm cũng có thể.” Thanh niên sắc mặt nghiêm túc lại thêm một câu.

Hắn tức giận đến nỗi dùng móng tay luôn được tu bổ thực mượt mà của mình bấm vào lòng bàn tay thanh

niên, cảm tức nói: “Người không thể đi đứng cho đảng hoàng sao, lời vô nghĩa chỉ có người nhiều nhất.”

Sở Liệt khí định thần nhàn quay đầu lại cười cười với hắn, tuấn mi lãng mục, cho dù không khoác để bào hoa phục vẫn như trước có thể cao hoa xuất chúng, rạng rỡ sinh huy đầy chói mắt.

Sở Liệt cam đoan với hắn là nửa canh giờ, quả nhiên chỉ chừng đó liền đến thôn Ảnh, chẳng lẽ thật sự là miệng vàng lời ngọc hay sao? Hắn thở dài, tiếp tục bị thanh niên kéo đi.

Thôn Ảnh so với suy nghĩ của hắn còn lớn hơn rất nhiều, phòng ốc ngay ngắn, bờ mộng dọc ngang, nếu không phải mưa gió nổi lên, đây đúng là một cảnh trí bình thản thế ngoại đào hoa.

Bất quá.....có bình hòa yên tĩnh thế nào cũng chống cự không được gà bay chó sủa phá hư, nông dân vừa vội vàng bắt lại gà mập nhà mình, vừa chỉ dẫn cho đám người từ xa đến là bọn họ: “Cái gì? Xem bì ảnh? Đến nhà thôn trưởng đi!”

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, hỏi lại cụ thể mới biết, nguyên lai hai yêu cầu của dân chúng thôn này khi tuyển quan chính là thái độ làm người như thế nào cùng với khả năng diễn xướng ra sao, có thể làm thôn trưởng, vậy tự nhiên là trình độ nhất lưu.

Gió càng thổi càng lớn, trời vốn không nên đen cũng đã biến sắc bỗng nhiên tối sầm, hắn thấy gương mặt chợt lạnh, nguyên lai là hạt mưa đã trực tiếp đánh lên.

Sở Liệt dùng ngón tay lau đi cho hắn, ý vào ưu thế thân cao của mình dùng ống tay áo che khuất đỉnh đầu hắn: “Phụ hoàng, có thể chạy sao? Chúng ta đi trốn mưa.”

“Ách, được rồi.”

Cánh tay bị một lực đạo đột ngột thật lớn dẫn dắt, một đường chạy chậm, cũng bất chấp hình tượng hay là gì khác, giày đạp vào lầy lội, hạt mưa bay khắp nơi, hệt như tiểu hoa nở rộ khắp chốn.

Gió theo chớp mũi lướt qua, hắn thấy khóe miệng Sở Liệt tiểu ý dẫn hắn có thể thấy được trong loạn vũ cuồng phong, hắn nhìn thấy rõ ràng, trong lòng nhất thời ấm áp.

Thôn trưởng thôn Ảnh nhiệt tình hiếu khách, nghe hắn nói mục đích đến nơi này xong liền càng thêm nhiệt tình, đi gọi vài đồ đệ của mình đến, dọn màn trắng bì ảnh, lập tức vì khách nhân đường xa mà đến ngẫu hứng xướng một hồi.

Sở Tang bất chấp áo choàng đã ẩm ướt, cười tùm tùm dời băng ghế, mê mẩn xem.

Hí đã mở màn, hắn từ đầu hưng trí dạt dào đến sau sắc mặt ngưng đọng, cuối cùng lại thành thương cảm vô hạn, làm cho thanh niên ngồi cùng bên cạnh không ngừng hỏi han: “Có phải cảm lạnh hay không?”

Hắn vịn phần suy sụp gục đầu xuống, nói: “Xem xong hí này, quả nhân cũng không muốn lại đụng đến bì ảnh nữa.”

Thanh niên tự nhiên là khó hiểu.

“Quả nhân diễn ra được căn bản là đầu gối, hoàn toàn không có ý nghĩa gì.”

Nguyên tưởng rằng gánh hát kinh thành đã rất đả kích người, đến nơi này nghe, hắn mới biết tài nghệ của mình có bao nhiêu kém cỏi. Nhân ngoại nhân, sơn ngoại sơn, hắn chỉ là một con rồng nằm nơi đáy giếng không bay được xa mà thôi.

Sở Liệt từ đằng sau bỗng nhiên ôm lấy hắn, đầu tựa trên bả vai, loại động tác vô cùng thân thiết không chút tránh ngại này làm cho hắn nhất thời tim đập như trống, khản trương như ba quân giằng co.

“VẬY phụ hoàng về sau chỉ diễn cho ta xem là được rồi, xướng không tốt cũng không sao, từ từ sẽ được.” Sở Liệt an ủi.

“Người...người lại nghe không hiểu.”

“VẬY phụ hoàng dạy ta, ta chậm rãi học, phụ hoàng cũng luyện từ từ.” Thanh niên mỉm cười, lay động hai tay một chút: “Chúng ta còn có rất nhiều thời gian, không vội.”

Lúc rời nhà thôn trưởng mưa gió bên ngoài cũng đã ngừng, người dẫn đường nói với Sở Liệt nếu hiện tại đi thì trước lúc mặt trời lặn có thể chạy về đến Tây Bình, nếu không sẽ ở thôn Ảnh dừng chân một đêm.

Sở Liệt trầm ngâm một lát, nhìn không trung: “Hiện tại liền đi, phụ hoàng người cảm thấy được không?”

“Cũng tốt.” Hắn cũng sợ mình ngủ không quen giường trong thôn trang nhỏ này, tình nguyện bỏ ba một chút về lại Tây Bình, thoáng nghỉ ngơi rồi trở lại kinh thành.

Sau khi tâm nguyện đạt thành, đường về thoát nhìn cũng không gian khổ như vậy. Chỉ là không trung vốn đã hơi quang đãng lại dần trở nên nặng nề, rất có thể phát cờ trở lại, gió núi ác liệt, thổi cả đoàn người ồng tay áo phồng lên, rung động như cánh chim.

Thanh niên một đường kéo tay hắn cau mày, sai thị vệ tùy thân bưng ô che mưa nhỏ.

Hắn theo bản năng nắm tay Sở Liệt chặt hơn một chút, nói: “Sao lại muốn mưa nữa rồi...”

“Mưa núi, nói đến là đến.” Thanh niên như an ủi cười với hắn, khí độ vạm vỡ năm trăm cân: “Bước chậm trong mưa, cũng xem như là tình thú đi, phụ hoàng?”

Gió núi thổi đến nổi hần mí mắt khó mở ra: “Mưa vui trong khổ cũng vẫn có thể xem là lạc thú...”

Lời vốn không lớn rất nhanh liền bị mưa gió thổi không còn, tiếng mưa đập vào tán ô khó tránh khỏi làm cho lòng người cũng theo đó mà lạnh lẽo. Rất nhanh trời đã hoàn toàn biến sắc, hiện lên một màu nặng nề như cát vàng. Sở Liệt sai người nghỉ tạm một lúc ở sơn đình bên cạnh một vách đá dựng đứng phía trước, chờ mưa nhỏ hơn lại tính tiếp.

Tiếng mưa rầm rầm nặng nề giả lên đỉnh sơn đình vốn không quá rần chắc giống như thủy thời đều có thể sụp xuống. Hần sao có thể gặp qua thiên tượng quỷ dị như vậy, trong thiên địa chỉ còn lại tiếng cuồng phong mưa rào, rõ ràng là ban ngày, nhưng đập vào mắt đều là sắc đen mù mịt, thấy không rõ cảnh tượng ngoài năm bước chân, duy nhất xác định được chính là bàn tay càng thêm xiết chặt cùng độ ẩm nóng rục của thanh niên.

“Đừng sợ, phụ hoàng, có ta ở đây mà.”

Hần thấy không rõ biểu tình của thanh niên, chỉ có thể không lớn không nhỏ ân một tiếng xem như đáp lại.

Qua một hồi lâu, mưa vẫn không có nửa điểm ý tứ muốn nhỏ đi, hần không khỏi có chút sốt ruột.

Thị vệ mặc thường phục vây quanh lương đình một đám đều là từ sắt đúc thành, đến hiện tại cũng đã như nỗ mạnh hết đà, cố gắng giữ vững cước bộ.

“Phụ hoàng, đại khái chúng ta hai rồng ở một chỗ có chút chiêu mưa gọi gió.” Sở Liệt vừa che chở hần vừa nhân cơ hội ở bên má hần hôn một cái, đục nước béo cò, không sai biệt lắm chính là dùng để nói người như Sở Liệt.

Hần đang muốn nói gì, chợt thấy lòng bàn chân một trận ám động, ban đầu còn tưởng rằng tim đập gia tốc tạo thành lỗi giác, rồi sau đó chấn động dưới lòng bàn chân càng thêm mãnh liệt, như muốn lật nhào xoay chuyển cả mặt đất, làm cho người ta không biết phải làm sao.

Người xung quanh cũng cảm giác được dị thường, toàn bộ đều căng chặt thân trận địa đón địch.

“Nắm lấy tay của ta đừng buông, phụ hoàng.” Ngữ khí của Sở Liệt như trở về lúc trên triều đường, lạnh lùng bức người, chỉ là thêm phần khẩn trương như lâm đại địch.

Chấn động càng lúc càng mạnh, theo đó mà đến chính là âm thanh trùng kích mãnh liệt tựa sóng lớn...

Chờ đã! Trong đất liền nơi vùng núi này sao lại có tiếng sóng lớn? Hần bị chính mình làm hoảng sợ, quay phắt đầu lại. Giữa mịt mờ, chỉ nghe thấy trên sườn núi sau đình tựa hồ có vạn mã chạy chồm mà đến, cước chấn đại địa.

Hắn còn chưa kịp phản ứng đang chạy đến là cái gì thì đã bị Sở Liệt một phen dùng sức kéo ra khỏi đình. Bởi vì thi lực quá mạnh quá nhanh. Sở Liệt ôm hắn lăn sang một bên, tảng đá gồ lên trên đường núi làm cho hắn toàn thân đau đớn.

Mưa vẫn lớn như trước, quần áo toàn bộ ướt đầm làm cả người càng thêm trì độn, ngay cả khí lực đứng lên cũng đã mất.

“Nắm chặt ta!”

Hắn đau đến hít sâu một hơi, thẳng đến nghe thay thanh âm của thanh niên quanh quần bên tai mới khởi động được khí lực mở mắt ra, chỉ thấy sơn đình mới vừa rồi còn ở đó thế nhưng đã biến mất không còn gì nữa.

“Hoàng thượng! Đây là lũ núi trút xuống!”

Nơi bọn họ đứng lúc này vừa hay là ở dưới một sườn dốc rất lớn, ba mặt treo giữa trời, bên dưới là tầng tầng uốn lượn đứt gãy, địa thế hung hiểm. Sở Tang chưa kịp ngẫm nghĩ, lại một đợt lũ bất ngờ theo đường dốc trực tiếp trút xuống, hắn bị Sở Liệt kéo chạy, căn bản thấy không rõ tình thế phía trước như thế nào, chỉ thấy hai người bọn họ cùng bọn thị vệ đã bị tách ra.

“Phụ hoàng!”

Hắn chưa từng nghe qua thanh niên nói chuyện lại run rẩy như vậy, giữa lúc giật mình, chỉ cảm thấy vai đột nhiên bị người đẩy một cái, bàn tay vẫn được níu kéo trống không.

Sở Tang kinh hãi, từ trên mặt đất bò dậy, nguyên lai là vừa rồi tình thế cấp bách Sở Liệt đẩy hắn lên nơi an toàn. Phóng mắt nhìn lại, lọt vào trong tầm mắt tất cả đều là bùn lầy nước mưa, nào còn có nửa điểm bóng dáng của Sở Liệt...

56. Chương 54

Hắn sợ hãi kinh hoàng, ngay cả vừa rồi lúc khẩn trương nhất cũng không sợ hãi đến như vậy. Đột lỗ núi bất ngờ qua đi, gió bão tạm thời ngừng lại, Sở Tang cố sức mở to hai mắt, tư thái chật vật theo trí nhớ bò lại nơi hai người thất lạc, gấp đến nước mắt cũng ứa ra: “Liệt nhi! Liệt nhi!”

Bên bờ vực tựa hồ truyền đến thanh âm suy yếu của thanh niên, Sở Tang thở không ra hơi đi qua, đường núi ngập đầy nước bùn bước cũng không dễ. Chờ hắn nghiêng ngả lão đảo thậm chí ngã lăn mới qua được thì sớm đã đầy người bùn bẩn, mồ hôi lạnh đầm đìa: “Liệt nhi? Người ở nơi...”

Nguyên lai Sở Liệt sau khi đẩy hắn lên nơi an toàn thì không kịp đào thoát, bị đợt lũ bất ngờ vừa rồi đẩy

đến bờ vực, may mắn dựa vào thể lực cùng sức chịu đựng hơn người chụp được mỏm đá nhô ra từ vách núi mới tránh được cái chết.

Mắt thấy Sở Liệt đã sắp mất hết khí lực trượt mình xuống, đầu hấn bỗng nhiên trống rỗng, cũng không biết khí lực từ nơi nào đến liền nhào qua, nửa thân mình cũng treo trên vực, bắt thật chặt lấy bàn tay đã huyết nhục mơ hồ của thanh niên.

Nếu không nhờ một phen lôi kéo này của hắn thì thanh niên đã rơi xuống vực. mệnh treo một đường sinh tử hơn kém cũng chỉ trong chớp mắt, sức nặng của Sở Liệt làm thân thể hắn cũng theo hướng vách đá trầm xuống, may mà có gốc cây mọc ngang ngay sát vực giữ lại bên hông, ngăn trở lực trượt.

“Phụ hoàng...” Sở Liệt một chút cũng không dám động, sợ mình vừa động lại mệt đến hần: “Người làm cái gì...Buông tay!”

Gốc cây kẹt ở bên hông tựa hồ chọc thẳng vào xương sườn, cảm giác đau đớn xoay trời chuyển đất dâng lên, hắn đoán phỏng chừng là nơi nào đã bị thương, nếu không sẽ không khó chịu đến như vậy. Hai tay hắn nắm chặt tay thanh niên, toàn thân bị mưa cùng bùn cọ rửa bằng hàn đến tận xương, trừ bỏ đau đớn ra không còn cảm giác gì khác.

Nghiệt tử này...Lớn lên cao trắng như vậy làm cái gì...Cánh tay hắn đã nặng đến sắp không được...

Mặt thanh niên cách hắn cũng không xa, nhưng hắn đã không có khí lực kéo Sở Liệt lên nữa, chỉ có thể kiên trì tư thế này, không dám có chút lơ lửng.

Thanh niên dưới vực gào thét: “Phụ hoàng Người trước buông tay, đợi lát nữa ta tự mình đi lên, thật sự Phía dưới có một khối đá lớn, ta mượn lực là có thể đi lên – Người buông tay, nghe được không Trước buông tay!”

Mưa vẫn đang rơi, hắn không biết bao lâu mới có thể dừng, cũng không biết thị vệ có còn mạng để lại đây cứu bọn họ hay không. Hắn muốn cười, chính là đau đớn của cánh tay sắp gãy làm cho hắn cười không ra được, hắn đời này cũng chưa từng thử qua loại đao pháp này a...

“Người...người nghĩ quả nhân cái gì cũng không biết sao? Phía dưới cho dù có tảng đá lớn, người đạp đến sao? Người cho là khinh công của mình có thể sánh với võ lâm cao thủ? Người còn có khí lực đi lên sao?”

Hắn nhịn xuống xúc động muốn khóc rống, quát: “Quả nhân làm cho người không tin được đến như vậy sao?”

Nếu hắn buông tay, người hắn bảo bối nhất sẽ không còn nữa.

“Không cho phép buông tay quả nhân ra, có hiểu hay không? Quả nhân không cho phép...”

Đá sỏi cứng rần gồ lên ở mỗm vực chà sát cánh tay, hấn vẫn cố chịu đựng đau nhức.

‘Rắc’ một tiếng, hấn hình như nghe thấy thanh âm xương cốt gãy rất nhỏ, chậm rãi từ đầu vai lan tràn ra, ý đau càng theo đó sấm đến tận xương cốt: “Lời quả nhân nói, ngươi rốt cuộc có nghe hay không?”

Thanh niên yết hầu như nghẹn lại, cúi đầu hô một tiếng: “Nghe.”

Có nhiều lúc, Sở Tang đã cho là mình xong rồi, hấn luôn luôn sống an nhàn sung sướng đã quen, vai không thể gánh tay không thể xách, sợ đau sợ khổ, loại hoàn cảnh giống hôm nay là hấn trăm triệu lần không thể tưởng tượng đến.

Nhưng hấn đã không phải thiếu niên xúc động năm xưa, lúc đó hấn đã không nắm lấy Vĩnh Trữ, hôm nay hấn sẽ không buông tay Sở Liệt, tuyệt đối không buông!

Hấn thân làm quân phụ, tự phải biết chịu trách nhiệm, cho dù trả giá bằng cả mạng già này của hấn cũng không sao cả. Vô luận trong cung hay là ngoài cung, cũng sẽ dùng biện pháp của chính mình để cưỡng chế che chở Sở Liệt.

Trong đầu càng lúc càng trống rỗng, thân thể cũng mềm nhũn đi, chỉ có tay vẫn không bị khống chế siết chặt.

“Quả nhân đã nói sẽ đối tốt với ngươi...” Lạc tử vô hồi, hấn nếu đã cho lời hứa hẹn thì tuyệt sẽ không đổi ý, đổi ý không phải là khí độ quân vương nên có.

Lúc này, lũ còn sót lại tựa hồ lại bắt đầu chấn động, trong núi cũng đã bị phá lũy thành một mảnh thê lương, không biết có chịu được một đợt đợt kích nữa hay không.

“Quả nhân nhất ngôn cửu đỉnh...Chưa bao giờ nuốt lời, ngươi không thể nghi ngờ quả nhân...”

Ý thức của hấn đã bắt đầu mờ ảo, gió lạnh vùng núi thổi qua làm hấn rất muốn ngủ, lại giống như muốn thổi hấn bay lên tận trời, ngay cả đau đớn trên cánh tay dường như cũng chậm rãi tán đi, hai mắt tiêu cự dần dần mất.

“Liệt nhi... Liệt nhi...Ngươi còn ở đó sao?”

“Còn, phụ hoàng...Người trước buông tay, người chảy thật nhiều máu, nghe lời...” Thanh niên dỗ dành hấn, chỉ là thanh âm cũng thực suy yếu: “Nghe lời, người lên trước đi, đợi ta đến tìm người, được không?”

Mặc dù đang ở trong thống khổ dày vò, hấn vẫn lắc đầu, không hề động.

Mặt đất vẫn chấn động không ngừng, hắc mớ mớ màng màng nghĩ, đại khái lũ núi lại sắp đến rồi đây, nhất định phải chống đỡ. Hắc đời này rất ít từng kiên trì muốn cái gì, hết thấy có được đều dễ dàng như thế, rất dễ dàng, dễ dàng đến nỗi làm cho hắc chưa từng quý trọng điều gì.

Những ngày cưỡi ngựa xem hoa trước kia hiện lên trong đầu, những thứ hắc có được những thứ hắc bỏ qua, những thứ hắc mất đi, kỳ thật cuộc đời của hắc không cần cỏi, cũng không cô đơn, hắc từng có chí hữu, từng có thân nhân, tuy rằng bọn họ đều bỏ hắc mà đi, nhưng đáng ăn mừng chính là hiện giờ hắc còn có Sở Liệt.

Bọn họ còn có rất nhiều thời gian, chỉ cần hắc lại kiên trì thêm một hồi, bọn họ sẽ có thể có rất nhiều ngày bên nhau.

“Liệt nhi... Quả nhân rất muốn về nhà a...”

Mơ hồ trong tầm mắt, hắc thấy thanh niên hơi hơi rung động cánh môi.

Tiếng sóng rút cuộc vẫn thổi quét lại đây, hỗn loạn bên trong là cát dư đá

vụn, mỗi khi đánh vào người lại giống như một lần lạng trì, hắc một bộ xương

cốt già nua này, thật sự sắp chịu không được...

Trong chớp mắt hoàn toàn mất đi ý thức đó, hắc vẫn tự trấn an...

Sở Tang hắc đời này, cuối cùng cũng không còn thực có lỗi với ai...

57. Chương 55

Một đời người, vừa phải không thẹn với thượng thiên lương tâm, vừa phải không làm thất vọng thân nhân bằng hữu, gian nan dữ dội, nói dễ hơn làm a.

Sở Tang hắc tự biết mình không phải thánh nhân, gặp được chuyện thương tâm cũng sẽ oán trời trách đất, cũng sẽ không gượng dậy nổi, nói cho cùng người hoàng gia cũng không có gì khác với người thường.

Giữa màn tuyết trắng tinh, rừng mai phương xa có ám hương phù động, điểm điểm đỏ tươi, phảng phất như tiên cảnh, hắc xóc lại cổ áo lông, sải bước, hướng về nơi đó chậm rãi đi.

Hắc nhớ rõ lúc mình còn nhỏ, Nhiếp chính vương thường ôm hắc đến nơi này ngắm hoa, những ngày cùng

hoàng hậu tân hôn như keo như sơn hấn cũng sẽ dẫn hoàng hậu đến đây thưởng hoa phú thơ, mỹ nhân như ngọc lãnh tựa mai, thật làm cho người ta không đành lòng dời mắt.

Hấn cùng Vĩnh Trữ đã từng ước định, chờ mùa đông vừa đến, bọn họ sẽ lên núi thưởng bạch mai, nghe nói bạch mai trên một đỉnh núi phía đông kinh thành sắc thập phần tốt đẹp.

Chỉ tiếc, cảnh đẹp còn đây, người sự đều đã mất, hiện giờ hấn nhìn thấy cảnh mai trong tự cũng sẽ ảm đạm thương tâm, bi thương không thể tự kiềm chế.

“Hoàng thượng, thái tử đến rồi.”

Hấn cau mày, nhìn lại hướng thái giám chỉ, chỉ thấy giữa đây trời tuyết trắng tung bay, một thân ảnh nho nhỏ màu đen không sợ trời đông giá rét ngược gió mà đến.

Tiểu thiếu niên mi mục thiên lãnh, còn nhỏ tuổi đã là một bộ không thích nói cười, trong lời nói cũng đã có vài phần lão thành, hoàn toàn không có khí chất hài đồng.

Từ sau khi người kia mất hấn đã không còn lòng dạ nào xuất cung du ngoạn, cứ thế vài năm cũng chưa ra khỏi cung một bước, không phải không muốn ra, mà là không dám.

“Hoàng nhi, lại đây cho quả nhân nhìn xem.”

Tiểu thiếu niên lớn nhanh, đã sắp đến ngang ngực hấn, hấn đem kinh ngạc giấu ở trong lòng, nhất thời phát ra vài phần mất mát nói không rõ được.

“Công khóa hôm nay đã hoàn thành sao?” Hấn cúi đầu nhìn tiểu thiếu niên.

Thiếu niên mi nhãn thực tuần, chính là hợp lại thành một vẻ thực quật cường lãnh ngạnh, hấn nhìn môi thiếu niên đông lạnh đã có chút phát tím, lòng sinh thương xót, lấy tay sờ sờ gương mặt băng đến không có nhân khí của thiếu niên, làm cho nhiệt khí trong tay mình truyền qua một chút.

“Hồi phụ hoàng, công khóa hôm nay đều đã làm tốt.” Thiếu niên có nề nếp đáp lại, lông mi thật dài mắt tự nhiên chớp xuống một cái.

Hấn cũng không lưu ý đến sự ngượng ngùng nhàn nhạt của thiếu niên, tiếp tục lấy tay trở đi trở lại sưởi ấm mặt hấn, trách cứ: “Sao lại mặc ít như vậy? Người trong cung đều làm cái gì?”

Hấn mấy năm trước không đặt thái tử ở trong lòng, chỉ sợ đám nô tài không có mắt lại khi dễ chủ tử còn nhỏ tuổi.

Chỉ nghe thiếu niên tiếp tục nghiêm mặt nói: “Lạnh có thể mài tâm trí, rèn thân thể, nhi thần cho rằng no ẩm tư *** dục, không bằng thiếu thốn thân này, từ nhỏ luyện lên thì sẽ thể trạng cường kiện.”

Hắn mí mắt rút rút, khụ một tiếng: “A...Ân...Thái phó nói với ngươi sao? Kỳ thật lời thái phó nói...nghe mấy phần là được rồi, không mặc ẩm một chút làm hỏng thân thể thì làm sao bây giờ? Quả nhân chỉ có một hài tử là ngươi, cũng sẽ đau lòng a...”

“Phụ hoàng chỉ có một hài tử là nhi thần sao?” Thiếu niên bỗng nâng mắt lên, nhãn đồng đen thăm thăm nhìn thẳng hắn, có chút lỗ mãng khờ dại hỏi: “Vậy... về sau cũng thế sao?”

Không biết vì sao, hắn nhìn gương mặt của thiếu niên lại có một loại cảm giác thực thỏa mãn, thỏa mãn đến cơ hồ làm cho hắn phiền muộn thống khổ, sợ chính mình một thoáng thất thần, người trước mắt sẽ biến mất không còn nữa.

Hắn muốn mở miệng nói với đối phương rằng tự nhiên là về sau cũng sẽ chỉ có hai người bọn họ, sẽ không nhiều hơn nữa. Thế nhưng đột nhiên gió tuyết mãnh liệt, gốc hồng mai bên cạnh hắn bị thổi đến loạn vũ, cánh hoa lìa cành, nhất thời đầy trời đều là hồng mai như máu, lẫn trong gió tuyết đánh cho hắn khó lòng mở mắt ra được.

Chờ đến lúc hắn cố gắng mở được rồi, trước mắt lại không còn bóng dáng thiếu niên.

“Liệt nhi? Liệt nhi?” Hắn thất hồn lạc phách đi vài bước trong thảm tuyết, phóng tầm mắt đều là sắc trắng vô biên, chỉ có hắn một mình độc hành trên tuyết giá.

“Liệt nhi —”

Đột nhiên, hắn nhìn thấy phía trước hình như có một người, cũng là hắc bào tóc đen, ngược gió mà đứng.

Hắn đã bất chấp phong độ làm quân làm phụ nên có, bước thấp bước cao đạp chân trong tuyết, chỉ sợ mình lại chớp mắt một cái người phía trước sẽ lại biến mất không còn.

“Phụ hoàng.”

Hắn nghe thấy thanh âm của thanh niên, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, hướng thanh niên nhào mạnh tới, hung hăng túm lấy tay áo thanh niên, vừa ủy khuất vừa gian khổ gọi một tiếng.

“Phụ hoàng?” Tay thanh niên ôm lấy hắn, mừng như điên vì mất đi lại tìm về được: “Phụ hoàng tỉnh rồi! Tỉnh rồi! Nhanh gọi đại phu lại đây!”

Hắn bị thanh niên lay động đến hoa cả mắt, đầu càng thêm hỗn loạn, đợi cho hắn một lần nữa xốc hết khí lực mở được mí mắt ra. trước mắt sao còn có tuyết trắng hồng mai, mới biết vừa rồi chỉ là giấc mộng kê

vàng, không phải là thực. Hấn cố nín lại tầm mắt vẫn còn mơ hồ, dần dần thấy rõ người trước mắt.

Liệt nhi...sao lại già đi thật nhiều như vậy?

Hấn hồi tưởng lại, bọn họ ở trên núi gặp nạn, bất quá hiện tại xem ra là bình an được cứu vớt...Đây cũng không phải điểm mấu chốt, mấu chốt là nhi tử độc nhất này của hấn mới chưa tới hai mươi, sao lại biến thành loại bộ dáng tiêu tụy lờ mờ lệch thêch này?

Thanh niên căn bản không trả lời hấn, một bộ kích động nói không ra lời, tay siết thành quyền, hốc mắt đỏ lên, bị buồn vui nghiền nát đến không biết mình đang ở nơi nào.

Sở Liệt vẫn quỳ gối bên giường, có vẻ muốn ôm hấn rồi lại không dám, chân tay luống cuống cúi thân mình xuống, bả vai khẽ run, khàn giọng không thành tiếng: “Phụ hoàng? Có nhìn thấy ta hay không? Người nói một chút...người nhìn thấy ta sao?”

Hấn mơ hồ biết bên giường còn có người khác, dứt quãng nghe được người đó khuyên bảo: “Thái thượng hoàng bị tảng đá đập vào đầu, sợ là nhất thời nhận không ra hoàng thượng...”

Ấn? Đập vào đầu? Hấn sao lại một chút ấn tượng cũng không có?

Sở Liệt vẫn phủ ở bên giường, hấn thậm chí thấy rõ một tảng lớn râu ria trên cằm cùng hốc mắt đỏ đến hồng mất của thanh niên, trong lòng đau cực, muốn vươn tay ôm lấy, thế nhưng đau đớn nơi cổ họng làm tứ chi vô lực, căn bản là không thể, chút khí lực còn sót lại của hấn đã sớm hết sạch trong trận thiên tai kia mất rồi.

Hấn tham luyến tầm mắt nóng rực của thanh niên, người bên ngoài nói cái gì cũng không quan hệ, chỉ cần hai người bọn họ còn sống cũng đã là tốt lắm. Hấn tạm thời không thể nói, chỉ có thể không chuyển mắt nhìn thanh niên vẫn đang không ngừng động môi nói chuyện.

“Phụ hoàng, người có phải là có thể nghe thấy ta nói chuyện hay không?”

Sở Liệt bộ dạng này hấn là đã đến mức rối loạn, vẻ mặt áp lực điên cuồng người ngoài xem ra có thể rất đáng sợ, hấn nhìn thanh niên vùi đầu chôn ở cạnh gối mình, đôi mắt vụn vỡ khô cạn lại có ý ướt át dần dần khuếch ra, hấn hoảng sợ, lại muốn xác định mình rốt cuộc có phải hoa mắt hay không.

Sở Liệt mà hấn đau lòng nhất lại thành cái dạng này, hài tử rõ ràng nên là cao cao tại thượng sao có thể yếu thế như vậy mà...

Sở Liệt biết hấn có thể nghe thấy, liền một mình chôn mặt trong gối, cúi đầu nói: “Người đã mê mang năm ngày, phụ hoàng.”

A...Năm ngày? Hắn lúc này vô lực rơi lão lệ, ngủ năm ngày chẳng phải là sẽ thành người chết đói? Hơn nữa...rất cuộc là ai đến hầu hạ hắn ăn uống đi ngoài? Hắn...hắn thật sự còn chưa già đến nỗi đại tiểu tiện cũng không thể khống chế a...

“Ta đã nghĩ rất nhiều lần, nếu người tỉnh không được thì nên làm cái gì bây giờ.” Sở Liệt nghẹn ngào, tay nắm lấy chăn lụa, ý đồ khống chế tâm tình của mình: “Phụ hoàng người xem, người bình thường lại không thích rèn luyện thân thể, luôn không muốn nhúc nhích nhiều, ta...”

Sở Tang trong lòng chua xót, cố gắng động động ngón tay, không có kết quả, chỉ có dốc hết khí lực, động môi khàn khàn nói: “Quả nhân...lớn tuổi...tự nhiên sẽ ngủ nhiều một chút...”

Đôi tay đang nắm chăn đột nhiên siết chặt, Sở Liệt không muốn ngẩng đầu lên vào lúc này, càng thêm vùi đầu chôn thật sâu, thật sự không nói.

“Năm ngày...Năm ngày...” Hắn tiếp tục gian nan chớp mắt, thấp giọng hỏi: “Năm ngày đã không kiên nhẫn nữa rồi sao?”

Lần này Sở Liệt thật sáng khoái, trực tiếp ân một tiếng, giọng mũi nặng nề: “Không kiên nhẫn nữa.”

Người trẻ tuổi quả nhiên là không có tính nhẫn nại, tốt xấu cũng coi như là một hồi sinh ly tử biệt, sao lại nửa điểm hơi thở văn nghệ cũng không có như vậy?

‘Ta mỗi ngày đều ngóng trông người tỉnh, ngày rất khó chịu đựng, người biết không phụ hoàng?’

Hắn nghĩ nghĩ, thành thật đáp: “Kỳ thực quả nhân thật sự không biết.”

Hắn ngay cả ký ức thăm thống ngày ấy cũng đã mơ hồ, chuyện đau đớn như vậy, có thể sớm quên liền quên đi, hà tất phải nhớ rõ.

“Quả nhân nằm mơ, mơ thấy người trước đây...khi đó người mới thấp thấp có một chút, không ngoan lại không chọc người thích...Cho nên, Liệt nhi... Người hiện tại lớn lắm rồi, vẫn là đừng khóc nữa...”

Tuy rằng hắn thực muốn nhìn một chút bộ dạng hài tử khóc nhè, như thế tốt xấu cũng giúp cho hắn tìm về lại chút uy nghiêm của người làm trưởng bối a.

Qua suốt một trận, Sở Liệt mới bình ổn được cảm xúc, ánh mắt đổ lên cùng gương mặt anh tuấn khí phách kia thập phần không tương xứng, may là hắn hiện tại vô lực cười to, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi...

Thanh niên hôn lên bên má hắn, lại cách ra một đoạn nhìn nhìn, hôn rồi lại hôn, thật cẩn thận làm cho hắn cũng cảm thấy chua xót không đành lòng.

“Không có việc gì thật sự là quá tốt, thật tốt quá...”

Gốc râu trên cằm thanh niên cọ mặt hắn có chút đau, ngứa ngứa nóng nóng, hắn lẳng lặng nhắm mắt một hồi, như hạ quyết tâm, hỏi: “Liệt nhi, tay của quả nhân, có phải là không còn nữa hay không?”

Từ lúc tỉnh lại đến nay, hắn đã có thể mở miệng nói chuyện, thần trí cũng xem như rõ ràng, chính là tay chân không thể động. Cát đá vô tình, nếu thật sự đã dè hồng, hắn cũng chỉ có thể nhận mệnh...

Chỉ cần Sở Liệt tốt, hắn bồi vào tay chân cũng là có thể chịu được.

Chỉ cần Sở Liệt tốt thì đã là rất tốt, rồng đứt tay chân tuy rằng khó coi một chút cũng không thể giống gà vịt bởi vì chuyện này mà oa oa loạn cãi rồi loạn đứng mực.

Sở Liệt mày nhíu lại, nhìn chăm chăm hắn, sắc mặt không được tốt lắm: “Phụ hoàng...”

“Người về sau phải phụ trách nuôi quả nhân.” Hắn thực không chí khí dằn dò: “Phải đối với quả nhân tốt một chút, biết không?”

Thanh niên lập tức nở nụ cười, cọ đến, lộn tóc rũ xuống quét qua chóp mũi hắn: “Phụ hoàng người nói lung tung cái gì a? về sau phụ hoàng đương nhiên là ta nuôi rồi...Ai cũng không tranh được với ta.”

58. Chương 56

Hắn thực bị thương nhắc nhở: “Quả nhân tay chân đều không động đậy được nữa...”

“Đại phu nói, đó là bởi vì phụ hoàng khớp xương sườn bị đánh nứt ra... Xương cốt trên vai hình như cũng nứt rồi, cho nên sẽ có một đoạn thời gian không động đậy được.” Thanh niên dùng ngữ khí cố hết sức giữ bình thần nói xong, thở ra một hơi phé khí bất ổn, dùng cằm cọ cọ sườn mặt của hắn: “Không phải không còn nữa, chỉ cần phụ hoàng cẩn thận nghỉ ngơi, rất nhanh là có thể phục hồi như cũ.”

Nguyên lai không phải không còn a, hắn trong lòng thả lỏng, dùng ánh mắt tội nghiệp chứng thực: “Người nếu đối gạt trưởng bối sẽ bị trời phạt.”

Sở Liệt vì thế dựng thẳng ngón tay cam đoan: “Thật sự, nhi thần không dám khi thượng.”

“...”

Thanh niên dựa vào bên cạnh hắn, nắm lấy bàn tay không có cảm giác của hắn, chậm rãi nặng nề nói:

“Phụ hoàng, nguyên lai khí lực của người thật sự rất lớn, phải tìm đến mấy người mới có thể tách được tay người ra khỏi ta, phụ hoàng có thể hay không nghĩ rằng, người kỳ thật là thích ta nhất?”

Hắn không rõ Sở Liệt vì sao vẫn đánh giá chính mình thấp như vậy, bắt đầu từ trước kia đã cứ nghi thần nghi quỷ. Hắn không cảm thấy hài tử nhà mình khuyết thiếu tự tin, nhưng vì sao Sở Liệt luôn cả công khai lẫn ngấm ngầm đều nhìn mình thấp như vậy mà?

“Quả nhân sẽ không thay người khác dứt tay gãy chân, đầu óc người sao lại liên tưởng không ra a...Người...người cho là quả nhân khí lực nhiều đến nỗi tùy tiện thay người khác vào sinh ra tử sao?”

Sở Liệt sững sốt, lập tức vui sướng đến tận chân mày, đôi mắt còn chưa lui hết sắc đỏ cười cong cong lên, mang theo vui sướng thỏa mãn sống sót sau tai kiếp, nói: “Cũng phải.”

Cũng phải cái gì, ép hắn nói rõ ràng ra như vậy mới vừa lòng sao? Thật đúng là đèn ***g da trâu.

“Phụ hoàng, chúng ta về nhà đi.”

Một đường ngựa xe mệt nhọc, bộ xương cốt bệnh tật lắc lư như sắp rời ra này của hắn cuối cùng vẫn chống đỡ được về đến kinh thành.

Tay chân trọng thương chỉ có thể cố định thật chặt, toàn thân trên dưới quấn ba tầng trong ngoài như gói bánh chưng, có thể hoạt động tự nhiên đại khái cũng chỉ còn cái miệng.

Giường trong cung thoải mái mềm mại, tốt xấu cũng thư hoãn được một chút đau đớn kéo dài không tiêu tan trên thân mình, Sở Liệt công vụ bận rộn để tiện ở gần chiếu cố hắn, liền bố trí một án đài nhỏ nhỏ trên giường dùng để phê chỉ thị tấu chương.

Khụ....đổi loại tình trạng Tiêu không rời Mạnh lại dính hồ hồ này, tạm thời có thể xem là ngọt ngào đi...

Sở Liệt sợ hắn buồn, phê xong một chồng trong số đó sẽ dừng lại cùng hắn nói chuyện, đùa đùa cho hắn vui vẻ, thuận tiện ép hắn ăn không có giới hạn.

“Lại ăn một ngụm a, phụ hoàng.”

Quá dụng tâm hiểm ác, biết rõ hắn thích nhất loại ăn vặt này, còn ở trước mắt hắn lắc qua lắc lại...Ăn nhiều như vậy, được hầu hạ ăn uống là tốt rồi, hắn thật sự không muốn ngay cả đi ngoài cũng phải dựa vào người khác a...

“Quả nhân no rồi, sớm đã no rồi.”

Sở Liệt dùng đũa vững vàng mang theo một khối tiểu thang bao gạch cua còn tỏa nhiệt khí, mỉm cười đặt lên gần miệng hắn, khuyên nhủ: “Đến, phụ hoàng, ăn nhiều một chút đừng sợ, quá gầy sẽ không đẹp.”

Mùi thịt ngay bên mũi, hắn rốt cuộc kìm nén không được nữa cái gọi là thực sắc tính dã...

Hắn ngậm một hơi, nhất thời má bị nước bên trong làm trướng phồng lên, miệng đầy nhiệt khí nóng đến nước mắt gợn gợn. Thanh niên ngay cả đũa cũng chưa buông đã nhin không được như thuận tay quơ hắn vào trong ngực, cười đến thoải mái xoa tóc hắn, vô cùng thân thiết nói: “Ăn từ từ a phụ hoàng, người như vậy làm cho nhi thần cũng khẩu vị đại động.”

Đại động thì nhanh động a, cứ hành hạ hắn làm cái gì, khi dễ hắn hiện tại không thể động đây sao? Sở Tang ai thán một tiếng, hai má nóng bừng tựa vào trước ngực thanh niên, chờ đối phương xoa xong thu tay lại.

“Người đi phê tấu chương đi, cứ đùa quả nhân làm cái gì? Nhanh đi phê chiết tử.” Hôn đến hôn đi cũng không sợ phát hỏa sao? Sẽ cháy mất...ít nhất cũng phải chờ đến lúc hắn có thể động đây đã a.

Thanh niên dọc theo bên gáy hắn không cam không nguyện ngẩng đầu, trên gương mặt tuần tú kim chất ngọc tương rõ ràng viết không muốn động, nhiệt khí từ mũi thở ra chậm rãi quét lên cổ hắn: “Đợi lát nữa lại đi, ta mới tay rồi.”

“...”

“Được rồi...Trừ phi phụ hoàng hôn một cái.” Sở Liệt được một tác lại muốn tiến một thước bày ra điều kiện.

“....”

Đây là...xem chuẩn hắn chỉ có mặt mới có thể tự do hoạt động sao? Vì thế hắn bất chấp khó khăn xóc lên tiểu tâm can đang hai quân chém giết tiếng trống rung trời, ủy khuất nói: “Vậy người lại gần đây một chút...”

Một phen tuổi còn phải vì nước hy sinh thân mình như thế, hắn thật sự thực

không dễ dàng a...

59. Chương 57

“Ách...Chờ đã, Liệt nhi, bản kia là cái gì...” Giữa lúc đầu cổ tương giao, hắn bỗng nhiên chú ý đến một chiết tử màu đỏ thắm trong điệp tấu chương trên tiểu án đài.

Ấn lệ thường Khánh quốc mà nói, không phải quân tình khẩn cấp sẽ không dùng loại màu sắc này, hắn đã hồi lâu không hỏi quốc sự, nhưng lúc còn tại vị cũng rất ít thu được loại chiết tử nhìn thấy ghê người này, không khỏi lấy làm lạ: “Lần này là nơi nào đã xảy ra chuyện?” Nếu không phải có đại sự, địa phương vạn vạn lần sẽ không trình lên loại chiết tử quân tình kịch liệt này.

Thanh niên không muốn hấn quan tâm, chỉ bình tĩnh đáp: “Chỉ là chuyện biên cương...Phụ hoàng đừng nghĩ, việc này ta sẽ giải quyết chu đáo.”

“Cái gì gọi là chỉ là? Người nghĩ quả nhân không biết sao? Không đến vạn bất đắc dĩ biên cương làm sao lại đưa đến loại chiết tử này? Người rốt cuộc nói hay không?” Hấn mị mắt hờn giận.

Sở Liệt thoái nhượng, có chút bất đắc dĩ nói: “Biên cương còn có thể có chuyện gì? Còn không phải là bang mọi rợ kia lại không an phận sao? Từ mấy tháng trước đã bắt đầu đại quy mô quấy rầy thành trấn biên cương, ý khiêu khích càng ngày càng lợi hại.”

Nguyên lai là tộc Hung Nô a, hấn bắt đầu có thoáng buồn rầu. Lúc hấn còn tại vị, tuân thủ sách lược dĩ hòa vi quý trấn an đồng hóa của tiên đế, thuần hóa suốt hơn ba mươi năm cũng tính là tương an vô sự, hàng năm triều cống, trao đổi thương mại. Nhưng hiện giờ Khánh quốc vừa mới trải qua đại quy mô tước phiên, lại đưa tân đế đăng cơ, nội ưu coi như xong, hoạ ngoại xâm còn thừa dịp đến đả kiếp...Thật sự khinh Thiên triều bọn hấn không có tính tình sao?

“Dĩ tính khó thuần, biện pháp đối phó tốt nhất chính là đem bọn chúng trăm thảo trừ căn, không cho chút giáo huấn bọn chúng sẽ không minh bạch cái gì là không nên đụng đến. Phụ hoàng, lang nuôi cũng không thành dương được, đã thử ba mươi năm, lúc này cũng nên thay đổi phương pháp.”

Lúc nói chính sự ngữ khí của Sở Liệt lại quay về vẻ lãnh băng hàn lệ trong triều quen dùng, miệng thực vô tình, sát khí một chút cũng không cần che dấu, tàn nhẫn cao ngạo lại mang theo một chút chờ mong, bốc đồng chỉ có thứ loại tuổi trẻ mới có.

Nhưng hấn sao lại cảm thấy được hài tử nhà mình, cho dù là lúc hung như thế, cũng vẫn thực làm cho người ta yêu thích không buông tay như vậy?

Khó trách có người nói, cái gì...khụ, cái gì trong mắt hóa Tây Thi...nguyên lai quả thật là như thế a.

“Chiến sự nếu khó tránh khỏi càng phải để ý, không thể thất đức.” Tuy rằng Tây Thi trước mặt, hấn vẫn phải đứng ở lập trường khác nhắc nhở một chút.

“Nhân nghĩa làm đầu, lại vừa có thể làm lòng dân quy thuận. Người còn quá trẻ, làm việc vẫn là không cần quá tuyệt, chừa chút đường lui cho dân chúng.”

Tính tình của Sở Liệt hấn sao có thể không rõ, yêu thì như trân bảo, còn lại chỉ như rác. Người có tính này, lại tuổi còn trẻ ở vào địa vị cao, không tránh khỏi tự phụ thô bạo.

Thanh niên thu liễm khí giết chóc băng hàn trên mặt, sửa sang chiết tử lại xong, dời đi: “Phụ hoàng lòng quá mềm yếu.”

Phải, hắn biết mình mềm yếu hết cách chữa, từ khi hắn còn là ấu đồng Nhiếp chính vương đã từng thất vọng nói qua như vậy, lấy tính nét trời sinh của hắn sẽ không thành được phách nghiệp không mở được cương thổ. Về điểm ấy, Sở Liệt tuyệt không giống hắn, Sở Liệt có dã tâm có khát vọng to lớn, tâm cao hơn trời, một đời phách nghiệp dễ như trở bàn tay.

Hắn tựa vào trên vai thanh niên, thần sắc hơi có vẻ phức tạp ảm đạm.

Sở Liệt lập tức thấy gió sử đã chấm dứt đề tài, phóng nhẹ ngữ điệu ôm lấy hắn, nói: “Phụ hoàng đừng lo những chuyện này, chỉ cần chuyên tâm dưỡng bệnh là được rồi, ta sẽ nắm chắc đúng mực.”

Hắn không biết Sở Liệt có nghe được lời của hắn vào đầu hay không, nghe không vào cũng không có biện pháp, hắn hiện tại chỉ là cái bình hoa cũ kỹ hữu tâm vô lực, trừ bỏ đại yển khánh điển dời ra bài trí một chút còn thì tác dụng không nhiều lắm...

Được rồi, hắn đời này cũng sẽ không thừa nhận bị nắm bị ôm cũng coi như là một loại tác dụng khác.

Về sau Sở Liệt để ý cẩn thận hơn, không lại cho chiết tử có liên quan đến quân tình hiện ra trước mắt hắn. Thôi, cũng tốt, mắt không thấy tâm không phiền cũng tốt, dù sao thanh niên cũng không có vẻ lo lắng nhiều, bộ dạng đã định liệu trước hắn cũng đã quen thuộc.

Hắn hiện tại cũng vô lực đi lo lắng quốc sự, riêng mỗi ngày luyện tập khôi phục tứ chi đã tiêu hết tâm lực của hắn, một đám ngự y đều cam đoan rằng xương cốt đã khép lại, chỉ cần chăm chỉ luyện tập sẽ khôi phục như trước kia.

Sở Liệt còn khản trương hơn hắn, mỗi ngày đều ở một bên đốc thúc giục, hắn muốn nhàn hạ một chút cũng không được.

Không thông cảm lão nhân gia thì cũng thôi vậy...

...Nhưng cũng không cần bày ra loại tư thái nửa ngời dờ người này đi? Hắn vốn chỉ tay chân mất linh lại không phải lão hoàn đồng, dùng khẩu khí ngọt ngào ngấy ngấy như vậy làm cái gì?

Thanh niên thoáng mở hai cánh tay, ngồi ở nơi cách hắn khoảng ba trượng, cười đến xuân ý dạt dào không có hảo ý: “Phụ hoàng, đến chỗ nhi thần nơi này a.”

Hắn từng từng ổn định thân mình, ám nuốt nước đắng, hảo...hảo một hiệu tử, là xem chuẩn xung quanh đứng đây cung nữ thái giám, hắn có ngưỡng ngừng như thế nào cũng sẽ không trở mặt có phải không?

“Đến a, phụ hoàng, đến nhi thần nơi này là có thể nghỉ ngơi một hồi.” Sở Liệt nâng khoe miệng cổ vũ.

“Người...người đứng lên cho quả nhân! Ngồi xổm ở nơi đó thành bộ dạng gì nữa?”

“Không ngồi nhi thần sợ tiếp không được phụ hoàng a.” Thanh niên động động cánh tay, miệng vẫn cười như trước: “Đến a.”

Hắn cắn chặt răng, khống chế tốt lực đạo, chậm rãi bước ra một bước, tốt lắm, đứng lại.

Ngẩng đầu vừa thấy, thanh niên thần sắc nghiêm túc cũng chăm chú nhìn hai chân hắn, trong lòng mềm mại, vì thế hít sâu một hơi, lại ra sức đi về phía trước.

“Ân, chính là như vậy...” Thanh âm căng thẳng của Sở Liệt tiết lộ một ít khổ trương: “Không vội, phụ hoàng từ từ sẽ đến, đừng sợ...Nhi thần sẽ tiếp được người.”

Hai chân hồi lâu không đặt xuống đất rất không linh hoạt nghe lời, mới đi bốn năm bước nhỏ nhỏ đầu gối đột nhiên mềm nhũn, cả người nhào về phía trước. Hắn còn chưa kịp kích động đã được thanh niên ôm vào trong lòng vững vàng nâng dậy, suy yếu thở hắt ra, giữa đầu nói: “Quả nhân mệt rồi.”

Sở Liệt rút ra một bàn tay lau mồ hôi cho hắn, an ủi: “Trước khổ sau ngọt, hiện tại mệt một chút về sau thì tốt rồi.”

Hắn không tình nguyện ân một tiếng, hắn cũng không phải lo lắng chuyện này, lại nói...hài tử nhà mình vóc dáng có phải là có hơi quá cao hay không vậy? Hắn được người vây vào trong ngực như thế này, càng mãnh liệt cảm nhận được chênh lệch của người thể hệ này với người thể hệ sau không riêng gì ở tuổi tác.

Quả nhiên...Trước kia ngự thiện phòng là ăn bớt ăn xén phần của hắn sao?

Hắn so với hậu bối lại thấp hơn nhiều đến như vậy, chỉ có thể trách ngự thiện phòng không chu đáo tưới nước cho mình sao?

Dường như nhìn thấu ý tưởng âm u của hắn, thanh niên lại cười: “Phụ hoàng vóc dáng kỳ thật đã tốt lắm.”

Nói xong, Sở Liệt hai tay dùng lực một chút, nâng thất lưng hắn lên, trong chớp mắt ôm lấy. Hắn mở to mắt, nhìn mũi chân cách mặt đất một khoảng của mình, lại nhìn ánh mắt ngang tầm nhìn thẳng của thanh niên, nhất thời có chút không biết nói gì.

Sở Liệt khoe miệng mỉm cười, khuôn mặt kiên nghị lại ngạnh lãnh cũng mềm mại đi rất nhiều, hỏi: “Nếu không cứ như vậy chuyển vài vòng đi?”

“Muốn chuyển tự mình chuyển, quả nhân không phụng bồi.” Một già một trẻ ngọt ngào oai ngáy như vậy cùng một chỗ tuyệt đối sẽ sát phong cảnh, hơn nữa...các cung nữ đầu càng cúi càng thấp mặt càng lúc càng đỏ lên cũng thực đáng thương a.

Dưới ánh mặt trời thanh niên cười đến vô cùng mê người, sáng rạng như khói mù đều đã tán đi, còn dám không nghe lời hắn, ngay tại chỗ vòng vo vài vòng, ngây thơ đến làm người ta cũng lười phỉ nhổ.

“Quả nhân...quả nhân chóng mặt rồi, người chậm một chút...” Cảnh sắc bốn phía chuyển động rất nhanh, hắn nhất thời choáng váng đầu chuyển sang nắm chắc vải trên đầu vai thanh niên: “Lại chậm một chút...”

Hiển nhiên hắn xem nhẹ lòng muốn chơi đùa đột nhiên phát tác của Sở Liệt, khụ...nguyên lai tính ham chơi của hài tử này là giấu quá kín, tích lâu ngày rồi bộc phát ra, chịu khổ đứng mũi chịu sào lại chính là bộ xương cốt già nua hắn đây. Hắn vô lực trách cứ cúi đầu tựa vào trên đầu vai thanh niên, mặc Sở Liệt xoay vòng trong ngực hoa viên.

Hắn đã sắp bị loại cảm giác hạnh phúc không chút nào che đậy này gây sức ép đến hôn mê, cảm thấy được cái thứ gọi là khoái hoạt nhất định là có thể theo đó truyền nhiễm. Nếu không, hắn đã ngàn này tuổi như thế nào còn có thể quên hết tất cả theo Sở Liệt cùng nhau cười ngây ngô mà?

Xoay tròn chợt dừng lại, thanh niên vẫn ôm hắn, đầu lại quay sang một phía khác, ngữ khí chợt biến hóa: “Làm sao vậy?”

Hắn chớp chớp đôi mắt còn đang xoay vòng của mình, nghiêng đầu thấy rõ thái giám quỳ bên kia đang đập đầu nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, Dung tướng nói có chuyện gấp cầu kiến.”

Đôi tay thanh niên vì những lời này mà thoáng siết chặt hơn một chút.

60. Chương 58

Dung Dũ một thân triều phục tể tướng màu nguyệt, thần sắc nghiêm nghị khấn trương, mảy khóa chặt, trên gương mặt tối tăm không thấy có nửa điểm sắc mặt vui mừng thiếu niên đặc chí.

Thanh niên tầm mắt có chút đông cứng từ trên người hắn dời đi nơi khác, hành lễ: “Vi thần tham kiến thái thượng hoàng, hoàng thượng.”

Hắn đang muốn gọi thanh niên bình thân, chợt nghe thấy Sở Liệt đi trước một bước nói: “Phụ hoàng, ta cùng Dung tướng thương lượng chút chuyện, người trước hồi cung nghỉ ngơi một lát đi.”

Hắn sờ sờ chớp mũi, nhìn bóng lưng cúi xuống của Dung Dũ, bình thân gật đầu: “Cũng tốt, quả nhân cũng mệt mỏi rồi.”

Hai người trẻ tuổi kia một trước một sau rời đi, bóng dáng đều cao ngất như tùng, nhìn nhìn lại chính hần, ngay cả đứng cũng cố hết sức.

Sở Liệt hiện tại không chê hần già, nói không chừng về sau chậm rãi sẽ phiên ‘chán. Người trẻ tuổi đi cùng một chỗ nhìn thế nào cũng thấy cảnh đẹp ý vui, hần cũng không biết mình liệu có năng lực đuổi kịp bước chân của Sở Liệt hay không kịp.

Hạnh phúc mới vừa rồi còn ngập tràn lập tức biến thành đá tảng, đè hần trở tay không kịp.

“Thượng hoàng, là muốn hiện tại hồi cung sao?”

“Không, quả nhân lại luyện một hồi, các người nhớ kỹ thời gian, quả nhân luyện nửa canh giờ nữa.”

Hần hiện tại không thể phân ưu quốc sự, ít nhất cũng phải luyện chân cho linh hoạt một chút, hần không muốn về sau bị Sở Liệt ghét bỏ điều gì, tự tôn của hần không chịu nổi việc đó.

Chuyện Đột Quyết tiến công quy mô lớn, hần là hai ngày sau mới nghe Sở Liệt nói đến vào giờ văn thiện.

Tuy rằng từ thần sắc nghiêm túc của Dung Dũ lúc cầu kiến khẩn cấp ngày ấy hần cũng đã đoán ra được vài phần, nhưng không nghĩ đến chiến sự lại tới nhanh như vậy, nhất thời không có khẩu vị, buông đĩa xuống, hỏi: “Vậy hiện tại tình huống như thế nào?”

Sở Liệt hướng hần cười cười, lại gấp cho hần khối tôm tươi, không chút để ý nói: “Đột Quyết thiện tập kích bất ngờ, tốc độ như chớp, chúng ta hiện tại tổn thất có hơi nhiều một chút.”

Hần đẩy chén ra, ý bảo không muốn ăn nữa: “Vậy người tính để cho ai làm đại tướng quân?”

“Tự nhiên là Lâm Sâm Lâm tướng quân, kinh nghiệm đối phó Đột Quyết của

Hần phong phú nhất.”

“...”

Hần nghe thấy cái tên quen thuộc đó, mi mắt không khỏi nhảy lên một cái.

“Quốc nạn giáng xuống lấy tính tình của hần sao có thể mặc kệ? Huống hồ, cũng có thể bình ổn lời đồn đãi quân thần không hợp, thuộc hạ cũ của Lâm Sâm nhiều lắm, ta tạm thời cũng không muốn đắc tội hần.”

Lâm Sâm lần trước ăn ám chiêu của Sở Liệt, nằm trên giường tu dưỡng vài tháng, chỉ sợ trường này không

dễ tính.

“Người phụ hoàng nhìn trúng cái gì cũng tốt, chỉ là lòng có chút quá cứng.”

Hắn lo lắng đến tính tình ương ngạnh như trâu của Lâm Sâm, nói: “Nếu thật sự không được, tuyên hắn tiến cung, quả nhân nói với hắn.”

Sở Liệt dừng một chút đơn giản dừng đùa: “Rồi nói sau, còn có...phụ hoàng?”

“Ân?” Khó được thấy thanh niên ấp a ấp úng, vì thế vươn tay sờ sờ cái trán no đủ của đối phương: “Làm sao vậy? Có phải hay không bị bệnh? Quả nhân đã nói với người đừng ngủ trễ như vậy nữa.”

Thanh niên hạ mắt, sau đó dùng tay nắm ngược lại mu bàn tay hắn, đưa xuống bên miệng hôn một cái.

Hắn thiếu chút nữa sặc mắt, lập tức đỉnh đầu bốc khói.

Hắn nghe thấy thanh niên tiếp tục nghiêm túc nói: “Phụ hoàng, lần này ta muốn tự mình đi, người cảm thấy thế nào?”

Tay nghiêng một cái, cứ thế đựng đĩa dầu bên cạnh chén ngã lăn, hắn nghiêm mặt làm ra vẻ trấn định nhìn cung nữ ở một bên thu dọn, nói: “Chuyện của người tự người làm chủ.”

“Chuyện của ta không phải cũng là chuyện của phụ hoàng sao?” Thanh niên lấy lòng nói, thuận tiện nắm lấy bàn tay đang đặt lên trên chân của hắn: “Phụ hoàng người xem, đây với ta mà nói là một cơ hội phi thường tốt, có thể khích lệ quân tâm lại có thể xây dựng hình tượng. Chờ thắng lợi rồi lời đồn nhảm nhí trong dân gian sẽ biến mất, hơn nữa, bang mọi rợ này một ngày chưa đuổi, ta cũng sẽ không cam nguyện.”

Hắn thở thật dài một hơi, lúc hắn tuổi còn trẻ cũng đã từng vô cùng hướng tới đạo quang kiếm ảnh trên giang hồ hay những hành động vĩ đại hào hùng của các hiệp sĩ, bất quá loại khát khao này không chịu nổi thời gian cuộc sống mài mòn, xưa nay ngọc lưu ly lại dễ nát nhất.

Kỳ thật, mỗi thiếu niên trong lòng đều có một giấc mộng hào hùng.

Có lẽ đối với Sở Liệt, khát khao chí khí hào hùng nhất trong lòng chính là thu phục phiên quốc, khu trừ tộc Hung Nô. Nam nhi chí ở bốn phương, lấy chiều cao của hài tử nhà hắn, bốn phương này tự nhiên chính là toàn bộ giang sơn thiên hạ.

Hắn không có cách nào hoàn thành giấc mộng của mình, vậy hiện tại ít nhất phải hết sức duy trì hài tử, dù có không tha có lo lắng cũng chỉ có thể tự mình nhúng vào trong bụng.

Vì thế hắn cười cười, không rút tay về, như che dấu khứ một tiếng, nhẹ nhàng ‘nói: “Người nói có lý, nam nhi nên ra chiến trường xem một lần, nếu không chỉ luận suông thì có tác dụng gì đâu? Cao tổ chúng ta cũng là trên lưng ngựa đánh được thiên hạ, đến thời quả nhân lúc này, ngược lại xuống dốc rồi.”

Nhìn xem, hắn cỡ nào hiểu được lí lẽ, đều nói có sách, mách có chứng.

Sở Liệt được cho phép, thần sắc lại tối sầm xuống, thật sự thì cũng không phải là hờn giận, nhưng cái loại biểu tình giữa cười cùng không cười này của thanh niên làm cho hắn thực đoán không ra.

“Phụ hoàng kỳ thật là luyện tiếc ta đi?”

Bả vai hắn căng thẳng, lập tức rút tay về nâng chung trà lên, làm bộ như không thèm để ý: “Cái gì...cái gì mà luyện tiếc, người lớn như vậy nên làm gì thì cứ làm, quả nhân không có ý tứ khác.”

“Nhưng phụ hoàng rõ ràng là rất khó chịu.” Thanh niên không chút lưu tình chọc phá.

“...”

“Ta nhìn không được nhất chính là phụ hoàng khổ sở.” Sở Liệt tiếp tục vững vàng giọng nói, không chút lưu tình thổ lộ.

Hắn vừa nghe câu này, nhất thời cảm thấy ám hỏa nhen trong người lập tức từ cái nơi vẫn nương trong lòng xông ra, vỗ mặt bàn thật mạnh, hơi chút xấu hổ cùng giận dữ trừng chăm chăm thanh niên: “Người đã đủ hay chưa? Vậy có phải hay không nếu quả nhân khó chịu thì người sẽ không đi? Nếu muốn đi thì đừng nói nhiều như vậy, dù sao nói như thế nào người cũng đã có lý lẽ của mình, còn chạy tới hỏi quả nhân làm cái gì?”

Sở Liệt sững sốt, sau đó có chút nhen khuất rừ mắt xuống, giống như liệp khuyến bị chủ nhân răn dạy: “Ta cũng không biết phải nói với người như thế nào, nói người khẳng định sẽ tức giận, không nói người cũng sẽ tức giận, ta, cũng không muốn giấu người.”

“Quả nhân cũng đã nói cho người đi cho người đi! Quả nhân khó chịu là chuyện của riêng quả nhân, không cần người đến nói cho quả nhân!”

Nhìn không được hắn khổ sở? Nếu nhìn không được thì đừng làm cho hắn lo lắng đề phòng, nếu đã làm thì đừng sợ hắn sẽ khổ sở. Trước đại nghĩa dân tộc lợi ích quốc gia loại lo lắng không tha buồn cười này của hắn cũng chỉ là một trò cười bị vạch trần ngay tại chỗ, không có ý nghĩa gì.

“Hồi cung! Quả nhân muốn hồi cung!”

61. Chương 59

Loại đấu khí mặc danh kỳ diệu này giăng co ước chừng đã vài ngày.

Kỳ thực nói đấu là hơi quá một chút, dù sao hai người tranh chấp mới gọi là đấu, hiện giờ chính là hấn một mình buồn bực trong chần sinh hồn dỗi, Sở Liệt bận rộn quốc sự, mỗi lần chỉ có thể vội vàng đến, nán lại không được một chén trà nhỏ đã lại bị quân tình gọi đi. Thử tính như vậy, mấy ngày nay thời gian hai người gặp mặt nói chuyện với nhau chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hấn lại dày không được da mặt để chạy đến ngự thư phòng tìm người, càng kéo không xuống thể diện để đi giải thích về thói tính tình lần trước phát tác, vì thế cứ một mình ở Cam Tuyền cung càng thêm ngột ngạt khó thở, không dậy nổi tinh thần.

Lên giường chưa lâu, lúc hấn sắp chìm vào giấc ngủ, có người thoáng chen lên, sau đó tay chân lưu loát xoay mình vào chần, tiếp đó hai tay ôm một cái: “Phụ hoàng còn chưa ngủ đi?”

“...”

“Ta ngày mai phải đi rồi, phụ hoàng cũng nên tỏ vẻ gì đó chứ?” Thanh niên tâm tình tốt cười tủm tỉm, không thấy mệt nhọc.

“Quả nhân đã sắp ngủ rồi...” Hấn không dám ngắt đầu, tiếp tục nghiêng mặt chôn ở trong gối.

Ly biệt đả thương người nhất, cho nên hấn làm không được cố nén cười vui, cũng nói không nên lời đau buồn chua xót, biện pháp duy nhất tốt nhất chính là không nói một lời, miễn cho làm người ta nhìn ra manh mối.

Cũng không phải thiếu niên mới tình đầu, còn phiền muộn khó nhịn như thế, nhiều năm như vậy thực sự là sống uống phí.

“Phụ hoàng, ta không phải cố ý chọc người tức giận.” Sở Liệt cẩn thận tìm từ lựa câu, trong giọng nói có vài phần đáng thương: “Ta ngày mai đã phải đi rồi, phụ hoàng thật sự vẫn muốn cứ không để ý đến ta sao?”

Hấn hoàn toàn không có khí lực chống đỡ, lắp bắp: “Quả...quả nhân cũng không có không để ý đến người, quả nhân độ lượng không nhỏ như vậy...”

Thanh niên đề cao thanh âm ân một tiếng, đáy mắt không giấu vẻ chờ đợi gọi: “Phụ hoàng?”

“Ân”

“Ta ngày mai đã phải đi rồi.”

“Ta biết...”

“Cho nên, đêm nay chúng ta làm đi.” Thanh niên lời nói vừa chuyển, giọng điệu quân tử ngữ khí mọi sự đều dễ thương lượng đề nghị.

“Làm cái gì?” Hắc mộng.

Thanh niên thực vô liêm sỉ làm ra bộ dạng ủy khuất, chân mày luôn luôn sát khí nặng nề cũng thoáng cụp xuống, nhìn mà lưng hắc khí lạnh đột ngột dâng lên.

Sở Liệt nhặt tay hắc lên, nhẹ nhàng cắn một ngón, ám muội câu ánh mắt dừng ở hắc, ngữ khí mê hoặc làm cho người ta phải liên tưởng kỳ quái: “Lần đi này nói thế nào cũng phải vài tháng mới có thể trở về, phụ hoàng chẳng lẽ sẽ không muốn ta sao?”

Hắc vẻ mặt ngu ngốc, sợ vừa nói không đúng thì long trảo sẽ bị thanh niên một hơi gặm rụng. Giữa lúc hắc đỏ mặt khổ nhặn, thanh niên lại tăng lớn độ mạnh cắn cắn, ép buộc hỏi: “Có muốn hay không?”

Thế gian này nguyên lai đều là đạo cao một thước ma cao một trượng, hắc đã lâm vào vạn tượng ma chướng, run rẩy đáp: “Muốn...”

Thanh niên nhoẻn miệng cười, quang hoa chói mắt, rõ ràng là tướng mạo đoan chính lại hơi lãnh lệ hiện giờ đã thành cảnh xuân vui vẻ thuận hoà, thật đúng là yêu nghiệt làm cho người ta khó dời đi tầm mắt.

“Thế nhưng quả nhân sợ đau.” Hắc tiếp tục mặt đỏ tai hồng tìm cơ cho mình.

Gián tiếp được cho phép, thanh niên sẽ không tiếp tục chần chừ thu lại cánh tay, đôi môi ẩm áp liền che lấp lên.

Thất bại hoàn toàn, thất bại hoàn toàn a.

Củ khô lửa bốc lạch tạch thiêu không ngừng nghỉ, tình triều mãnh liệt theo môi lưỡi chạm nhau mà đến làm cho hắc hoàn toàn không thể chống đỡ được. Chờ lúc có một khoảng cách để thở rồi, hắc mới chậm rãi ngẩng đầu, lão lộ tung hoành cắn răng nói: “Quả nhân còn bệnh.”

Thanh niên lưu luyến kéo thêm khóe miệng, đồng tử đen trầm trầm, nhần nại nói: “Ngự y nói phụ hoàng phải vận động nhiều hơn.”

Hài tử, người lý giải nhầm nghĩa rồi đi?

“Sẽ không quá đau, nếu thật sự rất đau, cùng lắm thì đến lúc đó dừng lại là được rồi.” Thanh niên bày ra

biểu tình thành tín đáng tin cậy.

Tên đã lên dây cũng chỉ có thể bắn, vì thế sau nửa canh giờ, hắn liền hiểu được hiện tại người trẻ tuổi nói chuyện thật sự là một chút cũng không thể tin.

“Ngô...Người nhanh đi ra, đi ra ngoài!” Hắn khóc không ra nước mắt trở thành thịt bò, mặc người xâm lược thật là thâm hiểm.

“....”

“Người có thể tốc chiến tốc thắng hay không a? Quả nhân thật sự chịu không nổi nữa...”

Thanh niên đang trăm ngàn bận rộn nâng gương mặt tuần tú mồ hôi rịn ướt lên, giống như tự tôn bị tổn thương nói: “Phụ hoàng đây là đang nghi ngờ năng lực của nhi thần sao?”

Một quân xâm nhập mạnh mẽ hữu lực như vậy, hắn nào dám hoài nghi cái gì...Chỉ là tiến công pháp này cũng không thể nể tình hắn mạng già sắp hỏng mất, hơi chút điểm nhẹ hay sao a... (phiên bản khác: Chỉ là cứ tiến công pháp như thế này, hắn nhất định mạng già hỏng mất a...)

62. Chương 60

Một giấc này hắn ngủ đến quên hết trời đất, chờ đến lúc có khí lực mở mắt ra thì cũng không biết giờ là năm nào tháng nào.

Vừa mới mở mắt nhìn nghiêng đầu liền thấy đệm chăn hỗn độn bên cạnh đã trống không, hắn tức thời không kịp phản ứng được sao lại thế này, một lát sau mới đỏ bừng mặt ho khan suốt một trận, tay cũng không biết nên đặt ở nơi nào, cuối cùng nín chặt chắn dần dần trầm mặc.

Người đã mất, hắn thậm chí còn không biết đối phương đi lúc nào, quả nhiên, người trẻ tuổi có nhiều thể lực dư thừa, đến đi tự nhiên a.

Hắn có chút mờ mịt cuộn mình lại trong chăn, dần dần một hồi lâu sau mới gọi cung nữ, giọng mũi thật mạnh, cổ họng khàn khàn hỏi: “Hiện tại giờ nào?”

“Hồi bệ hạ, đã qua giờ Ngọ.”

Giờ Ngọ a...Hắn tiếc nuối nghĩ, không biết Sở Liệt đã khởi hành hay chưa, dựa theo lễ tiết rườm rà trong cung...

Hắn ngẩng phắt đầu lên, nhanh chóng mệnh lệnh: “Thay y phục cho quả nhân.”

Cung nữ khó xử, quỳ xuống thấp giọng nói: “Nhưng hoàng thượng trước khi đi đã phân phó để cho người nghỉ ngơi...”

“Lời quả nhân nói hiện tại người nghe hay là không nghe?” Hắn trầm giọng quát lớn: “Thay y phục.”

Trước khi hoàng đế thân chinh phải tế thiên rồi lại điểm tướng, tóm lại là phải ở trước mặt đại quân bày đủ tư thế, một tế một bãi tất phải mất không ít thời gian, nếu hiện tại hắn đuổi qua, nói không chừng còn có thể gặp được một mặt.

Hắn có chút tức giận Sở Liệt không từ mà biệt, loại cảm giác bị vứt bỏ này thực sự rất không xong, cho dù đối phương là có thiện ý thông cảm hắn tuổi già sức yếu...

Đáng chết, nếu thật là thông cảm, tối hôm qua sẽ không làm lâu như vậy. Rõ ràng nên binh quý thần tốc, Sở Liệt lại cố tình vây thành diệt chiến, chú trọng kéo dài diệt địch, một diệt một công cứ thế diệt đến hắn lão hồn câu tán, thật lâu cũng không có cách nào quay lại thân mình.

Cho nên, căn bản là không ai thông cảm bộ xương cốt già nua là hắn đây chịu không được lỗi đánh lâu dài sao?

Đau đớn quá đi khắp toàn thân làm cho hắn nhếch môi, hoàng bào thái thượng hoàng thể nhưng so với thứ lúc hắn làm hoàng đế phải mặc còn nặng hơn vài phần. Đây...đây căn bản là biến tướng trừng phạt về thể xác đi? Quả nhiên mỗi một quy định trong luật pháp không điều nào không thể hiện ra sự dụng tâm hiểm ác của thái tổ, thật sự là làm cho hậu bối khó có thể phỏng đoán a.

Chân hắn còn chưa đủ linh hoạt, lại phải một thân đau nhức chống đỡ tám trọng bào kia, mỗi lần bước lên một bậc thang bên hông lại đau đớn thêm một chút, đau đến chân run lên, tay như nhũn ra, khổ sở không chịu nổi.

Nhưng hắn vẫn muốn đi nhìn thấy Sở Liệt, cho dù chỉ vọng được một bóng lưng cũng tốt, hắn không muốn bỏ qua ngày quan trọng nhất trong đời Sở Liệt.

Tòa lầu cao nhất ngay chính giữa hoàng cung kia chính là Điểm Tướng đài mà lịch đại hoàng đế trước lúc thân chinh phải đến. Hắn từ rất xa đã có thể nghe thấy tiếng hô chỉnh tề vang dội của sĩ binh, loại thanh âm làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào này bức hắn cắn chặt răng, cố sức thẳng thắt lưng, tóc bên thái dương cũng đã bị mồ hôi thấm ầm ướt, không để ý đến nội sam ướt đầm, cuối cùng vung đi sự nâng đỡ của hai thái giám, trên bậc thang cuối cùng tự mình cất bước đi ra ngoài.

Đỉnh lầu, ánh mặt trời đột nhiên bắn thẳng vào làm hắn không mở mắt ra nổi, đợi hắn nhìn kỹ lại được rồi, chỉ thấy dưới lầu cao, bộ binh y giáp màu đen đã đè ép phiến đất nguyên bản trống trải trong cung thành thành một mảnh tối mịt, nghiêm túc xếp hàng, chữ ‘Khánh’ trên đại kỳ đón gió tung bay, long văn thêu trên đó cũng tùy theo mà huy động móng vuốt, như điều gặp gió, thẳng xé trời xanh.

Hắn bị loại cảnh tượng túc mục trầm trọng đồng thời lại hùng dũng sục sôi này làm khiếp sợ không thể nói nên lời.

Đội ngũ càng tráng lệ lại càng làm cho hắn cảm thấy đau lòng, tiếng thương ưng giương cánh ở ngoài lầu gào thét mà qua, trên không trung trượt ra một đường cong tiêu sái, sau đó hắn được một thanh âm quen thuộc gọi lý trí trở về.

“Phụ hoàng? Sao người lại đến đây?”

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Sở Liệt một thân khôi giáp đen tuyền đứng ở chính giữa lầu, bên hông trang bị bảo đao danh chấn thiên hạ năm đó thái tổ mang theo bên người, chính là đứng thật xa, lại ngược nắng, hắn nhìn không rõ được biểu tình bên dưới mũ giáp của thanh niên.

Hắn thực không chí khí bị khuất phục trước tư thế oai hùng của hài tử nhà mình, Sở Liệt cứ hướng về hắn tiến thêm một bước, hắn trong lòng bàn tay liền nhiều thêm một chút mồ hôi. Dưới cảm giác áp bức gần như hít thở không thông đó, hắn trợn trợn ngưng mắt trên mặt Sở Liệt, thẳng thắn nói: “Quả nhân muốn nhìn người nhiều hơn vài lần.”

Dưới mũ giáp kỳ thật là một gương mặt thực ôn nhu, làm cho hắn không cam lòng lại không nổi.

Hắn nghiêm mặt, thực sự chăm chú thu vào mỗi một biến hóa hiện giờ trên mặt thanh niên, sau đó rất cẩn thận đều ghi nhớ lại toàn bộ: “Không được sao?”

Dưới lầu vạn danh sĩ binh đều nín thở nhìn lên bọn họ, thử đoán thái thượng hoàng cùng tân đế rốt cuộc đang nói cái gì.

Sở Liệt bất động thần sắc nhìn hắn, đột nhiên vươn tay nắm lấy tay phải của hắn, còn mình một gối hơi gập, quỳ xuống trước mặt hắn.

Đích xác, Sở Liệt vốn đã cao lớn, lại mặc vào chiến bào càng thêm uy vũ, mũ giáp lại che thêm, nếu không quỳ hắn căn bản nhìn không được đầy đủ gương mặt của thanh niên.

Binh lính dưới lầu thấy thế cũng nghiêm chỉnh có huấn luyện cùng nhau quỳ xuống, thanh âm bá bá làm cả kinh chim chóc xung quanh bay loạn hết lên.

“Phụ hoàng, nhớ rõ phải nghĩ đến ta, mỗi ngày nghĩ nhiều một chút, cũng chính là đã phù hộ ta nhiều hơn một chút.” Đặt tay hắn lên bên má, thanh niên cười nói: “Cho dù tối hôm qua ta không giữ lời, phụ hoàng cũng không được tức giận.”

Vạn danh tướng sĩ dưới lầu chỉ cho là bọn họ phụ từ tử hiếu, làm sao nhìn ra được sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người hiện tại, biến tình này nếu thực sự mãnh liệt lên, thế nhưng không thua gì bùn núi trút xuống a.

Nếu thật phải chọn một cách chết, hắc tình nguyện chết ở ngay nơi này, say mê không biết đường về cũng tốt...Nếu cùng hắc một đường chính là Sở Liệt, vậy không sao cả.

Đến già nương tựa vào nhau, chỉ cần có Sở Liệt là đủ rồi.

“Được, sẽ không tức giận.” Hắc lập lại một câu: “Quả nhân sẽ đối tốt với người.”

Những người khác nghĩ thế nào cũng không sao cả, chuyện lạ lùng kỳ quái trên thế gian bao la này còn nhiều mà, muốn quý trọng một người cũng không phải là chuyện xấu, thích một người lại càng không phải là sai, hắc không cần thiết phải che giấu.

Sở Liệt khoe miệng có chút kéo lên, thần thái mỉm cười làm cho hắc trong lòng như nhũn ra.

“Vậy thì tốt lắm, phụ hoàng phải chờ ta trở lại, ở trong cung phải ăn thật ngon, ăn xong bữa cũng không thể lập tức ngồi, nhất định phải ngoạn ngoạn tản bộ, chờ ta trở lại chân của phụ hoàng phải thật tốt rồi mới được.”

Nói đến chuyện này, hắc thực cố gắng gật gật đầu, hứa hẹn: “Ân, quả nhân nhớ rõ, lần sau quả nhân nhất định sẽ hảo hảo phối hợp.”

Sở Liệt thoáng khựng lại, rồi lập tức hiểu được, vui mừng khôn xiết cúi đầu cười cười, cố gắng không chế đầu vai đang rung động: “Được, được, nhi thần nhất định chờ mong sự phối hợp của phụ hoàng.”

Hắc trừng mắt, cứ mỗi lần thanh niên dùng đến loại tự xưng nhi thần này thì tuyệt đối chính là đang trêu chọc hắc. Hắc cũng đã xé rách thể diện nói sẽ phối hợp như vậy rồi, giễu cợt trưởng bối loại hành vi này ác liệt đến cỡ nào a.

Dưới ánh nhìn của mọi người, hắc cười đến hiền lành, lấy tay sờ sờ mặt thanh niên, dặn dò: “Thanh kiếm của thái tổ kia, quả nhân năm năm tuổi đã không cẩn thận làm gãy.”

Thanh niên mí mắt run lên, tay không tự giác nắm lấy chuôi kiếm.

“Không cần lo lắng, sau lại quả nhân đã sai người gắn lại, chính là hoàng nhi lúc dùng ngàn vạn lần phải cẩn thận, đừng sử dụng thô bạo, dù sao bảo vật vẫn luôn dễ hỏng nhất.” Hết thấy đồ chơi của người lớn tuổi đều luôn cần hậu bối bảo quản chu đáo thôi.

Thanh niên thức thời thu liễm nét tươi cười, chính sắc nghiêm nghị đáp: “Dạ, phụ hoàng nói có lý, nhi thần đối đãi bảo vật nhất định sẽ trân trọng giữ gìn bảo hộ yêu thương.”

Nói xong, cúi đầu, hôn lên những ngón tay vẫn bị nắm lấy của hắc: “Như vậy, phụ hoàng đã yên tâm vừa lòng sao?”

63. Chương 61

“Thượng hoàng, đây là thư hôm nay hoàng thượng gửi về, người muốn xem ngay bây giờ sao?”

Người làm quân phải có tính nhẫn nại biết kiềm chế, cho dù trong lòng muốn một tay đoạt lấy phong thư mỏng manh kia mà xem cho cẩn thận, trên mặt vẫn phải bày ra một bộ không mặn không nhạt. Hắn vừa cố gắng không chế nét mặt vì vui sướng mà sắp nở hoa, vừa đề xuống bàn tay sắp thoát cương mà chạy của mình, trầm giọng nói: “Đề ở kia.”

Lại lướt mắt qua các cung nữ hầu hạ vẫn thiện xung quanh: “Các người đều lui xuống đi.”

Chờ đến lúc người đều đi hết rồi, hắn mới ngón tay run run thật cẩn thận mở phong tư hàm kia ra.

Không liên quan gì đến quân tình cơ mật, trong thư chỉ là mấy câu chuyện phiếm bình thường đến không thể bình thường hơn mà thôi. Cũng không phải là lần đầu nhận được, chính là mỗi lần đều làm cho lòng hắn nhảy nhót một trận điên cuồng, tựa như chui đầu vào hồ nước sâu không nhắc mình lên được vậy, nhìn qua nhìn lại giấy trắng mực đen vài lần, như thế nào cũng luyện tiếc cất đi.

Loại bộ dạng vì một phong thư mà lo được lo mất thở dài than ngắn này là tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn thấy.

Bút lông nhỏ thấm đầy mực đậm, vừa đề bút muốn viết xuống ba chữ ‘Trí ngô nhi’ (gửi con ta), lại như đột nhiên nhớ đến điều gì, nhíu mày suy nghĩ sâu xa.

Mực nồng từng giọt từng giọt tích xuống dừng trên trang giấy Tuyên Thành, dần nhuộm lan ra, hắn vo trang giấy trắng mới chỉ viết ba chữ thành một đoàn ném đi, sau đó một lần nữa mài mực, có chút ngưng ngừng ho khan vài tiếng, rồi mới cân nhắc về chữ cuối cùng trong ba chữ ‘Trí ngô nhi’, sửa rồi lại sửa.

Nếu tình yêu có thể gửi đi thì tốt rồi, xưa có hồng nhan truyền thư, chỉ là không biết, tình ý lúc này có thể gửi đến được hay không.

Biên quan căng thẳng, thủ pháp tác chiến bư hãn mà lỗ mãng của tộc Hung Nô làm tiền quân ăn một thất lớn, những việc này hắn đều từ trong miệng Dung Dũ mới biết được.

Lại nói Dung Dũ cũng xem như có tâm, biết hắn một mình ở trong cung rảnh rỗi đã nổi mốc meo, thường thường còn rút thời gian vào cung thăm hắn, thuận tiện báo cho biết quân tình mới nhất.

Thư Sở Liệt viết, về chiến sự cũng chỉ nhắc qua thô sơ giản lược, đối với hắn cũng che giấu gạt đi chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu, may mắn Dung Dũ từ trước đến nay luôn thành thật với hắn, có hỏi tất đáp, làm cho hắn an tâm không ít.

Chiến sự đã kéo dài hai tháng, chưa có đột phá lớn, hai bên còn đang giằng co lẫn nhau.

Thư vẫn không bị quấy nhiễu đều đặn hai ngày một phong, giữa mỗi từ mỗi chữ cũng không có gì không ổn.

Nếu là trước kia hấn cũng sẽ không phát hiện có điều gì khác thường, chỉ là hiện tại thêm vài phần tâm nhãn, nhìn nhiều hơn vài lần, cuối cùng vẫn phát hiện ra một ít dấu vết vi diệu để lại.

Người luyện thư pháp đều biết, vận bút cần lực từ ngón tay cổ tay cho đến khuỷu tay, hơi chút không ổn tất hạ bút khác thường, những nét mảnh lại căng như thế.

Hấn tìm lại từ những phong thư đầu tiên cho đến mấy ngày nay mới đưa về trải cùng một chỗ, lập tức phát hiện những phong gần đây lực bút trống rỗng, nét phẩy không hùng hậu hữu lực như ban đầu.

Trong lòng bất an, hấn đứng ngồi không yên sai người tuyên Dung Dũ vào cung.

Thanh niên vừa đến. hấn tức thì liền hỏi: “Sở Liệt bị thương rồi có phải hay không?”

Dung Dũ nhất thời không kịp phản ứng, biểu cảm chân thật trên gương mặt kia làm lòng hấn lạnh hơn phân nửa, không nhúc nhích ngồi trên xích đu, ngón tay siết chặt nắp chén trà.

Một phòng im lặng.

Dung Dũ chân chừ động động môi: “Bệ hạ... người làm sao mà biết được?”

“Quả nhân không nên biết sao?” Xích đu thoáng dừng đưa ra trước lui sau, Sở Tang thở dài: “Quả nhân đoán.”

Hấn chỉ là một khối gỗ già nua phiền phức, cũng không phải là đồ sứ ngàn năm không được đụng vào, sẽ không vì tin xấu mà yếu ớt không chịu nổi rồi vỡ vụn đi. Chỉ là lo lắng mà thôi, nhân sinh trên đời, sao có thể mọi chuyện thuận lợi.

Sau khi một phen rồi lại một phen tự điều giải chính mình, han uống một ngụm trà lạnh vào miệng: “Bên ngoài không thể so với trong cung, khó tránh khỏi sẽ có chút việc... Rốt cuộc là thương ở nơi nào?”

Nếu không phải bị thương, tự thể kia sao có thể trống rỗng vô lực như thế?

Cho dù là hoàng đế được bảo vệ như chúng tinh cũng nguyệt, ai cũng không thể cam đoan vạn vô nhất thất, các đời cũng không thiếu loại ví dụ này.

Cảm giác lạnh lẽo từng chút một sấm vào xương cốt, hần vỗ tay vịn, mảy nhú chặt, lần đầu tiên nổi cơn thịnh nộ với Dung Dữ: “Gạt một mình quả nhân là có ý gì? Quả nhân còn chưa vào quan tài...”

“Năm ngày trước, hoàng thượng sau khi công phá một thành nhỏ của tộc Hung Nô thì hạ lệnh đồ sát toàn thành, đêm đó gian tế tộc Hung Nô lẫn vào quân doanh của ta, hoàng thượng sơ ý bị đâm vào ngực, nhưng đã không còn đáng ngại.”

“ ... ”

Tựa hồ là để trấn an hần, thanh niên lại báo tin tốt: “Ba ngày trước kỵ binh dưới trướng Lâm tướng quân xâm nhập trận doanh của quân địch, lấy được thủ cấp của Hữu hiền vương tộc Hung Nô. Vì thần phỏng chừng trong vòng mười ngày quân ta tất có đột phá, tộc Hung Nô vật tư không đủ, không trụ được lâu...”

Dung Dữ đứng ở nơi đó mạch lạc rõ ràng phân tích rất nhiều, hần một chút cũng nghe không vào tai. Ngoài cửa sổ là cảnh sắc xuân ý miên miên của Cam Tuyền cung, hiện giờ cảnh xuân lại hết như lãnh huyền, vừa gây kinh tâm, lại gây đứt đoạn.

Khi nào thì mới có thể chiến thắng hần đã không quan tâm, chỉ cần ông trời bình an trả hài tử nhà hần trở về là hần đã cảm thấy mỹ mãn. Cái gì gọi là đã không còn đáng ngại? Những người này đều nghĩ trong ***g ngực Sở Liệt là sắt lỏng đúc thành hay sao?

Cũng phải, trừ hần ra, đã không còn ai sẽ đi để ý Sở Liệt người này thân mình rốt cuộc như thế nào như thế nào... Mỗi người, mà ngay cả hần trước kia cũng vậy, chỉ nghĩ rằng Sở Liệt không gì là làm không được, sẽ không bị thương thậm chí rất ít phạm sai lầm.

Người hoàng gia bọn họ luôn cẩn thận từng bước, chỉ sợ một bước đi nhầm sẽ làm kẻ dưới chế giễu.

Cho nên dù Sở Liệt có rất đau, đau đến cực độ, cũng sẽ không ở trước mặt người ngoài lộ ra nửa phần. Sở Liệt luôn luôn hiếu thắng, tuyệt sẽ không tự dâng uy hiếp ra cho người ta nhìn thấy.

Nếu như có hần, Sở Liệt ít nhất còn có một nơi có thể nhú mảy kêu lên đau đớn, ít nhất còn có thể...

Ít nhất còn có thể hơi chút thả lỏng, người làm đế vương không thể kêu đau, bởi vì không thể nói ra, cho nên người đau lòng bọn họ ít đến tội nghiệp.

Dung Dữ nói với hần, trong vòng một tháng đại chiến có thể chấm dứt, đau đớn thương tiếc trong tim hần căn bản không có nửa điểm tác dụng.

Lúc hồi âm, hần thậm chí còn vờ như không chút nào biết chuyện, như Sở Liệt mong muốn làm một đồ ngốc chẳng biết gì, thuận theo ý tứ đối phương, viết mấy lời nhảm chán không đầu không cuối.

Cùng không biết đã thương thành bộ dạng gì rồi, hấn sợ nhất là thấy người chảy máu bị thương, rốt cuộc cũng không nhìn được.

Sau khi hạ xuống nét bút cuối cùng, hấn vội vàng dùng tay áo lau đi hơi nước trong khóe mắt, hai mắt đỏ đậm xếp giấy lại cẩn thận, để vào phong thư.

Vờ như khoái hoạt vĩnh viễn không phải là một chuyện dễ dàng, ra vẻ bi thái so với miễn cưỡng cười vui dễ hơn nhiều lắm.

Đó là bởi vì bị thương đến dễ dàng như thế lại rẻ tiền đến như thế, rẻ đến nỗi tất cả mọi người sẽ có cộng minh, không liên quan gì đến thân phận địa vị.

Đại khái, chỉ có liên quan đến tình thâm mà thôi.

Hấn cũng lo sợ tưởng như không chịu nổi lấy một ngày, hết như tất cả những người tiền nhi tử xuất chinh. May mắn hải tử của hấn không cần ra chiến trường cùng địch chém giết, không cần máu chảy đầu rơi, trong vạn cốt khô sẽ không có bóng dáng của Sở Liệt, càng sẽ không như các tướng sĩ vô danh sau khi chết trận sa trường ngay cả truyền một tin về cho người trong nhà cũng không cách nào làm được.

Chờ đợi là một sát thủ dài dòng, từng chút một tước đi máu thịt trong lòng hấn.

Tiền phương truyền về tin chiến thắng, nói quân ta lần này lấy được toàn thắng, bắt sống thủ lĩnh tộc Hung Nô, ngày hôm đó khải hoàn hồi kinh.

Hấn nhin không được cười rộ lên, nôn nóng đau lòng suốt mấy ngày liên tiếp rốt cuộc cũng tan đi, sau đó là đếm ngón tay xem còn bao nhiêu ngày.

Hấn cũng không cách nào viết lên được mấy câu chua chua gì mà ‘mạch thượng hoa khai, có thể chậm rãi trở về’ cho Sở Liệt. Lão nhân gia luôn khuyết thiếu kiên nhẫn, tim vừa giòn lại mỏng, một chút lửa là có thể rực lên thiêu cháy cả thảo nguyên.

Cho nên, nghiệt tử, ngươi vẫn là ra roi thúc ngựa gấp gấp trở về đi thôi.

Ngày đại quân nhập kinh, trên con đường lớn của kinh thành là mười dặm lụa đỏ tầng tầng lớp lớp trải từ cửa thành cho đến cửa cung. Giữa cánh hoa bay đầy trời, tất cả hoàng triều bách tính tựa hồ đã áp lực lâu lắm đều chen chúc trên quan đạo hoan hô chúc mừng, chiêm trống rung đất, pháo bắn tận trời, hấn kinh ngạc trước sức sống nhiệt tình của con dân kinh thành. Trong suốt ba mươi năm bình bình ổn ổn trước đây, bách tính vẫn luôn lạnh nhạt mà xa cách, thẳng đến quốc nạn giáng xuống mới tề tụ một lòng.

Trên lầu gác ven đường cũng đã kín người hết chỗ, trong mờ mờ ảo ảo là chúng nữ tử vung khăn gắm trong tay xuống khỏi lầu cao, nhất thời hương thơm ngập trời, thất thải nhan sắc làm nổi bật thiết huyết chiến giáp giữa đường đang không ngừng đi về phía trước, thật sự cực giống một bộ tranh cảnh phồn hoa lịch

kiếp trở về.

Thăng đến rất nhiều năm sau này, hắn vẫn không cách nào quên được thịnh thế hoan dung ngày hôm đó.

Dòng chảy tháng năm, thỉnh nể tình long diện của hắn, thoáng tạm dừng bước đi.

64. Chương 62

Hắn cùng một đám đại thần đứng ở nơi cao nhất hoàng cung, phóng mắt nhìn ra xa về phía đội ngũ chính tể đang đi giữa đường lớn kinh thành.

Đối diện với loại cảnh tượng làm cho người ta gần như muốn rơi lệ này, chúng đại thần bên cạnh cùng đề nén không được biểu tình sung sướng vui mừng trên mặt, ngay cả Dung Dũ luôn luôn ít lời ít nói một gương mặt lạnh cũng tuần dung mang hỉ, siết chặt tay đỡ, trong mắt lưu quang như muốn tràn ra.

“Bệ hạ, đến rồi.” Dung Dũ vốn tích tụ như kim bỗng thốt lên, nhất thời trên lầu mọi người lập tức nín thở, chăm chú nhìn lại.

Một người được mấy vị đại tướng vây quanh đi trước, ngựa đen yên bạc, chiến giáp long văn đen tuyền, oai hùng rung động lòng người, lại uy nghiêm khiếp sợ tâm người, vẫn còn mang theo khí huyết tinh trang nghiêm tiêu điều từ chiến trường cùng về, vững như Thái Sơn ngồi trên con ngựa cao lớn, không có nửa điểm hư hoảng.

Hắn nhất thời cổ họng khô khốc, toát mồ hôi thay thương thế của thanh niên, hiện tại phong cảnh thì đúng là phong cảnh, hắn lại sợ thanh niên cố đòi thể diện, cuối cùng khổ cũng chỉ có thân thể của mình.

Thanh niên vung roi giục ngựa thoát ly đội ngũ, tiếng vó ngựa dưới thanh âm dân chúng càng thêm phần chấn, vó ngựa đạp trên lụa đỏ, chưa đến nửa nén hương, con đường lớn dùng cẩm thạch kiến thành trong cung đã ầm ầm có thể nghe thấy tiếng vó vội vàng ngăn gợn hữu lực.

Giục ngựa trên đường trong hoàng cung, lúc hắn còn trẻ cũng đã từng làm loại chuyện hoang đường như vậy.

Cho nên hai tay của hắn âm thầm siết lại, đáy mắt lúc nhìn thấy thanh niên thoáng lướt qua quang hoa rực rỡ, nén xuống nhiệt khí cuộn cuộn ngập trời nơi ngực bụng, nói: “Cuối ngựa trong cung là trái với tổ chế, người là đi ra ngoài lâu lắm cho nên đã quên hết những điều này rồi sao?”

Thanh niên từ trên lưng ngựa nhảy xuống, vững vàng đứng trước hắn cách khoảng một trượng, vẫn nắm roi ngựa mở rộng hai tay, hơi mang một chút ngượng ngùng bị đề nén, nhướng mày với hắn cười nói: “Phụ hoàng, sang nơi này của ta đi.”

Hắn mặc kệ đủ loại tầm mắt của các đại thần xung quanh, bước bước ổn trọng. Một trưởng kia nói thì ngắn, nhưng đi rồi, mỗi một bước đều làm cho hắn có cảm giác như đang đi trên dây thừng căng ngang vực thẳm, hơi có vô ý, vạn kiếp bất phục.

Không có ngờ vực, không có cừ hận, Sở Liệt đứng trước mặt hắn đây sạch sẽ không tì vết, là bộ dạng làm cho hắn thích nhất.

Cho dù áo giáp hắn lên người đau nhức, hắn cũng luyến tiếc buông tay, cực lực kiềm chế hốc mắt đang dần hoe đỏ. Không thể nghi ngờ rằng đây rõ ràng là một hồi trở về sung sướng, vì sao còn có thể làm cho bọn họ ghen ngào không thể nói nên lời?

Đôi tay thanh niên ôm trọn trên bờ vai hắn hơi run run, thanh âm cũng vậy, như đang cùng nhau đè nén điều gì.

“Phụ hoàng, ta đã trở về.”

...

Trong Trường Nhạc cung, Sở Tang chống cằm nhìn thanh niên thay y bào.

Bả vai rộng lớn, từng đường cong như được tạc thành, đẹp đến nỗi làm cho hắn mặt nóng rực lên còn trong lòng như nhũn ra.

Chỉ là, lúc nhìn đến miệng vết thương chưa khỏi hắn trên bờ ngực thanh niên kia lòng liền trầm xuống khó có thể đè nén. Hắn đã lâu không tập võ, nhưng vẫn nhìn ra được một kiếm kia tất đâm vào rất sâu, từ ngực trái kéo một đường chéo xuống, vụn vụn dữ tợn như một con rết.

“Loại sự tình như đồ sát toàn thành sẽ tổn hại âm đức.”

Hắn ở một trình độ nhất định vẫn tin vào nhân quả tuần hoàn, nếu không phải Sở Liệt kiên trì đi đồ sát toàn thành thì sẽ như thế nào? Hắn luôn muốn nhắc Sở Liệt tích nhiều phúc trạch một chút, loại chuyện này thà rằng tin là có...

Nói hắn nghi thần nghi quỷ cũng được, đối với người mình quan tâm lưu nhiều hơn mấy phần tâm tư lo lắng nhiều một chút cũng không phải là chuyện xấu.

“Chúng ta phải tích phúc nhiều, ông trời mới có thể phù hộ.” Hắn cũng hiểu được mình nói lời này thực vô dụng, đã không có ý chí chiến đấu lại cũng không hào hùng, yếu đuối mê tín hết như một tiểu dân.

Quả nhiên thanh niên còn đang đứng trước gương đồng chỉnh đốn y phục chỉ không chút lưu tâm cười cười, vừa buộc đai lưng cho mình vừa quay đầu lại, đại khái là do sa trường trở về, khớp mắt chân mày đều là

phong thái bức người, nói: “Cái thứ đó có gì mà tin? Dù không đồ sắt chẳng lẽ thích khách kia sẽ không đến? Phụ hoàng thật sự là suy nghĩ nhiều.”

Suy nghĩ nhiều... Nguyên lai là hấn suy nghĩ nhiều a?

Người trẻ tuổi làm sao có thể minh bạch loại tâm tặc lo được lo mất của hấn hiện tại, Sở Tang thoáng có cảm giác thất bại, ánh mắt vẫn như trước dừng ở vị trí bị thương của thanh niên, chỉ sợ sự đông dài của mình sẽ làm thanh niên ghét bỏ.

“Người sao sơ ý như vậy, lại bị thích khách lợi dụng sơ hở?” Hấn buồn bực không vui nhắc đến chuyện này, thanh niên trước đã đuổi hết cung nữ thái giám ra ngoài, trong cung điện lớn như vậy cũng chỉ có hai người bọn họ, tự tại hơn rất nhiều, cũng không cần thiết phải kiêng dè khi nói chuyện.

Sở Liệt khoác xong để bào cao quan, không chút đứng đắn nhào lại, ôm hấn cười: “Chuyện này thôi cứ quên đi, đều đã qua rồi.”

Lần này mê hồn dược sẽ không dùng tốt như vậy nữa đâu, hấn cố gắng chạm đến chân tướng, rút tay ra nắm lấy gương mặt đoan chính anh tuấn của thanh niên, càng nắm càng không đành lòng buông tay: “Người không nói quả nhân sẽ không quên. Người nói hay không? Nói hay không?”

“Phụ hoàng, người kéo đổ mặt ta rồi, đợi lát nữa còn có yến hội mà, nếu không buổi tối lại kéo?” Thanh niên cau cau mày thương lượng.

“Nói hay không? Không nói quả nhân sẽ không buông tay.” Hấn hiện tại lập trường kiên định, khóe miệng nhếch lên cười cười, xoa nắn mặt thanh niên: “Nhanh khai ra chi tiết sự thực.”

“Kỳ thực chính là...” Thanh niên chớp mắt, có vẻ khó có thể mở miệng.

“Nói mau, không nói quả nhân tiếp tục nhéo.” A, sớm biết vậy lưu móng tay dài một chút là tốt rồi.

Thanh niên một bộ dạng dễ khi dễ, mặc hấn chà đạp như thế nào cũng không đáp trả, có chút ấp úng, nói: “Ta lúc ấy đang viết thư cho phụ hoàng...”

“...”

“...mới không để ý thấy là không ổn, nhất thời không kịp phản ứng.” Sở Liệt tựa hồ rất không muốn nói lại chuyện này.

Viết phong thư mà thôi, có cần nhập tâm như vậy sao? Tay vô lực rũ xuống, hấn oán giận: “Người hết thuốc chữa.”

Sở Liệt thấy thế, thức thời vuốt ve tóc hấn, dùng trán chạm nhẹ vào bên má hấn, gương mặt bị nhéo đến hồng hồng thũng thũng tràn đầy ý cười: “Đúng vậy, vừa nghĩ đến phụ hoàng, nhi thần liền không có thuốc nào cứu được.”

Lời ngon tiếng ngọt... đối với người có tuổi, thật sự có lực sát thương rất lớn a...

Ngự y còn mỗi ngày nhắc nhở hấn, nói phải kiêng ăn ngọt, hiện tại loại ngọt ngấy này căn bản là có ý định muốn cho hấn giảm thọ có phải không?

Giảm thọ?

Kỳ thực chính là muốn hun mờ mắt hấn đi?

Ai có thể nói cho hấn biết, từ khi nào thì nữ nhân tộc Hung nô đã xinh đẹp đến trình độ này?

Trên đại yến, hấn cùng Sở Liệt ngồi ngay ngắn trên chủ vị, chúng quan viên bên dưới sau mấy tháng bị cảm xúc khẩn trương tra tấn, giờ rốt cuộc đã có thể tận tình hoan ca một phen, đang ca múa ngay giữa điện chính là vũ cơ mà tộc Hung Nô chiến bại đưa lên.

So với nữ tử Trung Nguyên thân thể mảnh khảnh cử chỉ ôn nhu, đám vũ cơ lộ thắt lưng hở cánh tay kia thật sự đã vượt xa cả mức độ phóng khoáng.

Kỳ thực, các người lần này chinh chiến chính là Nữ Nhân quốc ở Tây Vực đi?

Nói đến vừa vặn, vài vị vũ cơ kia đang nồng nhiệt dâng thu ba về phía hấn, cái thứ hàm súc như thu ba này nữ lang tộc Hung Nô đại khái đều không thường dùng đi?

Hấn nhìn nhìn ngó ngó, chỉ thay Sở Liệt nghiêng nghiêng thân mình bình thản ngồi, khóe môi mang cười nhìn còn đến là chăm chú.

“Phụ hoàng, người cảm thấy thế nào?” Thanh niên nâng chén rượu, nghiêng đầu cười hỏi.

Hấn khụ một tiếng, nghiêm mặt râu rĩ nói: “Bóng lưng có thể giết sạch thiên quân vạn mã, quay đầu có thể dọa lui trăm vạn hùng sư.”

Sở Liệt như bị rượu sắc đến, ngón tay khẽ chạm lên môi, vũ cơ bên dưới vừa nhảy đến lúc nhiệt tình, tà khí lại mê người, thập phần bắt mắt, thanh niên nói: “Kỳ thực ta cảm thấy cũng rất có đặc sắc.”

“...” Hải tử, cây đao sáng loang loáng trên đầu chữ sắc vẫn còn bén lăm.

“Phụ hoàng?”

“Sắc dễ hao mòn lòng người nhất, người Hung Nô từ khi nào thì cũng học được mỹ nhân kế rồi? Kỳ tâm khả tru a, kỳ tâm khả tru a...” Hắc nhìn eo thon của đám mỹ nhân kia, xúc cảm lại bộc phát.

Múa xong, đám vũ cơ kia quỳ gối giữa điện cũng không lùi xuống, sứ giả tộc Hung Nô cùng đến lại tiến lên, hành lễ quỳ lạy, sau đó huyền thuyên kích động bắt đầu nói nói.

Hắc căn bản nghe không ra dị ngữ, không đợi quan phiên dịch bên cạnh sứ giả mở miệng liền gọi thị tòng biết tiếng Hung Nô đến bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Người nọ nói cái gì?”

“Hồi thượng hoàng, hắc nói vị vừa rồi khiêu vũ ở chính giữa là công chúa của bọn họ, hy vọng có thể hiến cho hoàng thượng để cầu hai nước hòa bình giao hảo.”

Sở Tang mí mắt nhướng lên, lạnh lùng nhìn về phía vị vũ cơ xinh đẹp nhất tặng thu ba cho hắc mãnh liệt nhất ở giữa kia, lại nhìn nhìn gương mặt phong khinh vân đạm trong khi lòng dạ cực thâm của thanh niên bên cạnh, chậm rãi thở dài một hơi. không nói một từ.

Dưới đài cũng có đại thần bởi vì hậu cung còn mờ mịt trống rỗng của thanh niên mà bắt đầu dài dòng, đại ý chính là, nếu hậu cung của hoàng thượng thiếu người, hiện tại thu một lại có thể nào đâu, còn có thể dùng để nhớ lại phong công vĩ nghiệp của mình, cỡ nào nhất cử lưỡng tiện.

Thanh niên tất nhiên là đáp lại xảo diệu, một phen nói xong mặt mũi của bên nào cũng không mất, khéo đưa đẩy hết như lão hồ ly đắc đạo, hắc không lòng dạ nào nghe lời nói quan phương (kiểu nói lãnh đạo, nhà nước) này, chỉ nghiêm mặt, thần thái trống rỗng uống rượu.

Có một số chuyện không phải cứ người muốn như thế nào thì liền như thế, chuyện không thể đoán trước, không thể nghịch chuyển, không thể cân nhắc nhiều lắm, tựa như hắc không biết khi nào thì thanh niên sẽ nói với mình về ngày lập hậu vậy.

Hắc đã từng hứng thú xem bức họa các thiên kim danh môn thay Sở Liệt như vậy, đã từng thích thú tìm hiểu dung mạo tiểu thư các nhà như vậy, bây giờ nghĩ lại thật có vài phần buồn cười.

“Phụ hoàng? Người muốn về cung sao?”

Thanh niên theo hắc rời tịch, chạy đuổi kịp, trong mắt bởi vì khí rượu mà nhiễm vài phần sáng rọi say lòng người.

Hắc thâm thở dài, vì tính tình càng già càng phá hư của mình tự xét lại một hồi, mới nói: “Ân, người cứ về lại yến tiệc đi, quả nhân chỉ là có chút say.”

Ngón tay thanh niên khe lướit qua đuôi mắt hắn, như đang kiểm tra độ ẩm nóng rực trên mặt hắn là thật hay giả: “Thật là say?”

Hắn cười: “Ân, không so được với người trẻ tuổi các người.”

Thanh niên trầm mặc thật lâu, hắc đồng sâu như giếng cổ trối nhót được cả ánh trăng chỉ có một chút sáng: “Phụ hoàng là ghen tị?”

Sở Tang không khỏi bật cười, chút tâm tư cũ nát đó của mình lại dễ đoán như vậy sao? Hắn cũng không phủ nhận, hào phóng nói: “Phải lại như thế nào?”

Sở Liệt miệng cười thật lớn, như cẩu tể tử (con chó con) được ăn phần chủ nhân khen thưởng, thành thật lại nghe lời đứng trước mặt hắn.

“Thứ thuộc về quả nhân, kẻ nào cũng đừng mong nhúng chàm, người hiểu chưa?” Hắn hơi ngửa đầu, nhìn thẳng vào thanh niên, chữ như bàn thạch, kiên cố khó dời, dị thường nghiêm túc: “Thứ mà quả nhân thích, người khác tuyệt đối không thể đụng, kẻ nào dám tranh với quả nhân, quả nhân tuyệt không bỏ qua.”

Sở Liệt chính là bảo bối mà hắn có thể nào cũng sẽ không giao cho người khác, hắn có thể buông tha cho mấy phần đạo đức máu chốt của mình, cũng có thể chịu đựng thống khổ bị tổ tông phỉ nhổ, hắn cam nguyện chịu đựng những điều đó. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải có Sở Liệt ở bên cạnh hắn, chi cần quãng đời còn lại có Sở Liệt, hắn không có cay đắng gì là không thể ăn.

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn có thể cho phép thanh niên chia một phần ra ngoài, cắt một phần thân mình đi mưa móc.

Là của hắn, thì chính là của hắn, người khác động đến một chút xiu cũng không được, tuyệt đối không được, tự tôn hơn ba mươi năm làm đế vương của hắn tuyệt đối sẽ không cho phép.

Người hoàng gia đều ích kỷ bá đạo, hắn tự nhiên cũng sẽ không là ngoại lệ.

65. Chương 63

Hắn âm nghiêm mặt tiếp tục nói lời hung ác, thanh niên liền sải một bước đi đến gần sát hắn, ôm chặt lấy, cầm tựa lên vai hắn: “Phải, phải, phụ hoàng ngàn vạn lần không được bỏ qua cho đám tặc nhân muốn nhúng chàm nhi thần.”

“...”

Thanh niên cười phì một tiếng, giống như nhần nhịn đã thật lâu, vui vẻ phả hơi thở bên tai hắn: “Bộ dạng phụ hoàng ghen ta thật sự rất thích, khụ... Có thời gian có thể lại một lần không?”

Hắn tức muốn chết, nhắm mắt không nói.

“Ta nếu đã hạ lệnh đuổi tận giết tuyệt bọn chúng thì sao có thể đáp ứng chuyện vừa rồi? Phụ hoàng...” Sở Liệt ngữ khí vừa chuyển, lộ khí đã ra, uy nghiêm ám động, chậm rãi nói: “Người phải tin tưởng ta, ta sẽ trở nên lợi hại hơn, lợi hại đến nỗi những kẻ đó chỉ có thể nhìn ta mà thôi, sau này loại chuyện như thế sẽ không có ai dám nhắc lại nữa.”

“Nhi thần chỉ có một đôi tay, ôm một mình phụ hoàng như vậy là đủ rồi, những kẻ khác muốn thế nào thì cứ làm như vậy, không chương mắt chúng ta là được.

“Phụ hoàng, Khâm Thiên Giám nói tối nay ánh trăng tròn đầy, không bằng cùng đi ngắm trăng đi?” Thanh niên ngữ khí dần chuyển thành vui.

Trái tim vừa rồi còn chìm nổi chạy loạn của hắn lại từng chút một trở về trong thân thể, rung đập như thường, vì thế lại bắt đầu phạm lỗi, tính tình phát xon nhũn hết cả người không muốn động: “Lạnh như vậy, không đi, quả nhân muốn về cung ngủ.”

Sở Liệt như có điều suy nghĩ, nói: “Nếu không chúng ta ra ngoài cung? Tối nay bên bờ sông đào hộ thành có bắn pháo hoa. Đúng rồi, phụ hoàng không muốn đi xem bì ảnh hí sao?”

Trời lạnh như vậy, chính là nên đi ra ngoài làm nóng người a.

“Tốt lắm, xuất phát đi...”

Khánh điển ngoài đường tất nhiên là so với trong cung phải náo nhiệt hơn gấp trăm lần. Vốn thôi, náo nhiệt hẳn là nên thô tháo chân thật, náo nhiệt trong cung là nhiệt trong khuôn sáo, vui mừng bị quy củ trói buộc luôn sẽ bị suy giảm.

Hắn cùng thanh niên sau khi xuống xe ngựa liền theo đám người mà đi, ven đường tiếng chào mời của tiểu thương, tiếng ồn ào của người đi đường đều là một loại phong cảnh thú vị thực khác biệt.

Sở Liệt ít ra cung, đến loại chợ đêm này chắc là lần đầu, hắn buồn cười nhìn thanh niên toàn thân đề phòng khuôn mặt tuần tú đầy nghiêm túc, không một chút tư thế ra ngoài du ngoạn.

“Làm sao vậy?” Hắn thấy Sở Liệt hơi khom mình, sau đó từ trong cổ tay áo hắn rút ra mấy cái khăn lụa, hắn lấy làm lạ, đổ bừa mặt giải thích: “Không phải của ta.” Hắn sao có thể dùng đồ của cô nương gia như vậy được?

Sở Liệt có chút buồn bực nói: “Ta biết, đây là vừa rồi có mấy cô nương nhét vào chỗ người.”

Có chút ủy khuất dời đầu sang hướng khác, hắn thật sự không biết nữ tử Khánh quốc đã phóng khoáng đến tình trạng này a, vì thế an ủi: “Không có việc gì, người cùng sẽ nhận được, người trẻ tuổi phải có niềm tin vào chính mình.”

Sở Liệt không biết nên khóc hay cười thoáng vươn tay kéo hắn một phen, tiếp tục theo đám đông chậm rãi dời về hướng bắn pháo hoa.

Bất đắc dĩ người thật sự nhiều lắm, ai có đôi có cặp cũng đều muốn chiếm một vị trí xem cho tốt, bọn họ bị mắc kẹt ở bên trong, không thể tiến lùi.

Không lâu sau, không trung truyền xuống tiếng vang, hắn ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy đã có đám đóa pháo hoa nở rộ, trong nháy mắt chiếu sáng bầu trời đêm. Dưới mấy lần sáng tối luân phiên, hắn nhìn gương mặt cũng đang ngửa cao của thanh niên, đường cằm kiên nghị, nét mặt kiên cường lại thật đẹp.

“Phụ hoàng, người đang nhìn lên ta sao?” Tựa hồ đã bị dư quang của thanh niên phát hiện, Sở Liệt lập tức hạ mắt cười hỏi.

Tuy rằng hắn cũng hiểu được thanh niên so với pháo hoa còn đẹp mắt hơn một chút xíu, nhưng tuyệt đối không thể thừa nhận, vì thế vội vàng lại dời mắt đi nơi khác: “Không... không... quả nhân đang nhìn pháo hoa mà...”

...

Trong những con ngõ nhỏ thật nhiều lại còn khúc chiết của kinh thành, bọn họ phát hiện... mình thế nhưng lại tìm không thấy đường ra ngoài.

Lúc trước là hai người dưới từng sóng từng sóng người chen chúc cũng theo con nước mà đi, sau lại cuối cùng lúc đám đông tan hết thì đã phát hiện mình bị xô trong một ngõ hẻm xa lạ.

Buổi tối cuối thu nhiệt độ không khí luôn lạnh có chút dọa người, hắn Sở lên áo choàng mỏng của thanh niên, bất mãn nói: “Người sao lại không mặc nhiều một chút, ý vào mình còn trẻ tuổi cũng không được, thương vẫn chưa tốt còn không nghe người ta khuyên.”

Sở Liệt chẳng hề để ý: “Ta không lạnh, không tin người Sở Sở.”

Đôi môi bỗng nhiên để sát vào trong bóng tối tự nhiên là ấm áp, trái tim bởi vì không được chuẩn bị mà đột ngột nhảy mạnh cũng đang nóng lên, sau một hồi, thanh niên mới khí tức bất ổn cười hỏi: “Nóng rồi sao?”

“Mỗi con đường đều thử xem, rồi cũng sẽ ra được.”

Nương ánh trăng, hai người nắm tay sóng vai cứ đi mãi dọc theo các con ngõ nhỏ, bóng của cả hai dung hợp lại thành một, khó phân biệt là ai. Loại ngõ sâu hun hút này tựa hồ nơi chốn đều vắng vắng truyền đến tiếng vang không biết chính xác là từ nơi nào, có chút làm cho người ta sợ hãi, may mắn độ ẩm nơi tay là xác định chân thực.

Hai người quanh quẩn thật lâu vẫn chưa đi được ra ngoài.

“Ta cũng không có biện pháp, đường này so với trong cung còn khó nhận thức hơn.” Thanh niên cùng có chút phiền táo, vẫn cố gắng duy trì thể diện: “Phụ hoàng phải tin ta.”

Thanh niên sợ bởi vì tìm không thấy đường mà ảnh hưởng hình tượng cũng làm cho hắn cảm thấy vừa đáng yêu lại ảm áp, bất quá ngoài miệng lại nói: “Đã tin người nhiều lần như vậy, người mỗi lần đều đi nhầm.”

Kỳ thật chính là tìm không thấy cũng không sao, từ từ sẽ đến, bọn họ còn có rất nhiều thời gian, hắn nhất định sẽ rất có kiên nhẫn chờ Sở Liệt tìm thấy đường.

Những con đường đã đi nhầm cũng như những chuyện hắn đã từng làm lỗi, những người hắn đã từng bỏ qua, là những tồn tại không cách nào tránh được. Mỗi lần đi qua rồi đều khó tránh khỏi sẽ có tiếc nuối bị thương, có lẽ cả đời cũng sẽ không cách nào quên được cảm giác hoảng loạn bất lực khi đi vào ngõ cụt lúc đó.

May mắn, bên cạnh hắn còn có người theo cùng, này đã là vạn hạnh.

66. Chương 64

Mà bất hạnh trong vạn hạnh chính là Sở Liệt bỗng nhiên sinh bệnh.

Nhất định là khuya đó gió quá lạnh, thanh niên ỷ vào thân thể mình trước kia vẫn luôn tốt lại mặc ít, không biết rằng bệnh đến như núi sập, cái người trước kia luôn luôn xa cách với cả bệnh nặng cũng như bệnh nhẹ đêm đó hồi cung rồi liền nhiễm phong hàn, lâm triều cách một ngày cũng không đi được.

“Quả nhân còn chưa sinh bệnh đâu, người ngược lại đã ốm, người xem người a...”

Thanh niên ôm đau trên giường, không tính là có tinh thần, sắc mặt cũng không tốt, chớp mũi có chút hồng, ngữ khí oán giận: “Về sau ta sẽ chú ý, ân... Phụ hoàng người về trước đi, miễn cho lại truyền sang người, ta xem một chút chiết tử hôm nay trước đã.”

Hắn ngồi xuống bên giường, phiền táo bất an nhìn chồng chiết tử vừa rồi thái giám trình lên, hờn giận: “Đã bệnh rồi còn xem, đừng xem nữa.”

Hắn rút ra một quyển, lướt mắt nhìn: “Người ngủ đi, Quả nhân thay người phê.”

Gương mặt đoan chính anh tuấn của thanh niên tràn ngập mệt nhọc, không hiểu sao lại rất có vẻ trĩu khí (trẻ con): “Vây tốt lắm.”

Lúc hắn phê đến quyển thứ hai, thanh niên nằm bên cạnh đã rất nhanh chìm vào giấc ngủ sâu, trong cung đốt được hương an thần chỉ cần làm cho hắn cảm thấy phiền táo. Thanh niên khuôn mặt lạnh lẽo, thái y nói là do trước đây quá mức mệt nhọc, hơn nữa lúc thân chinh lại bị thương, dù sao cũng chính là có ý tứ vất vả lâu ngày thành tật.

Nói giỡn cái gì vậy? Thanh niên năm nay mới tròn hai mươi, sao có thể dùng được cái câu vất vả lâu ngày thành tật? Cho dù Sở Liệt mỗi ngày đều bận rộn hơn người thường một chút, nghĩ nhiều một chút, cũng không thể đến mức thành tật. Người trong thái y viện chính là cứ thích nói ngoa, mười mấy năm trước cũng chính ở ngay nơi này nói hắn dạ dày không tốt không thể ăn ngọt, hắn cứ ăn không nghe cũng không thấy có đại sự gì.

Nhưng bệnh phong hàn của Sở Liệt lại kéo thật lâu cũng chưa khỏi hẳn, ngược lại càng lúc càng thêm nghiêm trọng, sau khi liên tục sốt nhẹ ba ngày thanh niên chống đỡ không được nữa, cả người chìm vào hôn mê.

Hắn ý thức được lần này có lẽ không phải chỉ là phong hàn đơn giản như vậy, dưới sự ép hỏi của hắn, ngự y run bắn ấp úng nói: “Hoàng thượng lần trước bị thương chưa lành, hơn nữa đao kia thực sự thương đến căn cơ, phong hàn vừa đến đều dẫn hết bệnh ra... Huống hồ...”

Hắn nhần nại nghe: “Huống hồ cái gì?”

“Huống hồ hoàng thượng vốn là sinh non, thân mình nguyên bản so với người bình thường hư hơn một chút...”

“Không có khả năng! Hắn từ nhỏ đến lớn thân thể đều rất tốt. Hư? Người từng thấy qua có người hư như vậy sao?”

Năm đó hoàng hậu khổ sinh mà chết, sinh ra nhi tử đúng là sinh non. Đây đã là chuyện bao nhiêu năm về trước? Lâu lắm rồi, lâu đến nỗi hắn cũng đã sắp quên.

“Phụ hoàng? Ta ngủ đã bao lâu?” Ngân châm của thái y rút cuộc phát huy tác dụng, thanh niên khó có được thanh tỉnh một hồi, mở ánh mắt khô khốc ra nhìn về phía hắn, trong mắt còn u mê, hiển nhiên không biết mình đã mê man bao lâu: “Chiết tử này phê không xong thì thôi, đợi lát nữa ta làm.”

Hài từ ngốc, người hôn mê đã ba ngày rồi. Hấn không có cách nào biểu lộ vẻ khổ sở hay thái độ yếu đuối trước mặt bệnh nhân, bình tĩnh cố xốc mình lên: “Được, chờ người khỏe lại phê. Vậy người phải nhanh khỏe lên, quả nhân chờ đã không kiên nhẫn nữa rồi.”

Dưới ánh nến không quá sáng ngời, sườn mặt thanh niên có bóng ma nhàn nhạt. Bởi vì thân mình biến hư mà động tác trở nên có chút chậm chạp, chậm rãi từ trong chăn vươn tay ra đan vào tay hấn, tươi cười ôn hòa lại bình tĩnh: “Phụ hoàng, ta nằm đến xương cốt cũng sắp mềm ra rồi, ra ngoài đi một chút đi.”

Hấn dịch lại góc chăn cho thanh niên, nghiêm mặt không cho phép, ra sức trừng: “Bệnh nhân chính là phải nằm, lúc ấy quả nhân gãy tay gãy chân người cũng không nói như vậy. Nga, chỉ cho người châu quan phóng hỏa, không cho bách tính đốt đèn sao? Bên ngoài còn đang mưa a, người cứ an tâm nằm đi.”

Kỳ thật hôm nay bầu trời ngàn dặm không mây, thời tiết cực tốt, bất quá chuyện này không thể nói ra lại chọc bệnh nhân thương tâm.

“Có quả nhân theo cùng không tốt sao?”

Thanh niên vẫn thần sắc có bệnh, khuyết thiếu thần thái, lại nứt ra một nét cười lấy lòng nói: “Tốt, có phụ hoàng theo cùng ta đây liền tiếp tục bệnh đi.”

Hấn thần sắc căng thẳng, mang vài phần tức giận: “Nói loạn cái gì! Người... nhanh uống được cho quả nhân.”

Chén được đặc quán hương vị lại cổ quái được đưa lên, Sở Liệt một câu oán giận cũng không có liền uống ngay xuống. Lúc thanh niên ngửa đầu uống hấn nhìn thấy mặt Sở Liệt rõ ràng đã gầy yếu đi nhiều, nhất thời lo lắng nói không nên lời, tay âm thầm siết chặt.

Sinh lão bệnh tử vốn là nhân sinh thường tình, nhưng sự ốm đau của thanh niên lại làm cho hấn không thể chịu đựng được, loại cảm giác sợ hãi này so với bản thân lúc trước hiểu lầm mình đã mất tay còn cường liệt hơn gấp trăm lần.

“Thứ có vị đạo thể này, cũng một thái y viện có thể ngao ra được.” Thanh niên trung khí không đủ oán giận, cau mày nói thầm, có chút khí hài tử: “Ta không bao giờ muốn sinh bệnh nữa.”

Hấn miễn cưỡng cười, vô cùng thân thiết sờ sờ mặt thanh niên: “Thuốc đắng dã tật, không thể không uống.”

Sở Liệt cùng hấn yên lặng đối diện hồi lâu, thanh niên bưng chén không, ánh mắt ngưng đọng trên mặt hấn, như có lời ngay nơi cổ họng mà không cách nào nói ra được.

Hấn kiên định nhìn lại, từ nhỏ Sở Liệt thân mình vẫn luôn cường tráng, chưa từng sinh bệnh gì, cứ như làm bằng sắt vậy, làm sao có thể một trận gió thổi là gục được mà?

Liên tục mấy ngày không lên triều làm cho các đại thần cũng bắt đầu lo lắng, trên dưới triều đình dân gian lời đồn nổi lên bốn phía, thậm chí còn truyền ra cách nói hoang đường rằng tân đế lệ khí quá nặng giết người nhiều lắm, hiện tại phải chịu trời phạt.

Ngày ấy lúc hần đi vào Trường Nhạc cung, vừa lúc thấy Dung Dũ đã ở đó, xoay lưng về phía hần đứng trước long tháp không biết đang cùng Sở Liệt nói chuyện gì.

Ngược lại Sở Liệt mặt thoáng hiện vẻ u ám cố hết sức ngẩng đầu lên, nheo đôi mắt có chút mê mang, chống thân mình ngồi dậy, lúc hần đến gần mới nhận rõ người, tức thì cười nói: “Phụ hoàng, người đã đến rồi?”

Han gật gật đầu, còn chưa kịp từ thần sắc của Dung Dũ nhìn ra manh mối gì, Sở Liệt đã cho Dung Dũ lui xuống trước.

Dung Dũ muốn nói lại thôi tiến lên một bước, lại dưới ánh mắt sắc bén không cho phép phản kháng của Sở Liệt thất bại lui xuống, theo thái giám dẫn đường đi ra khỏi đại điện, rất nhanh đã biến mất trong màn mưa to bằng bạc.

Vừa rồi hần đang ở thái y viện cùng ngự y thảo luận bệnh tình của Sở Liệt, chợt nghe thái giám truyền báo nói Sở Liệt rốt cuộc lại tỉnh. Hần hiện tại đã bị trùng kích dưới mấy lần tin thanh niên hôn mê rồi thanh tỉnh, chợt bị chợt hỉ, tâm tình lao lực quá độ, một thoáng không lưu tâm thiếu điều bị trận mưa gió ưu tư kia nhấn chết chìm.

Hiện tại Sở Liệt bệnh, hần tuyệt đối không thể suy sụp, về công về tư hần đều phải chống.

Hần vén vạt áo ngồi xuống ghế, xoa xoa hai tay lạnh như băng, cười nói: “Ân, hôm nay lạnh quá a, quả nhân gọi ngự thiện phòng làm chén đồ ấm, đợi lát nữa chúng ta cùng ăn có được hay không?”

Hần cố hết sức làm cho mình mỗi câu đều vững vàng tự nhiên, đừng để cho thanh niên cảm thấy quái dị khó chịu. Ngự y đã nói với hần, tình tự của bệnh nhân đối với chuyện khôi phục cũng thực mấu chốt.

Sở Liệt nắm tay ghé vào bên miệng, ho khan vài tiếng xong mặt cũng đỏ rực lên, hần vội vàng thuận khí cho Sở Liệt, đau lòng đến ngón tay cũng phát run: “Chậm một chút chậm một chút, đừng sợ, quả nhân ở đây.”

Nói xong, trong lòng hần co rút, lại muốn rơi lệ. Có đôi khi người ta chính là như vậy, căng an ủi căng thêm yếu đuối.

Vội vàng lau lướt qua mặt mình, may mắn vẫn là lạnh lẽo khô khốc.

Trong loại tình huống không ổn này, hần hần là phải như một trưởng bối chân chính nói với Sở Liệt, đây chỉ là bệnh nhỏ mà thôi, cái gì hàn khí nhập tâm táo khí nhập phế cũng chỉ là trò xiếc ngự y lấy ra hù dọa người, nói bệnh tình căng nặng, cuối cùng căng có thể chương hiển năng lực của ngự y.

Hơn nữa bọn hắn là người hoàng gia, là thiên tử, được ông trời phù hộ.

Thanh niên ho xong, như không có việc gì ra sức ôm lấy hắn, hắng giọng đi hắng giọng lại, hàm hàm hồ hồ nói: “Bệnh nhỏ mà thôi, phụ hoàng người hoàng cái gì, không phải là phong hàn sao?”

“...” Hắn nghẹn ngào không nói nên lời.

“Ngự y cũng nói ta đã nhiều ngày tinh thần tốt hơn rất nhiều, làm người có ai lại không từng sinh bệnh?” Sở Liệt ra vẻ nhẹ nhàng nói.

“Quả nhân hiểu được.”

Hắn vùi đầu chôn bên người thanh niên, thanh niên vỗ về đầu hắn, ánh mắt thoáng đục vô thần nhiễm lên ý cười: “Phụ hoàng, hôn ta một cái đi.”

“Nơi... nơi nào a?” Hắn có chút đỏ mặt.

Thanh niên lại cười, lấy tay chỉ chỉ má trái mình: “Àn, ngay nơi này.”

Hắn ôm quanh cổ thanh niên, yết hầu nóng lên, gian nan nói: “Người... Người nhắm mắt lại trước.”

Sở Liệt khào khào cổ họng cự tuyệt, cũng như tất cả những người đang sinh bệnh, thanh niên cũng có chút phát cáu: “Không muốn, mở to mới tốt, có thể nhìn phụ hoàng lâu hơn một chút.”

Hắn chỉ có thể mặt dày hôn lên, thanh niên da mặt phát lạnh, còn có một cổ vị thuốc đông y khó chịu, vẫn như trước làm cho hắn thần hồn điên đảo.

Sở Liệt hai nghiêng đầu, chỉ chỉ má phải mình: “Nơi này, còn có nơi này.”

Ngón tay của thanh niên bận rộn không ngừng ở trên mặt mình chi điểm giang sơn, gắng đạt đến mỗi một tắc đều không buông tha.

Cuối cùng, Sở Liệt nghĩ rằng hắn không phát hiện, nghiêng mặt sang một bên dồn dập thở sâu một hồi, lúc quay đầu trở lại đã điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt, mỉm cười hôn hắn, hô hấp triển miên bên tai, thanh âm hơi có vẻ khàn khàn ảm đạm, chậm rãi nói: “Phụ hoàng, ta có chút không yên lòng về người.”

Hắn nghe vậy ngẩn ra, nhìn thẳng vào đôi mắt ám thâm của thanh niên, phản bác: “Quả nhân lớn hơn người nhiều như vậy, lời này để quả nhân nói thì còn được, người cứ tranh mất lời của quả nhân làm cái gì?”

Sở Liệt phảng phất như không nghe thấy, chưa từng dời tầm mắt nóng rực đi, rì rầm: “Phụ hoàng?”

Hắn mang theo giọng mũi hừ một tiếng, nhãn đồng hơi co lại, tay càng thêm siết chặt góc áo thanh niên.

“Ta thích người, phụ hoàng.”

Thanh niên như là đang nói cho chính mình nghe, dưới hô hấp đan xen giao hòa có vẻ thập phần ngọt ngào: “Ta chỉ thích người.”

Hắn để ý thấy lông mi thanh niên đang run lên.

“Ngay từ đầu đã là như vậy, cho nên người bảo ta làm sao mà yên tâm được?” Thanh niên có chút ảo não.

“Quả nhân đêm nay lưu lại cùng người là được.”

Hắn nghe không nổi những lời đầy tang khí tiếp sau của Sở Liệt nữa, ý vị vén mái tóc dài của thanh niên lên, lẳng lặng hỏi: “Được không?”

“Không được.” Sở Liệt khép hờ mắt, khụ một tiếng: “Ta bệnh còn chưa hết, truyền cho người thì làm sao bây giờ? Phụ hoàng thân thể cùng không phải là tốt lắm... Trở về đi, hơn nữa có phụ hoàng ta sao có thể tỉnh tâm?”

Hắn quay về theo tốc độ lão ngư bước chậm, mỗi bước lại quay đầu, lẽ mà lẽ mề không muốn rời đi.

Thanh niên tựa lên gối dựa, cười vẫy tay với hắn, khẩu khí trầm ổn: “Phụ hoàng nhanh trở về ngủ đi.”

Thái giám mở ra cửa điện màu đỏ thắm, mưa lạnh không dứt mang theo hàn khí thấu xương đánh thẳng vào mặt. Hắn nhắc vạt áo đạp bước ra ngoài, nhất thời bị lệ phong thổi đến không mở mắt ra được.

Hắn nhịn không được quay đầu lại muốn nhìn Sở Liệt thêm một cái, nhưng lúc này cửa điện đã chậm rãi khép lại chỉ còn một khe hở cuối cùng. Bất lực nhìn cảnh vật trong điện chậm rãi bị che lấp vào bên trong cánh cửa, nhất thời có một loại cảm giác nuối tiếc rất khó nói rõ, tựa như cáo biệt.

Hắn duy nhất nhìn thấy được chính là sàn nhà đen tuyền cứng rắn lạnh lẽo trang nghiêm của Trường Nhạc cung, có chút giống như bầu trời đêm nay đang bị gió mưa đảo loạn.

67. Chương 65

Hắn tựa hồ có một giấc mộng như thực mà không phải thực, lại như giả cũng không phải giả, trong mộng rành rành như thực, màn màn rõ ràng.

“Hoàng thượng? Hoàng thượng?”

Hắn tỉnh lại trong một tiếng gọi nhẹ nhàng ầm ập, đôi mắt còn buồn ngủ vẫn mang chút mệt mỏi chớp chớp, mới nhìn rõ trong tầm mắt là cảnh hoa tầng tầng phú quý phong lưu của ngự hoa viên, bên cạnh có dây tử đằng, phương xa giai mộc xanh um, gió ấm như ngọc, xanh đỏ khắp vườn, xuân sắc vừa độ say lòng người, nào còn có gió táp mãnh liệt, mưa lạnh đêm khuya?

Hắn tựa vào nhụyễn tháp ngáp một cái, hồi tưởng vừa rồi rốt cuộc là mộng cái gì, suy nghĩ nửa ngày cũng không rõ ràng, vì thế đành thôi, đặt bì ảnh lúc trước đang chơi đùa sang một bên, vén lên mí mắt, miễn cưỡng hỏi: “Các phiến vương đều đã đến đông đủ sao? Nếu yến hội đã bắt đầu thì đi qua thôi.”

Cung nữ đứng ở một bên vùi đầu thật thấp, thanh âm êm tai như chim oanh mùa xuân: “Bệ hạ, tối nay không có yến hội, là hoa tượng người tuyên đã đến rồi.

Hắn sửng sốt, thoáng nhìn xuống đất, quả nhiên có người vẫn đang quỳ nơi đó. Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, mới nhớ ra trước khi ngủ đúng là có tuyên người, vì thế hắn chỉ chỉ gốc hoa sơn trà mọc rất hợp mắt bên kia, hỏi: “Sơn trà màu lục này là người trồng được?”

Hoa tượng đáp: “Hồi hoàng thượng, là tiểu nhân trồng, gốc Thập Bát Học Sỹ (một loại hoa trà quý) này tiểu nhân có đặt tên, gọi là Ngu mỹ nhân.”

“Nga? Tên như thế rất hay, hoa tượng trong cung mãi vẫn trồng không ra hoa gì đẹp, hàng năm đều làm cho người Ly quốc thắng được cuối cùng. Năm nay trên yến phiến vương thưởng hoa, người phải vì quả nhân giành lại chút mặt mũi a.”

Hắn pha vẻ vui mừng nói, nếu không đường đường mẫu quốc lại hàng năm đều vì lấy không ra được sắc hoa nào xứng đáng mà bại bởi một phiến quốc nhỏ nhỏ kia thì còn thể thống gì nữa: “Nên thưởng, nên thưởng.”

Hoa lượng kia thần sắc cổ quái, muốn nói lại thôi dập đầu đáp tạ.

Sở Tang nhận lấy chén được cung nữ trình lên, thái y viện vẫn luôn đúng giờ chuẩn khắc đưa bổ dược này đến tận tay hắn, vô luận hắn ở nơi nào, ai, ông trời thấy cùng phải thương tiếc a... Hắn thân mình rất tốt, thật sự không cần phí của mỗi ngày bổ dược như vậy.

Đầy bụng ủy khuất uống cạn được đắng trong chén, ngậm vào đường ngọt, hương vị vừa đắng lại ngọt làm cho hắn có chút buồn nôn.

“Hoàng thượng, thái tử cầu kiến, người muốn tuyên sao?”

Hắn bỗng nhiên có tinh thần, lập tức ngẩng đầu, miệng đầy chua xót cũng trở nên không khó chịu như vậy nữa, thẳng sống lưng, cười nói: “Tuyên, nhanh tuyên.”

Không lâu sau, xa xa nơi tận cuối phồn hoa có một mặt thân ảnh đen tuyền, ẩn ẩn long vân, đúng là triều phục thái tử đương triều. Hắn tha thiết nhìn mặt thân ảnh kia xuyên qua xuân phong đa sự, bước qua phồn hoa như gấm, y bào kia trong gió xuân hơi hơi ***g lộng, cứ tới gần một chút, hắn lại không thể áp chế mồ hôi rịn ra trong lòng bàn tay, tim cũng khó đề nén xuống.

Thật sự đợi không được nữa, hắn rời khỏi nhuyển tháp, đi thẳng về phía trước vài bước, vội vàng gọi một tiếng: “Hoàng nhi?”

Thân ảnh kia thoáng dừng một chút, tựa hồ bởi vì tiếng gọi hoàng nhi này của hắn mà thụ sủng nhược kinh, trung khí mười phần cắt bước mà đến, vô cùng vui sướng đáp lại hắn một câu: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Hắn khựng lại, trong nháy mắt bị thanh âm kia rớt lạnh thấu tâm can, như bị một đòn thật mạnh giáng vào trong lòng, khó có thể đứng vững cước bộ, may nhờ thái giám cung nữ bên cạnh sớm lueu tâm nhãn, nhanh nhẹn đỡ hắn lại.

Thái tử cũng kích động muốn đến dìu hắn, miệng không ngừng gọi: “Phụ hoàng, người làm sao vậy?”

Thanh âm này đến quá bỗng nhiên, kích động đến nỗi hắn choáng đầu hoa mắt, rồi sau đó mãnh liệt lại không chút lưu tình trùng kích đánh thẳng lên, chặn ngang nơi ***g ngực. Hắn dùng tay ra sức đè lên trái tim, hy vọng rằng tay mình có thể ngăn cản cỗ sóng triều kia đừng vọt lên tận mặt, bởi vì quá mức chuyên chú dùng sức, cho nên đầu óc cũng dần dần trở nên trống rỗng.

Tiếng gọi lên xuống không ngừng của những người bên cạnh làm hắn muốn ù hết hai tai, cảm giác ngạt thở ong ong không ngừng lại làm cho trước mắt hắn biến thành một màu đen mù mịt.

Sau khi mê mang đều tán đi rồi, trong điện quang hỏa thạch hắn cái gì cũng đã nhớ ra, ngẩng đầu vừa nhìn, thanh niên trước mắt mặt mày cùng tính là anh vũ đoan chính, là kiểu mặt nhất phái ôn hòa trầm ổn, không phải là gương mặt quen thuộc trong trí nhớ của hắn kia.

Xuân ý rất say lòng người, cảnh sắc rất quen thuộc, thế cho nên đã làm cho hắn quên, Sở Liệt ba năm trước đây đã đi rồi.

Nói cùng thực châm chọc, hài tử của hắn không thua bởi tộc Hung Nô bư hân hung ác giết người như ngóe, lại thua bởi thân thể ngày càng suy bại của chính mình. Bệnh kia thực tra tấn người, cho nên hài tử đi cũng không đột ngột, sau tận hơn nửa năm, tốt tốt xấu xấu lặp lại rất nhiều lần, mặc cho ai cũng không nghĩ ra hắn sẽ người đầu bạc tiền người đầu xanh, bởi vì có nhìn dọc nhìn ngang như thế nào đi nữa, hắn cùng nên là người đi trước.

Kỳ thực lại có cái gì không thể tưởng được mà, mệnh không đặt trong lòng bàn tay hắn, thiên ý như thế nào, thì cứ như vậy.

Hắn chỉ là trí nhớ không tốt, thường thường quên mà thôi, tựa như hôm nay lại ngủ mơ hồ, đã quên tới nay căn bản không có phiên vương sắp đến, càng không có yến tiệc thưởng hoa, những phiên quốc kia từ hai năm trước cùng đã không còn nữa.

Sở Tang vừa thở dốc vừa sửa sang lại trí nhớ hỗn loạn của mình, sau khi Dung Dũ công bố di chiếu, hắn lại lần nữa đăng cơ, từ trong hoàng tộc chọn ra thanh niên ổn trọng có thừa hơi thiếu đại khí lập làm thái tử. Từ thái thượng hoàng lại trở thành hoàng đế, chuyện này trong mắt hậu thế thật vẫn có thể xem một hồi ký sự.

Bên này, thái tử như là để biểu hiện hiếu tâm của mình, lấy lòng đỡ tay hắn: “Phụ hoàng?”

Hắn dùng sức đẩy người nọ ra, quơ lấy chén được rỗng không trên bàn nhắm ngay bên cạnh thanh niên ném tới, vì xưng hô kia mà phần nộ không thể ngừng, âm nghiêm mặt cắn phẫn, thô bạo quát: “Vô liêm sỉ! Ai cho phép người gọi quả nhân như vậy? Ai cho phép? Đó là người nên gọi sao? Cút xuống cho quả nhân!”

Hắn có thể chấp nhận chuyện có người chiếm lấy vị trí kia trên triều đình, nhưng lại không thể chịu đựng được có kẻ giả mạo nhúng chàm danh tự đó. Thái tử là của Khánh quốc, nhưng Sở Liệt chỉ là của hắn mà thôi, chuyện này có khác, thứ hắn bào bối, người ngoài muốn chạm nửa phần cũng không được.

Hai chữ phụ hoàng này, chỉ có hài tử nhà hắn mới có thể gọi.

Thái tử trẻ tuổi lập tức liền mòng, bật người quỳ xuống: “Hoàng thượng bớt giận, thần du củ.”

Loại tức giận này có thể tạm thời ma túy một chút ***g ngực mới vừa rồi còn phát đau, nhưng ma cũng không lâu được, Sở Tang vô lực ngồi trở lại nhuyển tháp, theo thói quen xoay chiếc nhẫn đeo trên ngón tay, trầm giọng nói: “Đừng để cho quả nhân nghe thấy lần thứ hai, lui xuống đi.”

Người được chọn thắng ở ổn trọng, kiểu hoàng đế như Sở Liệt, một người là đủ rồi.

Tước phiên quốc, chiến Hung Nô, chuyện tổ tiên Khánh quốc vận trù lâu như làm được dưới triều Sở Liệt đã vẽ lên một dấu chấm tròn.

Công đã thành, mệnh lại tồn, sẽ không ai bồi thường được cho hắn một Sở Liệt, Khánh quốc còn có thể có rất nhiều hoàng đế, nhưng hắn chỉ có một hài tử mà thôi.

Một nét bút này, tranh đã đủ nồng đủ đậm, ngắn ngủi hữu lực khắc vào sử sách, có thể mặc cho người đời sau tưởng nhớ.

Thái tử lui ra rồi, hấn vẫn ngăn không được run bắn tay cố sờ gương mặt lạnh lẽo của mình, muốn xác định mình thật là không phải đang nằm mơ. Suốt mấy năm nay hấn thường thường cứ có loại cảm giác không nở như thế này, hoảng hoảng hốt hốt, lúc nghĩ không ra lại rất sung sướng, chờ thanh tỉnh rồi thì vừa mờ mịt vừa đau khổ.

Có lẽ là do tuổi cang lúc cang lớn, hấn cũng chậm rãi quên đi bộ dạng Sở Liệt trước đây. Hào quang luôn là thứ tán rất nhanh, ngay cả dáng dấp tinh thần khí phách lúc xuất chinh khi trở về của Sở Liệt ngày ấy cũng chậm rãi mờ. Duy nhất nhớ rõ đại khái cùng chỉ có một câu không nhanh không chậm lúc Sở Liệt nằm trên giường bệnh.

Phụ hoàng, ta có chút không yên lòng về người...

Những điều khác đều phai nhạt, chỉ có câu này cang ngày lại cang rõ ràng.

Đương nhiên, người ta không thể dựa vào hồi ức để qua ngày, dù sao, hồi ức là một con yêu quái, là thứ dựa vào hấp thụ tinh thần sức sống của con người mà sinh tồn. Hấn làm hoàng đế, cũng có thể xuất ra khí phách, làm cho triều thần cảm thấy an ổn tin cậy, hấn ít nhất cũng phải quản được giang sơn Sở Liệt đánh hạ về cho thật tốt. Bọn hấn trừ bỏ hồi ức, cũng chỉ còn lại có điều này.

Hấn sớm nên hiểu được, thống khổ trong đời người đều do tham sống, tham ái si tình, nếu như chưa hết tham dục, tất sinh nhiều buồn bực rồi kết cục lại bằng ưu thương.

Chỉ là thế sự thường là cầu mà không được, được mà không quý, muốn quý thì đã muộn.

Một đời của hấn, tựa hồ cùng thật sự cứ mãi tuần hoàn lặp đi lặp lại trong cái vòng luẩn quẩn này.

“Hoàng... Hoàng thượng? Dung tướng đang ở chờ ngự thư phòng, người muốn hiện tại sang đó sao?”

“Quả nhân lại nghi một hồi sẽ đi.”

Hấn còn phải kéo toàn bộ khí lực trở về đã mới được, tựa như bát phụ (người đàn bà chanh chua) sau khi lộ mặt thì luôn cần tìm chút thời giờ sửa sang lại dung nhan. Hợp tâm hồn lại xong xuôi rồi, hấn vẫn là cao cao tại thượng, không ai sẽ phát hiện ra bên trong có khe có lỗ.

Hai người, một đời, nói thì rất dễ dàng, nhưng chuyện này cũng là chuyện không có khả năng phát sinh nhất trên đời này, hoặc sớm, hoặc muộn, tụ tán như mây, nhưng tóm lại vẫn sẽ luôn để lại một người. Vui vui vẻ vẻ qua cả đời, đó thật sự chính là chuyện chỉ có sự trên phố mới có được.

Nhưng hấn vẫn luôn nhìn không được mà nhớ lại một đêm trời đông giá rét kia, mịt mịt mờ mờ, tối tăm vắng lặng, Sở Liệt kéo tay hấn xuyên qua từng ngõ nhỏ trong kinh thành. Ánh trăng như ngọc chiếu lên vai người trẻ tuổi, độ ấm trong tay cũng thực thoải mái ấm áp, cho nên hấn lúc ấy cảm thấy được cho dù đi lạc cũng không có gì cần lo lắng, hai người cùng một chỗ, rồi cùng sẽ tìm được một con đường.

Hai người, thực giống như một giấc mộng, thế nhưng chuỗi ngõ nhỏ dài dòng quanh co kia còn chưa đi hết, cuộc đời của hắn lại như đã đến điểm cuối cùng, cho nên hiện tại thật sự chỉ còn lại có một mình hắn, một người, ngay cả cầu một chốn về cùng thực khó khăn.

“Được rồi, khởi giá đi, chỉ có một mình Dung tướng sao?”

“Hồi hoàng thượng, bởi vì tháng sau sẽ làm sinh tế cho tiên đế, cho nên Trương đại nhân ở Lễ bộ cũng đến.”

Đêm đó, nhờ phúc của tể tướng, hắn ngủ được cực an ổn, còn có một giấc mộng làm cho hắn có thể mừng rỡ thật lâu.

Cảnh trong mộng rất dài, dài đến ngàn dặm, không có thất lạc cũng không có bi hoan, hắn cùng hài tử đều không nói gì, chỉ thực bình tĩnh nắm tay mà đi. Không có trạm dịch, hai người bọn hắn còn đang mài miết đi tìm một mái nhà.

68. Chương 66: Phiên Ngoại: Nói Dối

Nhân sinh trăm vẻ, nhưng lúc sinh ra đa phần như nhau mà khi chết đi lại thiên kỳ bách quái, mỗi người một cách.

Hắn từ công tử nhà thượng thư lưu lạc thành nô lệ nơi nam quán, giữa con đường đó đã nhìn quen đủ trò cười chốn nhân gian, lòng người dễ đổi thay, thế nhân đều vui cùng khi người phong lưu dật hoa trên gấm, lại không ai lúc người khốn cùng chịu bỏ thí một khối than.

Lúc hắn ở Hình bộ đã gặp qua đủ loại hình pháp, đối với cái chết đã sớm quen thuộc, vô luận là kẻ tâm cơ sâu sắc hay là người không có nửa điểm khôn ngoan, thái độ khi đối diện với tử vong đều giống nhau đến lạ thường.

Cái đêm hoàng đế băng hà, trời mưa thật lâu, lúc hắn nghe thấy tiếng tuyên triệu vang trong hoàng điện, liền biết đại hạn của Sở Liệt đã đến rồi.

Cho dù hắn đối với Sở Liệt không có nhiều hảo cảm trừ bỏ nghĩa quân thân, cũng không thể phù nhận người kia là trời sinh vương giả, luận mưu kế sách lược, luận khí độ tâm cơ, luận công tích sự nghiệp, trong trăm năm tuyệt không có người có thể sánh vai cùng hắn.

Chỉ tiếc một điều, chính là mệnh có chút ngắn ngủi.

Anh hùng tuổi xế chiều, mỹ nhân ngày đầu bạc, lão thiên gia độ lượng lại cũng thực hẹp hòi, cho nên nhân gian mới khó gặp người ngày tóc đã phai phôi.

Ôm thồn thức đó trong lòng, hấn đội mưa lạnh chạy đến Trường Nhạc cung, không ngờ bên giường bệnh lại không thấy bóng dáng của thượng hoàng.

Hấn nghe ngự y nói qua, thân thể Sở Liệt vốn không tốt như mọi người nghĩ, sinh non chưa tròn tháng, lại là khổ sở mới ra đời, hai mươi năm trời lao tâm lao lực, kỳ thực thân thể sớm đã hao mòn.

Từ lần trước chiến thắng trở về bất quá mới chỉ nửa năm, hấn thật khó có thể trọng hợp vị hoàng đế anh vũ như thiên thần trước kia với cái người đã chết một nửa trước mắt, miễn cưỡng so ra, chỉ thêm sầu não.

Trên mặt hấn không hiện nửa điểm thanh sắc, chỉ lẳng lẳng nhìn ngự y thi châm duyên mệnh (châm kim kéo dài mạng).

Người trên long tháp đang hôn mê vẫn quật cường cau mày, cầm siết chặt, ốm đau chi lấy được thân thể của Sở Liệt, còn không thể đoạt đi phần kiêu ngạo cùng cố chấp của bậc đế vương.

Qua một hồi lâu, Sở Liệt rốt cuộc mở mắt, tròng mắt vừa động, bên trong như nước đục lưu chuyển, phòng bị nhìn hấn một cái, nhận rõ người tới rồi mới như nhẹ nhàng thở ra, môi khẽ nhúc nhích: “Dung Dũ.”

“Có vi thần.”

Hấn khom thắt lưng để nghe rõ ràng hơn một chút, nhờ thế mà nhìn thấy được mắt Sở Liệt khi sáng tỏ khi u ám, một hồi vẫn đục một hồi thanh minh, là tướng mạo chết chóc.

Nhưng cho dù biết rõ mình đã cách đại hạn không xa, Sở Liệt vẫn ung dung bình tĩnh, dùng khẩu khí riêng biệt của người hoàng gia chậm rãi mở lời phân phó: “Đi lấy di chiếu.”

Hấn đã là thần tử có địa vị cao nhất, để hấn tuyên đọc di chiếu là không thể thích hợp hơn.

Hấn lấy được chiếu thư, dưới ý bảo trong ánh mắt Sở Liệt, thật cẩn thận mở ra, đọc lướt qua nhanh như gió.

Sở Liệt cũng không nhìn hấn mà chuyên chú nhìn màn giường, không có ưu phiền, càng không hoảng sợ, sắc mặt mờ mịt ngược lại hiện ra vài phần ôn nhu. Hấn đối với vẻ mặt này thực xa lạ. Sở Liệt là kỳ nhân, tâm tư khó dò. cao cao tại thượng nơi triều đình, thường thường đoạt sinh tử người khác trong chớp mắt, lúc hạ lệnh đồ sát toàn thành thì lạnh tựa Diêm vương, không vì bất luận kẻ nào mà thay đổi.

Chỉ là, Sở Liệt dù sao cùng không phải Diêm vương, cũng không phải tử sát đứ thành, dẫu có bao nhiêu rung trời chuyển đất thì rồi cũng sẽ có một ngày sinh lão bệnh tử.

“Ta đi rồi, ngươi liền theo những điều đã viết kia mà làm là được, trong triều đã không còn thế lực lớn, an ổn triều cục cũng không phải chuyện khó.”

“Thần hiểu được.” Hơn nửa năm nay, Sở Liệt đã minh sát ngầm diệt không ít người, hiện tại vua dân đã như dòng nước ấm.

Sở Liệt đã không còn khí lực để ngồi dậy, sắc mặt cực kém, nhưng lại quật cường, không quen ở trước mặt thần tử tỏ ra yếu thế, chỉ dùng chút khí lực còn sót lại ngăn cản bản thân liên tục ho khan, sự quật cường kia thực làm người nhìn thấy lòng đều chua xót.

“Người lại đây một chút.” Sở Liệt nén xuống một hồi ho khan, lúc quét tầm nhìn mắt tựa chim ưng, vẫn lưu lại mấy phần lệ khí.

Hắn cầm di chiếu bước tới, Sở Liệt lại bỗng nhiên vươn tay từ trong chăn ra, một phát bắt được cánh tay hắn. Hắn kinh ngạc trước khí lực bất ngờ này, nhất thời ngay cả di chiếu cùng không cầm chắc, rơi xuống mặt đất.

Chỉ thấy Sở Liệt gân xanh trên trán như muốn nứt ra, dùng hết một hơi lực cuối cùng giữ lấy hắn, so với bình tĩnh dậm mực trước đó, thanh niên lúc này mới có chút giống người thường, trong mắt hiện lên nét không cam lòng không nỡ bỏ, siết chặt hắn đến mức có chút thất thố, lúc này hắn biết, Sở Liệt là đang ủy thác trước lúc lâm chung.

“Phụ hoàng ta, về sau liền giao cho người lưu tâm chiếu cố.”

“...” Hắn cắn răng không nói, cánh tay kia ẩn ẩn đau, giống như đã sắp bị bẻ gãy.

“Lời của người, ta tin, nhớ kỹ, đừng quá cứng chiều hắn, để cho hắn bận rộn một chút, hiểu không?” Thanh niên cất tiếng đầy gian khổ, mặt xám như tro tàn, thanh âm run rẩy.

“Thần hiểu.” Hắn chuyển mắt sang một bên, không hiểu sao lại cảm thấy đáy mắt nhức nhối. Thực kỳ lạ, hắn ở Hình bộ đã nhiều năm như vậy, đã gặp qua nhiều người hấp hối như vậy, hôm nay sao còn đa sầu đa cảm?

Sở Liệt nói xong câu kia, tựa hồ đã dùng hết khí lực, tê liệt ngã xuống giường, thở dốc từng ngụm lớn, cả ***g ngực kịch liệt phập phồng, khí trong hơi thở cũng bắt đầu khi có khi không.

Ngoài điện đã quỳ đầy đại thần, trời vẫn đang trút xuống mưa to.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng! Chúng nô tài sắp ngăn không được thượng hoàng...” Có thái giám vội vã chạy vào: “Thượng hoàng nói nhất định phải vào...”

Hắn đại khái đã hiểu được vì sao nơi này lại không có thân ảnh của thượng hoàng, vì thê nhị không được khuyến nhủ: “Hoàng thượng thật sự không muốn gặp thượng hoàng sao?”

Vừa rồi dùng sức quá nhiều, Sở Liệt hiện đã không cách nào mở mắt, ngón tay hơi hơi giật giật, rồi lại bất động.

“Truyền ra...ta đã băng hà, đừng để hấn vào.”

Thái giám cả phòng quỳ xuống: “Nô tài không dám!”

“Truyền!”

Dựa theo quy củ hoàng gia Khánh quốc, tiên đế nếu đã băng hà, trừ bỏ ngự y được chỉ định, người khác không thể lại nhìn đến long nhan.

Hấn không thể ngăn cản chỉ biết nhìn thái giám chạy ra, cố chấp cùng nghị lực đáng sợ của Sở Liệt làm cho hấn kinh hãi, hấn đứng bên giường, đã phân định không rõ người trên giường rốt cuộc còn sống hay đã chết, ngoài điện đã bắt đầu cao giọng khóc gào.

...Hoàng thượng băng hà...Hoàng thượng băng hà...

Tiếng khóc hư tình giả ý lập tức nhào đến phô thiên cái địa, lẫn cả tiếng mưa rơi, từng đợt rồi lại từng đợt truyền vào trong điện, quả thực còn đau mạng hơn cả Hắc Bạch Vô Thường.

“Thượng hoàng... ngay tại bên ngoài.” Hấn không đành lòng, lại nhắc nhở, hy vọng Sở Liệt hồi tâm chuyển ý: “Hoàng thượng...”

Hấn nghe thấy có thanh âm quen thuộc theo khe cửa truyền vào, mơ hồ còn có thể nghe ra tiếng khóc bị đè nén, hấn không thể hình dung được thanh âm đó, so với tuyệt vọng còn khổ sở hơn ba phần, hấn thật tìm không thấy từ có thể hình dung.

Sở Liệt gắng gượng mở mắt, ánh nhìn mông lung hướng ra ngoài cửa, ôn nhu chuyên chú khó tả thành lời.

“Không thể để hấn nhìn thấy ta như thế này, hấn sẽ chịu không nổi.” Sở Liệt nhìn về hướng kia si ngốc một hồi, khi nhắm mắt lại hốc mắt cùng chóp mũi có chút sắc hồng.

“Dung Dũ, ngươi đừng để hấn vào.”

Hấn cầm di chiếu, quay đầu nhìn lại long tháp một lần, Sở Liệt lúc này đã sai thái y bỏ hết ngân châm duyên mệnh trên người, cô độc một mình nằm trên long sàng, đã không còn sinh khí.

Hấn có thể có hôm nay là nhờ thượng hoàng, cho nên hấn đã từng thề với chính mình, sẽ vì người kia một đời tận trung, không lừa gạt, không giấu diếm, máu chảy đầu rơi cũng sẽ không hối tiếc.

Nhưng hôm nay hấn phá lời thề, chân tướng quá mức tàn nhẫn, giấu diếm so ra vẫn tốt hơn một chút.

Hấn nâng cao di chiếu, đón lấy mưa lớn mù trời ngoài điện, nhìn người hấn đã thề nguyện trung thành, gần từng chữ từng câu, khẩu khí bình tĩnh, so với lúc lên triều không hề có chút khác biệt.

“Thượng hoàng, hoàng thượng đã băng hà rồi...”

Hấn kỳ thực nghe ra được thanh âm của mình đang run rẩy, may mà khuất giữa tiếng mưa.

Như để thuyết phục chính mình, hấn siết chặt thêm chiếu thư, lặp lại: “Đã băng hà rồi.”

— oOo —

Chú thích:

: Chắc lấy ý từ hai câu thơ:

Mỹ nhân tự cổ như danh tướng

Bất hứa nhân gian kiến bạc đầu

Mỹ nhân từ xưa như danh tướng, không để nhân gian thấy mình bạc đầu. Có người nói nghĩa là mỹ nhân và danh tướng đều giống nhau, có một thời kỳ huy hoàng, một bên là nhan sắc, một bên là chiến công, họ muốn giữ mãi cái danh vọng ấy thì không thể để nhân gian thấy được mình khi tàn tạ. Lại có người nói vì mỹ nhân cũng như danh tướng, người hồng nhan bạc mệnh, kẻ gửi mạng sa trường, chẳng thể sống cho đến lúc đầu bạc... Ở đây có nhắc đến ông trời, mình nghĩ là ý thứ hai.

Hậu ký – lời cuối sách của tác giả:

Thiên ngôn vạn ngữ, đến khi thật sự đặt bút lại phiên muộn không biết nói thế nào, ta vẫn cảm thấy mỗi thiên văn đều nên có một chủ đề làm linh hồn, tức là ‘văn vì sao mà viết’, nếu thoát ly lý niệm viết văn căn bản này, thì đối với bản thân mà nói là một chuyện phi thường đáng tiếc lại đáng hận.

Câu trung tâm của thiên văn này, đại khái chính là câu ở chương cuối kia: ‘Thế sự thường là cầu mà không được, được mà không quý, muốn quý thì đã muộn’.

Mỗi người từ trẻ con oa oa chào đời, đến cuối cùng xuống mồ yên giấc, một đường này không ngừng có được, lại không ngừng mất đi. Chúng ta sẽ mất đi cha mẹ, mất đi bạn bè, cho dù là người yêu yêu nhau sâu đến vô cùng cũng sẽ trước một bước rời người mà đi. Đây cũng không thể nói là bi kịch, đây chỉ là sự thực mà mỗi người đều phải trải qua mà thôi, vì thế trong văn này, Nhiếp chính vương, hoàng hậu, Vĩnh

Trữ, Sở Kiều, từng người liên tiếp rời đi.

Bạn già bạn già, làm bạn đến già, bạch đầu giai lão, cũng chỉ là giai lão mà thôi, một đoạn đường cuối cùng kia vẫn phải tự mình lê loi một mình ra đi, sinh tử là tương tự đến như vậy, tương tự đến mơ hồ gần như trong điệp.

Vì thế, chương thứ nhất cùng chương cuối cùng của chính văn ta dùng cảnh tượng cơ hồ giống nhau như đúc để làm mơ hồ cảm giác về thời không. Trong ngự hoa viên, có hoa thán thán năm năm đều tương tự, chỉ là con người thán thán năm năm lại bất đồng, tựa như trong bệnh viện, từng giây từng phút đón nhận từ vong, nhưng cũng thời thời khắc khắc nghênh đón sinh mệnh mới.

Thiên mệnh làm khó, cũng không phải là nói thần minh vạn tuế, mà là sức người quá nhỏ bé, chuyện không thể khống chế có nhiều lắm. Sở Liệt là cường đại, hãn cường đại ở quyền lợi địa vị cùng tâm cơ mưu lược của mình, nhưng ông trời đồng thời cũng công bằng, sẽ không bởi vì quyền thế của người mà buông một góc lưới. Xét về bản chất, ta tin tưởng ông trời là công bằng, tuy rằng trong xã hội vẫn tràn ngập nhiều chuyện không công bằng như vậy.

Ta nghĩ, thứ quý giá nhất đáng coi trọng nhất của con người chính là sinh tử, nếu mỗi người đều đã trải qua tất yếu được sinh ra cùng tuyệt đối phải chết đi, vậy có phải là có thể nói, về bản chân con người là ngang hàng hay không?

Tang vi điệp, Liệt chúc hỏa, hỏa điệp tương dung tất có một bên tổn thương. Lúc đặt tên ta có chôn chút ám ý, câu kia của quốc sư: “Người tử vì để tình long khí chính vượng, ta xem tư thế kia, có vượng thêm ba mươi năm nữa cùng tuyệt đối không có vấn đề.” cũng chôn trước một điềm báo, tiếp tục vượng ba mươi năm, kỳ thực mệnh của phụ hoàng chính là ngã phá ánh mắt mọi người, vốn dĩ kỳ ngộ của con người chính là không thể phỏng đoán, biến hóa đa đoan.

Thường thường, người càng đến trung niên sẽ càng oán giận tuổi tác của mình, lo lắng mình già nua, ngược lại người thật sự cao tuổi hãn sẽ không lại treo kiêu oán giận này ngoài miệng, ta thử phóng đại loại đặc điểm này, viết thành một phương diện trong tính cách của phụ hoàng. Người thường hay hồi ức đều là người bất mãn với hiện trạng, mà người không hồi ức thì là người e sợ quá khứ đã qua, vô luận là loại nào, cũng ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ hiện tại, tốt đẹp thoáng qua, lúc muốn quý lại đã muộn là giày vò người nhất.

Cho nên, không cần chờ đến lúc tất cả đều đã bỏ lỡ mới tỉnh ngộ mình đến tốt cùng đã bỏ lỡ cái gì, tựa như phụ hoàng đối với Vĩnh Trữ, không phải cứ nói sám hối là có thể cứu vãn lại sai lầm, thái độ làm người cần phải nghĩ nhiều vài phần, ôn nhu với người khác một chút cũng không phải chuyện xấu.

Chúng ta cho là mình cái gì cũng không có, kỳ thực chúng ta cái gì cũng có, chỉ là thời gian có được quá dài, tự mình quên mất mà thôi. Mất đi là một quá trình dài dòng, hỗn loạn trong hồi ức, mất đi trong nháy mắt không đáng sợ, đáng sợ chính là trong năm tháng dài dòng tương lai vẫn không thể quên.

Chính là, năm tháng dễ tan, thỉnh người trân trọng.

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-thuong-hoang>